Brad Thor A Thriller Black Ice Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.

Pentru Carolyn Reidy- Din Manhattan, Southampton şi Paris.

Prietenul şi editorul meu.

Ţi-ai trăit viaţa foarte, foarte bine.

Vă mulţumim pentru tot.

„Ucide cu un cuţit împrumutat.”

-G ENERAL T AN D AOJI „ În următoarele decenii, topirea rapidă a gheţii marine şi apele arctice din ce în ce mai navigabile – un Arctic albastru – vor crea noi provocări şi oportunităţi în largul coastelor noastre nordice. Fără o prezenţă navală americană susţinută şi fără parteneriate în regiunea arctică, pacea şi prosperitatea vor fi din ce în ce mai mult contestate de Rusia şi China, ale căror interese şi valori diferă dramatic de ale noastre.”

-DEPARTMENT OF THE N AVY, A B LUE A RCTIC: A S TRATEGIC B LUEPRINT FOR THE A RCTIC PROLOGUE 78° 55'30 „N 11 ° 55'20 „E A RCTIC O CEAN S VALBARD A RCHIPELAGO H elicopterele, se spunea, nu zburau – ele doar băteau aerul până la supunere. Dar, la jumătatea distanţei dintre Norvegia continentală şi Polul Nord, aveam impresia că aerul învinge.

În timp ce zăpada se izbea de exterior, o altă rafală de peste 60 de mile pe oră a zguduit structura avionului. Rotoarele au gemut în semn de protest. Elicopterul nu a putut face faţă decât într-o anumită măsură. Îl împingeau dincolo de limitele sale.

Scot Harvath nu avea nevoie să vadă apa pentru a şti că oceanul cenuşiu argintiu era agitat de valuri albe. Atât de departe deasupra Cercului Arctic, unde umezeala din sud se ciocnea cu vânturile polare îngheţate, se formau depresiuni masive, dezlănţuind o vreme de coşmar.

Dacă ceva nu mergea bine, nu ar fi existat nicio salvare. Nimeni de la Ambasada SUA din Oslo, cu atât mai puţin cineva de la Casa Albă, nu-l recunoştea pe el sau misiunea în care se afla.

A aruncat o privire la cadranul crăpat al ceasului său, cu cruste de sânge pe lunetă. Doar puţin mai departe, s-a gândit el. Aproape am ajuns.

Ignorând durerea din coaste, şi-a luat rucsacul şi l-a deschis. Totul era încă la locul lui. Ai grijă de echipamentul tău şi echipamentul tău va avea grijă de tine . Era o mantră care îi salvase viaţa de nenumărate ori.

Sub jacheta de alpinism, a simţit apăsarea rece a metalului pe pielea lui. Nimeni nu ştia dacă cheia de formă ciudată, atârnată de o bucată de paracord, ar fi funcţionat măcar – nu după atâta timp.

Dacă nu era aşa, tot pericolul, tot riscul, ar fi fost în zadar, iar consecinţele ar fi fost mortale.

Eşecul, însă, nu era o opţiune.

Asta era lumea în care trăia. Nu era interesat de sarcini uşoare. De fapt, el alesese întotdeauna cele mai dificile, cele mai periculoase misiuni.

Aşa era programat. Indiferent cât de sumbru ar fi fost scenariul, nu ar fi renunţat niciodată. Succesul era singurul rezultat pe care îl avea în vedere.

Dar, în timp ce încă o rafală de aer rece ca o gale de vânt convulsiona elicopterul, făcându-l să se balanseze violent dintr-o parte în alta, a început să aibă îndoieli.

Câteva momente mai târziu, o alarmă a început să urle din cabina de pilotaj, iar Harvath a ştiut că aveau probleme.

Piloţii, însă, au reuşit să recupereze controlul. Pasărea încă se mai legăna, dar nici pe departe la fel de rău ca înainte. Se părea că totul va fi bine.

Apoi s-a auzit o pocnitură care a răsunat în urechi. Suna ca şi cum elicopterul ar fi fost lovit de un fulger. A urmat rotorul de coadă care s-a desprins complet. Şi, pe măsură ce o făcea, elicopterul a început să se învârtă în spirală.

Se prăbuşeau.

CAPITOLUL 1 O SLO T UESDAY 72 DE ORE MAI TÂRZIU Exista o singură problemă cu vara în Norvegia – era prea scurtă.

Aşezat la cafeneaua sa preferată în aer liber, Harvath şi-a ridicat faţa spre soare. Căldura se simţea bine. Se simţea bine.

Mai bine decât o făcuse de mult timp. Ultimele două luni fuseseră exact ceea ce avea nevoie.

El şi Sølvi se plimbaseră între apartamentul ei din oraş şi cabana pe care el o închiriase în fiord. Depindea de programul ei. Ca unul dintre cei mai noi directori adjuncţi ai Serviciului Norvegian de Informaţii, sau NIS pe scurt, fusese destul de ocupată.

Pentru că naveta era mai uşoară din apartament, de obicei stăteau în Oslo în timpul săptămânii şi se îndreptau spre fiord vinerea. Asta era bine pentru Harvath. Îi făcuse plăcere să cunoască oraşul. Existau

o mulţime de muzee şi obiective culturale, ca să nu mai vorbim de baruri, restaurante şi cafenele grozave.

În cele mai multe dimineţi, dacă Sølvi nu trebuia să plece prea devreme, ieşeau să alerge. Traseul luxuriant al râului Akerselva era unul dintre preferatele lor, la fel ca şi Parcul de sculpturi Ekeberg. Din motive de siguranţă, întotdeauna amestecau lucrurile, nu frecventau niciodată aceeaşi locaţie două zile la rând.

Pe lângă alergare, Harvath se înscrisese la o sală de sport din cartier. Când se aflau la cabană, înota – foarte mult.

Activitatea fizică fusese revigorantă. După ce îşi pierduse soţia, încetase să mai aibă grijă de el însuşi. Dar acum, greutatea pe care o pierduse se întorsese. Revenise la nivelul său deplin de fitness. Şi, deşi încă mai consuma alcool, nu mai era ca înainte. O sticlă de vin pe jumătate goală putea să stea în frigider zile întregi înainte de a o termina.

Într-un cuvânt, era fericit. Foarte fericit. Sølvi era o femeie uimitoare. Ea nu era doar frumoasă, ci şi inteligentă şi talentată ca naiba. Ca să fiu sincer, probabil că ea era mai deşteaptă şi mai talentată decât el. Singurul domeniu în care era sigur că o întrecea era experienţa. Dar chiar şi aşa, era doar pentru că era cu câţiva ani mai tânără.

Totuşi, în ciuda diferenţei de vârstă, ei împărtăşeau ceva foarte puternic, ceva care depăşea atracţia fizică dintre ei. Trecutul ei era la fel de întunecat şi tulbure ca şi al lui. Amândoi fuseseră spulberaţi, dar, venind împreună, găsiseră o cale de a-şi lipi bucăţile în ceva mai bun, mai puternic.

În cele din urmă, ceea ce îi plăcea cel mai mult la ea era simţul umorului. Era un semn al cât de inteligentă era.

Era, de asemenea, un mecanism de supravieţuire. Activitatea de spionaj putea fi extrem de brutală – un fapt pe care îl cunoştea prea bine.

Lipsiţi de relaţii semnificative, spionii deveneau adesea dezamăgiţi, cinici. Mulţi se dădeau la fund prin intermediul băuturii sau al altor vicii – un alt fapt pe care îl cunoştea prea bine. Se hotărâse să nu mai permită ca acest lucru să li se întâmple niciunuia dintre ei.

Voia să o facă pe Sølvi fericită – la fel de fericită cum îl făcea ea pe el. A doua şansă era rară în viaţă. Era hotărât să nu strice asta. Motiv pentru care cartografierea următorului lor pas se dovedea a fi dificilă.

Fusese una dintre cele mai frumoase veri pe care le avusese vreodată. Exprimaseră fiecare picătură din ea. Cabana venise cu o barcă şi ieşiseră pe apă cât de des puteau. În câteva dimineţi, o folosise chiar şi pentru a o duce pe Sølvi la serviciu, lăsând-o la docurile adiacente hotelului The Thief, de unde ea ar fi luat-o cu maşina până la birou.

Au fost grătare şi petreceri pe plajă. Un amestec rotativ de prieteni de la NIS şi de la staţia CIA din Oslo intraseră şi ieşiseră din viaţa lor – atât în oraş, cât şi în fiord. Rar se întâmpla să fie un weekend în care să

nu fie gazdele unor reuniuni sau să nu participe la cele ale altcuiva. Fusese o distracţie de la perete la perete şi nu era de mirare că nimeni nu voia să se termine. Dar, la un moment dat, trebuia să o facă.

Îşi consumase toate concediile medicale, precum şi zilele de concediu. A spune că biroul era „nerăbdător” să se întoarcă era puţin spus. De fapt, şeful său îi spusese fără menajamente că, dacă nu se va întoarce săptămâna următoare, va fi „încasat”.

Era un termen dramatic pe care trebuia să-l folosească. Nu a fost concediat. Nu a fost vorba de o concediere mai delicată. Dar „casierat” – umilinţa publică de a i se smulge însemnele militare şi de a i se rupe sabia în faţa camarazilor.

Era un termen din vechea şcoală. Foarte de modă veche. Şi totuşi, era perfect în ton cu războinicul din epoca Războiului Rece căruia îi raporta.

Nu-l putea învinovăţi pe omul acela că îl voia înapoi. Dacă situaţia lor ar fi fost inversă, ar fi simţit la fel. De fapt, era surprins că i se permisese să stea deoparte atât de mult timp cât o făcuse. Aici a fost dificil următorul pas cu Sølvi.

Nu se ştia unde va fi trimis, cu atât mai puţin pentru cât timp. În general, slujbele lui erau de tipul „intră şi iese repede”. Ceea ce nu erau, însă, era previzibil.

În încercarea de a da relaţiei lor o anumită structură, ceva la care cei doi să aştepte cu nerăbdare, tipărise un calendar.

Ideea era de a cerne date specifice la care erau siguri că pot fi împreună. Speranţa suplimentară era că, între misiunile sale, putea să treacă prin Oslo pentru a o vedea. Odată cu promovarea ei, ea era legată de sediu. Orice speranţă de a se eticheta cu el pentru o misiune într-o cameră de hotel din vreun loc îndepărtat şi exotic ieşea din discuţie. Cea mai bună şansă a lor de a se vedea era în Norvegia.

Ar fi fost greu, dar nu imposibil. Era hotărât să facă să funcţioneze. Şi când îşi punea ceva în minte, făcea să se întâmple.

Cu ceasul care se scurgea, voia ca timpul rămas împreună să fie special. Mâncaseră o tonă de mâncare la pachet în ultima vreme, aşa că în seara asta a decis să gătească o cină americană adevărată. Ceva doar pentru ei doi. Ar fi fost o noapte pe care ar fi putut să o îngheţe în memorie şi să o revadă până când s-ar fi întors şi ar fi fost din nou împreună.

A terminat ultima înghiţitură din kokekaffe – o cafea norvegiană populară de după-amiază, servită neagră şi uşor răcită. Ridicându-se în picioare, şi-a pus ochelarii de soare şi s-a plimbat pe pavajul din Piaţa Christiania, spre măcelăria lui preferată.

Deşi a fost un pic de mers pe jos până la sala de mâncare din Mathallen, a meritat. Annis Pølsemakeri avea cele mai bune cărnuri din oraş.

Afară, la cabană, era o afumătoare veche pe care îşi luase misiunea de a o pune din nou în funcţiune.

După ce a terminat, s-a hotărât să organizeze un grătar în stil texan. Când îşi întrebase prietenii de unde ar putea obţine cea mai bună piept, coaste şi muşchi de porc, toţi îi răspunseseră „Annis”.

Personalul fusese atât de amabil, încât se întorsese de nenumărate ori – chiar şi doar pentru a lua carne tocată de vită pentru burgeri. Erau o gaşcă amuzantă şi au încercat să-i vândă carne de cal sau limbă de vită, văzând cu ochi buni dacă ar putea să-şi scârbească clientul american. Habar n-aveau că, de-a lungul carierei sale, mâncase mult, mult mai rău.

După ce cumpăra câteva T-bones de la Annis, mergea la Vulkan Frukt og Grønt AS pentru legume proaspete. S-a gândit că era un pariu sigur că aveau cartofi şi garnituri de salată. Să sperăm că aveau şi ştiuleţi de porumb proaspăt.

Odată ce aceste lucruri erau rezolvate, tot ce avea nevoie era o sticlă de vin bun şi un desert.

Nu departe de hala de alimente se afla un Vinmonopolet. Probabil că va trebui să plătească o grămadă de bani pentru un vin roşu californian bun, dar dacă aveau unul, avea de gând să ignore preţul. Voia ca cina lor să fie cât mai americană cu putinţă.

Tot ce mai rămăsese de făcut era să se gândească la desert. Plăcinta cu mere i se părea un pic prea mult pe nas. Mai mult, deşi putea să facă grătare sau să afume ca un furtună, nu era un brutar.

Cum Sølvi era un mare fan al ciocolatei negre, a decis că pe asta se va concentra. Era o tarabă în hala de mâncare numită SebastienBruno care vindea ciocolată, dar ceea ce îi plăcea cu adevărat erau ciocolatele belgiene. Şi-a notat în minte să fie cu ochii în patru pentru orice pe drum.

După cină, dacă mai era timp, puteau să vizioneze un film. Pasiunea sa pentru filmele clasice de la Hollywood era fără fond. Până acum, vizionaseră împreună Casablanca, Lawrence of Arabia, Psycho, The Godfather, On the Waterfront, North by Northwest şi Citizen Kane. În seara asta, voia să-i prezinte „Noaptea vânătorului”, din 1955. Era neliniştitor, dar totuşi un clasic.

La câteva străzi de sala de mese, a zărit un mic butic care părea promiţător pentru ciocolată de calitate. Dar când se afla la cincizeci de metri distanţă, un taxi a oprit şi a debarcat o fantomă.

Priveliştea bărbatului l-a oprit pe Harvath în faşă. Probabil că ochii îi jucau feste.

Bărbatul la care se uita era mort.

Harvath îl omorâse chiar el.

CAPITOLUL 2 N u numai că îl omorâse, dar rămăsese în preajmă suficient de mult timp pentru a fi absolut sigur că omul era mort.

Cum naiba îl vedea acum în viaţă? Şi ce căuta omul acela în Norvegia?

Nu exista decât o singură cale de a afla. Renunţând la comisioanele sale, se lăsase la o distanţă sigură în urmă şi îl urmărea.

Bărbatul mergea cu un pas moderat şi sigur pe el. Dacă Harvath nu ar fi fost antrenat, poate că nu ar fi observat momentele în care bărbatul verifica dacă avea coadă.

Din fericire, Harvath nu numai că observase, dar îi anticipase şi se asigurase că nu era văzut.

L-a urmărit timp de două străzi, până când au ajuns pe un bulevard mare şi aglomerat. Profitând de schimbarea unui semafor, bărbatul s-a grăbit să traverseze în ultima clipă, chiar în momentul în care vehiculele începeau să accelereze. Harvath nu a avut de ales decât să aştepte. Dacă ar fi alergat după el, s-ar fi expus şi ar fi aruncat totul în aer.

În timp ce aştepta, a urmărit sosirea unui tramvai şi şi-a ţinut ochii lipiţi de el. Din câte îşi dădea seama, bărbatul nu se urcase la bord.

Odată ce semaforul s-a schimbat, Harvath a reînceput urmărirea. Dar când a ajuns pe cealaltă parte a bulevardului, bărbatul dispăruse.

Erau tot felul de magazine, baruri, restaurante şi clădiri de apartamente în care ar fi putut să dispară.

Ceva îi spunea lui Harvath că nu optase pentru niciunul dintre ele. Era încă în mişcare. Întrebarea era:

Unde?

În faţă, două străzi mai mici se despărţeau de bulevard, ca nişte spiţe dintr-un butuc. Dacă avea dreptate, iar bărbatul îşi continuase drumul în această direcţie, avea şanse de cincizeci la cincizeci să aleagă direcţia corectă.

Strada cea mai apropiată de el era mai îngustă şi oferea mai multe posibilităţi pentru o persoană de a se asigura dacă era urmărită. Era cea pe care ar fi ales-o Harvath.

La o jumătate de bloc mai jos, şi-a dat seama că făcuse o greşeală. Nu era nici urmă de bărbat. Trebuie să fi luat-o pe cealaltă stradă. Întorcându-se, Harvath şi-a accelerat pasul şi s-a îndreptat înapoi spre bulevard.

Odată ajuns acolo, s-a grăbit până la următoarea intersecţie şi apoi, încetinind, a cotit cu dezinvoltură colţul.

Şi strada asta era un eşec. Harvath a mers până jos, dar fără noroc. Cariera lui dispăruse.

Mai mult decât puţin supărat, se pregătea să se întoarcă şi să se întoarcă, când ceva i-a atras atenţia.

Nu era bărbatul pe care îl căuta. Nici măcar nu era cineva pe care îl cunoştea. Dar nu putea să se întoarcă.

Oslo era un oraş sigur, dar, ca oriunde, nu era ferit de probleme. Şi ceea ce privea era cu siguranţă o problemă. O simţea în măduva oaselor.

O femeie mai în vârstă, bine îmbrăcată, era îndrumată spre un bancomat de doi bărbaţi nu prea bine îmbrăcaţi, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani. Tinerii o ţineau fiecare de un braţ şi se tot uitau peste umăr.

Privirea din ochii ei îi spunea lui Harvath tot ce trebuia să ştie. Aceştia nu erau nişte cercetaşi care ajutau o bătrână să traverseze strada. Era jefuită şi era îngrozită.

Arăta ca o „răpire rapidă", ceva despre care auzise prima dată în Mexic. Bandele criminale înşfăcau o persoană, o duceau la cel mai apropiat bancomat şi o forţau să retragă cât mai mulţi bani.

Azi nu avea să fie ziua lor norocoasă.

A rămas suficient de departe în spate pentru a nu trezi suspiciuni şi a aşteptat până când au ajuns la bancomat înainte de a face mişcarea. Acolo, ştia că bărbaţii îşi vor împărţi atenţia. Unul făcea presiuni asupra femeii să se grăbească să îşi retragă banii, în timp ce celălalt era cu ochii în patru pentru orice semn de probleme.

Harvath era destul de priceput în a nu părea să facă probleme. Abia când a fost chiar deasupra ţintei sale – dacă îl vedeau măcar – şi-a dat seama în ce încurcătură se aflau. Şi aşa a fost la bancomat.

Scoţându-şi portofelul, şi-a scos cardul bancar şi s-a apropiat de bancomat. Tânărul care funcţiona ca observator a ridicat mâna şi a spus ceva într-o norvegiană puternic accentuată. Oricine ar fi fost tipul ăsta, nu crescuse în Norvegia.

„Îmi pare rău", a răspuns Harvath. „Vorbesc doar engleza".

„Aparat stricat", a spus bărbatul. „Găsiţi altceva".

Engleza lui părea la fel de proastă ca şi norvegiana.

„Se lipesc." Harvath a zâmbit, îndreptându-se spre bancomat. „Uneori au nevoie doar de o mică bătaie."

În timp ce el se mişca, la fel a făcut şi paznicul. Tânărul a păşit chiar în faţa lui şi şi-a înfipt palma în pieptul lui Harvath pentru a-l opri.

Contact. Jocul a început.

Din moment ce bărbatul îi oferise mâna lui Harvath, s-a gândit că ar fi fost nepoliticos să nu o accepte.

Apucând încheietura mâinii privitorului într-un blocaj articular, Harvath şi-a băgat capul în cazul în care ar fi aruncat un pumn cu mâna opusă şi a apăsat în jos. Instantaneu, genunchii bărbatului s-au îndoit.

În timp ce cădea spre trotuar, Harvath şi-a înfipt genunchiul drept în bărbia bărbatului, lovindu-l de frig. A fost momentul în care partenerul său a făcut o greşeală fatală.

În loc să o învârtă pe bătrână şi să o folosească drept scut, i-a dat drumul şi a scos un cuţit. Era evident de ce cei doi comiteau jafuri şi nu fugeau de IBM.

Spre cinstea atacatorului, acesta era îndemânatic cu o lamă.

Nu numai că ştia cum să-l ţină, dar ştia şi cum să vină spre adversarul său. Aceasta nu era prima lui luptă cu cuţitul.

Dar Harvath avusese şi el parte de lupte cu cuţite. De fapt, avea o cicatrice recentă pe piept pe care îşi petrecuse toată vara acoperind-o cu cremă de protecţie solară. Nu avea intenţia de a se tăia din nou.

La prima tăietură a bărbatului, Harvath nu a reuşit să prindă lama şi să o controleze. Vârful cuţitului se apropiase la o şoaptă de abdomenul său.

Când atacatorul s-a năpustit din nou asupra lui, era pregătit, dar tâlharul era rapid şi alunecos. Harvath abia a reuşit să controleze încheietura bărbatului.

În timp ce o făcea, bărbatul a tras cuţitul înapoi în spatele lui.

Harvath s-a dus cu ea.

Când bărbatul a încercat să împingă din nou cuţitul în faţă, Harvath i-a rotit încheietura mâinii şi l-a ajutat să se taie adânc în spatele propriului genunchi.

Aruncând lama, atacatorul a strigat, dar Harvath nu terminase. Înainte ca cuţitul să atingă măcar pământul, el a izbit în sus cu o lovitură de palmă în maxilarul bărbatului, aruncându-l înapoi în ATM.

Capul tâlharului trebuie să fi lovit tastatura şi a finalizat tranzacţia întreruptă, pentru că, câteva clipe mai târziu, aparatul a scuipat un card bancar şi un teanc de bani.

Harvath le-a scos pe amândouă şi i le-a înmânat bătrânei, care stătea, încremenită de frică, la doar câţiva metri distanţă.

„Mulţumesc”, a şoptit ea. „Mulţumesc pentru tot.”

„Cu plăcere”, a răspuns el.

În timp ce se întorcea să plece, maşinile de poliţie – cu claxoanele în fluier – au venit în fugă de la ambele capete ale străzii. Era ultimul lucru de care avea nevoie.

Nu voia să interacţioneze cu forţele de ordine. Îşi petrecuse toată vara în afara reţelei – nu era în vizorul nimănui. Tot ce îşi dorea acum era să se estompeze pur şi simplu în fundal şi să dispară.

Dispariţia, însă, nu era în cărţi. Se adunase o mică mulţime şi poliţia îl avea bine în vizor.

Urmărind maşinile de patrulare care se apropiau, a încercat să se liniştească singur că, cel puţin, lucrurile nu se puteau înrăutăţi.

Dar dacă nu învăţase nimic altceva în viaţa lui, era că lucrurile puteau deveni întotdeauna mai rele.

CAPITOLUL 3 P ână când s-a întors la apartament, Sølvi era deja acolo. Cum îşi pierduse interesul pentru cumpărături, optase pentru mâncare la pachet de la locul lor preferat de dim sum – un restaurant numit The Golden Chimp, nu departe de gara centrală din Oslo.

Punând geanta pe tejgheaua din bucătărie, a sărutat-o de salut.

„Lasă-mă să te văd”, spuse ea, întorcându-l. Îl tot bătuse la cap să se tundă şi în cele din urmă el cedase.

Ea o întrebase dacă putea alege locul, iar el fusese de acord, atâta timp cât era o frizerie adevărată şi nu un salon de coafură de lux. Nu era genul de om de salon.

Cumva, ea găsise o modalitate de a împărţi diferenţa.

Din punct de vedere tehnic, era o „frizerie”, dar una orientată spre hipsteri. Dacă suportul de biciclete de afară nu fusese un semnal de alarmă suficient, lada frigorifică plină de suc verde şi apă minerală din interior ar fi trebuit să fie.

Până când Harvath şi-a dat seama că fusese păcălit, era prea târziu să se mai întoarcă. Recepţionerul se uitase o singură dată la el, îşi dăduse seama cine era şi îl întâmpinase în engleză.

Probabil că Sølvi îi dăduse femeii o descriere a lui atunci când sunase şi făcuse programarea. Destul de repede, începuse să bănuiască că nu era tot ce le dăduse.

După ce a fost escortat până la un scaun şi prezentat frizerului său, s-a aşezat şi i-a explicat bărbatului tatuat ce dorea. Nimic nebunesc. Doar un pic de sus şi din lateral.

Ungându-şi maşina de tuns, frizerul i-a răspuns: „Nicio problemă”.

Douăzeci de minute mai târziu, când bărbatul i-a întins o oglindă pentru a-şi putea vedea tunsoarea din toate unghiurile, era convins că Sølvi fusese în spatele ei.

Nu că ar fi fost ceva rău. Era doar diferit. Multe lucruri în această vară fuseseră diferite. Dar diferit, învăţase el, putea fi bun.

„Îmi place”, a spus ea, dând din cap aprobator. „Elegant. Îţi lua zece ani din tine. Încă cinci şi aproape că am putea trece drept de aceeaşi vârstă.”

În mod normal, acesta era genul de glumă la care ar fi râs. El nu avea chef şi ea a observat. „Ce se întâmplă?”

Când discutau despre muncă, făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a se feri de problemele clasificate. Ţările lor erau aliaţi şi colegi membri NATO, dar naţiuni separate şi suverane.

Întinzându-i mâna, i-a făcut un gest pentru telefonul ei. După ce i-a dat-o, el a luat-o, împreună cu a lui, şi le-a ascuns în cealaltă cameră.

„Am nevoie de o favoare”, a spus el, mergând înapoi în bucătărie.

„Ce fel de favoare?”

„Am văzut pe cineva coborând dintr-un taxi astăzi. Dacă are o cameră de bord orientată spre pasager, am nevoie de imagini. De asemenea, trebuie să ştiu de unde a fost luat pasagerul, cum a plătit şi orice altceva ar fi putut vedea sau auzi şoferul. Crezi că poţi să-mi faci rost de asta?”.

S-a gândit un moment. „Cunosc pe cineva pe care îl pot întreba. Presupun că aveţi numărul de înmatriculare sau numărul de taxi?”.

„Pot să vi le dau pe amândouă.”

„Plus adresa la care şoferul l-a lăsat pe pasager.”

Harvath a dat din cap. „Precum şi o descriere fizică.”

„Atâta timp cât nu este al unei femei atrăgătoare, între optsprezece şi douăzeci şi doi de ani, nu văd nicio problemă.”

A trecut cu vederea şi această glumă. „Şi aş dori orice înregistrare a camerelor de supraveghere din apropierea locurilor de ridicare şi de coborâre.”

„Asta o să fie mai dificil, dar o să văd ce pot face. Ai de gând să-mi spui despre ce este vorba?”

Îi cerea multe. Norvegienii aveau legi stricte privind confidenţialitatea datelor. Era timpul ca el să ofere ceva în schimb.

„Cu câţiva ani în urmă, am fost trimis în China pentru o misiune”.

„Nu e vorba de momentul în care ai fost prins de un uragan în Macao, nu-i aşa?”

„Nu. Asta a fost mult mai recent.”

„Ce fel de misiune a fost?”

„Chinezii plănuiau un atac terorist asupra Statelor Unite. Am întrerupt-o. Când preşedintele nostru l-a confruntat pe premierul lor, chinezii au negat. După ce le-am prezentat dovezile, au susţinut că a fost o operaţiune necinstită a unuia dintre şefii lor de informaţii.”

„Şi tu ai fost trimis să te confrunţi cu şeful.”

El a dat din cap. „Nu. Am fost trimis să-l omor.”

Nu era străină de ucideri, deşi era sigură că punctajul ei nu se apropia nici pe departe de al lui. Acestea fiind spuse, era de asemenea sigură că, la fel ca şi ea, el nu găsea nicio plăcere în a lua o altă viaţă umană.

Era o realitate tristă a afacerii lor că, uneori, nu existau alte căi de atac şi că pur şi simplu trebuia să se facă ceea ce trebuia făcut. Pentru unii, singura limbă pe care o înţelegeau era violenţa.

Aşa cum spunea vechea zicală: Oamenii dormeau liniştiţi în paturile lor doar pentru că bărbaţi – şi femei aspre , se ştia că ea adăuga – erau gata să facă violenţă în numele lor. Cele două abilităţi cele mai necesare pentru ca un stat naţional să supravieţuiască erau capacitatea de a păstra secrete şi de a proiecta forţa pe ascuns. Pierdeai oricare dintre aceste abilităţi şi ţara ta era condamnată.

„Aşadar, acest om pe care ai fost trimis să-l omori. Presupun că aţi avut succes?"

„Nu mă opresc niciodată până când nu sunt".

„Şi pe el l-ai văzut coborând din taxi?".

El a dat din cap.

„Există vreo şansă să te fi înşelat?". Au trecut, până la urmă, mai mulţi ani. Poate că pur şi simplu semăna cu el cu adevărat?"

Deschizând frigiderul, a scos o sticlă de bere. „Nu se uită acele feţe. Nu contează câţi ani au trecut".

Avea dreptate. Ca un fier de călcat înfipt în subconştientul ei, putea să-şi amintească chipul fiecărei persoane pe care fusese însărcinată să o expulzeze. Singura consolare a faptului că trebuia să poarte acele imagini mentale era că toţi meritau ceea ce le aplicase ea. Ea nu simţea nicio milă. Fără remuşcări. Oamenii din Norvegia dormeau liniştiţi în paturile lor noaptea pentru că ea era gata, dispusă şi capabilă să facă violenţă în numele lor. Sfârşit de poveste.

„Orice informaţie pe care o pot dezgropa pentru tine, dacă pot dezgropa vreuna, nu a venit de la mine. Ne-am înţeles?"

„S-a făcut", a răspuns el, scoţând capacul de la bere şi schimbând subiectul. „Este o sticlă de albuş în frigider. Vrei un pahar la cină?"

Mişcându-se spre el, ea şi-a pus mâna pe pieptul lui.

„Nu pot. Trebuie să mă întorc la birou în seara asta".

El a înţeles. A fost o întorsătură crudă. În timp ce timpul petrecut cu ea se scurgea, munca ei se învârtea în sus. Aprecia faptul că ea se strecurase să mănânce cu el – chiar dacă asta însemna că trebuia să se întoarcă şi să se întoarcă imediat.

„Cât timp avem?"

„Destul timp pentru cină."

„Cină şi...?", a întrebat el, vocea i s-a pierdut în timp ce îi zâmbea.

Ea i-a zâmbit în schimb şi l-a sărutat. „Doar cina, mi-e teamă. Vestea bună este că voi putea să dau acele telefoane pentru tine imediat ce mă întorc la birou."

Era încă un lucru pe care îl aveau în comun. Ea era la fel de determinată ca şi el. Îi păsa prea mult de Norvegia ca să renunţe la cariera ei şi să-l urmeze înapoi în D.C. Lui îi păsa prea mult de Statele Unite ca să renunţe la cariera lui şi să rămână în Oslo. Partea bună era că amândoi se hotărâseră să facă să funcţioneze – indiferent de câte mile de fidelizare îi costa.

„Plăcuţe? Sau direct din containere?”

„Am destul timp pentru plăci. De fapt, putem chiar să ne aşezăm la masa din sufragerie ca nişte adulţi”, a spus ea înainte de a se uita în jos şi de a întreba: „Ce s-a întâmplat cu mâna ta?”.

El nici măcar nu observase. „Ce-i cu ele?”

„Interiorul mâinii tale drepte. Ai o vânătaie.

De unde a apărut asta?”

„Asta?”, a întrebat el, întorcându-şi palma. „Nu e nimic.

Nu-ţi face griji pentru asta.”

„S-a întâmplat ceva. Ce nu-mi spui?”

„Nu e nimic”, a repetat el. „Probabil că m-am lovit la sală.”

„Acum minţi.”

Ea avea dreptate. Ba da. Minciuna făcea parte din meseria lui şi era destul de bun la asta – când voia să fie. Totuşi, nu voia să o mintă.

„Am avut un mic meci de îmbrânceli în această după-amiază.”

„Un meci de îmbrânceli?”

„Ai putea spune că a fost o încăierare.”

Ea s-a uitat la el. „Ce s-a întâmplat?”

„Doi bătăuşi de pe stradă au încercat să jefuiască o bătrână la un bancomat. „I-am ajutat să-şi dea seama că a fost o idee proastă.”

„Tu ai fost?”, a întrebat ea, cu ochii măriţi.

„Despre ce vorbeşti?”

„Mi-a apărut pe aplicaţia de ştiri. Lasă-mă să mă duc să-mi iau telefonul.”

Harvath a privit-o cum se îndrepta spre dormitor. Era alergic la publicitate şi evita lumina reflectoarelor ca pe ciumă. Atenţia presei era ca o kryptonită pentru spioni. Supravieţuise în trecut la o întâlnire neplăcută cu presa, dar fusese dificil.

Când s-a întors, a deschis aplicaţia, a scos articolul şi i-a înmânat telefonul.

„Ştii că asta e scrisă în norvegiană, nu?”.

Şi-a dat ochii peste cap. „ Americanii. Ai fost aici aproape toată vara şi nu ai făcut niciun progres.”

„Nu este adevărat”, a protestat el. „ Du har vakre øyne.”

„Replicile de agăţat care îmi spun că am ochi frumoşi nu se pun la socoteală.”

„Faen.”

„Nici înjurăturile nu fac. Dă-mi telefonul înapoi.”

I-a dat-o şi ea a tradus povestea în engleză. A fost scurt şi, din fericire, lipsit de detalii. Nu au fost date nume. Scria că un turist occidental a dejucat tâlhăria unui cetăţean norvegian în vârstă. Ambii infractori fuseseră răniţi în timpul altercaţiei şi fuseseră transportaţi la un spital din apropiere pentru observaţie. După ce ar fi fost externate de personalul medical, ar fi fost transportate de ofiţeri la secţia centrală de poliţie, unde ar fi fost înregistrate şi ar fi aşteptat punerea sub acuzare.

A zâmbit când a terminat. „Aşa cum am spus. Nu a fost nimic.”

„Aţi salvat un cetăţean norvegian de la a fi jefuit şi i-aţi trimis pe atacatorii săi la spital. Asta nu e aproape nimic”.

„Aveţi dreptate. Am adus acasă şi mâncare la pachet.”

„Ba da, ai făcut-o. Mulţumesc. Să mâncăm înainte să se răcească.”

După ce au terminat cina, Harvath s-a oferit să se ocupe de vase pentru ca ea să poată pleca înapoi la birou.

Făcându-şi o cafea la pachet, ea i-a dat un sărut de rămas bun şi a ieşit pe uşă. Îi părea rău că trebuia să se întoarcă la serviciu, dar spera că va reuşi să dea de urma filmărilor cu fantoma lui.

După ce totul a fost curăţat şi pus deoparte, a decis să se uite singur la un film. Deşi îşi pusese sufletul pe Noaptea Vânătorului, s-a gândit că cel mai bine ar fi fost să o păstreze pentru când Sølvi ar fi putut să o vadă cu el.

În schimb, a plănuit să se uite la favoritul lui dintotdeauna, Cei şapte magnifici.

Şi-a recuperat telefonul, a mai luat o bere şi s-a îndreptat spre sufragerie, unde s-a făcut comod pe canapea. Pornind filmul, s-a aşezat pe spate şi a încercat să se piardă, să nu se gândească la nimic din ce se întâmplase în această după-amiază. Dacă exista un film care îl putea face să uite totul, acesta era acela.

Fusese şi preferatul tatălui său. O dată pe an, cinematograful de epocă din San Diego îl aducea şi, dacă tatăl său era în oraş, traversau podul şi îl vedeau împreună. Şi nu doar o dată, ci la nesfârşit. Ca şi tatăl

său, putea să recite fiecare replică pe de rost. Unii copii mergeau la meciuri de baseball cu taţii lor; el mergea la film.

Abia când a devenit adult şi-a dat seama de ce acest film îi vorbea tatălui său. Era o poveste despre curaj, despre profesionalism, despre a face ceea ce trebuie şi a-i proteja pe cei slabi. Toate acestea erau caracteristici ale educaţiei sale.

Ajunsese până la genericul de final, când i-a sunat telefonul. Era un mesaj criptat de la Sølvi. Taxiul în cauză avea într-adevăr o cameră de bord orientată spre pasager şi reuşise să obţină o copie a filmării. Respirând adânc, a dat click pe ataşamentul pe care i-l trimisese.

Când videoclipul a început să ruleze şi l-a văzut pe pasager intrând în taxi, a avut un singur lucru de spus.

„Te-am prins.”

CAPITOLUL 4 B EIJING D ennis Wo nu fusese niciodată subtilă – în legătură cu nimic. Era un tânăr escroc şmecher, strălucitor şi de mare succes.

În parte Bernie Madoff şi în parte Frank Abagnale Jr. reuşise cea mai mare escrocherie din istoria Singapore-ului.

În ajunul celei de-a douăzeci şi şasea aniversări, urma să fie acuzat de delapidarea a patru miliarde şi jumătate de dolari de la cel mai mare fond suveran de investiţii al naţiunii.

După ce primise un pont, fugise în China, lăsându-şi în urmă maşinile, penthouse-ul şi câteva prietene foarte supărate.

Totuşi, nu erau singurii care erau furioşi.

Guvernul singaporez era în căutare de sânge.

Pentru o ţară care se mândrea cu legea şi ordinea, ceea ce se întâmplase era un scandal scandalos. Toţi politicienii corupţi care îl asistaseră în complot fuseseră adunaţi şi aruncaţi în închisoare.

A fost un început bun, dar Singapore nu se va odihni până când Wo nu va fi prins. Guvernul plănuia să îl judece şi să facă din el un exemplu foarte public. În acest scop, fusese emisă o notificare roşie a Interpolului pentru arestarea sa.

Când mandatul a ajuns la Departamentul de Justiţie din Hong Kong, a fost eliminat din sistem.

Puterile de la Beijing precizaseră clar că Wo era un oaspete al Partidului Comunist Chinez şi că nu trebuia să i se întâmple nimic.

PCC-ului îi plăcea faptul că, chiar şi în exil, tânărul escroc era un ghimpe în coasta Singaporei. El susţinea candidaţii opoziţiei, promova propaganda antiguvernamentală şi era văzut ca un fel de Robin Hood dornic să finanţeze cauze populiste.

Atâta timp cât continua să fie util, PCC ar fi continuat să îi ofere sanctuar. Şi atâta timp cât continua să fugă, Singapore îl urmărea.

Pe lângă notificarea roşie, guvernul a cercetat întreaga lume în căutarea conturilor bancare şi a activelor pe care le-ar putea recupera.

În timp ce Wo reuşise să pună o avere dincolo de raza lor de acţiune, existau unele obiecte pe care nu le putea ţine ascunse.

Iahtul său de 300 de metri a fost confiscat în Tahiti. Tablourile pe care le dăruise unei frumoase actriţe europene au fost confiscate şi scoase la licitaţie.

Proprietăţi din Bombay până la Bruxelles – chiar şi cele îngropate în trusturi oarbe sofisticate – erau confiscate.

Dar cel mai rău, cea mai dureroasă dintre pierderile sale, i se întâmpla în Statele Unite.

America fusese terenul lui de joacă, visul lui din copilărie.

Îşi cumpărase o casă masivă în Bel Air şi se întâlnea cu elita de la Hollywood.

A dat petreceri incredibile. El făcea cadouri somptuoase şi scumpe. Îi numea prieteni pe actorii, muzicienii şi personalităţile din mass-media celebre. Oricine a spus că banii nu pot cumpăra fericirea nu a avut miliarde de dolari de aruncat.

Wo se distra de minune – până când, brusc, totul s-a prăbuşit.

Prin intermediul ambasadorului său de la Washington, guvernul din Singapore a făcut presiuni asupra Departamentului de Justiţie al SUA pentru a deschide o anchetă şi a ajuta la recuperarea cât mai multor bani furaţi.

Pentru că Wo investise atât de mult în proprietăţi imobiliare şi în afaceri americane, avea ce primi.

Dar cea mai jenantă parte a procesului a fost că FBI-ul i-a abordat pe prietenii săi şi i-a ameninţat cu urmărirea penală şi cu închisoarea dacă nu predau cadourile pe care le făcuse Wo. Ceasurile Rolex, maşinile sport europene, bijuteriile cu diamante – toate acestea trebuiau să fie predate.

Destul de curând, niciunul dintre „prietenii" săi nu-i mai răspundea la telefon sau la mesaje. Unul câte unul, aceştia au început să îl dea de urmă pe reţelele de socializare. Avusese senzaţia că viaţa lui se destrăma. Trebuia să oprească hemoragia. Aşa că s-a întors la singurul lucru pe care îl înţelegea cel mai bine – oamenii.

Totul se rezuma la influenţă. Influenţând oamenii potriviţi, orice problemă putea fi remediată. În momentul de faţă, ceea ce se confrunta cu el era o problemă politică. Prin urmare, avea nevoie de influenţă politică. Iar cea mai rapidă cale de a obţine influenţă politică era prin intermediul banilor – o mulţime de bani.

În America, singurul lucru care conta era partidul aflat la putere. Ei controlau pârghiile guvernului. Ajungea la persoana potrivită şi ancheta putea fi făcută să dispară. Aşa era lumea. Cel care deţine aurul poate face regulile. Sau, cel puţin, cel care deţine aurul poate avea acces la cel care face regulile.

Problema Americii, şi-a dat seama, erau legile – mai ales când venea vorba de donaţii politice. Existau atât de multe reglementări, toate aproape imposibil de parcurs. Avea nevoie de un ghid, de o persoană care să-l ajute. A găsit unul, şi încă ceva, în Spencer Baldwin.

Om de afaceri desăvârşit şi colector de fonduri politice de lungă durată, Baldwin era un adevărat insider al Washingtonului. Mergea la toate evenimentele cele mai bune, cunoştea toţi oamenii potriviţi şi putea avea acces la aproape oricine din cadrul guvernului.

Agnostic din punct de vedere politic, nu-i păsa de partidul din care făcea parte un politician, atâta timp cât acel politician îi putea servi scopurilor sale, sau ale unuia dintre clienţii săi. El era exact omul de care Wo avea nevoie.

Mereu precaut că Singapore ar putea trimite o echipă de răpitori pe urmele lui, Wo a păstrat un profil scăzut şi a fost mereu în mişcare. A aranjat ca Baldwin să se întâlnească cu el în Shanghai şi i-a acoperit toate cheltuielile.

Într-un apartament opulent din The Peninsula Shanghai, Wo i-a făcut oaspetelui său american o ofertă uluitoare. El urma să vireze zece milioane de dolari într-un cont ales de Baldwin şi munca urma să înceapă imediat.

Dacă Baldwin reuşea să convingă guvernul american să renunţe la acuzaţiile împotriva lui, Wo urma să transfere un onorariu de finalizare în valoare de o sută de milioane de dolari.

Nu-i păsa cum scăpa Baldwin de anchetă.

Numai că acesta a plecat cât mai repede.

Pentru Baldwin, care avea probleme financiare, a fost ca o mană cerească. Acesta nu trebuia să se gândească de două ori. A fost de acord cu înţelegerea chiar acolo, în apartament, şi a zburat înapoi în SUA a doua zi pentru a se apuca de treabă.

Wo plecase de la întâlnire cu un sentiment optimist în legătură cu perspectivele sale. Îi luase ceva timp să îl găsească pe Baldwin, dar omul părea cu siguranţă răspunsul la problemele sale din Statele Unite. Odată ce investigaţia a fost abandonată, a putut lucra pentru a obţine cetăţenia. Nu voia să rămână în China mai mult decât era obligat.

Ceea ce l-a adus la casa sigură de care se apropia şi la întâlnirea pe care urma să o aibă. Detesta condiţiile de detenţie. Mai mult decât atât, îl detesta pe cel căruia trebuia să îi raporteze.

În timp ce chinezii se refereau la politica lor ca fiind „adăpost sigur”, se simţea mult mai mult ca un arest la domiciliu. Iar femeia cu care urma să interacţioneze, Xing Fen, era sadicul său temnicer.

Gluma era că Xing, scundă şi neatractivă, devenise membră a Politburo şi unul dintre cei patru vicepremieri ai Republicii Populare Chineze în mod tradiţional – prin culcare, ajungând în vârf. Nu putea avea nimic de-a face cu faptul că era văr primar al secretarului general şi unul dintre cei mai apropiaţi confidenţi ai acestuia. Partidul Comunist Chinez interzicea în mod expres orice formă de nepotism.

Lui Wo i se spusese să se întâlnească cu ea la o casă sigură nu departe de parcul Jianshan din Beijing. La fel ca Xing însăşi, structura era fadă, cu zero ornamente.

După ce a fost percheziţionată de către echipa sa de securitate, Wo a fost condusă în camera de zi. Vicepremierul s-a aşezat pe o canapea din piele uzată. Pe masa joasă din faţa ei, cineva pregătise un ceai.

Wo ura ceaiul – întotdeauna a urât. Dar ceea ce ura şi mai mult erau „delicatesele" pe care Xing le aducea cu ea la aceste întâlniri. Era specializată în găsirea celor mai urâte mâncăruri de stradă disponibile.

În această seară luase scorpioni prăjiţi pe băţ, miriapod la grătar şi lăcustă la tigaie. Capacul era o farfurie de tofu Hunan îngrozitor de înţepător – al cărui miros îi declanşase reflexul de vomă. Era convins că ea îl făcea doar pentru a-i reaminti cine era la conducere.

Fusese colonel în Armata Populară de Eliberare şi îşi făcuse stagiul în serviciile de informaţii militare.

Înţelegea dinamica puterii.

Deşi Wo avea jumătate din vârsta ei şi crescuse în altă ţară, ştia că ar fi fost o lipsă de respect să îi refuze ospitalitatea. Până la urmă, ea era gazda lui.

Dar, mai important, ea îi ţinea soarta în mâinile ei.

Au făcut un schimb de salutări şi el s-a aşezat. Când i-a oferit ceai, a acceptat politicos. Când ea i-a oferit mâncare, a acceptat şi el politicos, deşi în sinea lui îi venea să vomite.

„Dennis", a spus ea, adresându-i-se pe numele de botez aşa cum se face în Occident. „Am înţeles că aţi cerut permisiunea de a călători în Hong Kong".

„Da, domnule vicepremier."

„Este ceva în neregulă cu Beijingul?"

„Nu, domnule vicepremier."

„Atunci despre ce este vorba?", a întrebat ea.

„Hong Kong îmi aminteşte de acasă".

„Artele şi cultura? Sau vă referiţi la cluburile de noapte şi la jocurile de noroc din Macao?".

Nu avea rost să o mint. Ea cunoştea foarte bine interesele lui. „Da, domnule viceprim-ministru. Atât cluburile, cât şi cazinourile din Macao.”

Ea l-a privit îndelung ca şi cum ar fi încercat să evalueze cât de mult risc de securitate ar fi reprezentat această călătorie.

În ceea ce-l priveşte, Wo nu şi-a permis să îşi facă speranţe. Ar fi fost grozav să iasă din Beijing pentru câteva zile, dar covorul fusese smuls de sub planurile sale de atâtea ori, încât învăţase să nu-şi numere găinile înainte de a se cloci.

Xing părea să se bucure să acorde aprobarea pentru călătoriile sale, doar pentru a anula permisiunea în ultimul moment. Scuza era întotdeauna aceeaşi: „probleme de securitate”.

Sincer, era de râs. Întotdeauna trimitea cu el ofiţeri de securitate de stat atunci când călătorea, şi era sigur că comunicaţiile sale erau monitorizate.

Îl obligaseră chiar să îşi descarce o aplicaţie de urmărire pe telefon şi îi ceruseră să o aibă tot timpul la el. Anularea călătoriilor în ultimul moment părea mai degrabă o formă subtilă de chin decât o preocupare legitimă pentru siguranţa lui.

„Poate că putem ajunge la un aranjament”, a sugerat ea.

Wo a luat o înghiţitură din ceaiul său şi a aşteptat ca ea să continue.

„Domnul pe care îl folosiţi la Washington, domnule Baldwin. Am dori să luaţi legătura cu el şi să îi oferiţi o lucrare suplimentară.”

„O lucrare suplimentară?”, a întrebat el, ezitând să permită ceva care ar putea să-i distragă atenţia de la propriul caz.

„Despre ce este vorba?”

Zâmbind, Xing a luat una dintre frigărui şi a scos cu dinţii un scorpion prăjit. În timp ce începea să mestece, a spus: „Există un impediment pe care trebuie să-l eliminăm”.

Au vorbit timp de douăzeci de minute. Mai exact, Xing vorbea şi Dennis Wo asculta. Voia să se asigure că el a înţeles exact ce se aştepta şi cum trebuiau să se comporte americanii.

După ce a fost sigură că el a înţeles imaginea de ansamblu şi rolul său precis în cadrul acesteia, i-a urat noapte bună şi a cerut să fie escortat afară din casa sigură.

„Aveţi încredere în el?”, a întrebat secundul ei.

El stătuse la vedere, ascultând conversaţia.

„Nu, nu înţeleg. Dacă poate să ne tragă pe sfoară, o va face.”

„Atunci de ce să-i dai o sarcină atât de importantă?”.

„Pentru că are relaţii”.

„Şi noi la fel.”

Ea a clătinat din cap. „Are legături americane.

Vor fi mult mai puţin suspicioşi faţă de el şi mult mai deschişi la cooperare. Diplomaţia este o formă de artă subtilă.”

„Prefer artele mai întunecate”.

„Ştiu că ai, de aceea lucrezi pentru mine.

Apropo de asta, să vorbim despre Norvegia. A sosit bunul nostru?”

Bărbatul a dat din cap. „A aterizat în Oslo în această dimineaţă.”

„Excelent. Vreau să-i repeţi că nu vom accepta nimic mai puţin decât succesul său complet şi total.

Nu contează ce se întâmplă, el trebuie să-şi îndeplinească misiunea.”

„Am înţeles. Mă voi asigura de asta.”

CAPITOLUL 5 O SLO W EDNESDAY De îndată ce Sølvi i-a trimis imaginile, Harvath a întocmit un raport şi l-a încărcat printr-o legătură securizată înapoi în D.C. Nu fusese nebun şi ochii nu-i jucaseră feste. Era exact cine credea el că este.

Tot ce mai rămăsese de făcut era să aştepte instrucţiuni.

Nu se ştia când vor veni. De asemenea, nu se ştia când se va întoarce Sølvi de la birou, aşa că se hotărâse să se culce.

S-a strecurat liniştită în pat câteva ore mai târziu, încercând să nu-l trezească. Înfăşurându-şi braţele în jurul ei, a tras-o aproape. Îi plăcea cum se simţea pielea ei goală pe a lui.

În penumbra care se revărsa prin fereastră, putea să distingă doar linia tatuată cu o scriere subţire şi albastră care îi străbătea coloana vertebrală. Era un citat din Sartre: Este imposibil să apreciezi corect lumina fără să cunoşti ténèbrele. („Este imposibil să apreciezi cum se cuvine lumina fără să cunoşti întunericul”). O metaforă perfectă pentru amândoi.

În cele din urmă au adormit, strânşi unul în braţele celuilalt. Patru ore mai târziu, telefonul fix de pe noptieră a ţiuit cu un ciripit dublu, semnalând că cineva suna din hol. Trebuia să fie un fel de greşeală.

Telefonul se afla de partea lui Sølvi în pat. Harvath a ascultat cum a avut loc un schimb rapid de replici şi apoi a sunat la sonerie pentru ca persoana să intre.

„Cine este?”, a întrebat el, verificând ora.

„Este poliţia.”

„Ce vor la ora asta?”

„Nu ştiu. Spun că este important.”

„Eşti sigur că e chiar poliţia?”.

„Sunt sigură”, a spus ea, aprinzând lumina şi ridicându-se din pat. „Martin este şef adjunct la Kripos, Serviciul Naţional de Investigaţii Criminale. Am mai lucrat cu el înainte. Nu ar fi aici dacă nu ar fi ceva serios.”

„Nu cumva ai primit filmarea cu camera de bord a taxiului de la cineva din departamentul lui?”.

„Nu, am folosit o altă sursă.”

„Dar a fost cineva din cadrul poliţiei norvegiene, nu-i aşa?”

Ea a dat din cap şi, în timp ce o făcea, inima lui Harvath s-a scufundat. Dacă ar fi băgat-o în apă fierbinte, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Acest tip de lucru, mai ales în Norvegia, ţară care se concentrează pe confidenţialitate, ar putea fi un sfârşit de carieră.

Abia se îmbrăcaseră când s-a auzit o bătaie în uşa apartamentului. Sølvi s-a dus să îi răspundă.

Pe un cuier din hol era atârnată o jachetă grea de pânză. Într-unul dintre buzunare era ascuns un Glock G30 subcompact de calibru 45. Era o putere de foc mai mult decât suficientă pentru a spulbera uşa şi pentru a doborî orice ameninţare care ar fi putut să stea pe hol.

Riscând să arunce o privire prin vizor, a văzut că era într-adevăr Martin şi a deschis uşa.

Purta costumul său obişnuit de afaceri şi era însoţit de doi ofiţeri în uniformă. El a întrebat dacă poate intra, iar ea s-a dat la o parte, deschizând uşa până la capăt şi permiţându-le să intre.

Au coborât în bucătărie, unde Harvath tocmai pornise o oală de cafea. Când Martin i s-a adresat în engleză, a avut senzaţia că nu erau aici pentru a vorbi cu Sølvi.

„Pot să vă văd paşaportul, vă rog?”, a întrebat ofiţerul.

„Pentru a vă confirma identitatea”.

„Opreşte-te”, a poruncit Sølvi. „Despre ce este vorba?”

„Este în regulă”, a spus Harvath. „Este în dormitor”.

Martin le-a făcut semn din cap celor doi ofiţeri de patrulă ai săi să îl însoţească pe Harvath pentru a-l recupera.

„Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă sau nu?”.

a întrebat Sølvi în timp ce bărbaţii se îndreptau spre partea din spate a apartamentului. „Haide, Martin. Aveţi măcar un mandat?”

Anchetatorul de poliţie a scos o bucată de hârtie împăturită din buzunarul de la jachetă şi i-a înmânat-o.

Ea a scanat-o şi a spus: „Nu. Nu se va face o percheziţie în apartamentul meu. O să-mi sun şeful şi o să anulăm imediat totul pe motiv de securitate naţională.

Aşa că nici să nu vă gândiţi că se va întâmpla”.

„Nu este nevoie să vă percheziţionez apartamentul. Mandatul este pro forma”.

„Atunci de ce faci asta?”

„Ştiţi ce s-a întâmplat ieri? La bancomat?”, a întrebat-o el.

„Bineînţeles că da. Scot a împiedicat o femeie să fie jefuită.”

„El a făcut-o. Fiecare membru al Serviciului de Poliţie din Oslo crede că este un erou. La fel ca şi mine.”

„Atunci care e problema?”

„A existat o confruntare fizică.”

„Bineînţeles că a existat. „Criminalii au scos cuţitele la el.”

„Unul dintre ei”, a precizat Martin, „a scos un cuţit.”

„Ofiţerii au găsit un cuţit asupra celuilalt când l-au arestat.”

„Vrem doar să punem câteva întrebări.”

„Presupun că i-aţi luat o declaraţie completă la locul faptei. De ce acum? Şi de ce cu un mandat?”

Martin şi-a ridicat privirea pentru a se asigura că oamenii lui nu se aflau în preajma lui şi, dintr-un minim de prudenţă, şi-a coborât vocea. „A devenit un caz politizat.”

„Ce anume? Pentru a salva pe cineva de la a fi victima unei infracţiuni? Cum naiba se politizează asta?”.

Martin a verificat din nou pentru a se asigura că oamenii lui nu erau în apropiere, apoi şi-a făcut ochii cruciş şi a mimat că cineva îşi taie bretonul cu o pereche de foarfeci imaginare.

Sølvi a tras aer în piept. „Cred că glumeşti. Astrid? Astrid Jensen?”

Jensen era o figură politică minoră cu o voce supradimensionată. Era supradimensionată în comparaţie cu poziţia ei în Parlamentul norvegian, ca să nu mai vorbim de influenţa micului ei partid în Norvegia. Era cunoscută pentru faptul că avea ochiul stâng încrucişat şi părul care părea că şi l-a tăiat singură. De ce i-ar fi păsat de un jaf dejucat îl depăşea pe Sølvi.

„Ce legătură are asta cu ea?”, a întrebat ea.

„De ce ar fi ceva de genul ăsta pe radarul ei?”

„Vă voi da o presupunere despre trecutul autorilor”.

O presupunere era tot ce-i trebuia. Dacă Jensen era implicată, asta nu putea însemna decât un singur lucru. „Solicitanţii de azil?”, a întrebat ea.

Martin a dat din cap.

„Faen”, a venit răspunsul ei dintr-un singur cuvânt.

Jensen era mai mult activist decât politician. Ea şi partidul ei erau campioni ai drepturilor imigranţilor, ceea ce era un demers nobil. Acolo unde se învrăjbea cu majoritatea norvegienilor era atunci când luau partea imigranţilor şi a solicitanţilor de azil, indiferent de dovezi. Indiferent cât de odioasă era crima – viol, agresiune, crimă – Jensen şi partidul ei dădeau întotdeauna vina pe Norvegia şi pe „sistemul” său.

La fel de enervant, ea şi partidul ei au stat întotdeauna în calea unor reforme semnificative menite să integreze mai bine aceiaşi imigranţi şi solicitanţi de azil. În ceea ce o privea pe Jensen şi pe tovarăşii ei, încercările de a-i asimila pe noii veniţi – indiferent cât de mult le-ar îmbunătăţi viaţa – reprezentau o încălcare a drepturilor omului de cea mai înaltă clasă.

Durerile de cap pe care le-a provocat poliţiei norvegiene au fost incalculabile. De fiecare dată, Jensen şi partidul ei au prezentat versiuni inventate ale unor evenimente criminale care pur şi simplu nu erau adevărate. Aceasta a avut un efect fals, nedrept şi coroziv asupra imaginii poliţiei, în special în comunităţile de imigranţi din Norvegia.

Pe scurt, poliţiştii buni – majoritatea forţelor naţiunii – au constatat că le este din ce în ce mai greu să îşi facă treaba şi să menţină în siguranţă pe toată lumea din ţară.

Harvath, urmărit de cei doi ofiţeri de patrulă, s-a întors în bucătărie şi i-a înmânat paşaportul.

„Mulţumesc”, a spus Martin în timp ce o scana. Totul se potrivea. Scot Thomas Harvath. American.

Avea 1,70 m. O sută şaptezeci şi cinci de kilograme.

Păr şaten. Ochi albaştri. Închizând paşaportul, l-a strecurat în buzunar.

„Am de gând să mi-l dau înapoi?” a întrebat Harvath.

„În cele din urmă.”

„Îi păstrezi paşaportul?”, l-a provocat Sølvi.

„Serios?”

„Ascultă”, a răspuns Martin. „O să ne scutesc pe toţi de mult timp. Nu-mi place să fiu nevoit să fac asta, dar voi face totul ca la carte.”

„Pentru că Jensen se ocupă de asta”.

„Pentru că”, a subliniat el, „suntem profesionişti. Dacă domnul Harvath doreşte, poate avea un avocat de faţă. Conform legii norvegiene, statul va plăti pentru asta.”

„Nu am nevoie de un avocat”, a spus Harvath. „Le-am spus totul ofiţerilor când am dat raportul iniţial. Dacă mă primiţi pe mine, singurul lucru pe care îl veţi primi este practica”.

Sølvi s-a uitat la el. „Nu ai nimic de pierdut. Lasă-i pe ei să-ţi asigure un avocat”.

„Nu vă faceţi griji. Voi fi bine.”

„Scot...”, a început ea.

Dar înainte ca ea să poată continua, el s-a întors spre Martin şi a spus: „Să terminăm cu asta”.

CAPITOLUL 6 Sediul central al K ripos era situat într-o zonă mixtă, industrială şi rezidenţială, din Oslo, cunoscută sub numele de Bryn. Clădirea lungă, cu cinci etaje, din cărămidă portocalie, era încadrată de ferestre gri. Erau atât de mulţi catarge în faţă, încât ar fi putut fi un stand-in pentru o structură a Naţiunilor Unite.

Au parcat în garajul subteran şi au urcat cu liftul până la etajul trei. Acolo, Harvath a fost condus într-o cameră de interogatoriu destul de luxoasă. Dacă nu ar fi fost geamul cu un singur sens care curgea pe peretele opus, ar fi crezut că se află într-o sală de şedinţe scandinavă şic.

Pereţii erau acoperiţi cu o ţesătură gri, podeaua era mochetată, iar în loc de scaunele şi mesele ieftine din metal pe care era obişnuit să le vadă în sălile de interogatoriu ale poliţiei din Statele Unite, aici mobilierul era confecţionat în întregime din lemn de nuc.

„Kripos închiriază acest spaţiu pentru şedinţe foto atunci când nu este folosit pentru interogatorii?”, a întrebat el.

Martin a zâmbit. „Aceasta este una dintre cele mai frumoase camere ale noastre. Consideraţi că este o politeţe profesională”.

„Aşa voi face. Mulţumesc.”

„Doriţi o cafea sau o sticlă de apă înainte de a începe?”.

Harvath a fost tentat să opteze pentru apă, doar ca să vadă dacă i se va oferi posibilitatea de a alege între apă plată sau gazoasă, dar a optat în schimb pentru cofeină. „Cafea, vă rog. Neagră.”

Făcându-i semn lui Harvath să ia loc, Martin a dispărut şi s-a întors câteva minute mai târziu cu două căni – ceva ce Harvath nu ar fi oferit niciodată cuiva pe care îl interoga. Dacă ar fi oferit cafea, aceasta ar fi

fost servită ca recompensă pentru cooperare, călduţă, într-o ceaşcă de polistiren. Lichidul fierbinte în cană de ceramică îi înmâna două lucruri pe care le putea folosi ca arme. Ori Martin a fost neglijent, ori era convins că Harvath nu era o ameninţare. Având în vedere că norvegianul era un şef adjunct al principalei ramuri de investigaţii din Norvegia în domeniul aplicării legii, s-a gândit că era vorba de aceasta din urmă.

Punând jos dosarul ascuns sub braţ, Martin a pornit un reportofon digital şi şi-a declarat numele, gradul, ora şi data, precum şi natura interogatoriului. Apoi l-a rugat pe Harvath să-şi spună şi să-şi scrie numele complet. Încă o dată, i-a adus la cunoştinţă lui Harvath dreptul de a avea un avocat prezent pe cheltuiala Norvegiei, pe care Harvath l-a refuzat din nou.

„Bine, atunci", a spus Martin. „Să trecem la treabă. Mergem?"

Au petrecut o oră bună, reluând şi reluând ceea ce se întâmplase – atât înainte, cât şi la bancomat. Harvath a răspuns la întrebările bărbatului cât de sincer a considerat că este rezonabil.

A explicat că fusese la Kafé Celsius din Piaţa Christiania înainte de a se îndrepta spre nord, spre Mathallen Food Hall, pentru a face cumpărături pentru cină. A omis partea despre taxi şi despre bărbatul care coborâse din el.

De câteva ori, Martin s-a declarat confuz în legătură cu traseul lui Harvath. Existau căi mai rapide şi mai directe de a ajunge la Mathallen.

Cu toate acestea, răspunsul lui Harvath a rămas acelaşi. Era în vacanţă şi nu se grăbea. Fusese de mai multe ori la Mathallen şi întotdeauna alesese un traseu diferit pentru a putea vedea mai mult din Oslo.

Cu excepţia cazului în care nu-l aveau pe camerele de supraveghere, ceea ce spera să nu fie aşa, nu exista niciun motiv ca Martin să se îndoiască de el.

La naiba, chiar dacă îl aveau pe camerele de supraveghere, nu avea nicio legătură cu ceea ce se întâmplase la bancomat.

În cele din urmă, Martin a renunţat la el şi a trecut la o nouă linie de interogare.

„Aţi spus că sunteţi în vacanţă. De la ce?"

„Din America."

Norvegianul a zâmbit. „Nu de unde, domnule Harvath.

Ştiu de unde. Am paşaportul dumneavoastră, la urma urmei. Permiteţi-mi să fiu mai precis. Care este ocupaţia dumneavoastră?"

Harvath şi-a ales cu grijă cuvintele. „Sunt consultant."

„Consultant. Este o industrie foarte largă. Mai exact, ce fel de consultant eşti?"

„Securitate.”

„Ca în cazul camerelor de luat vederi şi al alarmelor antiefracţie?”

„Sigur.”

„Vreţi să detaliaţi?”

„Nu chiar”, a spus Harvath.

Martin şi-a deschis dosarul şi a început să parcurgă conţinutul. Fără să-şi ridice privirea, a întrebat: „Ce fel de experienţă califică pe cineva pentru a fi angajat ca şi consultant în securitate?”.

Detectorul de prostii fin reglat al lui Harvath începuse să se activeze. „Presupun că variază de la o companie la alta.”

„Dar despre compania dumneavoastră?”, a întrebat norvegianul, ridicând privirea. „Ce te-a calificat pe tine?”

„În afară de farmec şi de frumuseţe?”

„În afară de asta.”

„Ei m-au căutat”, a spus Harvath.

„A fost din cauza”, a întrebat Martin, întorcându-se la dosar, „mandatului tău ca SEAL al Marinei Statelor Unite, sau a muncii suplimentare pe care ai făcut-o cu Serviciul Secret al Statelor Unite detaşat la Casa Albă?”

„Acestea par a fi cariere foarte interesante.”

„Bănuiesc că mai sunt multe altele după asta, dar, în ciuda eforturilor mele, este o gaură neagră. Nu am putut găsi nimic.

Am bănuielile mele că angajarea ta a devenit şi mai interesantă.”

Harvath nu avea nicio idee despre cum reuşise bărbatul să scoată la iveală atât de multe despre trecutul său. Derivaseră cu mult dincolo de ceea ce se simţea confortabil. Trebuia fie să preia controlul acestui interogatoriu, fie să găsească o modalitate de a scoate ştecherul din priză.

„Dacă vrei să părăseşti Kripos şi să urmezi o carieră în domeniul consultanţei de securitate, aş fi bucuros să-ţi dau câteva indicaţii, dar la micul dejun într-un restaurant din Oslo. Începe să mi se facă foame. Ce-ar fi să încheiem cu asta?”

Martin a zâmbit. „Încheiem când spun eu că încheiem.

E clar?”

Harvath s-a uitat la geamul unidirecţional, sigur că era observat, şi i-a zâmbit înapoi. „Bineînţeles.”

„Revenind la întrebarea mea anterioară: Sunteţi acum sau aţi fost vreodată membru al United States Navy SEAL şi/sau membru al Serviciului Secret al Statelor Unite?”

„Nu vreau să ne abatem de la subiect, dar în mod normal îi trataţi astfel pe cei care vă protejează concetăţenii norvegieni şi îi opresc pe infractori?”

A existat o pauză în timp ce Martin s-a uitat la geam, aproape reticent în a continua, înainte de a-şi întări chipul şi de a reveni la interogatoriu cu o determinare reînnoită.

„Domnule Harvath, sunteţi familiarizat cu ceea ce se numeşte continuum de forţă?”

Harvath ştia exact despre ce este vorba, dar nu avea de gând să-i dea ofiţerului Kripos satisfacţia. „Puteţi să-mi explicaţi, vă rog?”

„Este teoria conform căreia ofiţerii de poliţie au la dispoziţie numeroase instrumente pentru a face faţă ameninţărilor. Acesta începe cu lucruri atât de simple precum autoritatea cuiva şi cuvintele pe care le foloseşte, trece prin lucruri precum spray-ul cu piper, bastonul sau Taserul şi ajunge până la utilizarea forţei letale. Cu alte cuvinte, remediul folosit trebuie să fie proporţional cu ameninţarea.”

„Aşa cum este perceput de către ofiţerul de aplicare a legii”.

„Da”, a fost de acord Martin. „Aşa cum sunt percepute de către ofiţerul de aplicare a legii”.

„Cu alte cuvinte, dacă un subiect se află la un bloc distanţă ţinând în mână un cuţit, nu îl poţi împuşca. Dar dacă acelaşi subiect se află la trei metri distanţă şi te atacă cu cuţitul, iar tu crezi că viaţa ta este în pericol, ţi se permite să treci direct la forţa letală.”

„Exact”, a spus Martin, care apoi şi-a dat seama de ceea ce făcuse Harvath şi a încercat să corecteze situaţia. „Aceasta este o ipoteză, bineînţeles.”

„Aminteşte-mi din nou de ce mă aflu aici.”

Norvegianul s-a mai uitat o dată la geam înainte de a se reangaja. „Conform legislaţiei norvegiene, autoapărarea este permisă, dar numai proporţional cu ameninţarea.”

Harvath s-a uitat la el. „Habar nu am despre ce vorbim. Aveţi o problemă cu modul în care am gestionat lucrurile la bancomat? Dacă e aşa, să aud şi eu.

Pentru că nimic din toate astea nu are sens.”

„În Norvegia, îi considerăm pe membrii forţelor de ordine şi pe militari la un standard mai ridicat în ceea ce priveşte modul în care se comportă în cazuri de autoapărare. Ei au o pregătire superioară, iar această pregătire trebuie privită pe o scară de proporţionalitate.”

„Vreţi să spuneţi că, în faţa confruntării cu doi atacatori – dintre care unul a scos un cuţit – am aplicat prea multă forţă? Că am răspuns cumva în mod disproporţionat?”

„Acesta este acum punctul central al investigaţiei noastre”, a declarat Martin. „Cum răspundeţi?”

Ştiind că răspunsul său ar putea sfârşi prin a fi introdus ca probă în instanţă, el şi-a organizat cuvintele cu precizie. „Temându-mă pentru viaţa mea”, a spus el calm, „precum şi pentru viaţa femeii de la bancomat, am făcut ceea ce am considerat necesar pentru a opri ameninţarea. Şi am făcut-o fără să folosesc forţa letală”.

„Ultima parte ar putea sfârşi prin a fi discutabilă.”

Harvath era confuz. „Cum ar putea fi asta în discuţie? Ambii atacatori sunt încă în viaţă. Ce nu-mi spui?”

„Al doilea agresor”, spuse Martin. „Cel care a scos cuţitul. Medicii cred că, atunci când s-a lovit cu capul de bancomat, a făcut un anevrism. La scurt timp după ce a ajuns la spital, a făcut un atac cerebral. Este în comă.”

CAPITOLUL 7 H arvath era uimit. Era o informaţie uriaşă, iar poliţia nu s-a grăbit să i-o dea.

Cu toate acestea, nu a schimbat nimic. Făcuse ceea ce trebuia şi ar fi făcut-o din nou într-o clipă.

„Piscina murdară, Martin”, îi spuse el ofiţerului Kripos. „Noi doi am terminat de vorbit. Ori mă acuzaţi de o infracţiune, ori mă chemaţi la taxi”.

Bărbatul era pe punctul de a răspunde, când s-a auzit o bătaie la uşa camerei de interogatoriu. Un alt ofiţer a băgat capul înăuntru, a spus ceva în norvegiană, apoi a plecat.

„Se pare că avocatul tău este aici”, a dezvăluit Martin în timp ce închidea reportofonul.

„Ce avocat?”

„Sølvi trebuie să fi fost ocupat. A sosit şi un reprezentant al ambasadei dumneavoastră. Vă las singuri să vorbiţi.”

Ridicându-se în picioare, a luat dosarul şi a ieşit din cameră.

Câteva clipe mai târziu, a intrat Holidae H. Hayes, şeful staţiei CIA din Oslo, înalt şi roşcat.

„Nu spuneţi nimic”, i-a ordonat ea. „O să vă scoatem de aici în câteva minute.”

„Cine v-a spus că am fost adus aici?”

„Nu vorbiţi.”

El a făcut cum i-a cerut ea şi a închis gura.

Cinci minute mai târziu, un bărbat cu un aspect distins, îmbrăcat într-un costum bine croit şi purtând o servietă Ghurka, li s-a alăturat.

„Domnule Harvath”, a spus el, înmânându-i paşaportul pe care i-l luase poliţistul, „sunteţi liber să plecaţi.”

„Mulţumesc, Johannes”, a răspuns Hayes. „Apreciez ajutorul dumneavoastră.”

„Nu este nicio problemă. L-am informat pe procurorul special că, în lipsa unor acuzaţii, domnul Harvath nu va mai da niciun interviu.”

Avocatul i-a înmânat lui Harvath cartea sa de vizită. Pe verso, îşi scrisese numărul de telefon mobil. Apoi, cei trei au părăsit sala de interogatoriu şi s-au îndreptat spre lift.

În timp ce coborau, Johannes şi Hayes au purtat o discuţie despre un caz de divorţ foarte mediatizat, care era foarte mediatizat în ziarele locale.

Când uşile liftului s-au deschis, primul lucru pe care l-a observat Harvath a fost Martin. Acesta se afla în partea cealaltă a holului, vorbind cu o femeie cu o înfăţişare ciudată. Când l-a văzut, i-a aruncat o privire de gheaţă.

„Cine este acela?”, a întrebat el în timp ce Hayes îl conducea spre ieşire.

„Astrid Jensen. Membru al Parlamentului şi o pacoste în toată regula. Ea este motivul pentru care poliţia te-a adus înapoi pentru mai multe interogatorii.”

„A fost în spatele geamului în timpul interogatoriului?”.

„Probabil.”

„Ce are cu mine?”

„Caută titluri şi speră că tu i le vei oferi.”

„Asta cu siguranţă nu se va întâmpla.”

„Sunt de acord”, a spus Hayes. „Şi Johannes a făcut asta foarte clar la procuratura poliţiei. Asta nu înseamnă că nu poate face în continuare probleme.”

„Ce fel de probleme?”

„Ea nu este doar un politician, ci şi un avocat. Ea se pricepe să se descurce cu legea. A fost ideea ei să te aducă înapoi şi să te interogheze în legătură cu problema folosirii forţei. După cum am spus, ea caută titluri de primă pagină. „U.S. Navy SEAL bate imigranţi, îl bagă pe unul în comă” ar fi un bun punct de plecare pentru ea.”

„Aceia nu erau nişte copii de altar”, a mormăit el, pregătindu-se să-i arunce şi el o privire.

„Ochii în faţă”, i-a sfătuit Hayes în timp ce se apropiau de uşile de sticlă. „Dacă mai contează, poliţia nu a vrut să te aducă aici. Au cedat în faţa presiunii politice. Speranţa este că acest lucru va dispărea.”

„Ce-ţi spune instinctul tău?”

„Îmi spune că avem probleme mai mari pe cap acum.”

El i-a ţinut uşa deschisă şi au ieşit afară. „Ce fel de probleme?”

„Faptul că ai văzut fantoma ta a declanşat o mulţime de semnale de alarmă la Langley.”

„Ce vor să se facă în legătură cu asta?”

„Nu aici”, a spus ea când au ajuns la vehiculul ei. „Cred că e mai sigur dacă vorbim la ambasadă.”

CAPITOLUL 8 AMBASADA Statelor Unite în Regatul Norvegiei era situată într-un cartier bucolic numit Makrellbekken, la aproximativ cinci kilometri şi jumătate de centrul oraşului.

Amplasat printre copaci înalţi şi dealuri, complexul modern cu mai multe etaje fusese construit din piatră cenuşie. Acoperişurile sale elegante, precum şi ferestrele lustruite, erau de un verde pal care amplifica ambianţa pastorală.

Hayes a aşteptat în timp ce Harvath a fost verificat şi apoi l-a condus în secţiunea ei. La o uşă de securitate grea, şi-au pus telefoanele într-un dulap, iar ea şi-a trecut legitimaţia printr-un cititor de carduri. Se auzi un şuierat de aer în timp ce încuietorile se eliberau. Hayes i-a indicat o sală de conferinţe, i-a spus să se servească de cafea şi că ea va fi acolo imediat.

Fusese într-o mulţime de ambasade din întreaga lume şi un lucru era sigur: bugetele de decorare lucrau toate din exterior spre interior. Cu cât forai mai adânc, cu atât mobilierul devenea mai ieftin. Nu era diferit aici, în Oslo. Singura salvare era că, deşi ieftin, totul avea cel puţin un grad de şic scandinav.

Servindu-se cu o ceaşcă de cafea, a luat loc la masa de conferinţe şi a aşteptat-o pe Hayes. Fără îndoială, ea avea la fel de multe întrebări pentru el ca şi el pentru ea.

Ceea ce trebuia să stabilească era cât de mult era dispus să-i spună.

Când a intrat, a venit cu laptopul şi un teanc de dosare. Lăsând totul pe masă, şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi apoi a luat loc lângă el.

„Un început de zi dat naibii”, a remarcat ea.

„Am avut parte şi de lucruri mai rele.”

„Cunoscându-te, nu mă îndoiesc. Apropo, frumoasă tunsoare”.

„Pot să pun nişte întrebări acum?”, a întrebat el, ignorând complimentul.

S-a lăsat pe spate în scaun şi a luat o înghiţitură din cafea. „Dă-i drumul.”

„Presupun că Sølvi ţi-a spus că am fost adus pentru interogatoriu?”.

Hayes a dat din cap. „A făcut-o.”

„Ţi-a mai spus că nu am vrut un avocat?”.

„Da.”

„Şi?”

„Deci Astrid Jensen e ca un rahat de câine: Odată ce ai călcat în ea, este important să scapi de ea cât mai repede posibil. Dacă nu o faci, duhoarea te va urmări peste tot.”

„Dar ai spus chiar tu că poliţia nu vrea să deschidă acest caz. Nu numai că avem un martor, pe care l-am salvat, dar atacatorii au probabil dosare penale lungi cât braţul meu. O să presupun, de asemenea, că bancomatul are o cameră de luat vederi, iar dacă nu are, suntem în Oslo, ceea ce înseamnă că trebuie să fie una în apropiere. Chiar dacă nu avem o filmare perfectă a ceea ce s-a întâmplat, aş spune că avem un caz aproape ermetic.”

„Ceea ce trebuie să înţelegi este că nu este vorba de a fi ermetic. Ţi-am spus deja. E vorba de titluri pentru ea. Nu-i pasă că ai dat o bătaie zdravănă unor infractori mărunţi. Tot ceea ce îi pasă este că norvegienii cred că îi pasă.

Este vorba de construirea capitalului ei politic. Nimic mai mult.”

„Este un politician tipic, atunci. Ce-ar fi să cer azil? Apoi, povestea devine violenţă între imigranţi. Va fi ca prin magie. Poof! Îşi va pierde instantaneu interesul.”

„Foarte amuzant”, a spus Hayes.

„Eşti prea îngrijorată de asta. Care este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Dacă poliţiştii nu vor să instrumenteze cazul, nici procurorul poliţiei nu îl va instrumenta.”

Şefa CIA s-a aplecat în faţă şi şi-a pus cafeaua pe masă. „Pentru început, ce zici dacă te face să fii interzis în Norvegia? Ea nu trebuie să facă din asta un caz penal. Ea poate, şi probabil că ar face-o, să transforme cazul într-o problemă legată de drepturile omului. Ar putea să facă atât de mult zgomot încât guvernul norvegian să te dea afară doar pentru a o face să tacă.”

Nu-i plăcea această perspectivă. Nici măcar un pic. Dacă nu ar putea intra în mod legal în Norvegia, ar face extrem de dificilă vizitarea lui Sølvi.

„Cum facem ca problema mea cu Astrid Jensen să dispară?”

„Deja lucrez la asta”, a răspuns ea.

„Vă mulţumesc. Şi mulţumesc că ai apărut cu avocatul. Chiar dacă poliţia nu este înclinată să vină după mine, este bine pentru ei – şi pentru Astrid Jensen – să vadă că suntem serioşi.”

Hayes a zâmbit. „Ei ştiu că suntem foarte serioşi.

Johannes este unul dintre cei mai buni avocaţi din ţară. Puteai să auzi cum se strângeau fesele colective ale întregului Serviciu de Poliţie Norvegian când am intrat pe uşă.”

Harvath era cât se poate de favorabil aplicării legii şi nu se bucura deloc că li se îngreunează lucrurile poliţiştilor buni, dar remarca l-a făcut să zâmbească. Schimbând vitezele, a pus următoarea întrebare cât mai larg posibil. „De unde ştii tu şi, mai ales, Langley, despre fantoma mea?”.

Ar fi putut să întrebe dacă Sølvi i-a spus, dar nu a vrut să îl implice pe Sølvi în obţinerea înregistrărilor de pe camera de bord. Mai bine să joace un pic neinformat şi să vadă cum a reacţionat Hayes.

„Destul de simplu”, a spus ea. „Şeful tău l-a sunat pe şeful meu”.

„Nu avea cum să-l fi sunat pe şeful tău. Nu fără...” „Să-l sune mai întâi pe preşedinte. Da, a făcut asta. Apoi preşedintele le-a spus amândurora să lucreze împreună şi să împartă tot ce au.”

„Şi pentru că ţinta a fost văzută aici, şeful tău te-a sunat pe tine.”

„Imediat”, a răspuns Hayes.

Avea sens. Harvath lucra pentru o agenţie privată de informaţii a cărei sarcină numărul unu era să ajute la gestionarea celor mai sensibile operaţiuni de securitate naţională, în timp ce CIA era supusă unor reforme masive.

În esenţă, The Carlton Group era „apartamentul” în care locuiau cele mai presante probleme ale CIA, în timp ce agenţia în ansamblul ei trecea printr-o renovare completă, la scară largă, până la temelii.

Harvath a luat o înghiţitură din cafea. „Aţi reuşit să descoperiţi ceva?”.

„Da şi nu, din punct de vedere tehnic”.

„Nu înţeleg.”

„În ceea ce priveşte guvernul Statelor Unite şi Agenţia Centrală de Informaţii”, a explicat ea, „ceea ce aţi văzut, nu aţi văzut. Şi chiar dacă ai văzut, nu ne implicăm”.

„Defineşte-ne”.

„Noi am fi Ambasada Statelor Unite, Oslo, şi tot personalul din cadrul acesteia.”

„Aşa este. Pentru că asta are perfectă logică”.

Ea a ridicat mâna pentru a-l opri. „Dumneavoastră, pe de altă parte, nu reprezentaţi guvernul Statelor Unite sau CIA şi puteţi, în toate scopurile, să faceţi ce vreţi.”

Unul dintre cele mai mari motive pentru care compania lui Harvath fusese înfiinţată fusese acela de a se putea mişca rapid, fără povara supravegherii Congresului şi a birocraţiei. De asemenea, a oferit şi avantajul de a-i conferi preşedintelui american o negare plauzibilă.

Ceea ce nu înţelegea el era de ce să joace această carte acum. Aceasta era carne roşie pentru CIA. Ar fi trebuit să se ocupe de acest lucru, punând la cale operaţiuni de supraveghere a ambasadei chineze şi lucrând cu fiecare contact pe care îl aveau.

Se uită la ea, cu detectorul său de prostii complet pornit.

„De ce acest permis?"

„Pentru că actualul ambasador al SUA în Norvegia este, aşa cum ar spune prietenii mei britanici, un labagiu."

„Poftim?"

„Ştii cum funcţionează chestiile astea. CIA îşi desfăşoară activitatea în fiecare ambasadă americană pentru că ne asigură o acoperire diplomatică. Înţelegerea, care mi se pare o nebunie, este că ambasadorul este citit în toate operaţiunile şi are ultimul cuvânt. Aceasta subordonează Agenţia Centrală de Informaţii Departamentului de Stat.

„Şi nu mă face să încep cu modul în care ambasadele nu sunt nimic mai mult decât concursuri de popularitate, acordate de POTUS în funcţie de câţi bani a strâns un candidat sau de cât de eficient a fost un purtător de cuvânt în timpul campaniei.

„Mult prea des, aceşti oameni se joacă de-a diplomatul. Ei nu au aproape deloc cunoştinţe de geopolitică, de funcţionarea Comunităţii de informaţii sau de complexitatea realizării obiectivelor noastre în străinătate. Se îmbată, organizează petreceri la cină, iar contribuabilul american plăteşte nota de plată."

Deşi au existat unii ambasadori excepţionali, Harvath nu a fost în dezacord cu ea. Cu toate acestea, el a considerat că punctul ei de vedere este interesant. „Nu te pregăteşti pentru un post de ambasador în următoarea administraţie?"

„Vom vedea ce se va întâmpla. Există o mulţime de drumuri între acum şi atunci."

„Dar dacă candidatul tău câştigă?"

„Dacă, şi este un mare „dacă", mi s-ar oferi privilegiul de a servi, cred că aş face o treabă al naibii de bună."

Pe scurt. Ce drăguţ. Şi să trecem la subiect. Trebuia să-i acorde credit lui Hayes. La urma urmei, scurtimea era sufletul spiritului.

„Revenind la sentimentele tale faţă de actualul ambasador:

Care e problema cu el?”

Şeful staţiei CIA a încercat să se decidă de unde să înceapă.

„În primul rând, este imposibil de informat. El are capacitatea de atenţie a unui ţânţar. Este, de asemenea, incredibil de arogant. Crede că ştie mai multe decât oricine altcineva. Poate că asta i se trage de la faptul că a făcut milioane în Silicon Valley, sau poate că este pur şi simplu programat în acest fel. Rezultatul este acelaşi.

„Când vine vorba de a-l manipula, totuşi, norvegienii sunt deştepţi. Cred că aveau numărul lui înainte de a ajunge. Ori de câte ori vor să îi atragă atenţia, indiferent de problemă, nu îl invită la o întâlnire cu prim-ministrul sau îşi trimit ministrul de externe, ci se folosesc de ministrul lor foarte tânăr şi foarte atrăgător pentru climă.

„Nu-mi place, dar trebuie să le dau credit. Noi am desemnat un cretin priapic în acest post şi ei fac tot ce le stă în putinţă pentru a profita de el.”

„Nu sunteţi un fan al lui Ambo. Am înţeles”, a spus el. „Dar ce are el de-a face cu faptul că tu stai deoparte?”.

Nu avea de ce să mai reţină nimic, aşa că nu a făcut-o. „Pentru că norvegienii se folosesc de el pentru a pune CIA-ul pe jar.”

CAPITOLUL 9 A fost o afirmaţie şocantă. „I-ai spus ambasadorului despre fantoma noastră şi el a dezvăluit informaţia norvegienilor?”

Hayes a clătinat din cap. „E prost, dar nu e chiar atât de prost. Securitatea operaţională a fost de fapt unul dintre puţinele domenii în care a făcut o treabă cât de cât decentă.”

„Atunci cum îşi exercită norvegienii influenţa?

Sunt un aliat NATO, la urma urmei. Nu ar trebui să aibă nicio problemă cu faptul că vom conduce asta până la pământ.”

„La începutul anului, ambasadorului i s-a spus în termeni foarte clari că trebuie să renunţăm la chinezi. Fără supraveghere. Fără recrutări. Nimic.”

„Asta e o nebunie.”

„Am spus acelaşi lucru, dar norvegienii au fost categorici.”

„De ce? Ce ar putea justifica această poziţie?”

„Zece ani de sancţiuni economice şi diplomatice paralizante din partea Beijingului.”

„Pentru ce?”, a întrebat el.

„Vă amintiţi în 2010, când Premiul Nobel pentru Pace a fost acordat unui disident chinez? La vremea respectivă, era o afacere uriaşă. Numele lui era Liu Xiaobo.”

„Nu-mi amintesc detaliile exacte, dar îmi amintesc că s-a întâmplat.”

„Ei bine, Beijingul nu a fost fericit. De fapt, Partidul Comunist Chinez a fost supărat. Foarte supărat. Era, de asemenea, răzbunător. La Departamentul de Stat, le place să spună că chinezii au la fel de multe tipuri de statecraft precum eschimoşii au cuvinte pentru zăpadă. Pentru a se răzbuna pe norvegieni, PCC a lansat o campanie de diplomaţie „coercitivă”.

„În plus faţă de îngheţarea relaţiilor diplomatice cu Norvegia, au folosit mai multe instrumente din setul lor de instrumente pentru a le afecta economia. Au blocat importurile de somon norvegian, au restricţionat investiţiile în afaceri, au pus la naftalină acordurile comerciale, au refuzat să elibereze vize pentru cetăţenii norvegieni şi au interzis propriilor cetăţeni să facă turism în Norvegia. A fost brutală.

Norvegia sângera cerneală roşie, dar nu a cedat. Au ţinut cu dinţii şi au refuzat să anuleze premiul. În cele din urmă, China a clipit.

„A avut loc un dezgheţ – atât la figurat, cât şi la propriu.

Relaţiile se încălzesc încet-încet. Au învăţat o lecţie dureroasă şi nu vor să mai zdruncine barca din nou.”

„Norvegia a adoptat o poziţie admirabilă”, a spus Harvath.

„Pentru asta e nevoie de curaj. Dar chinezii nu fac nimic dacă nu au ceva de câştigat. Ce s-a schimbat?”

„Acesta este dezgheţul literal în toată povestea asta. Gheaţa din Arctica se topeşte. Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, are loc o cursă pentru a asigura depozite masive de minerale preţioase, gaze naturale şi petrol. Se deschid culoarele maritime, care înainte erau îngheţate, care oferă rute de transport maritim noi şi mai rapide.

„Chinezii”, a continuat Hayes, „vor să îşi bage degetele în cât mai multe dintre aceste plăcinte.

Prin urmare, se joacă frumos – nu doar cu norvegienii, ci şi cu celelalte state membre ale Arcticii. Canada, Danemarca, Islanda, Finlanda, Suedia şi Rusia. Singurul stat arctic care le-a spus să se ducă să bage zăpadă este Statele Unite.”

„Pentru că suntem un stat arctic prin Alaska”.

„Corect.”

„Ce s-a întâmplat?”

„În urmă cu câţiva ani, China a publicat primul său document de politică privind Arctica. În acest document, China s-a declarat un stat arctic „apropiat”.”

Harvath a râs. „Ce înseamnă asta măcar?”

„Absolut nimic. Este un termen inventat. Când a fost întrebat despre asta la o conferinţă de presă, secretarul nostru de stat a râs şi el cu poftă. Cea mai nordică aşezare din China se află la peste nouă sute de mile de Cercul Polar. Este un nonsens – pentru toată lumea – mai puţin pentru chinezi. Pentru ei, acest lucru este mortal de serios. Şi ruşii sunt serioşi.

„În 2007, marina rusă a trimis un mini-submarin încărcat cu camere de luat vederi la paisprezece mii de metri sub Polul Nord.

Acolo, prin intermediul unei gheare robotice, şi-a plantat steagul pe fundul mării. De atunci, ei semnalează că aproape 500.000 de mile pătrate din Arctica este o extensie a platoului continental al Rusiei şi ar trebui să le aparţină."

„Există vreun adevăr în asta?" a întrebat Harvath. „Au o pretenţie teritorială legitimă?"

„Deloc", a răspuns ea. „Nu au nici cea mai mică dovadă. La fel ca şi chinezii, ei inventează. Dar atunci când repeţi o minciună suficient de des, chiar şi mincinosul începe să o creadă, iar aici devine periculos.

„În ultimii douăzeci de ani, cheltuielile militare ale Rusiei au crescut cu o sută şaptezeci şi cinci la sută.

Noi cheltuim de zece ori mai mult decât ei, dar problema nu este cât de mult cheltuiesc ei, ci unde. Au prioritizat pe deplin Arctica."

„Şi nu am făcut-o."

„Din păcate, este corect. În special, Rusia s-a concentrat pe întărirea Flotei sale nordice. Au adăugat mai multe submarine capabile să lanseze rachete balistice cu încărcătură nucleară, au redeschis vechile baze navale sovietice, au recondiţionat piste de aterizare vechi şi au construit instalaţii militare noi în întreaga regiune. Aşa cum a spus recent unul dintre stimaţii noştri senatori americani, „Ruşii joacă şah în Arctica, iar administraţia noastră pare să creadă că încă mai joacă tic-tac-toe".

„Nu s-a înşelat. A fost nevoie de ceva destul de înfricoşător, dacă îmi permiteţi jocul de cuvinte, pentru ca administraţia să se ridice şi să ia aminte. În august anul trecut, un submarin rusesc a ieşit la suprafaţă în apropierea Polului Nord şi a lansat o rachetă balistică intercontinentală de tip Sineva."

Harvath era familiarizat cu arma. „Acelea pot transporta bombe nucleare", a spus el.

Hayes a dat din cap. „În aceeaşi zi, un alt submarin rusesc din Arctica, în timp ce a rămas scufundat, a lansat o rachetă balistică intercontinentală de tip Bulava."

„Care poate purta, de asemenea, un focos nuclear".

„Corect. Una dintre rachete a aterizat într-o locaţie nepopulată de pe coasta pacifică a Rusiei. Cealaltă a lovit peninsula Kanin a lor. Prin aceste două acte, ruşii au arătat clar că, dacă vreodată vor declara oficial că acea bucată din Arctica – şi toate resursele sale – este a lor, au mijloacele necesare pentru a o apăra. Este suficient să spunem că Arctica a primit rapid atenţia administraţiei.

„Pentagonul şi-a actualizat strategia naţională de apărare, delimitând clar faptul că Rusia şi China au scos terorismul de pe primul loc ca fiind cea mai mare ameninţare potenţială la adresa securităţii naţionale americane. Fie că am nimerit într-un conflict în Arctica care a escaladat, fie că Arctica a fost folosită ca punct de pregătire pentru un atac asupra ţării noastre, nu mai puteam să facem politica noastră acolo cu jumătate de măsură.

„Aşadar, în timp ce ruşii au făcut investiţii substanţiale în Arctica, atât din punct de vedere militar, cât şi comercial, au început să se asocieze cu chinezii pentru proiecte, ceea ce ni se pare cel puţin îngrijorător."

Nu putea să o învinovăţească pentru acest sentiment. Singuri, ruşii şi chinezii erau actori răi. Dacă le punem împreună, nu va ieşi nimic bun din asta. Serviciile secrete americane erau foarte mult împotriva unei astfel de cooperări şi au încercat să o zădărnicească ori de câte ori a fost posibil.

„China se declară un „stat apropiat de Arctica" şi este luată în râs", a spus el. „Şi ce speră să obţină de la o ţară ca Norvegia?".

„Un punct de sprijin. La naiba, nici măcar un punct de sprijin. Orice lucru care le poate oferi acces şi un minim de respectabilitate în Arctica. Este vechea poveste despre nasul cămilei în cort, doar că în Arctica nu există cămile. Dar există urşi polari. Şi ca şi chinezii..." „Pot fi extrem de periculoşi", spuse el, terminându-i fraza în locul ei.

„Exact."

Harvath era conştient de faptul că Statele Unite considerau China drept cea mai importantă provocare de securitate. Ultima lege a apărării americane a inclus peste două miliarde de dolari pentru a contracara China. Sateliţii lor militari, inteligenţa lor artificială şi capacităţile de război cibernetic – ca să nu mai vorbim de modul în care au redus decalajul faţă de puterea de foc a SUA prin intermediul rachetelor cu hipervelocitate, al roboticii şi al sistemelor fără pilot – îi transformaseră în ceea ce Pentagonul numea acum un rival „aproape egal".

„Cum încep să aibă acces în Arctica?", a întrebat el.

„Prin ceva numit Iniţiativa Belt and Road.

Este punctul central, bijuteria coroanei, a agendei de politică externă a PCC. Acestea urmăresc două obiective majore: să aibă cea mai puternică economie din lume şi una dintre cele mai puternice armate. Pentru ca acest lucru să se întâmple, vor avea nevoie de hrană, combustibil şi materii prime. Pur şi simplu nu pot crea suficient, pe cont propriu, în interiorul Chinei. Aşa că trebuie să se uite în exterior".

„Pentru ţări precum Norvegia."

„Şi încă vreo şaptezeci de altele", a explicat ea. „Împreună cu un şir de organizaţii internaţionale. Chinezii o numesc investiţie strategică. Criticii o numesc dezvoltarea unei reţele comerciale globale, centrate pe China. În esenţă, ceea ce fac ei este să cumpere locuri de influenţă la mese foarte

importante şi foarte exclusiviste. Totul într-un efort de diversificare şi de blocare a produselor de bază de care au nevoie pentru a-şi alimenta creşterea în următorii o sută şi ceva de ani.”

„Ce încearcă să facă, în mod specific, cu norvegienii?”

„Au făcut câteva încercări, prin intermediul unui intermediar – un dezvoltator de hoteluri chinez bogat – de a cumpăra suprafeţe masive de teren deasupra Cercului Arctic. Dezvoltatorul a susţinut că a vrut să construiască un „eco-resort”. Guvernul de la Oslo a înţeles şiretlicul şi a cumpărat el însuşi terenul, oprind astfel vânzarea către China. Apropo, acest lucru a fost similar cu un joc pe care chinezii l-au lansat pentru a cumpăra o companie minieră canadiană care operează în Arctica canadiană. Această încercare a fost oprită de guvernul canadian.

„Recent, Beijingul a fost implicat în altceva.

Primarul din Kirkenes, un mic oraş de coastă norvegian aflat în criză economică, situat deasupra Cercului Arctic, a solicitat în mod deschis investiţii chinezeşti. Conform legislaţiei norvegiene, nu face nimic ilegal. Este un fel de portiţă de scăpare, iar PCC o adoră.”

„Ce are Kirkenes în care chinezii ar vrea să investească?”, a întrebat el.

Hayes a mai luat o înghiţitură din cafea. „Un port. Cu infrastructura. Şi mult loc de creştere. Aici intervin ruşii şi toată gheaţa care se topeşte.

„Fiind cel mai mare partener comercial pentru aproximativ două treimi din ţările lumii, majoritatea articolelor pe care China le importă şi le exportă se deplasează prin intermediul navelor de marfă. Din cauza naturii geografiei Pământului, aceste nave sunt obligate să tranziteze nişte puncte de strangulare foarte tensionate.

„Chinezii au fost întotdeauna foarte sensibili la Strâmtoarea Malacca, care este puternic patrulată de Marina Statelor Unite, şi la Strâmtoarea Ormuz, care este supusă unei geopolitici tumultoase.

„Dacă, la un moment dat, una sau ambele se blochează, chinezii sunt terminaţi. Economia lor începe să se ofilească aproape instantaneu. Din această cauză, ei caută de mult timp o alternativă. Dar nu a existat niciunul – până acum.

„Ruta maritimă nordică se întinde de-a lungul coastei arctice a Rusiei, din Siberia până la Marea Barents. În condiţiile în care temperaturile din Arctica cresc de două ori mai repede decât media mondială, gheaţa se transformă în noroi pentru perioade din ce în ce mai lungi în fiecare an.

„Utilizând ruta maritimă nordică, pe care ei o numesc Ruta Mătăsii Polare, chinezii ar scurta drumul spre Europa cu patruzeci la sută. În loc ca drumul dintre China şi Rotterdam să dureze patruzeci şi opt de zile, de exemplu, ar dura doar douăzeci şi opt. Asta înseamnă o economie uriaşă de timp şi bani, ca să nu mai vorbim de evitarea marinei americane şi a prea instabilului Orient Mijlociu.”

„În plus”, a adăugat Harvath, „evitarea evenimentelor de lebădă neagră, cum ar fi acel vas de containere de lungimea Empire State Building care s-a blocat lateral în Suez şi l-a închis complet.”

„Exact”, a fost de acord Hayes.

„Dar care este atracţia lui Kirkenes?”

„Este primul port european fără gheaţă după ieşirea de pe ruta maritimă nordică. Ideea primarului pentru chinezi este ca aceştia să ajute la finanţarea îmbunătăţirilor şi să facă din acest port centrul lor de transport maritim în Arctica. Marfa ar putea fi descărcată în Kirkenes şi transportată printr-un „coridor arctic”, care ar include un sistem feroviar de mare viteză, care încă nu a fost construit, şi un tunel subacvatic pentru a muta mărfurile mai adânc în Europa.”

„Se pare că ar face o avere”, a spus Harvath. „Ca să nu mai vorbim de numărul de locuri de muncă şi de veniturile fiscale pe care le-ar putea crea aşa ceva.”

„Dezavantajul este că ar oferi Beijingului punctul de sprijin pe care îl doreşte, care, în opinia noastră, s-ar transforma în cele din urmă într-o stăpânire. Departamentul de Stat a făcut un lobby puternic împotriva acestui proiect. Norvegienilor nu le place să ne băgăm nasul în asta, dar sunt un partener strategic vital. În nordul Norvegiei depozităm o mulţime de echipamente militare americane în caz de război. Nu putem permite chinezilor să exercite o influenţă nejustificată asupra lor.”

„Dar dacă îi spun ambasadorului să nu conducă operaţiuni de informaţii”, a spus el, „nu au câştigat deja chinezii?”.

„Nu încă. Există doar o mică problemă cu coridorul arctic propus.”

„Ce este asta?”

„Sunteţi familiarizat cu cine este poporul Sámi?”

Era mai mult decât familiarizat cu cine erau Sámi.

Locuiau în regiunile nordice ale Norvegiei, Suediei şi Finlandei, precum şi în Peninsula Kola, unde câţiva dintre ei îl ajutaseră să-şi salveze viaţa atunci când era urmărit de mercenari ruşi. Erau oameni curajoşi, duri, buni. El a dat din cap.

„Coridorul”, a continuat ea, „ar trece direct prin ţinuturile lor de păşunat renii. Aceste pământuri sunt protejate pe vecie. Nu pot fi încălcate fără consimţământul lor.

„Beijingul, bineînţeles, a revenit la ceea ce face întotdeauna când nu poate folosi forţa: A încercat să îi cumpere pe Sámi”.

„Ceea ce sunt sigur că nu a funcţionat”, a spus el.

„Nu, nu a făcut-o. De fapt, Sámi au fost profund ofensaţi, în special pentru că a venit în urma unui zvon destul de rău.”

„Ce zvon?”

„Că chinezii ar fi încercat să dezvolte o formă foarte patogenă de boală cronică de epuizare care să vizeze renii Sámi. Când nu au avut succes, au decis să ofere mită."

„Asta sună ca ceva ce ar putea încerca chinezii – mai ales dacă ar crede că ar putea scăpa cu bine. Există vreun adevăr în el?", a întrebat el.

„Nimic pe care să-l fi aflat."

„Este o bună dezinformare, totuşi. Cel care a început ar trebui să primească o medalie."

„Deocamdată, ceea ce contează este că afacerea este în limbo. Jucătorii caută o soluţie de rezolvare, dar nu pare promiţătoare", a răspuns ea. „Ceea ce înseamnă că ne putem concentra cu normă întreagă asupra fantomei tale."

„Credeam că ambasadorul a scos din priză tot ce ţine de China."

„A spus doar că CIA nu poate conduce operaţiuni. Nu a spus niciodată nimic despre susţinerea celui al altcuiva."

„Adică eu."

„Adică Grupul Carlton. Au primit undă verde pentru asta. Din câte am auzit, ţi s-a dat un ultimatum. „Se pare că cardul tău de timp de acasă a acumulat puţin praf."

„Am fost captivat de frumuseţea peisajului norvegian", a răspuns el.

Ea a chicotit. „Ştiu foarte bine ce frumuseţe norvegiană te-a captivat."

Hayes făcea parte din cercul lor. Fusese la cabană la grătare, precum şi la mai multe cine la apartamentul lui Sølvi. Conta pe ea pentru a se asigura că nu va fi interzis în ţară. „Eşti sigur că poţi avea grijă de Astrid Jensen pentru mine?".

„Absolut."

„Atunci mă bag şi eu."

„Bine", a spus ea. Trezindu-şi laptopul, ea a ajustat ecranul astfel încât el să o poată vedea. „Acum lasă-mă să-ţi prezint ce am descoperit în fantoma noastră."

CAPITOLUL 10 M ONTAJ R ESORT L AGUNA B EACH, C ALIFORNIA D ennis Wo îi spusese clar că banii nu erau un obiect. Îşi dorea fixatorul în sudul Californiei cât mai repede şi îi spusese lui Spencer Baldwin să închirieze primul avion privat pe care îl găsea.

Dorind să fie fidel „spiritului" înţelegerii, Baldwin intrase pe site-ul unei companii de charter pe care o folosise în trecut şi apoi dăduse click pe fila pentru cea mai luxoasă aeronavă a acesteia. De acolo, selectase un Bombardier Global 7500. Cu o capacitate de paisprezece pasageri şi o autonomie de peste

şaisprezece ore de zbor înainte de realimentare, avionul fusese mai mult decât potrivit pentru a-l duce din Washington până pe Coasta de Vest.

La un preţ atât de ridicat, cateringul era inclus, iar el optase pentru două duzini de stridii proaspete şi un homar gigantic din Maine, împreună cu două sticle spectaculoase de Chablis rece ca gheaţa. Soţia lui, care ura să zboare cu avionul, renunţase să-i mai spună că îşi bea vinurile roşii prea calde şi vinurile albe prea reci.

Era un lucru ciudat să îţi critici soţul/soţia pentru asta.

Ce-i păsa ei cum îi plăceau vinurile? Să se plângă că a cheltuit mult prea mult pe vinuri ar fi fost mult mai legitim, dar în acest moment, acolo se aflau. Indiferent ce făcea el, ea nu era mulţumită.

Faptul că de curând fuseseră pe punctul de a intra în faliment nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile.

Şi totuşi, faptul că reuşise să pună mâna pe o asemenea balenă de client în Dennis Wo şi că le schimbase complet situaţia financiară, nu îmbunătăţise cu nimic lucrurile. Undeva fusese trecută o linie şi ea nu era dispusă să revină asupra ei.

Ca să fie sincer, nu-i mai păsa. Supraponderal, cu hipertensiune arterială şi în pragul vârstei de şaizeci de ani, mai avea doar câţiva ani buni de trăit. Ar fi putut la fel de bine să profite la maximum de ele. Şi să zbori ca un membru al familiei regale era un mod dat naibii de a face asta.

După cină şi băuturi în cabina principală, s-a retras în apartamentul de divertisment pentru a urmări câteva ştiri prin cablu înainte de a se culca pentru o oră în dormitorul principal.

În timp ce aterizau în sudul Californiei, se simţea mai odihnit şi mai plin de energie decât atunci când plecaseră din D.C. Ciudat, s-a gândit el, cum călătoriile de lux puteau face asta. Asta era cu siguranţă viaţa bună şi îşi dorea mai mult. Mult mai mult.

Îl aşteptau pe pistă un şofer şi un Mercedes sedan negru lucios. Ora de vârf se terminase şi, la această oră, călătoria nu avea să dureze mult.

S-a relaxat în spate, verificând e-mailurile şi răsfoind mesajele de pe telefon. Douăzeci de minute mai târziu, au ajuns la destinaţie.

Hotelul era culmea eleganţei. Fiecare spaţiu, de la terenul splendid plantat până la camerele somptuos decorate, era un festin pentru ochi. Baldwin se cazase la acest hotel cu ani în urmă pentru o serie de întâlniri cu donatori bogaţi din sudul Californiei. A fost unul dintre cele mai memorabile weekenduri din viaţa lui. Era bucuros că se întorsese – chiar dacă nu avea să rămână mult timp.

Deschizând aplicaţia de pe telefon, i-a trimis un SMS persoanei de contact pentru a o anunţa că a sosit şi a întrebat-o dacă vrea să se întâlnească la bar. Câteva secunde mai târziu, i-a trimis un mesaj cu numărul camerei.

A contactat nişte agenţi politici din SoCal pe care îi cunoştea pentru a obţine câteva informaţii despre femeie.

Lindsey Chang lucrase la câteva campanii la nivel local şi statal, dar era cunoscută mai ales pentru că reuşise să coordoneze donaţiile din partea comunităţilor chinezo-americane din Los Angeles şi San Diego. Un contact a spus că el credea că ea fusese studentă la ştiinţe politice la UCLA, în timp ce altul a spus că studiase politici publice la USC. Trecutul ei a fost oarecum dificil de stabilit.

În ceea ce-l priveşte, tot ce a spus Dennis Wo a fost că întâlnirea se referea la o afacere importantă, că trebuia să fie discretă şi că femeia îi va explica totul.

Era un pic de camuflaj, dar Baldwin se crezuse întotdeauna genul James Bond. De fapt, dacă viaţa sa ar fi fost diferită, poate că ar fi urmat o carieră în cadrul CIA. Ideea unor locuri internaţionale pline de farmec, a unor maşini frumoase şi a unor femei şi mai frumoase îl atrăgea întotdeauna.

A luat liftul până la ultimul etaj şi a păşit pe holul mochetat până la camera ei, unde a bătut la uşă.

I-a luat o clipă să răspundă, dar când a făcut-o, i-a tăiat respiraţia lui Baldwin. Avea părul lung şi negru, pomeţii înalţi şi cele mai pline buze pe care le văzuse vreodată. Era incredibil de subţire şi frumos bronzată şi arăta de parcă ar fi putut fi actriţă sau model. A fost instantaneu cucerit de ea.

Dându-se la o parte pentru ca el să poată intra, ea i-a oferit mâna, pe care el a luat-o. În timp ce o făcea, nu s-a putut abţine să nu se holbeze la bluza ei albă, cu primii patru nasturi deschişi, şi la felul în care se lipea de corpul ei.

Pantalonii ei negri eleganţi păreau să facă parte dintr-un ansamblu de costum, iar sacoul atârna fără îndoială undeva în apartamentul ei slab luminat. Purta tocuri care o făceau să fie aproape la fel de înaltă ca şi el. Părea scumpă. Totul la ea părea scump.

„Mulţumesc că m-aţi întâlnit”, a spus ea, arătându-i un zâmbet cu dinţi perfect albi.

Se simţea înroşit. Trecuse mult timp de când o femeie nu-l mai făcuse să se simtă aşa. „Este absolut plăcerea mea”, a răspuns el, aproape prea entuziast.

Chang a zâmbit din nou şi l-a condus în sufragerie, unde i-a făcut semn să ia loc. Era un foc în şemineu, iar uşile glisante din sticlă spre verandă erau deschise. De afară, putea să simtă mirosul sărat al brizei marine şi să audă zgomotul oceanului.

„Ceva de băut?”, a întrebat ea în timp ce se îndrepta spre bar. „Nu-mi spuneţi: vă place bourbonul, nu-i aşa?”.

Era gata să fie orice ar fi vrut ea să fie, dar se întâmpla ca el să iubească bourbonul. Pe lângă o sticlă de vin grozavă, sau două, nimic nu se compară cu o sticlă excepţională de bourbon. Iar din locul în care stătea, putea distinge unul dintre cele mai rare şi mai căutate din lume: Pappy Van Winkle's Family Reserve de 23 de ani.

Legenda spunea că era atât de exclusivist şi atât de apreciat, încât un preot din Kentucky îi dăruise o sticlă papei şi ajunsese pe lista scurtă pentru postul de cardinal.

Baldwin nu ştia dacă partea asta era adevărată sau nu, dar ştia că, dacă James Bond avea de gând să bea bourbon cu o femeie superbă, asta era ceea ce ar fi băut.

„Vreau un Pappy's, vă rog. „Neat.”

Chang i-a turnat una pentru el, una pentru ea, apoi i s-a alăturat pe canapeaua din faţa focului.

„Noroc”, a spus ea în timp ce ciocneau paharele.

„Noroc”, a răspuns Baldwin.

Închizând ochii, a învârtit bourbonul, şi-a băgat nasul în pahar şi a inspirat. Era unul dintre cele mai rafinate lucruri pe care le mirosise vreodată. Deşi nu s-a putut abţine să nu se întrebe dacă nu cumva ceafă lui Lindsey Chang i-ar fi dat de furcă.

Deschizând ochii, el a privit-o şi a luat o înghiţitură, lăsând lichidul brun delicios să se rostogolească în gură înainte de a înghiţi. Dacă în acest moment Dumnezeu se hotăra să îl ia, era destul de sigur că putea muri fericit.

„E bun?”, a întrebat ea.

„Excepţional.”

„Mă bucur să aud asta.”

„Deci, doamnă Chang, cu ce vă pot ajuta?”.

„În primul rând, e vorba de Lindsey. Şi în al doilea rând, cum stau lucrurile pentru Dennis?”.

Baldwin era de obicei circumspect când venea vorba de clienţii săi, dar în acest caz era dispus să facă o excepţie. „Întotdeauna e greu de spus cu Departamentul de Justiţie. Tocmai am luat prânzul cu cineva de la Biroul de Politici Juridice.

Cred că facem progrese.”

„După toate mărturiile, eşti un om inteligent, cu foarte bune relaţii, care îşi dă seama cum să facă lucrurile să se întâmple.”

Ea îl flata. I-a plăcut şi a zâmbit. „Este vorba despre cine cunoşti şi de ce au nevoie.”

„Sper că mă poţi ajuta cu ceva de care am nevoie.”

„Mi-ar plăcea să fac asta. Spune-mi doar despre ce este vorba”.

Chang i-a arătat din nou zâmbetul ei. „China este al doilea mare importator de gaz natural lichefiat din lume – al doilea după Japonia. Alaska, deşi este cunoscută pentru rezervele sale de petrol şi gaze, nu şi-a dezvoltat niciodată suficient capacităţile de export de GNL.

„În ciuda unei explozii a cererii la nivel mondial, Alaska ratează barca. PIB-ul său anual este de cincizeci de miliarde de dolari şi a scăzut în fiecare an în ultimii nouă ani. Să depindă de bogăţia sa petrolieră pentru a se menţine pe linia de plutire este o propunere perdantă. Dacă vrea să supravieţuiască, trebuie să înceapă rapid să îşi exploateze potenţialul de GNL."

„Iar China vrea să ia parte la această exploatare", a precizat Baldwin.

„Nu vă gândiţi la ea ca la China. Gândiţi-vă la ea ca la un consorţiu de investitori, împreună cu o corporaţie chineză experimentată în domeniul petrolului şi gazelor naturale."

„Pentru a face ce, mai exact?"

„Se estimează că o treime din rezervele de gaze naturale nedescoperite din lume se află în Arctica, cel puţin jumătate dintre ele în Alaska. Un plan cunoscut sub numele de Proiectul de gaz natural lichefiat din Alaska a primit recent aprobarea Departamentului de Energie şi a EPA. Are în vedere exploatarea minieră de-a lungul North Slope şi construirea unei conducte şi a unei instalaţii de lichefiere. Se estimează că preţul va fi de aproximativ patruzeci de miliarde de dolari. Deşi va crea între douăsprezece mii şi nouăsprezece mii de locuri de muncă, Alaska nu are banii necesari. Consorţiul meu are.

„Nu numai că pot ajuta la finanţarea proiectului, dar pot ajuta la toate lucrările de construcţie şi pot asigura contracte chinezeşti pentru atâta GNL cât este dispus să vândă proiectul."

„Sună ca o lovitură de graţie", a răspuns el. „Cu ce vă pot ajuta?"

„Au apărut nişte obstacole în D.C. Avem nevoie de tine să le elimini şi să te asiguri că ambii senatori din Alaska sunt de acord."

„Şi dacă o fac eu?"

„Dacă o faci", a spus Chang, aplecându-se în faţă astfel încât să se poată uita pe sub bluza ei şi să-i vadă partea de sus a sânilor, „vei putea să-ţi stabileşti preţul."

CAPITOLUL 11 O SLO Bărbatul pe care Harvath îl omorâse, cel pe care crezuse că îl văzuse ieşind dintr-un taxi cu o zi înainte, era colonelul Jiang Shi din Armata Populară de Eliberare.

Jiang lucrase în divizia de informaţii a APL, cunoscută sub numele de „Departamentul al doilea" şi se ocupase de programul de război fără restricţii al Chinei.

Jiang fusese cel care pusese în mişcare un atac paralizant menit să arunce Statele Unite în Evul Mediu.

Atacul eşuase, totuşi, din cauza unui singur motiv: Harvath.

Pentru a se asigura că Jiang nu va mai ameninţa niciodată America, Harvath fusese însărcinat să călătorească în China şi să pună capăt vieţii colonelului, ceea ce a făcut într-un mod destul de grafic.

Uciderea trebuia să servească drept avertisment pentru oricine şi oricine intenţiona să facă rău Americii, poporului său sau aliaţilor săi: Nu există niciun loc în care veţi fi vreodată în siguranţă în faţa ei.

Văzându-l pe Jiang ieşind din taxi şi apoi văzându-i chipul pe filmarea camerei de bord a fost cel puţin surprinzător. Raportul pe care îl trimisese înapoi la D.C. a declanşat alarma în întreaga organizaţie, motiv pentru care şeful său a contactat Directorul Central de Informaţii.

Singurul lucru care avea vreun sens era că Jiang trebuia să aibă o dublură de corp. După ce întregul complot a fost dejucat, chinezii au susţinut că acesta operase singur şi că nu au avut cunoştinţă de atacul său decât după aceea. Nimeni din Washington nu i-a crezut.

În speranţa de a se distanţa de vinovăţie, chinezii îl predaseră de bunăvoie. Aceştia îl mutaseră pe Jiang într-un refugiu pentru membrii influenţi ai PCC, îi permiseseră lui Harvath să intre în ţară pentru a comite fapta şi chiar îl conduseseră la şi de la aeroport cu o limuzină. O dublă trădare le-ar fi adus consecinţele supreme. Trebuia să existe un alt răspuns, iar CIA nu a avut nevoie de mult timp pentru a-l găsi.

Jiang avea un văr care semăna foarte mult cu el. Era o identificare greşită pe care ar fi putut să o facă oricine – chiar şi Harvath la şaptezeci şi cinci de metri distanţă, pe stradă. Doar uitându-ne la imaginile de pe camera de bord, era aproape imposibil să spunem că nu era Shi – cu excepţia unui singur lucru: vârsta lui.

Chipul lui Shi fusese încremenit în mintea lui Harvath cu ani în urmă. Vărul avea acum vârsta pe care Jiang o avusese când Harvath îl omorâse. Dacă CIA nu ar fi avut o sursă în interiorul celui de-al doilea departament, poate că nu ar fi rezolvat niciodată misterul.

Dar, aşa cum era, misterul nu era complet rezolvat – nu încă. De fapt, identificarea vărului nu făcea decât să ridice şi mai multe întrebări, mai ales în lumina a ceea ce făcea Han Guang pentru a-şi câştiga existenţa. Se părea că spionajul era o chestiune de familie.

Han era în prezent repartizat la Ministerul Securităţii de Stat, sau MSS, din Beijing. Era considerată una dintre cele mai secretoase organizaţii de informaţii din lume.

Detaşarea lui acolo avea mai puţin de un an.

El a petrecut două decenii ca agent al Forţelor Speciale, ajungând la rangul de căpitan în unitatea navală Sea Dragon a APL, responsabilă cu lupta împotriva pirateriei şi cu salvarea ostaticilor în apropierea apei. A făcut antrenamente încrucişate cu unităţile de comando Snow Leopard şi Mountain Eagle, perfecţionându-şi abilităţile în materie de antihingheri, dezamorsare de bombe, control al revoltelor şi antiterorism.

În următorii zece ani, fusese ataşat la ceva numit Forţa de Sprijin Strategic a Armatei Populare de Eliberare. Misiunea sa era de a oferi forţelor chineze un avantaj în domeniul războiului spaţial, cibernetic şi electronic. Nu era clar pentru sursa CIA ce făcea acolo şi nici de ce se mutase recent la MSS. Tot ce ştia era că ambele posturi erau puternic axate pe spionajul „perturbator”.

Potrivit sursei CIA, Han era pe jumătate spion, pe jumătate sabotor foarte priceput. Sosirea sa la Oslo a pus pe jar o mulţime de oameni din D.C. Un complot de distrugere a peşterilor în care se aflau echipamentele militare americane fusese deja dejucat. Dacă Han venise pentru a face ceva similar sau pentru un alt scop nefast împotriva Statelor Unite sau a Norvegiei, voiau să afle despre asta. De asemenea, voiau să fie oprit – indiferent de situaţie.

După ce l-a informat pe deplin şi i-a expus totul, Holidae Hayes a deschis o convorbire video securizată către Washington: Gary Lawlor, director al Grupului Carlton, şi Bob McGee, director al Agenţiei Centrale de Informaţii.

Lui Harvath i s-a spus că va avea sprijin din partea lui Hayes, dar numai în măsura în care ea era în măsură să i-l ofere. McGee nu voia ca ea să se încurce cu ambasadorul dacă se putea evita.

Lawlor a anunţat că a pus echipa lui Harvath în aşteptare. Dacă era nevoie de ei, puteau fi chemaţi imediat.

„Aveţi întrebări?” McGee a întrebat când au terminat.

Harvath avea una. „Pot ofiţerii CIA de la staţia din Oslo să supravegheze ambasada chineză?”

DCI nu a ezitat. „Nu. Niciunul dintre ei nu poate fi văzut jucând un rol activ. Asta îl include şi pe Hayes”.

„Atunci voi avea nevoie de echipa mea”.

„Am înţeles”, a răspuns Lawlor. „Îi vom aduce în aer”.

„Altceva?” întrebă McGee.

Harvath voia să ştie cât de mult îl putea pune la curent pe Sølvi.

Totuşi, ştia că este mai bine să nu pună această întrebare.

Toată chestia asta avea o bombă cu ceas diplomatică scrisă peste tot. Nu se interesaseră de modul în care obţinuse imaginile de pe camera de bord, dar atât McGee, cât şi Lawlor ştiau că se întâlnea cu un director adjunct de la Serviciul Norvegian de Informaţii. Trebuia să bănuiască faptul că ea ar fi putut fi sursa lui şi, prin urmare, era oarecum informată asupra situaţiei. Trebuia să joace lucrurile după ureche.

„Nu”, a răspuns el. „Nimic altceva.”

Cu un avertisment de a păstra un profil scăzut şi de a nu intra în vizorul norvegienilor, şeful său a încheiat convorbirea.

A trecut în revistă câteva detalii cu Hayes şi, după ce a părăsit zona securizată şi şi-a recuperat telefonul, i-a trimis din nou un mesaj lui Sølvi.

Deja făcuseră schimb de mesaje în timp ce el se afla în drum spre ambasadă. Fusese uşurată să afle că Martin îi dăduse drumul şi că nu mai era la Kripos.

Acum că afacerile sale cu Hayes erau încheiate, Sølvi i-a sugerat să se întâlnească pentru un prânz devreme. A vrut să discute cu el. Ea a menţionat, de asemenea, că avea ceva să îi dea. Au convenit să se întâlnească peste o oră.

Asta i-a dat lui Harvath exact timpul necesar să se întoarcă la apartament, să facă un duş, să se bărbierească şi să se schimbe de haine.

Nu observase asta aseară – probabil pentru că fusese atât de obsedat de gândul că îl văzuse pe colonelul Shi –, dar când a păşit în apartament, se simţea diferit.

Totul până aseară fusese în parte vacanţă, în parte fantezie. El şi Sølvi se jucaseră de-a casa, amândoi ştiind că nu putea dura. Acum viaţa lui profesională se intrase şi străpunsese bula.

Întotdeauna a ştiut că va părăsi Oslo şi se va întoarce acasă. Nu mai conta cât de mult ţinea la Sølvi. În adâncul minţii sale, slujba îl chema – la început liniştit, dar încet-încet, dar din ce în ce mai tare.

Pentru el era mai mult decât un salariu, era o chemare.

Nu avea nevoie de bani. Avea mai mulţi bani ascunşi decât ar fi putut cheltui vreodată la pensie.

Spre cinstea ei, Sølvi ştia şi ea. Deşi nu o spusese direct, înţelesese că era neliniştit, că simţea că trebuie să se întoarcă. Că era important pentru el.

Aşa cum apreciase că venise acasă la cină aseară, apreciase că se despărţise de ea la prânz astăzi. Profita din plin de puţinul timp pe care îl mai aveau la dispoziţie. Aşa cum era tipic pentru personalitatea amândurora, aveau să stoarcă cât mai mult posibil din zilele rămase.

Sølvi făcuse o rezervare la unul dintre locurile lor preferate, hos Thea. Era un restaurant micuţ, intim, în ceea ce fusese o măcelărie din zona de lux Frogner.

Scaunele şi mesele erau acoperite cu lenjerie albă. Pereţii gri erau împodobiţi cu picturi în ulei. Bucătăria deschisă funcţiona ca o scenă pe care cânta bucătarul, care era şi proprietarul colorat al restaurantului.

Meniul conţinea preparate extraordinare din bucătăria mediteraneană şi era completat de o listă de vinuri perfectă.

Când a intrat, l-a văzut pe Sølvi la masa lor preferată, aproape de spate. Chiar şi în ţinuta ei de afaceri, arăta uluitor. Ridicându-şi privirea de pe telefon, ea a zâmbit şi i-a făcut un semn cu mâna. El a zâmbit în schimb şi s-a întors să i se alăture.

Când a ajuns la masa lor, s-a aplecat să o sărute. Şi-a pus uşor mâna pe ceafă şi l-a ţinut în braţe, asigurându-se că are o lungă şi frumoasă.

După ce în cele din urmă a rupt sărutul şi i-a dat drumul, el i-a mai dat un pupic rapid înainte de a se aşeza.

„Arăţi destul de bine pentru cineva care şi-a început dimineaţa în custodia poliţiei”, a spus ea.

„Iau prânzul cu cea mai frumoasă femeie din Norvegia”, a răspuns el. „Cum aş putea fi altfel decât bun?”

„Pun pariu că spui asta tuturor fetelor norvegiene cu care iei prânzul.”

„Dar cu tine vorbesc serios.”

Sølvi a râs şi, băgând mâna în servieta ei, a scos unul dintre plicurile personale de papetărie şi i l-a înmânat. „Halloween fericit”.

„E cam devreme pentru Halloween, nu-i aşa?”.

„Deschide-l.”

El a făcut-o şi a văzut că acesta conţinea un card SD de mare capacitate.

„Înregistrarea CCTV a fantomei tale.”

„Te iubesc”, a spus el. „Ştii asta, nu-i aşa?”

„Pun pariu că le spui asta tuturor norvegiencelor care îndoaie legile privind confidenţialitatea datelor pentru tine.”

„Doar cele fierbinţi”.

Ea şi-a apăsat mâna pe piept, prefăcându-se mândră, înainte de a spune: „Sunt câteva lucruri pe filmare despre care trebuie să vorbim”.

„Cum ar fi?”

„Trebuie să te străduieşti mai mult să nu te laşi filmat.”

El a râs. „Singura modalitate de a nu fi surprins de camerele de luat vederi în Oslo este să locuieşti în Bergen.”

„Nu am ajuns niciodată la Bergen”, s-a plâns ea cu un zâmbet. „Un oraş atât de frumos”.

„Pun pariu pe nota noastră de plată pentru prânz că faţa mea nu apare nicăieri pe aceste înregistrări.”

„Nici a fantomei tale. Amândoi aţi făcut o treabă admirabilă de a nu vă uita la niciuna dintre camere. Dacă nu aş fi văzut ce purtai ieri, nu mi-aş fi putut da seama că eşti tu. La fel şi el. Dacă o cameră nu l-ar fi surprins coborând din taxi, ar fi fost imposibil de urmărit.”

„Ce zici de recunoaşterea facială?”, a întrebat el. „I-ai luat faţa de pe camera video de la bord. Ai vreo şansă să o verifici la vama şi imigraţia norvegiană?”

„S-a făcut deja. E pe disc. Împreună cu o scanare a paşaportului pe care l-a folosit. Călătoreşte sub numele de Zhang Wei.”

„Foarte bine. Mulţumesc. Prânzul e din partea mea.”

„Ai perfectă dreptate, aşa este. În plus, voi alege cea mai bună sticlă de vin pe care o au, vom savura fiecare câte un pahar, iar tu vei lua restul sticlei la mine acasă şi o vei pune în frigider pentru mai târziu.”

„S-a făcut.”

O chelneriţă a venit să le ia comanda, dar ei nici măcar nu se uitaseră încă la meniu. Sølvi a rugat-o să le mai acorde câteva minute.

După ce femeia a plecat de la masă, Sølvi s-a întors spre Harvath şi a spus: „Mai este ceva ce a apărut pe filmare.”

„Ce ai văzut?”

„Nu un ce, ci un cine”.

„Bine, cine ?”

„Evgheni Sarov.”

„Nu am auzit niciodată de el”, a spus Harvath.

„Este consulul general al Rusiei în Norvegia. Consulatul său se află într-un orăşel norvegian, de care sunt sigur că nici tu nu ai auzit. De fapt, dacă ai auzit, atunci îţi fac cinste cu un prânz”.

„Încearcă-mă pe mine.”

„Este un sat de coastă, deasupra Cercului Polar, numit Kirkenes”.

În loc să răspundă, Harvath i-a făcut semn chelneriţei să se întoarcă. „Aş dori să văd lista de vinuri, vă rog.” În timp ce chelneriţa se îndepărta pentru a aduce unul, s-a întors spre Sølvi şi a spus: „Sper că ţi-ai adus cartea de credit”.

CAPITOLUL 12 „Ce ştii despre Kirkenes?” a întrebat Sølvi, uimit. „Nici măcar nu am discutat despre asta.”

„Nu, dar Holidae şi cu mine am făcut-o.”

„Când?”

„În această dimineaţă, de fapt.”

„Ce ţi-a spus ea?”.

„Că chinezii încearcă să-şi cumpere drumul spre Arctica. Că au pus ochii pe Kirkenes ca port european pentru ruta lor de mătase polară. Şi că Norvegiei nu-i place ca America să încerce să se implice.”

„Altceva?”, a întrebat ea, luând lista de vinuri de la Harvath şi deschizând-o la cele albe.

„Da”, a spus el, aplecându-se spre ea, aproape că i-a ascuns lista din vedere. „A menţionat că afacerea a fost suspendată deoarece părţile au probleme cu ceva numit coridorul arctic.

Aparent, ar putea descărca navele în Kirkenes, dar pentru ca proiectul să funcţioneze, au nevoie de construirea unor linii feroviare de mare viteză. Nu pot obţine aprobarea acelor linii de cale ferată din cauza rezistenţei ferme a Sámi.”

„Serios?”, a răspuns ea, părând mai interesată de lista de vinuri decât de el.

„Da. Se pare că o piesă de dezinformare foarte inteligent elaborată a oţelit întreaga populaţie Sámi împotriva ei. Ceva legat de faptul că chinezii ar fi încercat să creeze prin bioinginerie o boală care să ucidă toţi renii Sámi.”

„Hmmmmm”, a spus ea distrată. „Fascinant.”

El o cunoştea prea bine. Mentorii lor fuseseră prieteni apropiaţi şi fuseseră croiţi din aceeaşi stofă.

Când mentorul ei fusese ucis, ea fusese chemată să îi ia locul şi să conducă divizia NIS pe care o crease. Era un departament extrem de creativ, ieşit din tipare, mai puţin legat de reguli şi regulamente decât orice altceva din serviciile de informaţii norvegiene. Era foarte asemănător cu ceea ce făcea el cu Grupul Carlton.

„Este mai mult decât fascinant”, a spus el. „Este genial.”

„Ştiu la ce te gândeşti”, a răspuns ea, ridicând privirea şi făcându-i semn cu capul chelneriţei că era pregătită să facă o selecţie. „Ceva atât de genial trebuia să fi ieşit din mintea unui norvegian foarte inteligent şi foarte arătos”.

„Sau cineva cu adevărat bolnav şi sucit care probabil că nu este invitat la multe întâlniri”.

„Ca cea mai frumoasă femeie din Norvegia, nu am cum să ştiu cum este.”

El era pe punctul de a răspunde, când chelneriţa a apărut pentru a le lua comanda. Sølvi i-a indicat ce vin dorea, precum şi ce urma să mănânce la prânz.

Harvath nu avusese prea mult timp să răsfoiască meniul, dar când a văzut cuvintele „pulpă de miel”, a fost convins.

Înmânându-i meniul înapoi, a aşteptat ca chelneriţa să nu mai fie la ureche înainte de a întreba: „Este o practică obişnuită ca Serviciul Norvegian de Informaţii să intervină în investiţiile străine în Norvegia?”

„În primul rând”, a răspuns ea. „Nu am nicio idee despre ce vorbiţi. În al doilea rând, Norvegia se află la o răscruce de drumuri. Răsplata Chinei pentru Premiul Nobel pentru Pace a fost foarte dureroasă din punct de vedere economic. Acum, că relaţiile au început să se normalizeze, există anumiţi politicieni care vor spune da la tot ceea ce cere China, doar pentru a evita o repetare.

„În plus, există încă alţi politicieni care erau iubitori declaraţi ai Chinei înainte de acordarea premiului.

Aceste două grupuri au început să se împletească. În spărtură se află un grup mai realist de politicieni care vor să se asigure că securitatea Norvegiei este pusă pe primul loc.”

„Şi în faţa cărui grup răspundeţi?”

Sølvi a zâmbit. „Ca întotdeauna, eu răspund în faţa lui Odin şi numai în faţa lui Odin.”

Harvath a zâmbit la rândul său. Odin a fost regele zeilor nordici. Era şi indicativul de apel al lui Ivar Stang, directorul Serviciului Norvegian de Informaţii. Pseudonimul era foarte potrivit, având în vedere că stema NIS reprezenta doi corbi: Huginn şi Muninn – Gândul şi Mintea – care, conform mitologiei nordice, se spunea că îi aduceau lui Odin informaţiile.

Harvath a simţit că acesta era cam tot răspunsul pe care avea să-l primească pe acest subiect, aşa că a schimbat tactica. „Ce-mi puteţi spune despre Kirkenes şi Evgheni Sarov?”.

„A fost o alegere interesantă pentru o poziţie diplomatică”.

„Cum aşa?”

„El a avut o singură detaşare anterioară. În Kazahstan.

Mai puţin de un an.”

„Ce a făcut înainte de asta?”

„Îţi dau o presupunere”, a spus ea.

„Serviciile secrete ruseşti.”

„Băiat deştept”, a răspuns ea.

„Ce ramură?”, a întrebat el.

„Direcţia principală de informaţii”.

Cunoscută sub numele de GRU, era unitatea de informaţii militare a Rusiei şi era considerată cea mai mare agenţie de informaţii externe a Rusiei. Erau, de asemenea, cei mai periculoşi, iar Harvath îi ura cu pasiune.

Uciseseră trei persoane foarte dragi lui: soţia sa, Lara, mentorul său, Reed Carlton, şi prietena şi colega sa apropiată, Lydia Ryan, care conducea The Carlton Group.

Se spunea: „O dată agent GRU, întotdeauna agent GRU”. Dacă acest personaj Sarov punea la cale ceva nefast, Harvath nu ar fi avut nicio problemă să îl elimine, împreună cu Han.

„Cât de mare este oraşul Kirkenes?”, a întrebat el.

„Este mic. Aproximativ doi kilometri pătraţi.”

„Câţi locuitori?”

„În jur de trei mii cinci sute.”

„Şi de ce au ruşii un consulat acolo?”.

„Kirkenes se află pe o peninsulă în cea mai îndepărtată parte nord-estică a Norvegiei, aproape de graniţa ruso-norvegiană. Norvegienii trec în Rusia pentru a cumpăra benzină, ţigări şi alcool mai ieftine, iar ruşii trec în Norvegia pentru a cumpăra scutece şi produse Apple pe care le pot vinde cu un adaos acasă.

„De asemenea, oamenii se duc şi se întorc pentru a-şi vizita prietenii şi rudele. Dacă locuiţi la mai puţin de cincizeci de kilometri de o parte şi de alta a frontierei, aveţi dreptul la un permis special de trecere a frontierei. Oricine altcineva are nevoie de o viză turistică specifică. Oficial, acesta este motivul pentru care există consulatul rus.

Norvegienii au propriul consulat pe partea cealaltă, în Murmansk.”

„Neoficial, care este motivul pentru care există Consulatul rus?”

„Pentru a oferi sprijin pentru reţeaua sa de spioni din regiune”.

„Despre câţi spioni este vorba?”.

„Estimăm, în orice zi, că există până la cinci sute de cetăţeni ruşi în Kirkenes şi în zona de frontieră din jur. Câţi dintre ei sunt spioni?

Asta este mult mai greu de stabilit.”

„Cum puteţi supraveghea atât de mulţi oameni?”

„Este imposibil. Nu dispunem de efective. Este, de asemenea, contrar valorilor norvegiene. Dacă am urmări fiecare turist rus care intră în ţara noastră, nu am fi cu nimic mai buni decât vechea Uniune Sovietică.”

„De acord, dar în afară de apărarea graniţelor, ce ar putea cineva să vadă din partea voastră, cu atât mai puţin să spioneze?”

Sølvi a ridicat din sprâncene. „Nu ştiţi?”

„Sunt un pic ruginit în privinţa satelor îndepărtate. Mi-a luat toată vara doar pentru a găsi un loc bun în Oslo pentru margarita.

Fă-mi pe plac.”

„Vardø, cel mai estic oraş din Norvegia. Se află pe o insulă numită Vardøya, care este legată de continent printr-un tunel. În Vardø se află un sistem radar comun al Serviciului Norvegian de Informaţii şi al Agenţiei Naţionale de Securitate americane, numit GLOBUS.”

„Cel de care s-au speriat ruşii?”, a întrebat el, familiarizat cu sistemul care monitoriza activitatea navală rusă, doar că nu şi cu locaţia geografică precisă a acestuia în Norvegia.

„Asta este. De fapt, cea mai nouă iteraţie, GLOBUS 3, tocmai a fost construită şi pusă în funcţiune. În semn de protest, ruşii şi-au mutat sistemul de rachete de coastă SSC-6 în peninsula Sredny, la doar şaptezeci de kilometri de Vardø.”

„Dar SSC-6 este o rachetă de croazieră supersonică anti-navă”.

„Care poate doborî şi ţinte terestre”, a precizat ea, „până la o distanţă de o sută cincizeci de kilometri.”

„Punând instalaţia GLOBUS direct la distanţă de atac.”

Sølvi a dat din cap. „Moscova consideră că sistemul dezechilibrează în mod nedrept balanţa de putere. Flota lor de submarine arctice a fost întotdeauna poliţa lor de asigurare. Dacă Rusia ar fi fost vreodată lovită de un atac nuclear, ar fi putut ordona submarinelor să plece pe mare şi, chiar în largul ţărmului inamicului, să riposteze cu un atac nuclear propriu. Prin intermediul Vardø şi al sistemului GLOBUS, această capacitate a fost acum erodată.

Ei nu pot veni sau pleca fără ca noi să ştim ce au de gând să facă. Găsirea unei modalităţi de a-şi muta submarinele nedetectate a devenit o prioritate de top.”

„Fără îndoială, dar ce rost are repoziţionarea sistemului de rachete de coastă?”, a întrebat Harvath. „Dacă Rusia loveşte GLOBUS, este imediat un act de război, iar primul lucru pe care îl vom presupune este că au făcut-o pentru a ascunde mişcările submarinelor.”

„Adevărat, dar până atunci calul, ca să spunem aşa, a ieşit din grajd. Iar odată ce aceste submarine ies din hambare, sunt mult mai greu de urmărit şi de interceptat.”

„De unde ştii că nu este vorba doar de o manevră a ruşilor?”

„Ar putea fi”, a îngăduit ea. „Sunt nişte bătăuşi. Le place să-şi flexeze muşchii şi să încerce să ne intimideze. Recent, au lansat bombardiere din Peninsula Kola şi au efectuat simulări de curse asupra Vardø.”

Harvath a clătinat din cap. Acest tip de acte erau direct din manualul rusesc şi provocatoare ca naiba. Erau, de asemenea, o versiune neputincioasă a bătăilor în piept. Ruşii făcuseră acrobaţii similare, periculos de apropiate, împotriva avioanelor de vânătoare, bombardierelor şi navelor americane în apele internaţionale. Asta spunea mai mult despre slăbiciunea crescândă a Rusiei decât despre puterea ei. Dar această slăbiciune îi făcea imprevizibili şi chiar mai periculoşi.

Unii experţi au considerat că o confruntare nucleară era mai probabilă acum decât în orice moment al Războiului Rece.

„Au trecut în spaţiul aerian norvegian?”, a întrebat el.

„Nu, nu trebuiau să o facă. S-au apropiat până la linie, care era suficient de aproape pentru a-şi lansa armele dacă ar fi vrut, fiind în acelaşi timp deasupra propriului lor teritoriu”.

Avea dreptate să fie îngrijorată. Într-un război cu Rusia, convingerea predominantă era că Rusia ar organiza atacuri atât de devastatoare asupra aliaţilor Americii încât America ar căuta să de-escaladeze situaţia înainte ca bombele nucleare să înceapă să aterizeze la New York, D.C., Miami şi Chicago.

Ruşii, ca şi chinezii, erau vicleni. Nu la fel de inteligenţi, dar totuşi vicleni. Un atac asupra Vardø, la începutul unui conflict, le-ar fi făcut să câştige timp preţios pentru a-şi trimite submarinele pe mare şi ar fi sporit factorul de teamă pentru Statele Unite.

Pivotând din nou spre Han, a întrebat: „Imaginile de pe camerele de supraveghere îl arată pe tipul meu întâlnindu-se cu Sarov sau doar în aceeaşi zonă?”.

„Noi nu suntem ca Londra cu inelul său de oţel. Nu există camere de luat vederi la fiecare colţ. Tocmai au fost văzuţi amândoi în aceeaşi zonă. Dar, ca să fiu sincer, nu cred că este o coincidenţă.”

„Nici eu”, a răspuns el, hotărând să o citească. „Şi atunci de ce ar vrea tipul meu, care, apropo, nu este o fantomă...” „Nu este? Cine este el?”

„Căpitanul Han Guang. Lucrează pentru Ministerul Securităţii de Stat din China. Fostă operaţiune specială. Arată exact ca persoana după care am fost trimisă. Se pare că sunt verişori.”

„E un spion, atunci?”

Harvath a dat din cap. „Şi, de asemenea, conform surselor noastre, un sabotor.”

„Şi atunci de ce se află în Norvegia, bântuind prin acelaşi cartier cu consulul general rus din Kirkenes?”, s-a întrebat cu voce tare.

„Este exact întrebarea pe care aş vrea să i-o pun şi eu.”

„Mai întâi, ar trebui să-l găsiţi.”

„Dar paşaportul lui? A fost diplomatic sau un standard Republica Populară Chineză?”.

„Republica Populară Standard.”

„Cetăţenii chinezi au nevoie de viză pentru a vizita Norvegia?”, a întrebat el.

„Ei îl găsesc. Al lui a fost procesat de Consulatul General al Norvegiei din Guangzhou în urmă cu peste o lună. Am verificat.”

„Călătoria lui a fost planificată, atunci. Nu din senin.

Şi, deşi nimic nu-l împiedică să stea la reşedinţa ambasadorului chinez aici, la Oslo, dacă MSS nu s-a deranjat să-i furnizeze un paşaport diplomatic, probabil că nu vor risca să-l lege direct de ambasador în calitate de oaspete."

„Ceea ce înseamnă", a spus Sølvi, „că se află fie într-un hotel sub numele de pe paşaport, fie într-o casă sigură."

„Aveţi o modalitate de a verifica înregistrările de la hotel?"

„Da, dar aş prefera să nu o fac."

„De ce nu?"

„Colectarea imaginilor de pe camerele de supraveghere în lumina legilor noastre privind protecţia vieţii private este un lucru. Nu este uşor, dar regulile nu sunt la fel de riguroase. Înregistrarea video a taxiurilor a fost mai dificilă şi a trebuit să folosesc un decupaj pentru asta, dar a fost fezabil. Totuşi, atunci când suni la un hotel şi întrebi despre un client, cererea este ridicată la un manager. Managerul are apoi responsabilitatea de a confirma cu ce agenţie de aplicare a legii vorbeşte şi de a confirma numele şi departamentul ofiţerului care face cererea."

„Cu alte cuvinte, este o adevărată pacoste birocratică."

„Mai mult decât atât", a spus ea. „Este prea uşor să fii prins. Dar există şi o altă cale".

„Ce este?", a întrebat el când a văzut chelneriţa apropiindu-se cu sticla lor de vin.

„A găsi un ac în carul cu fân înseamnă să identifici corect carul cu fân. Cred că te pot duce atât de departe, dar atunci vei avea nevoie de un specialist, cineva cu adevărat priceput în IT. Cred că aveţi pe cineva care se potriveşte cu această situaţie."

Harvath a dat din cap. Avea într-adevăr pe cineva. De fapt, el a avut cel mai bun.

Singura întrebare era dacă, la 50.000 de picioare deasupra Oceanului Atlantic, călătorind cu Mach 0,925 spre Norvegia, micuţul om putea sau nu să adune suficientă putere de calcul.

CAPITOLUL 13 H arvath nu voia să piardă timpul. Ciocnind paharele cu Sølvi, a luat o înghiţitură de vin înainte de a ieşi afară pentru a da un telefon.

„Cât de critic este?" întrebă Nicholas prin telefonul prin satelit criptat de la bordul noului Gulfstream G700 al Grupului Carlton.

„Prioritate unu", a răspuns Harvath. „S-ar putea dovedi a fi cea mai bună şansă a noastră de a trece înaintea lui Han. Poţi să o faci în timpul zborului?"

Un hacker semi-reformat, Nicholas îşi făcuse cândva o carieră destul de profitabilă în cumpărarea, vânzarea şi furtul de informaţii extrem de sensibile de pe piaţa neagră. El funcţiona acum ca specialist IT al echipei, iar Sølvi avea o teorie care ar putea ajuta la identificarea carul cu fân.

Existau câteva hoteluri în Oslo care se străduiau să se adreseze turiştilor chinezi. Au avut grijă să includă în meniurile lor anumite alimente de confort chinezeşti, au înţeles şi au respectat cultura chineză, au păstrat întotdeauna cel puţin un membru al personalului de serviciu 24 de ore din 24 care vorbea chineză şi au făcut un marketing agresiv către companiile de turism din China.

Dacă Han era pe jumătate spionul pe care îl credeau ei, se ascundea la vedere. El se baza pe ochii slabi şi lipsiţi de discernământ ai occidentalilor pentru a grupa toate feţele chinezeşti pe care le întâlneau într-o singură pată nedesluşită. Cel mai bun loc pentru ca un singur copac să nu fie văzut era în mijlocul unei păduri. Sølvi era sigur că va alege unul dintre hotelurile de pe lista ei.

Nicholas şi-a aşezat cadrul său mai mic de un metru şi jumătate înălţime într-unul dintre scaunele de piele de pluş ale avionului. Câinii săi uriaşi, Argos şi Draco, zăceau la picioarele sale pe podeaua covorâtă a cabinei.

„Câteva dintre hotelurile pe care mi le-aţi dat sunt lanţuri, ceea ce înseamnă că vor avea propriile sisteme esenţiale de rezervare. Buticurile îl vor fi contractat”.

„Poţi să le accesezi?”

„Având suficient timp”, a spus micuţul om, deschizându-şi laptopul şi verificând un sold bancar. „Deşi s-ar putea să existe o rută rapidă pe care să o luăm.”

„Spune-mi”, a spus Harvath.

„Primul pas ar fi să căutăm log-in-uri şi parole de vânzare pe dark web. Dacă putem găsi vreunul care să ne permită accesul la sisteme, suntem în avantaj.”

„Şi dacă nu găseşti nimic?”.

„Am un grup destul de sofisticat din Belarus care poate asambla rapid o campanie de phishing josnic şi murdar. Îl direcţionăm către fiecare hotel în parte. Va necesita mai mulţi bani şi ceva timp în plus, dar poate oferi mai mult decât informaţii despre rezervare. Dacă convingem pe cineva din personal să muşte, putem accesa „biblia” acelui hotel, sistemul lor de gestionare a proprietăţii, care ne va oferi toate informaţiile personale ale oaspeţilor, precum şi camerele în care se află.”

„Începeţi cu ambele.”

„Aşa vom face”, a spus Nicholas. „Şi ca să fim siguri, vreau să luaţi legătura cu Lawlor şi să-l puneţi să dubleze suma din contul de criptomonedă.”

„Îi voi trimite un mesaj acum”, a răspuns Harvath.

„Contactaţi-mă când aveţi ceva.”

După ce a încheiat convorbirea, i-a trimis un mesaj lui Lawlor cu solicitarea lui Nicholas. De îndată ce a primit confirmarea că era în curs de procesare, a intrat din nou în restaurant şi s-a alăturat lui Sølvi.

„Totul este în regulă?”, a întrebat ea.

„Lui Nicholas i-a plăcut ideea ta”, a replicat el, aşezându-se la loc. „Lucrează deja la asta.”

„Ce idee? Nu ţi-am dat nimic”.

Harvath a zâmbit. „Aşa este. Am uitat. A fost greşeala mea.”

Atingându-şi încă o dată paharele, s-au bucurat de prânz înainte de a sări peste desert şi de a se îndrepta amândoi în direcţii opuse.

Întors la apartament, Harvath a băgat sticla de Montrachet în frigider şi şi-a aşezat laptopul pe insula din bucătărie.

Pe tejgheaua de vizavi, o ramă foto digitală trecea ciclic prin fotografiile pe care el şi Sølvi le făcuseră în timpul verii. Cu siguranţă îşi făcuseră o mulţime de amintiri.

În timp ce computerul său a prins viaţă, şi-a turnat o ceaşcă de cafea, a conectat cititorul de carduri SD şi a introdus cardul pe care i-l înmânase Sølvi.

După numai câteva minute de vizionare a filmărilor, era clar că Han încerca să scape de orice supraveghere pe care ar fi putut să o aibă. Lui Harvath i-a plăcut în mod deosebit blazerul bicolor reversibil pe care îl purta, care putea deveni şi o vestă atunci când mânecile detaşabile erau scoase.

Deci, unde naiba se îndrepta şi de ce era atât de hotărât să nu fie urmărit?

Harvath a derulat înainte şi înapoi imaginile, acordând o atenţie deosebită la ceea ce s-a întâmplat după ce a coborât din taxi.

S-a uitat cum Han mergea şi el l-a urmat. Totul ca la carte. Apoi veniseră marele bulevard, tramvaiul şi momentul în care Han dispăruse efectiv.

Nu mai existau alte imagini – nici un indiciu despre locul unde se dusese.

Fluxurile CCTV au trecut apoi la o figură identificată ca fiind Evgheni Sarov, consulul general al Rusiei la Kirkenes, care mergea în aceeaşi zonă. Sølvi fusese destul de amabil să intercaleze ambele fluxuri de filmări cu suprapuneri de hărţi care indicau locul unde fuseseră filmate.

La fel cum făcuse cu imaginile anterioare, Harvath s-a deplasat încet înainte şi înapoi, căutând orice fel de indiciu care să-i spună ce se întâmpla.

Sarov era ieşit din formă şi cu vreo cincizeci de kilograme în plus. Probabil că nu era un fan al mersului pe jos. Măsurile pe care le-a luat pentru a verifica dacă era urmărit erau superficiale şi păreau mai mult

din obişnuinţă decât din orice altceva. Suferea de lene, o afecţiune care îi lovea pe mulţi agenţi ruşi la sfârşitul carierei lor.

Doi spioni, din două ţări diferite, amândoi la câteva străzi distanţă unul de celălalt şi amândoi parcurgând rute de detectare a supravegherii. Nu era absolut deloc o coincidenţă.

Tipii ăştia erau în drum spre o întâlnire. Dar întrebările au rămas în continuare: Unde? Şi pentru ce? Pentru viaţa lui, Harvath nu-şi putea da seama.

A continuat să revadă imaginile, sperând să găsească ceva care să-i răspundă la întrebări. Dar, după ani de zile, ştia că era inutil.

Chiar dacă ar putea găsi locul unde se întâlniseră, ar fi o gaură seacă.

Cei doi erau buni. Harvath ar trebui să fie mai bun.

CAPITOLUL 14 W ASHINGTON, D.C. Clubul 116, foarte privat, era locul unde elita capitalei venea la prânz. Situat într-o casă de oraş roşie, de nedescris, la două străzi de clădirea Hart Senate Office Building, era denumit „paradisul brokerilor puterii politice"; un loc unde nu te putea vedea nici Dumnezeu, nici presa. Lista membrilor săi era unul dintre cele mai bine păzite secrete din D.C. Specialitatea clubului era ceva numit „Crab & Crab" – crab servit în două feluri – şi era preferatul lui Spencer Baldwin.

În ciuda faptului că se îndopase cu fructe de mare în zborul spre California, precum şi în zborul de miezul nopţii spre casă, îi era foame de mai mult. „O să iau ca de obicei", i-a spus el chelnerului. „Şi adu-ne o sticlă de Sancerre.

Foarte rece. Multă gheaţă în găleată."

În timp ce chelnerul a dispărut pentru a le plasa comenzile şi a aduce vinul, Baldwin s-a întors către invitatul său de 35 de ani, Ethan Russ. Russ era şeful de cabinet al senatorului de rang înalt din Alaska. „Ce mai face senatorul Dwyer?"

„Mă descurc bine", a răspuns el. „Am apreciat ajutorul tău la ultimele alegeri."

„Ai făcut o cursă bună. Şi a făcut o treabă excelentă pentru Alaska. Nu cred că a existat vreodată vreun dubiu."

Russ a zâmbit. „Tot ce pot să spun este că mă bucur că trebuie să trecem prin asta doar o dată la şase ani. Acel contracandidat primar a apărut de nicăieri şi ne-a costat timp şi bani pe care nu credeam că va trebui să îi cheltuim."

„Cu toate acestea, aţi adus-o acasă. Felicitări."

„Vă mulţumesc. Aşadar, dintre toţi oamenii cu care aţi putea lua prânzul astăzi, cum de am extras biletul de aur?".

„Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine şi cred că ai un viitor strălucit în faţă. Eşti inteligent, agresiv, experimentat. Şefa de cabinet a senatorului Katie Dwyer nu este destinaţia ta finală. Este o oprire pe drum, o trambulină pentru a te duce la altceva. Mă întreb doar ce ar putea fi acel altceva. O carieră politică de sine stătătoare? Poate candidezi pentru legislativul de stat în Juneau?”.

Din nou, Russ a zâmbit. „Poate.”

„Poate , pe naiba”, a răspuns Baldwin chicotind.

„Camera sau Senatul?”

„Un membru al Camerei se retrage în districtul meu. M-am gândit la asta”.

„Aţi vorbit cu senatorul?”

El a dat din cap. „Ea crede că ar trebui să mă duc pentru asta.”

„Cum arată competiţia?”

„Un om de afaceri local cu un nume destul de important.”

„Se pare că ar putea fi o cursă costisitoare.”

„Asta e problema”, a recunoscut Russ.

Baldwin a făcut o pauză în conversaţia lor când chelnerul s-a întors cu Sancerre. După ce sticla a fost desfăcută, vinul degustat şi turnat, el a spus: „Ce-ar fi dacă finanţarea campaniei tale nu ar fi o problemă?”.

„Pentru un candidat debutant?”

„Fă-mi pe plac.”

Bărbatul mai tânăr s-a gândit un moment. „Dacă aş fi ştiut că finanţarea va fi acolo, m-ar fi apropiat cu siguranţă de a candida. Ce sugeraţi?”

„Este ceva de care am nevoie. Dacă reuşeşti să faci să se întâmple asta, îţi pot aduce toţi banii de campanie de care ai nevoie.”

Cu gândurile lui Lindsey Chang jucându-i seducător prin minte, împreună cu viziuni despre cât de mult avea să i se umfle contul bancar, s-a lăsat pe spate în scaun şi a luat o înghiţitură de vin mulţumit de sine. La naiba, sunt bun la jocul ăsta. Un maestru, de fapt.

Dar dacă aroganţa lui nu ar fi fost atât de incandescentă, ar fi putut observa schimbarea subtilă din expresia şefului de cabinet.

Şi dacă ar fi observat această schimbare, poate că ar fi sesizat uşa periculoasă care tocmai fusese deschisă şi prin care deja păşise.

CAPITOLUL 15 O SLO În timp ce Nicholas lucra la localizarea lui Han, Harvath făcea o scufundare în profunzime, încercând să-şi dea seama ce ar putea pune la cale chinezii şi ruşii împreună – dincolo de recordul lor de voturi aproape identic în Consiliul de Securitate al ONU.

Rusia era cel mai mare furnizor de petrol şi gaze naturale din lume. Majoritatea rezervelor sale se aflau în Arctica. Şi în timp ce Rusia fusese binecuvântată cu resurse uimitoare, fusese în acelaşi timp blestemată cu mijloace puţine pentru a livra aceste resurse.

În loc să curgă spre sud în Asia Centrală, râurile din Siberia curgeau spre nord în Oceanul Arctic. Totul, până la şi inclusiv folosirea armelor nucleare pentru a le inversa fluxul, fusese luat în considerare şi ulterior abandonat.

Au apărut chinezii. Nu numai că au finanţat 20% dintr-o imensă uzină de gaz natural lichefiat situată deasupra Cercului Arctic, în Peninsula Yamal din Rusia, insistând în acelaşi timp ca 80% din echipamente să fie fabricate în China, dar au ajutat la construirea unei conducte de 1.100 de kilometri care traversează Siberia şi care se termină la Shanghai.

Se spunea că chinezii adorau în mod special această conductă, deoarece furniza combustibil care nu putea fi niciodată interceptat de marina americană sau îngheţat de Trezoreria SUA.

Notând punctele importante pe un post-it galben, Harvath l-a lipit de peretele din sufrageria lui Sølvi şi s-a întors la cercetările sale.

Pe lângă cele două spărgătoare de gheaţă polare cu motor diesel – Snow Dragon 1 şi Snow Dragon 2 –, China elaborase recent planuri pentru construirea primului său spărgător de gheaţă nuclear. Singura altă ţară care a avut în dotare spărgătoare de gheaţă nucleare a fost Rusia, care avea cea mai mare flotă de spărgătoare de gheaţă din lume – patruzeci în total, dintre care opt cu propulsie nucleară, cu trei noi spărgătoare aflate în prezent în construcţie şi încă o duzină planificate pentru următorii zece ani.

Statele Unite, însă, nu aveau niciun spărgător de gheaţă nuclear. De fapt, Statele Unite deţineau doar un singur spărgător de gheaţă greu – USCGC Polar Star –, cunoscut pentru că se defecta în mijlocul misiunilor, şi un spărgător de gheaţă mediu – USCGC Healy, care luase recent foc şi fusese scos din uz, ceea ce crease o dilemă gravă.

Zona de operaţiuni a navei Polar Star fusese în emisfera sudică şi includea realimentarea staţiei de cercetare McMurdo din Antarctica. Zona de operaţiuni a Healy a fost patrularea în Arctica. Statele Unite erau mult în urma curbei de putere. America trebuia să se extindă – rapid.

Pe lângă faptul că a comandat construcţia a şase noi spărgătoare de gheaţă, consilierul pentru securitate naţională a ajutat la mutarea banilor de la Marina Statelor Unite la Garda de Coastă pentru a închiria două spărgătoare de gheaţă private.

După ce au fost vopsite cu vopsea portocalie a Gărzii de Coastă şi au fost instalate pe fiecare dintre ele mitraliere de calibrul 50, bărci gonflabile rigide şi un SCIF, navele urmau să fie puse imediat în serviciu.

În timp ce China aştepta ca spărgătorul său nuclear de gheaţă să fie operaţional, a menţinut Snow Dragon 1 şi Snow Dragon 2 în rotaţie intensă şi vizibilă în toată zona arctică.

Faptul că chinezii căutau un spărgător de gheaţă nuclear a speriat multă lume. Aceasta ar fi fost prima navă de suprafaţă cu propulsie nucleară şi era văzută ca o punte către portavioanele nucleare. În apele sale teritoriale, China nu avea nevoie de portavioane nucleare. Cu acestea se dota o flotă care dorea să proiecteze forţe în străinătate. Acest lucru a fost perfect în concordanţă cu dorinţa Chinei de a se poziţiona ca o putere globală.

Odată ce China ar fi avut aceste portavioane, le-ar fi putut poziţiona oriunde ar fi dorit, inclusiv în Arctica. Şi dacă cineva încerca să se plângă, putea spune că îşi protejează doar interesele, asigurându-se în acelaşi timp că drumurile maritime rămân deschise şi sigure. Întrucât acest lucru era ceva ce făceau Statele Unite, Americii i-ar fi fost greu să se opună Chinei. Ursul polar ar fi fost apoi pe deplin în cort. Harvath a adăugat un alt post-it pe perete.

Nouăzeci la sută din tot comerţul global se desfăşoară pe oceanele lumii, iar volumul acestuia urma să se dubleze în următorii cincisprezece ani. Cu tot mai puţină gheaţă, împreună cu capacitatea de a conecta aproape 75 la sută din populaţia lumii, era logic ca o mare parte din acest comerţ să treacă prin Arctica.

Faptul că Rusia deschisese peste cincizeci de instalaţii militare sovietice anterior închise era un motiv suficient de îngrijorător. Faptul că se revărsau trupe şi arme în Arctica nu făcea decât să sporească şi mai mult îngrijorarea. Adăugaţi-i şi pe chinezi, iar Harvath nu mai vedea niciun avantaj pentru America şi aliaţii săi.

Pe lângă rezervele de petrol şi gaze naturale, se spunea că în Arctica există minerale de pământuri rare, extrem de rare şi extrem de valoroase, în valoare de un trilion de dolari. În prezent, China controla 80 la sută din producţia globală a acestor şaptesprezece elemente care se găsesc aproape de fundul tabelului periodic.

Folosite în tot ceea ce este de înaltă tehnologie, de la telefoane inteligente la avioane de luptă F-35, acestea erau considerate cruciale pentru societatea modernă şi absolut critice pentru securitatea naţională a SUA. Era exclus să permită accesul unei Chine tot mai beligerante la o parte din rezervele mondiale. America era deja prea dependentă de lanţurile de producţie chinezeşti aşa cum era. Trebuia să se dezbrace de ele cât mai repede şi cât mai complet posibil.

În ciuda a ceea ce ar putea pretinde China că sunt intenţiile sale în Arctica, următorul articol pe care Harvath l-a citit, care detalia comportamentul său în Antarctica, a întărit faptul că, în mod categoric, nu poate fi de încredere.

Într-un articol publicat în Forbes, consilierul pentru securitate naţională al Statelor Unite – acelaşi om care a aranjat închirierea spărgătoarelor de gheaţă până când se vor putea construi altele noi – a fost citat pe larg despre expansionismul agresiv al Chinei pe cel mai sudic continent.

De ani de zile, chinezii au „testat la stres” Tratatul Antarcticii, încălcările lor devenind din ce în ce mai evidente.

Cel mai îngrijorător era faptul că aceştia desfăşuraseră activităţi militare invizibile, că îşi construiau un dosar pentru o revendicare teritorială şi că se angajau în explorarea mineralelor – toate trei fiind interzise în mod expres în Tratatul din Antarctica.

În timp ce toţi membrii tratatului erau obligaţi să se supună unui proces de aprobare amănunţit şi adesea îndelungat înainte de a începe orice formă de construcţie, chinezii tocmai începuseră construcţia unei a cincea staţii de „cercetare" fără să se deranjeze să anunţe pe nimeni.

La fel de revoltător ca şi contrabanda cu soldaţi deghizaţi în oameni de ştiinţă, chinezii doreau acum să impună o zonă de identificare specială de 20.000 de kilometri pătraţi, în stilul apărării antiaeriene, în jurul micuţei sale tabere de cercetare sezonieră, cunoscută sub numele de Staţia Kunlun. Kunlun era situat pe unul dintre cele mai utile situri din punct de vedere ştiinţific şi militar de pe stratul de gheaţă din Antarctica. Cererea era scandaloasă.

Din nefericire, Statele Unite au fost singurul membru al tratatului care a ripostat. Celelalte naţiuni erau fie prea moi, fie prea mioape pentru a recunoaşte şi contracara ameninţarea.

China dorea Antarctica pentru ea însăşi şi făcea paşii necesari pentru a ajunge acolo. Chinezii erau destul de pricepuţi atunci când venea vorba de a profita de mediile geopolitice nereglementate. Nu exista niciun motiv pentru a nu crede că ceea ce făcuseră în Antarctica vor face din nou în nord, în Arctica.

De fapt, începuse deja să o facă. Nu numai că chinezii aveau o staţie de cercetare în arhipelagul norvegian Svalbard, dar reuşiseră să obţină şi statutul de „observator" în cadrul Consiliului Arctic – forumul interguvernamental al celor opt state arctice. Nu părea să existe nicăieri un cort fără un urs polar.

Harvath s-a uitat la ceas. Era puţin după ora şase după-amiaza. Echipa mai avea o oră până la aterizare.

Luându-şi caietul de notiţe, a parcurs lista de sarcini pe care trebuia să le îndeplinească.

Căsuţa sa de pe fiord era prea mică pentru a-i găzdui pe toţi, aşa că Hayes a ajutat la amenajarea unei alte proprietăţi. Era în afara centrului oraşului, cu o curte înconjurată de ziduri şi o poartă. Îi dăduse codul de alarmă şi îl anunţase unde era ascuns un set de chei. Existau prosoape şi lenjerie de pat în casă, dar cumpărăturile urmau să fie responsabilitatea lui.

Pentru a-şi strecura toate echipamentele în ţară, ca să nu mai vorbim de câinii lui Nicholas, echipa urma să aterizeze la staţia aeriană Værnes din Stjørdal.

Værnes era aeroportul principal pentru Programul de Prepoziţionare al Corpului de Infanterie Marină al Statelor Unite-Norvegia, prin care echipamentele militare americane intrau şi ieşeau prin rotaţie dintr-o serie de complexe de peşteri secrete operate în comun în toată regiunea Trondheim. Din cauza naturii sensibile a unora dintre sistemele de armament, precum şi a unora dintre membrii personalului care tranzitau Værnes, ocazional se putea renunţa la formalităţile vamale şi de control al paşapoartelor. Această seară a fost una dintre aceste ocazii.

De la Værnes, care se afla în centrul Norvegiei, a fost un salt scurt până la Aeroportul Oslo. Acolo, pe partea de aviaţie privată, trei SUV-uri de dimensiuni mari urmau să îi aştepte. De îndată ce echipa încărca vehiculele, se îndrepta spre casa sigură şi făcea legătura cu Harvath.

După ce şi-a închis computerul şi şi-a făcut bagajul, a părăsit apartamentul şi a coborât la parter pentru a-şi recupera maşina.

Îi spusese deja lui Sølvi ce avea de gând să facă. Ea nu era un fan al guvernului chinez şi cu atât mai puţin îndrăgostită de serviciile sale de informaţii. Treaba ei era să fie sceptică faţă de toată lumea. În traducere liberă ca „Secţia de Strategie", divizia ei de la NIS se ocupa cu gândirea în afara cutiei. Mult în afara cutiei.

Secţia de Strategie nu avea doar mandatul de a dispărea şi de a crea o agenţie de informaţii din umbră în caz de invazie; era însărcinată, de asemenea, să prevadă atacuri şi să dezvolte apărări înainte ca acestea să aibă loc. Programul ei îi amintea de unităţile Celulei Roşii din Statele Unite.

Avea încredere în ea la fel de mult ca în Holidae Hayes.

De fapt, chiar mai mult decât atât. El şi Sølvi fuseseră împreună pe teren şi el văzuse cum opera ea sub presiune. Nu avusese nicio reţinere în a o pune la curent cu planurile sale.

Nimeni nu ştia ce făcea Han în Norvegia şi de ce se legase cu Sarov. Norvegienii ar fi trebuit să fie foarte interesaţi să ajungă la fondul problemei, dar – în lipsa unor dezvăluiri explozive – nu aveau de gând să rişte să se pună din nou pe urmele Beijingului.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Sølvi îi strecurase informaţiile pe care i le ceruse. Oricât de mult ar fi însemnat pentru Norvegia relaţiile normalizate cu China, nu putea lăsa ca aceasta să pună în pericol securitatea naţională.

De asemenea, ea avea încredere în el şi ştia că era excepţional în a se ocupa de ceva atât de sensibil. Dacă implicarea lui ar fi devenit cunoscută, ar fi încasat proverbialul glonţ. Niciodată nu ar fi ars-o sau nu ar fi implicat guvernul ei. Faptul că îl avea pe el la locul de muncă îi oferea o negare plauzibilă. Era la fel de tenace ca un pitbull. Odată ce începea, nu-l mai oprea nimeni până când nu strângea în fălci ceea ce urmărea şi nu-l trântea la pământ.

La fel de valoroase ca şi tenacitatea lui Harvath erau inteligenţa şi experienţa sa operaţională. Nu era un simplu instrument contondent. Era foarte priceput în a vedea ce ar putea urma şi în a improviza din mers – în a se adapta şi a depăşi. Era unul dintre cele mai bune atribute ale sale.

Ajungând la maşina sa, un Audi decapotabil pe care îl închiriase pentru vară, şi-a aruncat geanta şi rucsacul cu laptopul în portbagaj şi s-a strecurat pe scaunul şoferului.

Băgându-şi telefonul în priză, a apăsat pe butonul de pornire şi a coborât capota. Nimic nu spunea că nu se putea bucura de călătoria pentru cumpărături şi apoi de drumul spre casa sigură. La urma urmei, acestea puteau foarte bine să fie ultimele momente de linişte pe care i le rezervase Soarta.

CAPITOLUL 16 H an Guang nu se simţea bine – şi nu era vorba doar de suspiciunea sa tulburătoare că fusese urmărit ieri.

Îşi adusese medicamente pentru a-l ajuta să facă faţă durerii din ce în ce mai mari din zona şoldului drept. Doctorul, pe care plătise bani gheaţă ca să-l vadă, voise să-l trimită la mai multe analize, mai exact la o radiografie, dar Han nu era interesat. Nu avea timp. Lucrurile se mişcau prea repede şi el trebuia să fie în drum spre Norvegia.

Doctorul i-a scris o reţetă şi apoi, aşa cum fusese convenit, i-a întors toate notiţele de la vizită. Nu ar fi existat nicio înregistrare.

Deşi era neplăcut să ai dureri, Han le pusese pe seama mai multor posibilităţi: un salt cu paraşuta deosebit de prost făcut cu cincisprezece ani în urmă, o carieră solicitantă din punct de vedere fizic în cadrul Forţelor Speciale chineze sau rutina riguroasă de jogging pe care o urma. Oricare dintre aceste lucruri ar fi putut fi vinovat.

Apoi, mai era şi adevărul inevitabil că îmbătrânea. Cu vârsta, i se spusese, vine înţelepciunea şi durerea. Nu ţi se spune niciodată, totuşi, ce formă ia durerea.

Întotdeauna presupusese că se va manifesta ca un regret – un sentiment de pierdere pentru deciziile proaste şi drumurile nebătute. Viaţa lui fusese cu siguranţă plină de ambele.

Dar, pe când ieşea din clinică, doctorul i-a pus o mână pe umăr şi l-a oprit. Da, a explicat el, durerea lui ar fi putut fi rezultatul unui salt prost cu paraşuta, al unei cariere solicitante din punct de vedere fizic sau al unei alergări exagerate. De asemenea, ar putea fi ceva mult mai grav. Cancerul.

În ciuda faptului că era o persoană împietrită, cineva care văzuse umanitatea în cele mai rele momente şi care nu se temea să ia vieţi omeneşti, Han se dăduse înapoi la acest cuvânt.

Ambii săi părinţi muriseră din cauza cancerului. La fel şi fratele şi sora lui mai mari. Cu toţii fuseseră fumători. La fel şi el.

Ştia că nu ar fi trebuit să fie – nu cu istoria familiei sale – dar nu fusese în stare să se oprească. El crescuse într-o familie de fumători. Nu exista o singură fotografie din tinereţea lui în care cel puţin o persoană să nu fumeze. Erau chinezi. Aşa făceau ei. Să nu o facă ar fi fost ciudat, neobişnuit. Şi odată ce începeai, era incredibil de greu să te opreşti.

Cu toate acestea, încercase să reducă lucrurile şi nu mai fuma decât patru sau cinci ţigări pe zi. De asemenea, crescuse intensitatea alergărilor sale şi, ca o precauţie suplimentară, începuse chiar să poarte o mască pentru a se proteja de aerul poluat din Beijing.

Durerea trebuia să fie legată de o rană sau poate de artrită.

Nu era vorba de cancer. Era sigur de asta. Acesta era un doctor prea zelos, iar doctorii, din experienţa sa, aveau doar două viteze: mustrare şi panică. Pentru moment, pastilele funcţionau, ajutând la

minimizarea durerii. Îşi făcuse loc în programul său pentru o radiografie odată ce se întorcea la Beijing. În acest moment, trebuia să fie complet concentrat pe misiunea sa.

Superiorii săi fuseseră categorici ca această misiune să fie un succes. Avea atenţia oamenilor de la vârful guvernului. Ştia că nu trebuia să dezamăgească Politburo. Vărul său, un colonel în cadrul serviciilor de informaţii ale APL, îi dezamăgise o dată şi nu mai fusese văzut sau auzit de el niciodată.

Pe Han nu-l deranja o misiune dificilă. Ceea ce îl deranja era când o misiune dificilă era grăbită. Şi asta era ceea ce se întâmpla aici.

El prefera luxul de a se strecura într-o ţară şi de a simţi cum stau lucrurile înainte de a începe. Ruşii, însă, devansaseră calendarul.

Submarinul secret şi de înaltă tehnologie al Marinei Statelor Unite, USS Seawolf, efectuase recent o vizită foarte neobişnuită şi foarte publică în oraşul norvegian Tromsø.

Venise pe fondul speculaţiilor că norvegienii închiriaseră Olavsvern, o bază secretă de submarine dezafectată, aflată în apropiere, americanilor. Deşi baza, sculptată într-un munte de-a lungul Balsfjordenului, fusese închisă de mai bine de un deceniu, agenţii serviciilor secrete ruseşti descoperiseră mai multe vizite ale personalului Marinei Statelor Unite în ultimul an.

Ideea că baza ar putea fi redeschisă şi că un submarin atât de avansat ar putea fi acostat acolo, atât de aproape de graniţa rusă, nu a fost pe placul Moscovei. Activitatea în Arctica se intensifica mai repede decât prevăzuseră şi intenţionau să îşi menţină superioritatea. Chinezii îi vor ajuta să facă exact acest lucru.

Han avea sentimente amestecate în ceea ce-i priveşte pe ruşi. Aceştia aveau în dotare câţiva luptători buni, dar tehnologia lor era inferioară standardelor. În plus, ei erau un trib de brute. Fiind nişte brute, le lipsea un strat de profesionişti capabili şi ştiinţifici.

Lucrul care îl fascina cel mai mult era că ruşii nu puteau construi unelte adecvate. Ciocane? Sigur. Chei? Da, dar nu la standarde de precizie. Cu cât era nevoie de o precizie mai mare, cu atât mai multe şanse ca ruşii să o dea în bară. Acesta era motivul pentru care aveau atâtea dificultăţi în a plasa şi a menţine sateliţii în spaţiu.

De la catastrofa submarinului Kursk până la detonarea unei rachete nucleare de croazieră eşuate pe care încercau să o recupereze de pe fundul Mării Albe, an după an, incompetenţa rusească se dovedise a fi mai degrabă regula decât excepţia. Cum reuşeau măcar să-şi menţină stocurile nucleare, cu atât mai puţin să evite un alt dezastru la Cernobîl, îl depăşea.

Dar această incompetenţă era exact ceea ce făcuse ca propunerea Beijingului să fie atât de atrăgătoare. China ar putea oferi Rusiei ceva de care avea nevoie şi pe care nu ar fi fost niciodată capabilă să îl construiască pentru ea însăşi – o modalitate de a-şi camufla submarinele.

Flota de Nord era pe cale să se angajeze într-un exerciţiu naval substanţial. Două submarine şi un grup de nave de suprafaţă urmau să părăsească portul din Peninsula Kola, îndreptându-se spre un punct de blocaj din Atlanticul de Nord cunoscut sub numele de Gura Groenlandei-Islanda-Regatul Unit.

Moscova dorea o dovadă de concept, o certificare că tehnologia de camuflare, cu numele de cod Black Ice, putea face ceea ce pretindea Beijingul. Dacă testul avea succes, toate navele chinezeşti – comerciale şi, în urma unei notificări prealabile adecvate, militare – ar fi primit dreptul de trecere pe ruta maritimă nordică.

A fost un câştig suprem pentru ambele naţiuni. Tot ce trebuia să facă Han era să se asigure că testul se va desfăşura fără probleme.

Înainte ca acest lucru să se întâmple, trebuia să pună la punct aspectele logistice, motiv pentru care se afla la Oslo.

Forţele speciale chineze, deghizate în cercetători, fuseseră deja trimise în arhipelagul Svalbard, situat deasupra Cercului Arctic. Un alt contingent mai mic, cu ajutorul consulului general Sarov, a fost instalat la Kirkenes.

Detaliile legate de modul în care urma să aibă loc proba de concept erau motivul pentru care el şi Sarov se întâlniseră cu o zi înainte.

Guvernele lor conveniseră că confirmarea trebuia să se facă prin intermediul unei terţe părţi – cineva care să nu fie nici rus şi nici chinez. Prima lor alegere era ca totul să se facă prin intermediul unui american sau, în afară de asta, al unui norvegian.

Cu toate acestea, serviciile de informaţii ale niciuneia dintre cele două naţiuni nu doreau să pună toate cărţile pe masă şi să dezvăluie ce agenţii americane şi norvegiene pătrunseseră şi până la ce adâncime.

Han era un negociator feroce. Tehnologia oferită ruşilor avea o valoare militară semnificativă pentru ei.

Norvegia era curtea lor din spate. Fără îndoială că aici transformaseră mai multe active decât în China. Era logic ca Moscova să folosească pe cineva pe care îl avea în interior pentru a confirma dovada de concept.

Sarov nu se putea contrazice. Raţionamentul omului era solid.

I-a spus colegului său chinez că îşi va contacta superiorii şi îl va anunţa din nou. Apoi au părăsit întâlnirea, fiecare mergând pe drumul său.

În dimineaţa următoare, Han a primit un mesaj. Se vor întâlni din nou în seara asta. Ora şi locul urmează să fie stabilite.

Având zi liberă, Han se plimbase prin apropierea hotelului, având grijă să nu-şi uzeze prea mult şoldul.

Hotelul avea o piscină, aşa că, după-amiaza târziu, făcuse o baie. Exerciţiile fizice fuseseră suficiente pentru a-i ridica ritmul cardiac, dar nu ceva care să-i fi provocat dureri.

A urmat o saună şi un duş, după care a stat şi s-a uitat la reflexia sa în oglindă.

Nu era un bărbat chipeş. Anii nu fuseseră blânzi cu el. Lui Han nu-i păsa. Ridurile de pe faţa lui, liniile de la colţurile ochilor – acestea erau capitole din cartea vieţii lui. Cicatricile care-i împânziseră corpul erau mărturii, mărturii de primă mână ale supravieţuirii sale.

Fiecare dintre ele spunea o poveste diferită, dar toate aveau acelaşi final: Indiferent ce obstacol îi fusese pus în cale, indiferent cât de periculos ar fi fost, el ieşise întotdeauna învingător.

Întors în camera lui, s-a îmbrăcat, a comandat o masă uşoară şi s-a întins deasupra patului, odihnindu-se, în timp ce aştepta ca Sarov să ia legătura cu el.

Nu era metoda lui preferată de a face afaceri – să fie la mila serviciilor de informaţii ale unei alte ţări – dar fusese recrutat de MSS pentru că ştiau că era cel mai bun.

Dacă dovada de concept funcţiona – şi Beijingul nu avea niciun motiv să creadă că nu va funcţiona – însemna un salt uriaş înainte pentru China. Şi nu ar fi riscat aproape nimic.

Foloseau mijloace navale ruseşti şi, ca atare, aruncau zarurile ruseşti. Existau moduri mult mai rele de a testa o piesă revoluţionară de tehnologie militară.

Dacă i-ar fi speriat de moarte pe americani în acest proces – ceea ce ar fi trebuit – ar fi fost doar cireaşa de pe tort.

CAPITOLUL 17 H arvath tocmai intrase la coada de la casă, împingând un coş de cumpărături supraîncărcat în timp ce trăgea un altul în spate, când i-a sunat telefonul. Nicholas avea o actualizare pentru el.

„Ce ai găsit?”, a întrebat el în timp ce începea să descarce cărucioarele pentru casier.

„În primul rând, mulţumesc că ai făcut-o uşor.”

„Cum adică, uşor?”

„Sunt glumeţ. Numele pe care îl foloseşte Han Guang, Zhang Wei, este echivalentul lui John Smith. Sunt sute de mii. Este cel mai comun nume din toată China.”

„Câţi sunt în Norvegia?”

„Chiar acum? „Şase.”

„Şi în Oslo?”

„Două.”

Se restrângeau. Harvath era încurajat. „Şi care dintre cei doi au sosit ieri?” „Şi care dintre ei au sosit ieri?”

„Amândoi”, a repetat Nicholas. „Au sosit cu acelaşi zbor”.

„Dar hotelurile?”

„Am prins o pauză. Amândoi sunt la Radisson Blu Plaza de pe Sonja Henies Plass.”

„Ştiu”, a spus el, atrăgând atenţia funcţionarului asupra lăzilor de apă de sub cărucior care trebuiau scanate. „Aveţi numere de cameră sau informaţii despre paşapoarte?”

„Nu încă”, răspunse omuleţul. „Încă lucrez la asta.”

Era o informaţie excelentă. Făcuseră un drum lung în a vântura carul cu fân. Acum ştiau în ce hotel se afla acul lor.

„O să las cumpărăturile la casă şi apoi mă voi poziţiona în hol”, a spus el. „Anunţă-mă când eşti cu roţile în jos în Oslo.”

După ce a deconectat apelul, a plătit totul, a împachetat totul şi l-a încărcat în maşină. Proviziile ocupau atât portbagajul, cât şi o parte din bancheta din spate.

Prin GPS, a condus până la casa sigură. Acolo, localizând cheile, a deschis poarta din faţă, a intrat în curte şi a parcat.

Casa era veche şi oarecum mucegăită, dar era de ajuns. Era un palat de cinci stele în comparaţie cu unele dintre locurile în care îşi petrecuse noaptea.

A fost nevoie de câteva minute pentru a descărca totul, dar odată ce sarcina a fost îndeplinită, i-a trimis un mesaj lui Sølvi, s-a urcat în maşină şi a ieşit în stradă.

După ce a încuiat totul la loc şi a ascuns cheile într-o nouă ascunzătoare, s-a îndreptat apoi spre Radisson.

Până când Nicholas nu stabilise în ce două camere se aflau Zhang Weis al lor, tot ce puteau face era o supraveghere generală.

Chiar şi după ce au restrâns camera exactă, era greu de prevăzut altceva în afară de stratificarea măsurilor electronice. Şi asta ar fi depins de ce fel de echipament adusese Nicholas cu el.

Trusa lor standard era destul de bună. Nimic asemănător cu ceea ce foloseau cei de la NSA, dar totuşi solid. Problema ar fi fost să traducă orice comunicare care nu era în engleză. Se presupunea că Nicholas avea acces la un grup de interpreţi de la Langley şi se spunea că aceştia se aflau în aşteptare în caz de nevoie.

Fără dovezi ale unei ameninţări iminente, Harvath şi echipa sa nu puteau face mai mult decât să privească şi să asculte. Cu toate că au desfăşurat o mulţime de operaţiuni de răpire împotriva actorilor răi, aceasta nu se ridicase la acel nivel. Totuşi.

Oprindu-se la Radisson, a scos cea mai mare bancnotă pe care o avea şi l-a rugat pe valet să ţină maşina aproape.

La treizeci şi şapte de etaje, era cea mai înaltă clădire din Oslo. Sølvi îl adusese aici la cină la scurt timp după ce ajunsese în Norvegia. Priveliştea de la restaurantul emblematic al hotelului, situat la etajul treizeci şi patru, era incredibilă.

Când a intrat în hotel prin uşa rotativă automată, a fost inundat de o mare de marmură. De la scara plutitoare dramatică şi coloanele masive până la podelele strălucitoare şi pereţii şi recepţia de bun gust cu dungi albe şi negre, Radisson Blu era un omagiu adus designului scandinav modern.

A găsit un loc în barul din hol cu o privelişte neobstrucţionată şi s-a aşezat. Când a venit chelneriţa, a comandat o cafea.

În timp ce ea se îndepărta, el a studiat fluxul de turişti, dintre care cei mai mulţi păreau să fie în drum spre cină sau să se întoarcă după o zi lungă de vizitare a obiectivelor turistice.

Viaţa plină de farmec a unui spion, s-a gândit el însuşi, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să adauge în cafeaua lui o doză de espresso pentru a-l ajuta să rămână treaz. Supravegherea putea fi năucitoare.

Partea bună a bilanţului era că ţinta lui Harvath nu avea nicio idee despre cine era, cum arăta sau că era pe urmele lui. Asta însemna că Harvath era în avantaj.

De partea cealaltă a registrului, Harvath nu avea nicio idee dacă Han se afla chiar acum în hotel sau în apropierea acestuia, cum ar putea fi deghizat sau ce uşi folosea pentru a intra şi a ieşi. Dacă se dovedea că alesese Radisson pentru că voia să se amestece printre oaspeţii chinezi, folosirea intrării principale avea cel mai mult sens.

Când chelneriţa s-a întors, i-a pus cafeaua lui Harvath pe masă, împreună cu un pahar de apă, şi i-a spus să o anunţe dacă mai doreşte ceva. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la Europa: puteai să stai toată ziua, sau seara, la o cafea şi nimeni nu te deranja. Asta făcea ca aşteptarea unei ţinte de supraveghere să fie mult mai uşoară. Şi, din fericire, nu trebuia să aştepte atât de mult.

Tocmai îşi termina cafeaua şi era pe cale să comande o a doua, când a apărut Han.

Ocolind recepţia, a traversat holul şi s-a îndreptat spre uşile de la intrare. Harvath a analizat îmbrăcămintea lui Han, în special pantofii şi pantalonii, care probabil că nu se vor schimba. Apoi, plătind cash pentru cafea, s-a ridicat, s-a asigurat că stă destul de în spate şi l-a urmat pe Han la ieşirea din hotel.

Chiar dacă zilele erau încă lungi pentru această perioadă a anului, când Harvath a ieşit afară, soarele din Oslo apusese deja şi degetele negre-albastre ale serii se înşirau prin oraş.

Întunericul ar fi făcut mai greu de urmărit Han, dar spera să-l facă şi pe Harvath mai greu de detectat. Băgând mâna în buzunar, a verificat de două ori şi s-a asigurat că telefonul său era setat pe Silenţios.

Era o noapte aglomerată, cu maşini şi taxiuri îngrămădite pe aleea hotelului şi un flux constant de trafic pe stradă.

Harvath şi-a urmărit cariera în timp ce agentul chinez ocolea arena de concerte adiacentă şi se îndrepta spre nord-vest. Han a continuat să exerseze o bună negociere, folosindu-se de ocaziile potrivite pentru a verifica subtil şi a vedea dacă avea o coadă. Totuşi, tehnica de operare a lui Harvath era mai bună.

Han nu avea nicio idee că era urmărit.

Vestea bună pentru Harvath era că Han nu încercase să cheme un taxi sau să se urce în vreun mijloc de transport în comun.

De asemenea, nu se ascunsese într-un magazin sau într-un restaurant pentru a nu fi la vedere şi a-şi schimba înfăţişarea.

Harvath fusese pregătit pentru toate aceste posibilităţi, dar, din fericire, niciuna dintre ele nu se materializase.

Era o situaţie simplă, cu picioarele pe stradă, cu ochii pe premiu. Han îi mai dăduse de furcă o dată. Nu avea de gând să lase să se întâmple din nou.

Cheia pentru a nu da cu piciorul supravegherii – dincolo de faptul că trebuia să rămână în afara câmpului vizual al bărbatului – era menţinerea sub control a ceea ce un amic numise cândva energia lui Fuck you.

Fără să scoată un cuvânt, fără să fie văzut, avea capacitatea de a face să se ridice părul de pe ceafă unui om. Acum, însă, era preocupat să rămână invizibil, aşa că a redus cât de mult a putut.

L-a urmărit pe Han timp de încă zece minute fără evenimente. Agentul a virat colţuri, a traversat străzi, a făcut de două ori cale întoarsă, ba chiar s-a oprit complet pentru a da cu degetul la un mesaj text pe telefon – doar pentru a reveni la direcţia nord-vest.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât cartierul devenea mai dur. Harvath vedea o mulţime de graffiti.

Pe o stradă numită Bernt Ankers gate, au trecut pe lângă un şantier de construcţii. Era o clădire de apartamente veche şi goală, înconjurată de schele. A urmărit cum Han a localizat o uşă descuiată şi a dispărut înăuntru.

Harvath avea un milion de întrebări. Principalul dintre ele:

Ce naiba avea Han de gând să facă? Era aceasta destinaţia lui finală? Sau era doar în trecere şi plănuia să iasă pe o altă uşă, nevăzută?

Nu exista decât o singură cale prin care Harvath avea de gând să obţină răspunsuri. Trebuia să-l urmeze pe Han înăuntru.

CAPITOLUL 18 C pierzând uşa în tăcere în urma lui, Harvath făcu o pauză pentru a-şi lăsa ochii să se adapteze. Înăuntru era mult mai puţină lumină ambientală decât afară, pe stradă.

Vechea clădire fusese complet golită. Tencuială crăpată, rumeguş şi bucăţi de cărămidă şi piatră sparte zăceau peste tot. Urmele cizmelor de muncitor pe podea erau atât de numeroase, încât era imposibil de spus care amprente îi aparţineau lui Han şi pe unde o luase.

Ramele metalice, care probabil că susţinuseră un set de uşi de securitate, erau tot ce se mai putea vedea în picioare în zona vestibulului. Deasupra peretelui îndepărtat se aflau şiruri de cutii poştale de apartament, cablate. O scară de piatră slab luminată ducea la nivelul următor.

Harvath îşi încordase urechile, dar nu auzea niciun sunet.

Oriunde ar fi fost Han, era extrem de liniştit. Nu-i plăcea.

A scos lanterna tactică compactă pe care o purta în buzunar şi a încleştat-o în mâna stângă, cu degetul mare sprijinit pe capacul cozii. Nu era la fel de bun ca un pistol – nici pe departe –, dar o rafală de la stroboscopul său era mai bună decât nimic, şi putea chiar să-i dea o secundă să se dea la o parte sau să ajungă la cuţitul său pliabil, dacă avea nevoie de el.

Făcu o cercetare rapidă a parterului şi apoi se apropie de scări. Făcu o curbă în sus şi la dreapta, aterizarea fiind ascunsă din vedere. Încă o dată s-a oprit şi a ascultat, dar nu a auzit nimic. Nu exista decât o singură cale de urmat.

Cele două lucruri pe care le ura cel mai mult în astfel de situaţii erau scările şi holurile. Amândouă îl lăsau periculos de expus.

S-a mişcat repede şi cât mai silenţios cu putinţă. Cu cât petrecea mai puţin timp pe scări, cu atât mai bine.

La palier, era o uşă ieftină din lemn, surmontată de un mecanism de închidere pneumatică. A întins mâna spre mâner, cu lanterna la îndemână, şi a tras încet de el pentru a-l deschide.

Holul de pe partea cealaltă era îngust şi mărginit de o mână de uşi, dintre care una era uşor întredeschisă.

O lumină slabă se putea vedea venind din partea cealaltă.

Pentru o clipă, i s-a părut că aude voci.

S-a strecurat spre ea, rugându-se să nu lovească cu piciorul o bucată rătăcită de resturi de construcţie sau să nu se lovească de o scândură gemând.

Celălalt lucru pentru care se ruga era ca, dacă Han se afla de cealaltă parte a acelei uşi şi vorbea cu cineva, acesta să vorbească în engleză. Harvath nu vorbea chineza, iar rusa lui nu era chiar atât de bună.

Când a ajuns la uşă, a putut auzi că vocile vorbeau în norvegiană. Apoi, când a început să se audă un jingle, şi-a dat seama ce auzea. Unul dintre muncitorii din construcţii trebuie să fi lăsat un radio deschis.

Făcând o ultimă pauză, a mai ascultat o dată pentru orice semn de viaţă reală. Nu era nimic altceva în afară de radio. A împins uşa înapoi doar atât cât trebuia şi a păşit în apartament.

Era în curs de dezmembrare. O lampă de construcţie pe un trepied în dormitor era sursa de iluminare pe care o văzuse. Tot acolo se afla şi radioul. S-a hotărât să investigheze.

Dormitorul, baia şi dulapul erau goale. Nu existau semne că altcineva, în afară de muncitori, ar fi fost în apartament.

Trebuia să se pună în mişcare. Acest ocol îl costase deja prea mult timp. Oriunde ar fi fost Han, avantajul său creştea, iar Harvath era hotărât să nu-l piardă a doua oară.

Nu voia să se profileze în cadrul uşii la ieşire, a stins lumina de construcţie. A făcut acelaşi lucru cu radioul.

Întorcându-se spre uşa din faţă, s-a oprit şi a ascultat. Holul era liniştit, dar ceva nu părea în regulă.

Dacă Han se juca cu el, avea să se enerveze. Şi când era supărat, de obicei nu se termina bine pentru celălalt.

Respirând adânc, s-a liniştit şi s-a furişat să arunce o privire în hol. A aruncat o privire în ambele direcţii. Nu era nimeni acolo. S-a certat pe sine însuşi pentru că era atât de nervos.

Repede şi în linişte, s-a îndreptat spre hol, încercând celelalte uşi, care erau toate încuiate. S-a hotărât să nu-i dea cu piciorul înăuntru. Tot ceea ce ar fi făcut ar fi fost să strige un avertisment că se afla în clădire. Mai bine să se întoarcă la parter şi să vadă dacă putea să ia cumva urma lui Han.

La uşa care ducea spre scări, s-a oprit şi a ascultat încă o dată. Din nou, nu a găsit nimic.

Pregătindu-şi lanterna, a întors mânerul şi a împins uşa cu piciorul.

În clipa în care a făcut-o, a auzit pocnetul distinct al unui Taser care era desfăşurat de cineva de pe partea cealaltă.

Focul electrizat i-a străbătut muşchii, corpul i-a încremenit şi a căzut cu putere.

Trecuse mult timp de când Harvath nu mai fusese la capătul unui Taser. Nu uitase cât de neplăcut era să călăreşti fulgerul. Era la fel de nasol în seara asta ca şi în celelalte dăţi.

Imediat ce a ajuns la pământ, a fost cuprins de mâini aspre. Încheieturile i-au fost prinse la spate cu o pereche de cătuşe flexibile şi a fost smuls în picioare şi jumătate ridicat, jumătate târât pe scări.

Bărbaţii de o parte şi de alta a lui erau mari. Cel puţin unul dintre ei băuse. Mirosul inconfundabil de vodcă – sau de „aftershave rusesc”, aşa cum era cunoscut – i-a pătruns în nări.

În timp ce începea să-şi recapete facultăţile, a observat un bărbat care mergea în faţa lor şi se părea că era unul în spate. Patru în total.

Cel din faţă avea părul scurt şi tatuaje pe partea laterală a gâtului. Purta un lanţ de aur şi era îmbrăcat în blugi şi o haină sport.

Cei trei bărbaţi rămaşi arătau ca nişte tonţi de închiriat, plăci de carne de vită în costume ieftine de culoare închisă, cu cămăşi asortate, fără cravată. Han nu era nicăieri.

Când au ajuns în hol, l-au condus prin ramele goale ale uşilor de securitate şi mai în spate în clădire. Acolo, pe nişte foi de plastic greu pe care le fură scotocite, fusese aşezat un scaun vechi.

Forţându-l să coboare, l-au fixat de scaun şi au aprins două seturi de lumini de construcţie, orbindu-l.

„Hvem er du?”, a întrebat cineva în norvegiană întreruptă.

Cine eşti tu? Accentul greu era inconfundabil rusesc. „Hva gjør du her?

„, au continuat. Ce faceţi aici?

„Mi-am pierdut câinele”, a răspuns Harvath în engleză, strâmbând din ochi împotriva strălucirii. Bărbatul în blugi şi haină sport părea să fie cel care punea întrebările.

Se pare însă că nu i-a plăcut răspunsul, pentru că l-a trimis pe unul dintre gorile să îi înfingă pumnul în stomacul lui Harvath. Uriaşul l-a lovit atât de tare, încât l-a lăsat fără suflu.

Asta era o altă experienţă pe care nu o mai suportase de mult timp. De asemenea, era la fel de naşpa ca şi cum şi-o amintea.

Gâfâind după aer, a încercat să se relaxeze, să inspire adânc şi să lase spasmele diafragmei să treacă.

A durat un minut, dar după ce a putut respira din nou, întrebările au fost reluate.

„Voi întreba din nou”, a declarat haina sport, trecând la engleză. „Cine eşti şi ce cauţi aici?”.

„Ţi-am spus”, a repetat Harvath. „Mi-am pierdut câinele.”

„Vă urmărim de când aţi plecat de la Radisson”.

La naiba, s-a gândit el în sinea lui. Fusese atât de preocupat să nu-l piardă din vedere pe Han, încât se pare că nu făcuse suficient pentru a se asigura că el însuşi nu era urmărit. Nu exista nicio scuză pentru asta. Fusese prea concentrat asupra ţintei sale.

„Nu aveţi un câine”, a declarat bărbatul, „ceea ce vă face un mincinos. De asemenea, preferi să vorbeşti în engleză, ceea ce, judecând după accent, te face american.

Mă gândesc la CIA. Cum mă descurc până acum?”

„Nici că se putea să fii mai departe de adevăr”.

„Hai să simplificăm lucrurile. O întrebare pe rând. Mai întâi, numele tău.”

O echipă de ruşi campase la hotel pentru a se asigura că Han nu era urmărit. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: avea o întâlnire importantă, una la care Moscova nu voia să-l urmărească.

Dar de ce să angajezi un grup de golani ieftini conduşi de un tip în blugi cu tatuaje pe gât? În mod normal, ar fi folosit agenţi mai sofisticaţi de la ambasada rusă locală.

Pe moment, răspunsul nu era important. Harvath nu avea de gând să le spună nimic, aşa că a rămas tăcut.

„Numele”, a cerut bărbatul. Îşi pierdea răbdarea.

Harvath a refuzat să răspundă.

Celălalt gorilă a apărut şi l-a lovit atât de tare în partea dreaptă încât l-a doborât, cu scaun cu tot.

Nu avea cum să îşi contracareze căderea. Capul lui Harvath a lovit podeaua de beton şi a văzut stele.

Înainte de a putea să se scuture, gorila l-a apucat şi l-a redresat în scaun.

„Cine eşti tu?”, a repetat bărbatul. „Cum te cheamă?”

Capul lui Harvath se simţea ca şi cum ar fi fost despicat cu un topor. Coastele lui, dacă nu erau crăpate, urmau să fie grav lovite. Era bine şi supărat. „Du-te naibii”, a răspuns el.

Rusul se apropia de capătul puterilor. „De ce îl urmăreai pe omul acela de la hotel?”.

Indiferent ce le-ar fi spus, nu aveau să-l lase să plece. Nu în viaţă, cel puţin. De aceea căutase o modalitate de a-şi tăia legăturile.

Dacă reuşea să se elibereze, putea să se ducă după una dintre armele pe care gorilele le purtau în tocurile de umăr.

Scaunul de care era legat, însă, era prea neted.

Nu exista niciun punct pe care să poată şlefui sau să rupă cătuşele de plastic.

„Nu am să te mai întreb o dată”, a spus interogatorul său.

„De ce îl urmăreai?”

Harvath voia să se asigure că bărbatul a înţeles absolut tot răspunsul său, aşa că l-a rostit încet, despicându-l în două cuvinte foarte separate şi foarte distincte. „La naiba.

Tu.”

Bărbatul cu blugi, haină sport şi tatuaje pe gât se săturase şi i-a dat un ordin gorilei numărul trei.

Dar de data aceasta, în loc să se apropie şi să-l lovească, aşa cum făcuseră cei doi precedenţi, acest bărbat a mers în jurul lui şi s-a aşezat în spatele lui. Avea ceva în mână, dar Harvath nu putea să-l vadă.

Nu a avut nicio idee despre ce era până când punga groasă de plastic i-a fost pusă pe cap şi trasă cu putere în jurul gâtului, tăindu-i tot aerul.

CAPITOLUL 19 H arvath şi-a aruncat greutatea dintr-o parte în alta, încercând să răstoarne scaunul şi să-l facă pe gorilă să îi dea drumul.

Secundele au părut minute. Minutele i s-au părut ore. Nimic nu funcţiona. Cu cât se lupta mai tare, cu atât mai repede rămânea fără oxigen.

Punga semitransparentă de pe cap îi permitea să distingă luminile de construcţie şi siluetele asemănătoare unor buline ale ruşilor care stăteau în apropiere. Dar când acestea au început să se diminueze, a ştiut că creierul său intra în hipoxie.

Cu gura larg deschisă, aspirând împotriva plasticului, se lupta pentru a respira. Nu mai era niciunul de găsit. Vederea a început să i se înnegrească.

Pierzându-şi cunoştinţa, i s-a părut că a auzit ceva.

O serie de pocnituri repetate, în staccato. Erau aproape imposibil de distins de zgomotele produse de plasticul strâns atât de tare în jurul capului şi de zbaterea lui în scaun. Dar le-a auzit totuşi. Clack, clack.

Clack, clack. Clack, clack. A fost ultimul lucru pe care mintea lui l-a procesat înainte ca totul să se întunece.

Nu era nicio lumină albă. Nici o mulţime de prieteni decedaţi şi de persoane dragi care îl aşteptau să-l întâmpine acasă. Doar întuneric. Întuneric absolut, permanent şi negru.

Cel puţin, se aşteptase să vadă spiritele neînsufleţite ale celor pe care îi omorâse, cei ale căror chipuri rămăseseră mereu atât de proaspete, atât de neuitat de permanente în mintea lui. Nu era nimic în afară de vid.

Îi era imposibil să spună cât timp trecuse până când lumina se făcuse vizibilă.

O înţepătură de ac de ac la început, apoi a explodat în strălucire şi odată cu ea a venit un val de aer delicios, care îi dădea viaţă.

Deschizând ochii, l-a văzut pe Sølvi.

„Să nu mai faci asta niciodată”, a şoptit, încercând să-şi revină.

Era întins pe podea, înconjurat de ceea ce părea a fi ruşi morţi. Punga îi fusese scoasă de pe cap.

Orice întrebare persistentă cu privire la faptul că mai era de fapt în viaţă şi-a găsit răspunsul în timp ce durerea de cap care îl despărţea a revenit în viteză. A fost completat de o durere usturătoare în coaste, în timp ce ea îl ajuta să se ridice.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el. „Cum ai ajuns aici?

De unde ai ştiut?”

„Mi-ai spus că ai de gând să supraveghezi holul de la Radisson. Am vrut să iau o pauză şi m-am gândit să vin să-ţi ţin companie. Dar când am ajuns, te-am văzut ieşind. Ţi-am trimis un mesaj, dar nu am primit niciun răspuns. M-am gândit că trebuie să-l fi avut pe Han în vizor.”

„Aşa am făcut.”

„Ultimul lucru pe care îl doream era să-ţi stric supravegherea, aşa că urma să mă întorc la muncă. Atunci am văzut doi tipi ieşind din maşină şi urmărindu-te pe jos. Eram îngrijorat că ai putea avea nevoie de întăriri, aşa că am decis să mă alătur, la distanţă.

„Când am ajuns, bărbaţii pe care îi urmăream se îndreptau deja spre interior. M-am gândit că acolo erai.

Ţi-am mai trimis un mesaj şi m-am gândit că e mai bine să aştept. Dar câteva minute mai târziu, când Han a ieşit şi tu nu ai ieşit, am decis să văd cu ochii mei ce se întâmplă.”

Harvath s-a bucurat foarte mult că a făcut-o. „Mulţumesc. Cât de rău am fost?”

„ Rău. Dacă aveai puls, nu l-am putut simţi. Am renunţat şi am trecut direct la respiraţie gură la gură.”

„O tehnică de interogare destul de proastă, dacă mă întrebi pe mine.

E greu să interoghezi pe cineva dacă e mort.”

„Nu ştiu dacă asta a fost intenţia lor”, a răspuns ea.

„Dar uneori oamenii proşti exagerează.”

Nu numai oamenii proşti. A forţat linia asta de mai multe ori în propriile interogatorii. În câteva cazuri, trecuse de ea şi nu reuşise să-i aducă pe subiecţi înapoi. Nu era ceva de care să fie mândru.

Circumstanţele nu-i lăsaseră de ales.

„Sunt cu toţii morţi?”, a întrebat el, arătând spre ruşi, destul de sigur că ştia răspunsul.

Ea a dat din cap. „Aceasta este regula. Fără îngrijiri medicale până la neutralizarea ameninţării”.

Pe podea, lângă ea, se afla arma pe care o folosise pentru a-i ucide pe bărbaţi – un pistol CZ 75 suprimat din Republica Cehă.

„Trebuie să spălăm cadavrele”, a spus Harvath în timp ce se ridica în picioare. „Telefoanele, actele de identitate, dacă există, gunoiul de buzunar, totul”. Ridicând punga de plastic care fusese folosită pentru a-l sufoca, a adăugat: „Orice găsiţi, aruncaţi-l în asta.”

Au percheziţionat fiecare dintre cadavre, îndepărtând tot ce putea fi de folos. Harvath şi-a găsit telefonul în buzunarul bărbatului care purta blugi şi haină sport. Cu siguranţă, erau două mesaje de la Sølvi. Era o femeie de cuvânt.

Era, de asemenea, o ţintaşă pe cinste. Şirul de pocnituri pe care le auzise a fost faptul că ea îi bătea de două ori pe fiecare dintre ruşi. Îi luase complet prin surprindere.

Faptul că nu avuseseră previziunea de a posta un fel de pază era o dovadă în plus că nu erau profesionişti trimişi de ambasadă.

După ce au avut tot ce le trebuia, le-a făcut fotografii şi i-a întrebat: „Ce vreţi să faceţi cu cadavrele?”.

Luând o cârpă, ea a şters scaunul de care fusese legat Harvath, în caz că acesta ar fi lăsat vreo amprentă. Apoi şi-a şters pistolul suprimat şi l-a aşezat înapoi pe pământ.

„Să mergem”, a spus ea.

„Asta e tot? Lăsăm totul aşa?”

„Exact aşa.”

„Cum rămâne cu înregistrările CCTV de afară?”, a întrebat el.

„Nu există niciuna. Nu pentru câteva blocuri. Ştiau ce fac când au ales locul ăsta.”

Harvath nu s-a mai certat. Era evident că ştia ce face.

Afară, s-au îndreptat spre maşina ei. A aruncat punga de plastic în portbagaj, chiar lângă geanta de go descheiată pe care o purta ea. Mentorul ei, la fel ca şi al lui, fusese un fan al armelor de pe piaţa neagră, nedetectabile, care puteau fi eliminate cu uşurinţă şi chiar lăsate la locul faptei. Până la cartuşele de muniţie subsonică, nu ar fi existat niciun lucru care să poată fi urmărit până la ea.

„Încotro?”, a întrebat ea în timp ce el s-a urcat pe scaunul pasagerului şi ea a pornit maşina. „Poate ar trebui să ne întoarcem la apartament. Sau la cabană. Cred că ar trebui să te ducem la un doctor. Cunosc unul care face vizite la domiciliu şi nu pune prea multe întrebări.”

„Am o idee mai bună”, a răspuns el. Trăgându-şi GPS-ul, a introdus adresa casei sigure. „Medicul meu personal ar trebui să sosească în curând.”

CAPITOLUL 20 P ână la perioada petrecută în unitatea de elită Delta Force a armatei americane, Tyler Staelin fusese Beretă Verde în cadrul Grupului 5 al Forţelor Speciale. Acolo, MOS-ul său, sau specialitatea ocupaţională militară, fusese un sergent medical cunoscut sub numele de 18D. De îndată ce se alăturase Grupului Carlton, echipa îl adoptase ca ofiţer medical de facto.

Aprinzând lanterna, a verificat dilatarea pupilelor lui Harvath, apoi l-a pus să urmărească fasciculul cu ochii.

Mulţumit, l-a oprit, l-a pus la loc în trusa sa şi s-a adresat pacientului său. „Am nişte veşti proaste pentru tine.

Seamănă cu sifilisul.”

Harvath a clătinat din cap şi s-a uitat la Sølvi. „Şi oamenii se întreabă de ce a rămas pistolar şi nu a urmat niciodată o şcoală medicală legală.”

„Îmi place de el”, a răspuns ea. „E amuzant.”

Mike Haney, al cărui trecut era de puşcaş marin de recunoaştere a forţelor şi care trecea prin sală, cărând echipament de la unul dintre SUV-uri, a spus: „Nu este nimic amuzant în legătură cu sifilisul. Nu-i aşa, Sloane? De câte ori ai avut-o acum?”

În spatele lui se afla Sloane Ashby, unul dintre cei mai tineri operatori ai echipei şi singura femeie. Era fostă militară şi nu a avut nicio problemă în a se descurca printre băieţi. „Ştii cum se numeşte un IQ de 160 în Marină, Mike?”, a întrebat ea.

„Media?”

„Nu, de un pluton.”

Sølvi a zâmbit. „De asemenea, amuzant. Şi mie îmi place de ea.”

„Nu-i încuraja”, a implorat-o Harvath. „Nu face decât să se înrăutăţească.”

Staelin a spart capacul unui flacon de pastile, a scuturat câteva şi i le-a dat.

„Penicilină?” Harvath s-a interesat cu un zâmbet ironic.

„Bomboane pentru pădurari”, a precizat bărbatul, folosind argoul armatei pentru ibuprofen. „Pentru durerea ta de cap.”

„Dar coastele mele?”.

„Va funcţiona şi pentru acelea. Pot să-ţi dau şi câteva comprese reci. Douăzeci de minute de funcţionare, douăzeci de minute de pauză.

După aceea, dacă crezi că ai nevoie, te vom bandaja.”

„Nu cumva devii brusc prea bătrân pentru asta, nu-i aşa?”, a întrebat Chase Palmer, în timp ce intra în cameră târând o valiză grea a lui Storm. Ca şi Staelin, şi el a fost din Forţele Delta.

„Cum se face că, de fiecare dată când ne întâlnim cu Harvath, are nevoie de o compresă rece pentru o rană?”, a întrebat Kenneth Johnson, un fost Beret Verde din cadrul Grupului 10 al Forţelor Speciale.

„Pentru că SEAL-urile sunt magneţi de avarii”, a spus bărbatul care aducea în spate, căruia îi plăcea să facă glume pe seama carierei militare a lui Harvath. Peter Preisler fusese un puşcaş marin MARSOC, dar îşi făcuse cu adevărat oasele în detaşamentul paramilitar al CIA, cunoscut sub numele de Ground Branch.

Masându-şi tâmplele cu degetele mijlocii, Harvath a trimis un mesaj camarazilor săi, în timp ce încerca să-şi aline o parte din durerea din interiorul craniului.

„Toţi sunt exact aşa cum i-ai descris”, a spus Sølvi, zâmbind.

Acestea nu erau circumstanţele în care spera să o prezinte echipei sale. Se gândise că, la un moment dat, ea va veni în vizită în State şi el va organiza o cină în oraş sau va organiza un grătar la casa lui de lângă Potomac. Îşi amintea de celebra replică: Viaţa este ceea ce ţi se întâmplă în timp ce eşti ocupat să-ţi faci alte planuri.

Singura persoană pe care Sølvi nu o cunoscuse încă era Nicholas.

Şi, ca la un semn, se auzi sunetul câinilor venind dintr-o cămăruţă din spatele casei, unde Nicholas îşi amenajase „biroul”.

Câinii erau foarte bucuroşi să-l vadă pe Harvath, la fel şi Nicholas.

„Una peste alta, arăţi mai bine decât ultima dată când te-am văzut”, a spus bărbăţelul în timp ce se îmbrăţişau.

„Chiar şi o nouă tunsoare. Cineva a avut o influenţă foarte bună asupra ta. Şi cred că ştiu exact cine este.”

Despărţindu-se de Harvath, a vâslit şi i-a strâns mâna lui Sølvi. „Am auzit numai lucruri bune despre tine. Este o plăcere să te cunosc în sfârşit în persoană.”

„La fel”, a răspuns ea. „Ce animale frumoase. Pot să le mângâi?”

„Bineînţeles”, a spus Nicholas. Aducându-le la ea, le-a făcut să se aşeze şi apoi le-a prezentat: Argos, apoi Draco.

După ce câinii au avut suficient timp să miroasă mâna lui Sølvi şi să se simtă confortabil, i-a spus că poate să-i mângâie.

Erau într-adevăr nişte bestii incredibile, enorme. Nu mai văzuse niciodată câini ca ei. În timp ce ea le freca gâturile musculoase şi îi scărpina după urechi, Nicholas i-a explicat cum Ovcharkas caucazieni erau cunoscuţi pentru loialitate şi neînfricare, precum şi cum au fost rasa preferată de armata rusă şi de patrula de frontieră din Germania de Est.

Când a terminat, Harvath a întrebat: „Ce mai face Nina?

Totul este în regulă?”

El a zâmbit. „Ea este bună. Copilul este sănătos. Tocmai am făcut o altă ecografie”.

„Băiat sau fată?”

„Am decis că vrem să fie o surpriză.”

Harvath era mândru de el. A parcurs un drum lung.

La început, a fost îngrozit de faptul că orice copil pe care l-ar fi născut s-ar fi născut, ca şi el, tot cu nanism primordial.

Ştia, totuşi – şi Harvath îi amintise – că gena trebuia să provină de la ambii părinţi şi că şansele erau incredibil, infinitezimal de mici.

Nicholas ştia asta, desigur, dar faptul că devenise părinte îl îngrijorase. Din cauza mărimii sale, se baza pe câini pentru a-l proteja. Cum ar fi putut proteja pe altcineva, cu atât mai puţin un copil?

Harvath îl asigurase că va fi un tată excelent. În cele din urmă, Nicholas îşi învinsese teama. Entuziasmul său pentru sosirea copilului era palpabil.

Ar fi fost în fiecare centimetru un tătic mândru şi şi şi-ar fi copleşit copilul cu tot ce avea nevoie, inclusiv protecţie împotriva oricărui rău.

„Va fi o surpriză minunată", a promis Harvath. „Mă bucur că Nina te-a lăsat să vii cu mine în această misiune."

„A trasat o linie în nisip", a spus Nicholas. „Este încercuit cu Sharpie roşu gros pe calendar. Din fericire, suntem încă în partea bună a lucrurilor."

„Cât mai durează până la sosirea copilului?", a întrebat Sølvi.

„Tocmai a intrat în al treilea trimestru. Mai avem cam douăsprezece săptămâni, mai mult sau mai puţin."

„Vă doresc sănătate şi noroc la amândoi."

„Mulţumesc", a răspuns Nicholas. „Şi, apropo de copii, cum a decurs vizita ta la Marco?".

Marco era fiul de patru ani al soţiei decedate a lui Harvath. Din punct de vedere tehnic, Marco era fiul său vitreg. Din păcate, tatăl biologic al băiatului se înecase înainte ca el să se nască. El era crescut în Boston de bunicii săi.

„Vizita a fost absolut minunată", a spus Sølvi. Şi a vorbit serios.

Neputând să aibă proprii copii, ea şi-a adorat nepoţii şi nepoatele, dar faptul că l-a avut pe Marco doar pentru ei timp de aproape două săptămâni întregi a fost un vis devenit realitate.

Harvath îi adusese pe Marco şi pe bunici cu avionul la clasa întâi, iar apoi le făcuse un cadou incredibil.

I-a cazat în cabana de pe fiord şi le-a permis să aibă o vacanţă ca lumea, lipsită de orice fel de responsabilitate în ceea ce priveşte îngrijirea copiilor.

Amândoi bunicii uitaseră cum este să se relaxeze. Socrul său pescuise ca un nebun, în timp ce soacra sa stătea pe terasă bând vin şi citind carte după carte.

Înapoi în Oslo, Harvath a ţinut să ia îngheţată în fiecare zi, în timp ce au vizitat toate atracţiile pentru copii pe care oraşul le avea de oferit – multe dintre ele de mai multe ori. Au vizitat parcul de distracţii TusenFryd, parcul de reptile din Oslo, parcul de aventuri Leos Lekeland şi locul lor favorit absolut, în suburbia din apropiere, Lørenskog, SNØ – un complex de sporturi de iarnă acoperit, deschis tot anul, unde Harvath l-a învăţat pe micuţ să schieze.

Ori de câte ori a putut să plece, inclusiv prin încasarea mai multor zile de concediu medical, Sølvi li s-a alăturat. Experienţa le făcuse vara, şi relaţia lor, cu atât mai dulce.

În ceea ce-l priveşte, cea mai mare teamă a lui Harvath în legătură cu vizita nu se materializase niciodată. Îşi făcuse griji că socrii vor fi supăraţi pe el pentru că a găsit pe cineva atât de repede după uciderea fiicei lor. Dar, ca o dovadă a bunului lor gust, au iubit Sølvi. Şi, ca o dovadă a caracterului lor bun, îl iubeau pe Harvath.

El făcea parte din familia lor şi aşa va fi întotdeauna. Legătura pe care o împărtăşea cu Sølvi era inconfundabilă. Mai mult decât orice altceva, îşi doreau ca el să fie fericit.

Când a venit timpul ca Marco să plece, a fost dificil să îşi ia rămas bun. Totuşi, datorită lui Sølvi, Harvath a reuşit să strecoare puţin mai mult timp individual cu el.

Bunicilor nu le plăcea să conducă Audi-ul cu capota coborâtă, dar băieţelului îi plăcea la nebunie. Sølvi s-a oferit să îi ducă la aeroport cu maşina ei, în timp ce Harvath şi Marco au luat decapotabila. A fost o ultimă excursie perfectă pentru a încheia totul.

Pe lângă toate fotografiile care se roteau prin rama digitală din bucătăria lui Sølvi, au existat o mulţime de fotografii din vizita lui Marco pentru a le reaminti cât de specială a fost pentru toţi.

Deschizând una dintre pungile reci pe care i le-a dat Staelin, Harvath a pus-o sub cămaşă şi pe sub coaste. Apoi a spălat ibuprofenul cu o sticlă de apă pe care Haney i-o adusese din bucătărie şi, uitându-se la echipa sa, a spus: „Să punem la cale un plan. Următorul nostru SITREP va fi publicat în mai puţin de opt ore. Vreau să mă asigur că vom avea ceva substanţial de raportat."

CAPITOLUL 21 B EIJING T HURSDAY M ORNING C HINA S TANDARD T IME X ing Fen era cunoscut ca fiind un „dormind scurt", cineva care abia avea nevoie de somn. Patru ore pe noapte şi era bine. A fost un dar biologic care i-a oferit şaizeci de zile în plus pe an. Ce a făcut ea cu tot acest timp suplimentar? Îl dedicase Partidului Comunist Chinez.

Nimeni nu o putea depăşi în muncă. Stătea mai târziu şi ajungea mai devreme decât oricine altcineva din guvern. Nu dormea niciodată până târziu şi nu dădea niciodată impresia că este obosită. Era o sursă de energie nelimitată şi hotărâtă – o adevărată luptătoare pentru China. Niciunul dintre colegii ei, în special bărbaţii, nu putea să-i pună la îndoială etica muncii. Acest lucru a jucat un rol important în modul în care a reuşit să urce la nivelul de vicepremier.

În fiecare dimineaţă, ea lua acelaşi mic dejun de la aceeaşi tarabă – două ouă de raţă fertilizate cu embrioni parţial dezvoltaţi în interior, cunoscute sub numele de ouă „cu pene".

Deliciul neobişnuit era fiert, servit cald şi – în funcţie de timpul în care fusese incubat – includea uneori oase mici şi moi şi începuturi de pene.

Când venea vorba de băutura ei de dimineaţă, spre deosebire de mulţi dintre colegii ei care fuseseră cuprinşi de moda cafelei, ea încă mai prefera ceaiul – o cană de ceai, preparată de un asistent, era întotdeauna fierbinte şi o aştepta pe biroul ei când ajungea.

Citea patru ziare în trei limbi diferite înainte ca oricare dintre colegii ei să se ridice din pat. În momentul în care îşi luase micul dejun, avea o mai bună înţelegere a locului în care se afla lumea şi a direcţiei în care se îndrepta decât majoritatea politicienilor ar fi avut toată ziua.

Secundul ei la comandă apărea, ca în fiecare dimineaţă, exact la ora opt dimineaţa. Avea deja o agendă pregătită cu o listă de subiecte pe care dorea să le discute.

Astăzi era destul de nerăbdătoare să primească o actualizare a modului în care mergeau lucrurile atât în Statele Unite, cât şi în Norvegia.

Erau două dintre cele mai active şi mai importante însărcinări ale ei.

„Cu ce aţi dori să încep?”, a întrebat bărbatul.

„Să începem cu Statele Unite”.

Secundul a scos un dosar şi era pe punctul de a i-l înmâna şefului său, dar a ezitat.

„Care este problema?” Xing a întrebat.

„Activul nostru din Statele Unite, Lindsey Chang”.

„Dar cu ea cum rămâne?”

„Sunteţi conştient că ea foloseşte nişte metode destul de grosolane”.

„Nu pentru asta o plătim?”.

„Din punct de vedere tehnic”, a spus bărbatul, „o plătim pentru rezultate”.

„Ne-a dezamăgit vreodată?”

„Nu.”

„Atunci ce ne pasă de metodele ei, atâta timp cât ea obţine rezultatele dorite?”, a întrebat Xing, făcându-i semn secundului său să aducă dosarul.

Bărbatul i-a înmânat dosarul şi a aşteptat ca şeful său să răsfoiască paginile pe care i le tipărise.

Pe măsură ce a făcut-o, el i-a explicat la ce se uita.

„Acestea sunt copii ale mesajelor ei de text cu fixatorul lui Dennis Wo – Spencer Baldwin, finanţatorul politic american.”

„Ea nu lasă prea mult loc imaginaţiei, nu-i aşa?”.

„Nu, nu-i pasă. Americanii o numesc „sexting”.”

„Baldwin nu este căsătorit?”

„Da”, a răspuns bărbatul. „Este corect”.

„Nu numai că foarte atrăgătoarea doamnă Chang îl face să mănânce din palmă, dar a dezvoltat şi un excelent material de şantaj. Sunt destul de mulţumit.”

„Domnul Baldwin mută deja munţii din loc. Potrivit lui Chang, primul lucru pe care l-a făcut după ce s-a întors la Washington a fost să ia prânzul cu şeful de cabinet al senatorului senior al Alaskăi, Dwyer, şi să prezinte cazul nostru.”

„Şi?”

„Iar Baldwin crede că a mers foarte bine. A sunat-o pe Chang imediat după prânz pentru a-i da o actualizare.

Se pare că şeful de personal caută să intre în politica de stat înapoi în Alaska. Baldwin i-a spus că, dacă ar putea ajuta la proiectul de gaz natural lichefiat din Alaska, fondurile de campanie nu ar fi o problemă.”

„Foarte, foarte bine”, a spus Xing. „Aminteşte-mi să îi mulţumesc lui Dennis Wo pentru prezentare. Care este următorul pas?”

„Şeful de personal vrea să se reîmprospăteze cu toate datele – potenţialul impuls pentru economia Alaskăi, numărul de locuri de muncă care se aşteaptă să fie create şi aşa mai departe.

I-a spus lui Baldwin că va lua legătura cu el în scurt timp.”

„Între timp, spuneţi-i lui Chang să continue să facă ceea ce face. Baldwin este în mod evident foarte motivat.”

„De acord.”

Xing a închis dosarul şi l-a înmânat înapoi. „Să trecem la Norvegia.”

Înmânându-i un nou dosar, bărbatul a spus: „Avem o problemă.”

„Explică.”

„Noaptea trecută, în Oslo, activul nostru a fost urmărit de la hotelul său. Han era în drum spre o a doua întâlnire cu contactul său rus.”

„Cine l-a urmărit? Serviciile secrete norvegiene?”

„Nu ştim. După cum vă amintiţi, el credea că ar fi putut fi urmărit la prima întâlnire cu Sarov.”

„Ceea ce îmi amintesc”, a spus Xing, „era că Han avea un sentiment, o bănuială. Nu a văzut pe nimeni în mod specific.”

„Corect. Şi-a împărtăşit îngrijorarea lui cu Sarov, care a desemnat o echipă de contrasupraveghere pentru a-l supraveghea.

Ei sunt cei care au observat coada”.

„Atunci ce s-a întâmplat?”

„Han a primit un telefon. I s-a spus să se îndrepte spre un şantier de construcţii. Acolo, şi-a condus urmăritorul înăuntru, iar ruşii l-au prins. Apoi, lui Han i s-a spus să plece şi să îşi continue întâlnirea, ceea ce a şi făcut.”

„Nu a fost anulată?”

Bărbatul a dat din cap. „Ruşii erau încrezători că au de-a face cu o singură persoană şi că l-au prins.”

Lui Xing i se părea adesea că ruşii erau prea încrezători – nesăbuiţi, chiar. Dacă ar fi depins de ea, întâlnirea ar fi fost anulată.

„Ce a avut de spus Sarov odată ce a ajuns acolo?”, a întrebat ea.

„Potrivit lui Han, primul lucru pe care l-au abordat a fost securitatea lui. Cineva ştia suficient de multe ca să-l urmărească şi ştia în ce hotel se afla. Sarov îl va muta, îi va găsi un nou loc unde să stea. I-au luat cardul de acces şi vor pune pe cineva să-i ia lucrurile.”

Era primul lucru pe care îl auzise şi care avea sens.

Un punct pentru ruşi. „Dar omul pe care l-a capturat echipa de contrasupraveghere?”

„Până la sfârşitul întâlnirii, Sarov încă nu avea o actualizare. A spus că îl va anunţa pe Han imediat ce va avea ceva.”

„Nu-mi place asta”, a spus ea. „Cineva este pe urmele noastre. Până nu avem certitudinea absolută că operaţiunea nu este compromisă, cred că trebuie să punem totul în aşteptare.”

Bărbatul a înţeles aprehensiunea şefului său. Înţelegea, de asemenea, că superiorii ei, ca să nu mai vorbim de ruşi, ar fi foarte nemulţumiţi dacă China s-ar retrage acum. Ar submina încrederea şi ar eroda încrederea. De asemenea, ar refuza Beijingului un test în lumea reală – împotriva americanilor – al noii sale tehnologii de ultimă oră.

Şi-a ales cu grijă cuvintele. „Vă înţeleg poziţia. Este înţelept să fie precaut”.

„ Dar...?”, a întrebat ea, simţind că era mai mult decât ceea ce gândea el.

„Dacă proba de concept reuşeşte, ceea ce avem toate motivele să credem că va reuşi, veţi fi obţinut o pereche de victorii uimitoare. Veţi fi dovedit că programul Gheaţa Neagră funcţionează şi, în schimbul accesului la această tehnologie, veţi fi obţinut de la ruşi trecerea nestingherită pe ruta maritimă nordică – nu doar pentru navele comerciale chinezeşti, ci şi pentru navele noastre militare. Îmi imaginez că Ordinul Republicii ar fi cea mai mică dintre onorurile care ţi s-ar acorda.”

Ea ştia că o flata, dar ştia şi că nu se înşela. Dacă avea succes, ar fi fost o eroină naţională. Nu ar exista un sfârşit la ceea ce ar putea face în cadrul Partidului Comunist Chinez. Dar dacă va eşua, va fi un iad de plătit. De asta era absolut sigură.

„Credeţi că ar trebui să mergem înainte”.

„Cred că nu ne putem permite să nu o facem”, a spus el. „Han este cel mai bun dintre noi. De aceea l-ai ales pe el. Înţelege importanţa misiunii sale. Înţelege, de asemenea, că nicio cale nu este vreodată fără pietre.”

„Nu vreau să existe pietre în calea lui. Aţi înţeles asta?”

„Înţeles?”

„Înţeles”, răspunse ea, „Sunt de acord cu tine. Avem prea multe în joc. Securitatea nu poate fi lăsată în seama ruşilor. Nu în acest moment. Trebuie să ne impunem controlul.”

„La ce vă gândiţi?”

„Vreau ca Han să aibă întăriri. „Întăriri chinezeşti.”

Bărbatul s-a gândit şi a răspuns: „Trebuie să mut nişte lucruri, dar am o echipă cu care pot ajunge la el.”

„Bine. Fă-o. Şi oricine îl urmăreşte pe Han, vreau să mă ocup de ei. Nu contează ce e nevoie.”

CAPITOLUL 22 O SLO Cum nici apelurile, nici mesajele nu-i erau returnate, Evgheni Sarov a decis să verifice singur şantierul.

Lipsa de comunicare era cel puţin îngrijorătoare, dar era doar agravată de alegerea personalului pe care fusese forţat să o facă.

Într-o lume perfectă, ar fi ales agenţi de informaţii de la Ambasada Rusiei. Ar fi fost mult mai bine pregătiţi. Problema, însă, era că Norvegia îşi lua foarte în serios securitatea internă.

Exista o mare probabilitate ca majoritatea, dacă nu toate persoanele pe care le căuta să fie în vizorul serviciilor de informaţii norvegiene.

Şi, deşi ţara nu dispunea de forţa de muncă necesară pentru a supraveghea personalul ambasadei 24 de ore din 24, 7 zile din 7, aceştia intrau şi ieşeau suficient de des pentru a-l face nervos. De aceea se hotărâse să meargă în subteran pentru ajutor.

Spre deosebire de alte ţări, crima organizată rusă păstra un profil oarecum scăzut în Norvegia. Cele mai profitabile surse de venit ilicit erau traficul de droguri şi cel sexual. Aceştia foloseau cluburi de noapte şi ateliere de reparaţii auto ca firme de faţadă prin care îşi spălau banii şi îşi derulau mari părţi din afaceri.

Sarov a luat legătura cu un avtoritet pe care îl cunoştea, pe nume Iumatov. Un avtoritet era echivalentul unui capo în Mafia italiană – o persoană responsabilă de o echipă de „soldaţi”. Iumatov a fost cel care a furnizat oamenii pentru echipa de contrasupraveghere.

Păşind în interiorul clădirii, Sarov s-a îndreptat spre spate şi a recunoscut instantaneu scena pentru ceea ce era – o ambuscadă.

În mod evident, doar Iumatov avusese timp să-şi acceseze arma, dar asta nu făcuse nicio diferenţă. Omul nici măcar nu apucase să tragă un foc de armă; siguranţa pistolului său era încă angajată. Zăcea pe jos, cu blugii şi haina sport îmbibate în sânge.

Aruncând o privire în jur, Sarov a observat că avea toate semnele unei lovituri profesioniste, organizate – o bandă criminală pusă împotriva alteia.

Poate că asta era ceea ce trăgătorul voia ca oamenii să creadă. La urma urmei, anul trecut avuseseră loc violenţe similare între facţiuni rivale. Într-un caz, pistolul ucigaşului fusese de asemenea lăsat în urmă. Totuşi, acest lucru părea diferit.

Ghemuindu-se, Sarov a examinat pistolul ceh suprimat fără să-l atingă. CZ 75 zăcea pe jos, lângă un scaun care fusese răsturnat. Folosindu-se de batista sa pentru a nu lăsa amprente, a îndreptat scaunul şi i-a studiat poziţia.

Pe baza cadavrelor din apropiere şi a unui set de lămpi de construcţie, aici se afla locul unde avusese loc interogatoriul. Dar ce se întâmplase? Cum de mersese totul prost?

Mergând spre lumini, Sarov a folosit batista pentru a le aprinde şi apoi a încercat să reconstituie ce se întâmplase.

Bărbatul pe care îl luaseră prizonier ar fi fost legat. De asemenea, ar fi fost percheziţionat. Nu avea cum să ascundă de răpitorii săi un pistol de asemenea dimensiuni, cu atât mai puţin unul cu amortizor.

A fost şi mai mult în defavoarea lui cât de luminoase erau lămpile de construcţie. Vederea bărbatului ar fi fost serios diminuată.

Aşa că, chiar dacă ar fi putut să se elibereze, ideea că ar fi scos apoi o armă şi ar fi reuşit să-i ucidă pe toţi cei din cameră era prea mult. Cineva îl ajutase pe prizonier.

Dar cine?

Făcându-şi drum spre ieşire de la locul faptei, Sarov a continuat să caute dovezi. Apoi, în cele din urmă, a găsit-o. Tuburi de cartuşe – opt, mai exact, şi aruncate în aceeaşi zonă. Lovitura fusese profesionistă. Extrem de mult.

Din câte îşi dădea seama, trăgătorul intrase în încăpere şi trasese toate cele opt focuri de armă cam din acelaşi loc. Fiecare dintre cei decedaţi fusese împuşcat de două ori, ceea ce vorbea despre un trăgător foarte talentat, probabil cineva cu pregătire militară avansată. Nu era vorba de vreun gangster rival.

Dacă ar fi fost aşa, ar fi fost un al cincilea cadavru aici – bărbatul pe care îl interogau când a intrat trăgătorul. Nu exista niciun motiv să-l cruţe, să lase un martor. Era şi mai evident pentru Sarov că cei doi lucraseră împreună.

Asta l-a adus înapoi la întrebarea anterioară:

Cine erau ei? Norvegienii nu erau genul care să-şi murdărească mâinile cu munca umedă. Legea şi ordinea, procedurile legale şi drepturile omului erau cris de coeur-ul lor.

Orice ar fi fost asta, fusese ceva spontan-reactiv. Bărbatul pe care Iumatov şi echipa lui îl prinseseră trebuie să fi avut un partener care trecuse neobservat. Concentraţi asupra interogatoriului, nu reuşiseră să descopere criminalul decât atunci când a fost prea târziu.

Uitându-se din nou peste tot, Sarov a încercat să facă piesele să se potrivească. Un pistolar foarte priceput. Nu se temea să lase arma – şi nici cadavrele, de altfel – în urmă.

Din experienţa lui, doar două profesii operau fără teamă în felul acesta – ofiţerii de poliţie corupţi şi criminalii plătiţi. Şi, în ciuda a ceea ce vedeau oamenii în filme, poliţiştii nu erau de obicei trăgători de precizie.

Dar faptul că cineva era pe urmele lui Han, îi localizase hotelul şi îl urmărea, sugera cu tărie implicarea Serviciului de Securitate al Poliţiei norvegiene, cunoscut sub numele de Politiets sikkerhetstjeneste, sau PST pe scurt. Erau responsabili de securitatea interioară în toată Norvegia şi erau asemănători cu MI5 din Marea Britanie sau cu FBI-ul american.

Totuşi, dacă fusese PST, asta nu făcea decât să facă circumstanţele mai confuze. De ce să nu-l aresteze pe Iumatov şi pe oamenii săi? PST avea cu siguranţă autoritatea necesară. De ce să-i execute şi să le lase cadavrele şi arma în urmă? Nu avea niciun sens.

Asta i-a lăsat lui Sarov să meargă pe calea asasinului. Han avea duşmani în Norvegia? Dacă ar fi fost să credem în agentul chinez, acesta nu mai fusese niciodată la Oslo şi nici în altă parte a ţării. Nu condusese personal, nici prin interpuşi, nicio operaţiune anterioară împotriva Norvegiei. Aceasta era misiunea lui inaugurală în Scandinavia.

Indiferent de cine îl urmărea pe Han şi care ar fi fost motivele lor, cert era că acesta fusese spulberat.

Sarov avea de luat o decizie. Trebuia fie să-l elibereze pe Han, fie să facă în aşa fel încât norvegienii să nu-l poată găsi.

Având în vedere cât de mult era în joc, a-l lăsa liber era cea mai puţin acceptabilă opţiune. Rusia nu numai că îşi dorea, dar avea mare nevoie de acces la proiectul Gheaţa Neagră al Chinei.

Punerea la punct a testului de probă a conceptului fusese un proces lung şi laborios. Faptul că el şi Han trebuiau să se întâlnească la Oslo pentru a pune la punct ultimele detalii nu făcea decât să arate cât de complicată era următoarea fază a relaţiei sino-ruse. Ultimul lucru de care Sarov avea nevoie era să fie cunoscut ca fiind persoana care anulase totul. Trebuia să existe o cale mai bună.

Ştia, bineînţeles, care era această cale. Trebuia să îl scoată pe Han din Oslo cât mai repede posibil.

Planul iniţial fusese ca ei să călătorească a doua zi spre Kirkenes, deşi separat. Han era rezervat cu un grup de turişti chinezi care plecau de la Radisson cu un autobuz, care urma să-i ducă la aeroportul din Oslo, unde urmau să se îmbarce într-un zbor charter spre Høybuktmoen, la opt mile vest de Kirkenes. Acel traseu nu mai era acum în discuţie.

Aeroporturile comerciale şi gările aveau prea mulţi ochi şi mult prea multă securitate. Aveau să fie nevoiţi să conducă.

Scoţându-şi telefonul, Sarov a deblocat aplicaţia pe care o folosea pentru a comunica cu Han şi i-a trimis un mesaj rapid: Voi fi acolo în douăzeci de minute. Fiţi pregătiţi de mişcare.

Tocmai când îşi strecura telefonul în buzunar şi se pregătea să iasă din clădire, Han îi răspunse cu o cerere. În momentul în care Sarov l-a citit, a ştiut că ceea ce propunea bărbatul era o idee extrem de periculoasă.

CAPITOLUL 23 „Singurul lucru asupra căruia putem fi cu toţii de acord”, spuse Haney în timp ce se adunau în jurul mesei din bucătăria casei sigure, „este că Han nu se va întoarce la Radisson.”

„Nici într-un milion de ani”, a fost de acord Preisler, scoţând din cuptor o farfurie de servit încălzită, îngrămădind-o cu munţi de spaghete carbonara şi ducându-le colegilor săi înfometaţi.

Lui Sloane şi Chase le fusese repartizată tura următoare şi se predaseră deja. Toţi ceilalţi au aşteptat până când Sølvi a fost servit, apoi şi-au încărcat farfuriile.

„Ştie că a fost ars”, răspunse Johnson, scuturând o tonă de fulgi de ardei roşu pe pastele sale. „Aşa că trebuie să se ducă la pământ. Dar unde?”

Staelin a zâmbit. „Orice loc în care crede că va fi în siguranţă faţă de Harvath”.

„Ceea ce înseamnă nicăieri.”

Echipa a râs la glumă, dar Sølvi a simţit nevoia să clarifice ceva. „Din câte ştim noi, Han nu are nicio idee despre cine îl urmărea. Nu chiar.”

Harvath a dat din cap. „Rusul cu tatuaje pe gât care punea toate întrebările – şi-a dat seama că sunt american şi a ghicit automat că sunt de la CIA.”

„Dar, dacă nu cumva vă transmitea în direct interogatoriul”, a spus Sølvi, „nimic din toate acestea nu ar fi părăsit clădirea”.

Avea dreptate, iar Harvath se întoarse spre Nicholas. „Care sunt şansele ca noi să intrăm în telefoanele lor?”

Omuleţul a clătinat din cap. „Toate iPhone-urile erau noi-nouţe.

Le-ar putea lua zile întregi să le spargă. Adaugă şi mai mult timp dacă foloseau aplicaţii criptate pentru a comunica.”

„Putem să dăm înapoi o secundă?”, a întrebat Haney. „Tipul principal purta blugi şi avea tatuaje pe gât. Ceilalţi trei erau îmbrăcaţi de parcă se îndreptau spre o discotecă de joasă speţă. Nu este chiar imaginea tipică a unor agenţi ai serviciilor secrete ruseşti”.

Avea dreptate şi asta îl deranjase pe Harvath. „Dacă Han se află aici pentru a face ceva cu ruşii şi Evgheni Sarov este contactul său, de ce nu am trage o echipă de la ambasadă pentru a-l urmări? Şi de ce nu a fost o echipă pe urmele lui ieri?”.

„Poate că nu i-ai văzut”, spuse Preisler.

„Sau poate”, a oferit Staelin, „Han s-a prins de tine şi a cerut protecţie.”

Harvath a răsucit o bucată de spaghete pe furculiţă şi a înţepat o bucată de pancetta. „M-am uitat de un milion de ori la înregistrările CCTV. Puteţi verifica singuri. Nu exista nicio echipă. De asemenea, nu există nimic care să sugereze că ştia că îl urmăresc.”

„Până în momentul în care l-ai pierdut”, l-a acuzat Haney cu un zâmbet.

Harvath a ignorat gluma şi şi-a mâncat pastele.

Nicholas a îndreptat conversaţia înapoi într-o direcţie mai productivă. „Dacă oamenii ăştia nu sunt de la ambasadă, ceea ce nu pare să fie aşa, probabil că provin din domeniul infracţional. Întrebarea este: de ce să mergem pe această cale?”

„Mă pot gândi la câteva motive”, a spus Harvath.

„Han şi Sarov fac ceva neoficial şi nu vor ca ambasada să ştie. Poate că ambasada a fost penetrată şi sunt îngrijoraţi de o cârtiţă.

Sau, ar putea fi faptul că Han vrea să dezerteze sau are ceva de transmis ruşilor. Dacă Sarov a fost însărcinat cu verificarea oportunităţii, s-ar putea ca superiorii săi să-i fi spus, pentru a fi în siguranţă, să nu implice pe nimeni din ambasadă.”

„Sau ,” a intervenit Sølvi, „ei ştiu că poliţia norvegiană ţine personalul ambasadei ruse într-un program de supraveghere rotativ şi nu au vrut să rişte ca aceasta să fi fost noaptea lor.”

Nicholas îşi atinse degetul arătător la nas şi arătă spre ea. „Briciul lui Occam.”

„Cel mai simplu răspuns nu este întotdeauna cel corect”, a răspuns ea, „mai ales în activitatea de informaţii, dar în acest caz cred că merită cea mai mare greutate”.

„Deci cum folosim toate astea pentru a lua urma lui Han?” a întrebat Preisler.

„Dacă mai face o rezervare cu pseudonimul lui şi cu cardul de credit actual”, a spus Nicholas, „îl vom prinde.”

„Şi dacă nu o face?”

„Atunci suntem tot la punctul de plecare.”

„Ce zici de camera lui de la Radisson?” a întrebat Harvath, ibuprofenul făcându-şi efectul şi durerea de cap începând să i se atenueze. „Indiferent dacă se întoarce sau nu, tot trebuie să-l vedem, nu?”.

„De preferinţă înainte de curăţenie”, a spus Nicholas, fiind de acord cu el. Nu se ştia ce ar putea fi în gunoi sau în efectele personale ale lui Han care ar putea oferi o pistă.

Johnson a întins mâna după mai mulţi fulgi de ardei roşu şi a precizat: „Totuşi, nu ajungi nicăieri fără un card de acces. Liftul nu va funcţiona fără unul.

Şi chiar şi atunci va trebui să ai una codificată pentru etajul specific pe care îl vizezi.”

„Pari destul de încrezător”, răspunse Harvath.

La asta, Johnson i-a strecurat telefonul. Pe ea, era redat un videoclip de pe YouTube. A arătat un turist urcând şi coborând într-unul dintre lifturile de sticlă ale hotelului. De fiecare dată, trebuiau să treacă o cartelă de chei pe lângă un senzor.

Harvath i-a întors telefonul şi a spus: „Avem şi problema pseudonimului pe care îl foloseşte Han – Zhang Wei. La acel hotel sunt înregistraţi doi dintre ei. Nu ştim pe care o vrem sau în ce cameră se află.”

„De fapt”, a anunţat Nicholas în timp ce-şi verifica e-mailul, „tocmai am primit veşti de la oamenii mei din Belarus. Aveau acces la sistemul de gestionare a proprietăţii. Zhang Wei al nostru, cel ale cărui date de paşaport mi le-aţi trimis, se află în camera 803.”

„Acum avem nevoie doar de un card de acces. Poţi să fabrici una?”

„Pot să-ţi fac ceva mai bun”, a spus micuţul. „Vă pot rezerva o cameră chiar lângă a lui.”

CAPITOLUL 24 H arvath nu a pierdut prea mult timp să se echipeze.

A ales un pistol Heckler & Koch VP40, un toc pentru interiorul centurii şi câteva încărcătoare suplimentare.

A băgat câte un flashbang în fiecare buzunar al hainei şi s-a servit cu un set de unelte de încuiat. Conform planului de etaj pe care Nicholas îl scosese, camera lui Harvath şi cea a lui Han erau camere alăturate. Asta însemna că aveau o uşă comună şi, la fel ca orice alt hotel din lume, era probabil asigurată cu o încuietoare standard. Odată ce Harvath era în camera lui, o deschidea cât ai clipi.

Luând echipamentul de comunicaţii şi un bagaj de mână gol, s-a îndreptat spre exterior şi şi-a aruncat geanta în portbagajul unuia dintre SUV-urile negre. În timp ce Preisler s-a urcat la volan, Harvath a luat loc în spatele lui.

Sølvi a vrut să urce cu el în cameră, dar el a preferat să aibă ochii şi urechile ei la parter, aşa că a condus separat cu Staelin. Haney şi Johnson urmau într-un al treilea vehicul, în timp ce Nicholas rămânea la casa conspirativă pentru a coordona întreaga operaţiune.

Când au ajuns la Radisson, Harvath i-a dat recepţionerului principal un bacşiş mare, i-a explicat că se întorcea imediat afară şi l-a întrebat dacă era în regulă ca şoferul său să aştepte. Din cauza orei şi, mai ales, a bacşişului, recepţionerul a fost fericit să se conformeze.

Marele avantaj al unui hotel mare şi aglomerat era că era foarte puţin probabil ca cineva să-şi amintească faptul că, cu doar câteva ore în urmă, Harvath stătuse în barul din hol, bând cafea.

Trecând la recepţie, a prezentat un paşaport şi un card de credit prin care se identifica drept „Jonathan Taylor” şi s-a înregistrat.

„Domnule Taylor, veţi avea nevoie de un card de acces sau de două?”, a întrebat tânărul şi atrăgătorul funcţionar.

„Doar una”, a spus el cu un zâmbet. Deşi se afla tocmai în barul din hol, putea simţi ochii lui Sølvi asupra lui.

După ce i s-a explicat totul, inclusiv cum şi unde se servea micul dejun, s-a îndreptat spre lifturi.

A fluturat cardul de acces peste senzor şi a apăsat butonul pentru etajul opt. Apoi, chiar în momentul în care uşile se închideau, o voce a strigat: „Opriţi liftul, vă rog!”.

Harvath a întins mâna şi a apăsat butonul de deschidere a uşii, iar Johnson a intrat.

„Bună, frumosule”, a spus el. „Ai un flashbang în buzunar sau te bucuri doar că mă vezi?”.

Harvath i-a făcut subtil semn cu mâna când uşile liftului s-au închis şi au urcat la etajul lor.

Când uşile s-au deschis, o femeie cu două genţi pe roţi, una mare şi una mică, s-a dat la o parte pentru ca bărbaţii să poată ieşi, apoi a intrat în lift.

Harvath şi Johnson au aşteptat ca uşile să se închidă şi liftul să coboare înainte de a verifica scările de urgenţă şi apoi să se apropie de camera lor.

Harvath a descuiat uşa cu cardul său de acces şi apoi a intrat, urmat de Johnson, care a agăţat semnul „Nu deranjaţi” pe clanţă.

Introducându-şi căştile în urechi, au făcut o verificare rapidă a comunicaţiilor, şi-au măturat camera şi s-au apucat de treabă.

S-a dovedit că existau două uşi care despărţeau camerele alăturate. Harvath a deschis în linişte primul şi apoi Johnson a strecurat o cameră mică cu fibră optică sub cel de-al doilea.

Câteva momente mai târziu, a raportat: „Totul este liber. Nu e nimeni de partea cealaltă.”

Cu asta, Harvath şi-a folosit târnăcoapele, a deschis uşa rămasă şi a intrat înăuntru.

Televizorul era pornit, setat pe canalul implicit de bun venit la hotel, dar în afară de asta era linişte.

Baia era goală, la fel ca şi dulapul. Şi nu doar goală, ci goală goală. Nu se vedea nici o periuţă de dinţi, nici o lamă de ras, nici o pereche de pantaloni.

Până şi tomberoanele de gunoi fuseseră dezbrăcate de sacii de plastic.

În timp ce Johnson verifica sub pat, Harvath a verificat sertarele comodei. Erau şi ele goale.

Se întorsese Han? Oare fusese vreodată aici, de la bun început? Patul, deşi nu era complet desfăcut, era ciufulit – ca şi cum cineva ar fi mutat pernele de colo-colo şi ar fi tras un pui de somn fără să se bage sub pături.

„Cam atât despre faptul că nu s-a mai întors niciodată”, a spus Johnson.

„Se pare că...” A fost întrerupt de vocea lui Nicholas prin staţiile lor radio. „Han tocmai a plecat.”

„Cum adică Han tocmai a plecat?”, a spus Harvath.

„Sistemul de management al hotelului arată că tocmai a făcut un video check-out în cameră. Unde eşti?”

„Stăm în camera lui”, a răspuns el. Apoi, uitându-se la Johnson, a spus: „Femeia cu valizele când am coborât din lift. Să mergem!”

Imediat ce a văzut câte etaje mai sunt până la lift, l-a îndrumat pe Johnson spre scări. În timp ce alergau, el a transmis prin radio o descriere a femeii către restul echipei.

„Tocmai a trecut pe lângă noi acum câteva minute”, a spus Sølvi. „A ieşit pe la intrarea principală.”

„Am văzut-o şi eu”, a adăugat Preisler. „Ea s-a urcat într-o Mazda CX-30 neagră. A ieşit de pe alee îndreptându-se spre sud-vest.”

„Urmăriţi-o”, a ordonat Harvath.

„Am înţeles. Mă ocup de asta.”

„Haney. Fii în faţă în şaizeci de secunde”, a spus apoi.

„Am înţeles”, a răspuns bărbatul. „Haney se apropie.”

„Vrei să-mi iau maşina de la valet?”, a întrebat Sølvi.

„Negativ”, a răspuns Harvath. „Ne vom întoarce după ea mai târziu”.

Când au ajuns la parter, Harvath şi Johnson s-au oprit şi au respirat adânc. Deschizând uşor uşa, au traversat holul şi au ieşit din hotel. Afară, Haney mergea la ralanti în SUV-ul său. Sølvi a fost împuşcat. Harvath şi Johnson s-au urcat în spate cu Staelin.

„Plecaţi!” Harvath a dirijat, înainte ca ei să fi închis măcar uşile.

Sølvi a activat sistemul de navigaţie şi a comunicat prin radio cu Preisler, încercând să afle unde se afla.

Avea şi el sistemul de navigaţie activat şi trecuse pe roşu, încercând să o ajungă din urmă pe femeia din Mazda. Acesta a făcut tot posibilul să pronunţe numele norvegiene ale străzilor pe lângă care trecea.

În cele din urmă, Sølvi a avut o idee bună despre unde se afla şi cum ar putea să-l ajungă din urmă. I-a spus lui Haney ce voia să facă şi i-a dat instrucţiuni pas cu pas.

Câteva minute mai târziu, l-au ajuns din urmă. La câteva lungimi de maşină în faţă, era cu ochii pe Mazda. L-au urmărit în timp ce a virat pe Drumul Naţional 4 şi a continuat spre nord.

Au continuat la o distanţă sigură în spate până când au ajuns la un sens giratoriu unde Mazda se bifurca pe Drumul Naţional 22.

„Unde crezi că se îndreaptă?”, a întrebat Harvath.

„Aeroportul”, a spus Sølvi.

Nu era un localnic, dar fusese în Oslo toată vara şi făcuse mai multe drumuri pentru a lăsa şi a lua prieteni şi familie. Nu era o rută cu care era familiarizat.

„Ar fi fost mult mai rapid dacă ar fi intrat pe autostrada principală. Eşti sigur că se îndreaptă spre Gardermoen?”, a întrebat el, folosind numele oficial al aeroportului din Oslo.

„Nu merge până la Gardermoen”, a spus Sølvi, corectându-l. „Se duce la Kjeller.”

„Ce înseamnă Kjeller?”

„Un aerodrom mic, cu o singură pistă, mult mai aproape; chiar la nord-est de oraş.”

„Ai auzit asta, Nicholas?” Harvath a întrebat prin radio.

„Bine recepţionat”, a afirmat omuleţul.

„Vreau ca pasărea noastră să fie alimentată cu combustibil şi în aşteptare. Dacă ţinta se află acolo şi merge cu roţile în sus, trebuie să fim chiar în spatele ei.”

„Negativ.”

„Despre ce vorbeşti?”

„Echipajul este cronometrat.”

„Vorbeşti serios?”

„Este un avion de 75 de milioane de dolari. FAA, ca să nu mai vorbim de compania de asigurări, este destul de pretenţioasă în privinţa perioadelor de odihnă.”

La naiba, se gândi Harvath. „Cât timp vor mai sta jos?”

„Se întorc la lucru la ora cinci dimineaţa.”

Şi-a verificat ceasul. Era deja trecut de miezul nopţii.

„Există vreo şansă să închiriem un avion şi să-l avem în aşteptare?”

„La ora asta din noapte? Ar fi durat ore întregi doar pentru a găsi un echipaj. Şi chiar dacă am putea găsi unul, împreună cu un avion, unde le spunem că mergem?”

Nicholas avea dreptate. În momentul în care au reuşit să găsească un charter, avionul lor – împreună cu echipajul – ar fi fost gata de decolare. „Uită că am întrebat. Vă vom ţine la curent.

„Fiţi gata să împachetaţi.”

„Am înţeles.”

La semaforul pentru aeroportul Kjeller, Mazda a virat la dreapta pe strada Storgata şi s-a îndreptat spre intrarea principală.

În timp ce intra în parcarea principală, Preisler şi Haney au tras pe acostament şi şi-au stins luminile.

Ocupanţii celor două SUV-uri au privit cum Mazda se apropia de o poartă retractabilă. S-a dat înapoi, permiţând vehiculului să intre, şi apoi s-a închis imediat în urma lui.

În faţa hangarelor, se auzea vuietul ascuţit al motoarelor cu reacţie care se aprindeau.

„Bine”, a spus Harvath prin radio pentru a se putea adresa în acelaşi timp lui Preisler şi Haney. „Ţineţi luminile stinse şi haideţi să ne îndreptăm spre parcare”.

Punând SUV-urile în viteză, bărbaţii au urmat instrucţiunile lui Harvath.

Au ocupat locurile de parcare chiar lângă gardul perimetral şi au coborât din vehicule. Aveau o privelişte perfectă asupra aerodromului.

La mai puţin de o sută de metri, Mazda stătea, cu farurile stinse, lângă un avion de afaceri uşor Cessna Citation CJ3.

Scările de aer ale avionului erau coborâte, dar nimeni nu era vizibil pe pistă. Era greu de spus ce se întâmpla.

La început, Harvath a presupus că toată activitatea trebuie să se fi desfăşurat în interiorul aeronavei. Apoi a văzut o lumină slabă aprinzându-se în interiorul Mazda – ca şi cum cineva tocmai îşi ridicase telefonul.

Câteva secunde mai târziu, lumina a dispărut, iar femeia de la Radisson a ieşit din vehiculul ei şi a intrat pe pistă.

După ce a scos bagajele cu rotile de pe bancheta din spate, a mers cu ele până la baza scărilor de aer şi a aşteptat.

Imediat ce a ajuns, copilotul a coborât pe scările de aer, a acceptat bagajele de la ea şi le-a urcat înapoi în aeronavă. Harvath şi echipa sa încă nu-i văzuseră pe Han sau pe Sarov.

„Preisler", a spus Harvath prin radio, în timp ce femeia se întorcea în Mazda. „Ai reuşit să te apropii suficient de mult pentru a-i afla numărul de înmatriculare?".

„Negativ."

„Johnson, asta e acum treaba ta. Vreau să găseşti un loc ascuns lângă poartă şi să notezi numărul ei de înmatriculare când iese. Preisler, urcă-te înapoi în vehicul şi fii gata să o urmăreşti când pleacă."

„Am înţeles", au răspuns bărbaţii.

„Haney şi Staelin", a ordonat apoi Harvath, „vreau numărul de coadă al avionului."

Amândoi bărbaţii i-au arătat un deget mare în sus.

După ce copilotul a ridicat scările de aer şi a securizat uşa, pilotul a aplicat puterea la motoare. Vâjâitul avionului a crescut, iar aeronava a ieşit pe pistă. Mazda s-a îndreptat spre poartă.

Harvath i-a făcut semn lui Sølvi să i se alăture înapoi în SUV-ul lor. Avea nevoie de o altă favoare. Unul mare.

CAPITOLUL 25 „Marea favoare" a lui H arvath era de fapt o colecţie de favoruri.

Dar, oricât de mult l-ar fi iubit, Sølvi nu putea face prea multe.

În primul şi în primul rând, i-a spus clar că, cu fotografii sau fără fotografii, nu avea de gând să facă verificări asupra ruşilor morţi de pe şantier. Îşi va semna propriul mandat de arestare. Dacă începea să scormonească înainte ca trupurile să fie descoperite, ar fi ajuns principalul suspect. A fost un eşec.

Verificarea permisului şi a înmatriculării Mazda era o altă poveste. Asta a fost fericită să o facă.

De asemenea, a fost fericită să scoată toate înregistrările CCTV de la aeroport. Şi înainte ca Harvath să o întrebe, s-a oferit să ia legătura cu o persoană de contact de la Autoritatea Aviaţiei Civile pentru a vedea dacă avionul depusese un plan de zbor.

Preisler a fost primul care a ieşit din parcare şi a urmat Mazda înapoi spre Oslo.

În timp ce restul echipei se urca în al doilea SUV cu Harvath şi Sølvi, ea lucra deja la telefon. Johnson a notat numărul de înmatriculare şi i l-a înmânat lui Harvath. Staelin, care acum se afla în locul lui, a făcut acelaşi lucru cu numărul de coadă al aeronavei, în timp ce Haney a pornit vehiculul şi a pornit înapoi spre Radisson.

Planul era să o ducă pe Sølvi înapoi la maşina ei şi apoi să se îndrepte spre casa sigură.

În ciuda orei târzii, era uimitor cât de repede reuşea să adune informaţii. Precizia elveţiană şi eficienţa germană nu aveau nimic în faţa norvegienilor.

Primul lucru care a venit înapoi a fost numele şi adresa proprietarului Mazda – o rusoaică care locuia la vest de centrul oraşului Oslo.

Folosirea ei era perfect logică. Atât Han, cât şi Sarov ar fi fost îngrijoraţi de faptul că ar fi fost văzuţi la hotel. Trimiterea unei persoane neobişnuite, o persoană căreia nimeni nu i-ar fi acordat o a doua atenţie, a fost o alegere inteligentă.

A fost, de asemenea, o bună strategie comercială. Harvath şi Johnson fuseseră atât de nerăbdători să intre în camera lui Han, încât trecuseră chiar pe lângă ea.

Harvath era pe punctul de a o întreba pe Sølvi ce altceva ar mai fi putut afla, când i-a sunat telefonul.

„Interesant”, a spus ea, citind textul pe care tocmai îl primise.

„Ce este?”

„Ghiciţi unde este angajat cel care se ocupă de bagaje?”.

Aveau doar două opţiuni. „Ambasada Rusiei”, a răspuns el.

„Foarte bine. Cum ai ghicit?”

„La pantofii ei”.

„Ai observat pantofii ei?”

„Am observat pantofii tuturor”.

„Ce-i cu ei?” a întrebat Sølvi.

„Erau simpli, ca şi ea. De mijloc. Nu era nimic strident sau exagerat. Nu părul ei, nu machiajul, nu unghiile sau bijuteriile. Dacă ar trebui să pun un cuvânt, ar fi competent. Profesioniste. Poate chiar plictisitor.”

„Ei bine, ai câştigat premiul. Lucrează la Comisia comună norvegiano-rusă pentru pescuit ca asistentă a ataşatului. Nu cred că se poate fi mai plictisitor de atât.”

„Un departament bun pentru a ascunde un ofiţer de informaţii.”

„Dacă e ofiţer de informaţii, e uimitoare. În cei şapte ani de când se află la Oslo, nimic nu a sugerat că este altceva decât o funcţionară.”

„Ceea ce o face să fie o alegere bună pentru a igieniza camera lui Han şi a-l verifica la ieşirea din hotel”, a spus Harvath. „Nu necesită o pregătire specială. „Tot ce este nevoie este cineva pe jumătate inteligent care să poată urma ordinele cum trebuie.”

„Să ai un paşaport diplomatic nu strică, de asemenea – doar în cazul în care eşti oprit de poliţie în timpul procesului”, a adăugat Sølvi.

„Adevărat.”

„Trebuie să presupunem că Sarov ştie despre oamenii de pe şantier”, a spus Sølvi. „Despre asta era vorba în cazul avionului. El şi Han sunt pe fugă.”

„Sunt de acord”, a spus Harvath, în timp ce l-a salutat pe Preisler şi i-a spus să întrerupă supravegherea Mazda. Femeia era un peşte mic. Ei ştiau unde locuia şi unde lucra. Urmărind-o mai departe nu ar fi riscat decât să le dea de gol. Dacă voiau să-i prindă pe Han şi pe Sarov, era mai bine ca cei doi bărbaţi să creadă că scăpaseră nepedepsiţi.

„S-ar putea să mai am nişte veşti bune”, a adăugat în timp ce şi-a deschis aplicaţia de e-mail şi a dat click pe un mesaj.

Apoi i-a arătat telefonul ca să-l vadă.

Patru litere erau evidenţiate cu bold: ENKR.

Era un cod de aeroport al Organizaţiei Aviaţiei Civile Internaţionale. Harvath a recunoscut acest lucru. La ce aeroport corespundea, însă, i-a scăpat. Era mult mai fluent în codurile de trei litere ale Asociaţiei Internaţionale a Călătoriilor Aeriene.

Sølvi a putut vedea că nu-l ştia. „Îţi dau trei încercări, iar primele două nu contează.”

„O să mă hazardez şi o să spun că nu este codul pentru Beijing sau Moscova.”

„Este corect. Nu este.”

„Kirkenes?”

„Bravo”, a răspuns ea.

„Cât mai durează până aterizează?”

„Este un zbor de două ore şi zece minute.”

Harvath a marcat timpul pe ceas. „Aveţi vreun agent acolo care să-i poată urmări de la aeroport?”.

„Eu nu ştiu. Dar ştiu pe cineva care ştie.”

„Cine?”

„Holidae Hayes.”

„De unde ştii asta?”

„L-am întâlnit”, a spus Sølvi. „Un american. Fost membru al CIA. S-a căsătorit cu o norvegiană. Un tip deştept.”

„Inteligent pentru că s-a căsătorit cu o norvegiană? Sau deştept ca şi cum ar fi inteligent?”

„Ambele.”

A zâmbit şi a dat din cap. „Cum îl cheamă?”

„Phillip Mercer.”

Harvath nu-l cunoştea, dar asta nu era o surpriză.

Existau o mulţime de foşti oameni ai Agenţiei împrăştiaţi prin lume.

„Cum te descurci cu înregistrările CCTV?”, a întrebat el. „Aş vrea să confirm că Han a fost în acel avion înainte de a o trezi pe Holidae şi de a-i cere să-l activeze pe Mercer.”

„Cineva lucrează la asta pentru mine. Nu am încă o oră estimată de sosire”.

Spuneţi-i al şaselea simţ al lui Harvath, dar cu cât se apropiau mai mult de Oslo, cu atât creştea încrederea lui în faptul că atât Han, cât şi Sarov se aflau în avion. Şi cu cât se îndepărtau mai mult de el, cu atât misiunea lui urma să devină mai dificilă.

În cele din urmă, s-a hotărât să-l sune pe Hayes. Două ore nu a fost prea mult timp pentru a pune la cale o operaţiune. Kirkenes se afla în pragul Rusiei. Când avionul a aterizat, dacă nu aveau „ochii pe ei”, puteau sfârşi prin a-l pierde definitiv pe Han.

CAPITOLUL 26 K IRKENES, N ORWAY C ând Sarov şi Han au sosit, au ieşit separat din aeroport. Sarov şi-a recuperat maşina din parcare şi s-a îndreptat spre casă, în timp ce Han – împreună cu valiza sa – s-a urcat într-un taxi care îl aştepta şi a fost dus la hotelul Thon din Kirkenes.

O structură modernă, de tip cutie, Thon era cel mai mare hotel din oraş şi se afla chiar pe malul apei.

Afacerile fuseseră în plină expansiune – mai ales cu turiştii asiatici.

Au venit să vadă urşii polari şi aurorele boreale.

Unii chiar credeau că conceperea unui copil sub lumini ar conferi prosperitate şi noroc.

Alţii au venit să se îmbarce pe vasele de croazieră la cheiul oraşului din apropiere. Oportunităţile de vizitare a obiectivelor turistice şi de aventuri arctice erau nelimitate, iar acestea îi furnizaseră lui Han acoperirea perfectă.

Kirkenes depindea de mult timp de exploatarea minereului de fier, singura sa industrie. Apoi, când mina s-a închis din cauza profiturilor slabe, Kirkenes a descoperit China.

Căutând să atragă investiţiile şi turismul chinezesc, a făcut schimb de delegaţii comerciale cu Beijingul şi a lansat o ofensivă de şarm. Oraşul minier a mers chiar atât de departe încât s-a transformat în „Cel mai nordic oraş chinezesc din lume” pentru un festival de iarnă recent.

Pe panourile din Kirkenes – scrise în mod normal în norvegiană şi rusă – erau adăugate caractere chinezeşti. A fost construită o arcadă tradiţională în stil Chinatown, ziarul local a luat un nume chinezesc şi a fost deschisă o piaţă „Ruta polară a mătăsii”.

În timp ce investiţiile chinezeşti au fost blocate de politica norvegiană, turismul chinezesc a decolat ca o rachetă. Han s-a încadrat perfect. Mai mult, obiectele pe care le-a transportat în valiza sa se potrivesc la fel de bine.

Pe lângă câteva cărţi cu coperţi moi despre urşii polari, transporta un aparat foto digital cu un singur obiectiv (DSLR), o lunetă, un telemetru şi un aparat de comunicare prin satelit. Pentru orice inspector vamal care îi verifica bagajul de mână, părea un turist chinez înstărit care se îndrepta spre urmărirea şi fotografierea urşilor polari.

Totuşi, echipamentul nu era ceea ce părea. Era, de fapt, o parte esenţială a misiunii sale. Fără ea, nu ar fi existat niciun test de probă a conceptului. Acesta era motivul pentru care insistase să se întoarcă la Radisson pentru a-şi recupera bunurile.

De asemenea, mai era şi problema medicamentelor sale. Deşi avea asupra sa câteva pastile, împreună cu un paşaport şi valută – în caz că ar fi trebuit să fugă – nu avea să fie suficient pentru a-l duce până la sfârşitul operaţiunii.

Fusese încântat când Sarov avusese ideea de a o trimite pe femeie pentru a-şi recupera bagajele.

Acum, că ajunsese în siguranţă în Kirkenes, se putea concentra asupra finalizării misiunii sale.

Scoase comunicatorul prin satelit, îl puse sub tensiune şi derulă o mică antenă magnetizată. Acest colţ al clădirii oferea o vedere clară şi neobstrucţionată spre cer, motiv pentru care îl solicitase. Cu toate acestea, comunicaţiile prin satelit nu funcţionau foarte bine prin sticlă.

Deschizând fereastra, a fixat magnetul pe partea exterioară a ramei, a conectat antena la comunicator şi a sincronizat-o cu smartphone-ul său. Software-ul de criptare al telefonului se va asigura că mesajul său va putea fi citit doar de destinatarul său.

După ce comunicatorul s-a fixat pe sistemul de sateliţi chinezesc, primul lucru pe care l-a transmis a fost un raport de situaţie către cartierul său general din Beijing.

Următorul mesaj a fost transmis către o locaţie mult mai apropiată. Având în vedere ora, nu ştia dacă persoana de contact se va trezi. Câteva momente mai târziu, a primit un răspuns: Transmisie primită. Totul este la locul lui.

În aşteptare.

Han nu avea altceva de făcut decât să se odihnească. Avea să aibă nevoie de el. Lucrurile erau pe cale să se complice foarte mult.

CAPITOLUL 27 H arvath şi Sølvi stătuseră împreună sub baldachinul de la Radisson, aşteptând ca maşina ei să fie adusă. Nici unul dintre ei nu vorbea. Chiar dacă ar fi vrut, nu putea să i se alăture. Aceasta era misiunea lui, iar ea era aşteptată înapoi la NIS. Puţinul timp pe care îl mai aveau împreună se scurgea şi mai repede.

Când maşina ei a apărut, el a înfăşurat braţele în jurul ei şi s-au sărutat. Niciunul dintre ei nu avea idee când se vor revedea.

„Ai grijă de tine", l-a sfătuit ea, cu braţele în jurul gâtului lui, pentru a nu-i provoca o durere suplimentară la coaste.

„Mă cunoşti", a răspuns el.

„Eu te cunosc. De aceea îţi spun să fii în siguranţă. Capul pe o rotiţă. Sună-mă dacă ai nevoie de mine".

„O să fiu bine", a spus el, sărutând-o din nou. „O să aduc nişte fructe de mare proaspete. Pentru ce este cunoscut Kirkenes?"

„Crab regal. Cei mari. Îi prind în Marea Barents".

„O să cumpăr cât de mult pot să car şi o să dăm o petrecere uriaşă."

„Promisiune?"

„Promit."

După încă un sărut, i-a dat bacşiş valetului şi a ajutat-o să urce în maşină. Apoi s-a alăturat coechipierilor săi în SUV-ul lor şi s-au întors la casa sigură şi şi-au împachetat echipamentul.

După ce toate vehiculele au fost încărcate, au făcut drumul până la aeroportul din Oslo, au transferat totul în avionul companiei şi s-au pregătit pentru decolare.

Avuseseră norocul să primească catering la bord, iar echipa a luat ce a vrut de la bucătărie. Fructe, peşte afumat, mezeluri, pâine, brânză şi produse de patiserie. Destul de standard. Singurul lucru fierbinte era cafeaua. Harvath a transmis totul.

Nu aveau de gând să stea prea mult timp în aer. Avionul lor era considerabil mai rapid şi avea să facă un timp mult mai bun decât cel în care se aflau Han şi Sarov. Şi, datorită unui mesaj de la Sølvi, a putut confirma că nu se aflau pe o pistă nebună.

Venise cu imagini de la camerele de supraveghere de pe aerodromul Kjeller. Amândoi bărbaţii fuseseră surprinşi de camerele de luat vederi. Harvath şi echipa sa erau pe drumul cel bun.

În continuare, îl sunase pe Holidae Hayes. În ciuda faptului că fusese trezită dintr-un somn adânc, trecuse imediat la acţiune. După ce a confirmat că luase legătura cu Mercer, a început să lucreze la celelalte lucruri pe care le ceruse Harvath.

Ştiind că nu mai putea face nimic altceva în acel moment, Harvath s-a parcat lângă Nicholas şi câini şi s-a instalat confortabil.

„Ai de gând să dormi?”, a întrebat omuleţul, deschizându-şi laptopul.

Harvath dăduse din cap. „Am să încerc. Ce pui la cale?”

„Mă uit la imagini din satelit. Există o activitate neobişnuită la câteva baze navale ruseşti din Peninsula Kola”.

„Care dintre ele?”

„Zaozyorsk şi Vidyayevo.”

„Ce fel de activitate?”

„O mulţime de oameni şi materiale care se deplasează. Navele sunt aprovizionate. Genul ăsta de lucruri.”

„Ruşii plănuiesc un exerciţiu naval?”, a întrebat Harvath.

„Nu din câte ştim noi. De aceea suntem atenţi.”

„Care sunt şansele să aibă legătură cu ceea ce lucrăm noi?”.

„Nu putem fi siguri, şi tot de aceea suntem atenţi”, a spus Nicholas. „Este un zbor rapid. Dormiţi puţin. Te voi trezi dacă apare ceva.”

Era puţin înainte de ora opt dimineaţa când avionul G700 al The Carlton Group a aterizat pe aeroportul din Kirkenes.

Harvath a observat diferenţa de temperatură în momentul în care s-a deschis uşa din faţă. În timp ce vara încă mai rezista jos în Oslo, sus în Kirkenes a fugit complet.

Aerul era rece şi avea o senzaţie urâtă. Iarna nu era departe. După ce aproape murise de frig la începutul anului, abia aştepta să termine misiunea şi să plece naibii de aici.

Când a coborât scările şi a păşit pe pistă, a putut vedea vehiculele pe care Holidae le organizase, aşteptându-i.

Se hotărâse deja ca Sloane şi Chase să preia supravegherea lui Han în timp ce Harvath se întâlnea cu Mercer şi restul echipei pregătea noua casă sigură.

După ce au transferat echipamentul în vehicule, toată lumea a plecat.

Cu Chase la volan şi Sloane în spate asamblând echipamentul, Harvath s-a urcat în SUV-ul lor şi a mers cu puşca în spate pentru drumul spre oraş.

„Te simţi mai bine?" îl întrebă Chase în timp ce ieşeau din aeroport şi intrau pe drumul principal.

„Cel puţin durerea de cap a dispărut", a răspuns Harvath.

„E un semn bun?", a spus cel mai tânăr agent.

„Nu am avut niciodată sifilis".

Harvath era pe punctul de a răspunde, când Chase s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a întrebat: „Sloane, e un semn bun?".

Harvath nu a avut nevoie să se uite înapoi pentru a şti că îi arăta lui Chase degetul.

„În ciuda grijii tale pentru bunăstarea mea", a remarcat Harvath, „hai să vorbim despre ceea ce trebuie să ne concentrăm. Chiar dincolo de graniţă, Flota de Nord a Rusiei se pregăteşte de ceva. Nu ştim ce este.

De asemenea, nu ştim dacă are legătură cu cetăţeanul chinez pe care suntem aici pentru a-l supraveghea.

„Singurul lucru care contează este să nu-l pierzi din vedere. Dacă el se mişcă, tu te mişti – şi te mişti în aşa fel încât să nu ştie că este urmărit.

De asemenea, vă acoperiţi unul pe celălalt. Nu vă despărţiţi pentru niciun motiv. Este clar?"

„Am înţeles", au răspuns ei.

„Bine. Trebuie să ne oprim să luăm ceva?".

„Negativ", a răspuns Sloane de pe bancheta din spate. „Am luat nişte cafea şi apă, împreună cu alte câteva lucruri, la coborârea din avion. Suntem mai mult decât bine".

Harvath s-a bucurat să audă asta. A apreciat şi el atitudinea ei. A sta într-un vehicul cu climă controlată era practic o experienţă de nivel Ritz-Carlton în comparaţie cu ceea ce toţi se confruntaseră la un

moment dat în cariera lor. În ceea ce priveşte locurile de ascundere, o maşină caldă, plină de cafea, apă şi gustări, era greu de bătut.

Când au intrat în capătul îndepărtat al parcării hotelului Thon, Harvath a zărit vehiculul pe care îl căutau şi i-a indicat lui Chase să se îndrepte spre el. În spatele lui, Harvath o auzi pe Sloane cum îşi încărca arma.

„Aştepţi ceva?”, a întrebat el, căutând să menţină temperatura operaţională scăzută.

„L-aţi întâlnit vreodată pe tipul ăsta?”

„Nu încă.”

„Cu asta suntem trei”, a răspuns ea. „În ceea ce mă priveşte, nu este în regulă până când nu este în regulă.”

„Recepţie bună”, a spus Harvath, recunoscând îngrijorarea ei.

„Rămâi în alertă.”

Ca răspuns, ea a aşezat un Glock 19, împreună cu două încărcătoare suplimentare, deasupra cotierei din faţă.

Chase a luat pistolul, i-a încărcat glisiera şi l-a ascuns între scaun şi consola centrală. Revistele au intrat într-un buzunar.

Harvath, care încă avea asupra sa H&K VP40, l-a lăsat acolo unde era în toc. Doar pentru că cei doi se simţeau un pic broaşte, nu însemna că era gata să sară.

S-au oprit lângă Mercer, care stătea într-un Mitsubishi Outlander gri, privind intrarea principală.

După ce s-a mai uitat o dată la fotografia pe care Holidae o trimisese prin SMS şi a confirmat că era el, Harvath a debusolat şi a ieşit afară.

Primul lucru pe care l-a observat a fost mirosul oceanului.

Era ceva diferit în legătură cu el în nordul acesta. Era mai intens decât în Oslo. Mai multă saramură. Îi plăcea.

Mercer a deschis încuietorile SUV-ului său şi i-a făcut semn cu mâna să vină alături de el. Harvath l-a obligat. S-a apropiat, a deschis portiera şi s-a urcat înăuntru.

Fostul agent CIA era exact aşa cum îl descrisese Holidae. Era un bărbat chipeş, în jur de şaizeci de ani – înalt, cu un nas proeminent şi o bărbie pe măsură. Cu părul castaniu-roşcat şi ochii palizi, cenuşii, avea o duritate dură şi curajoasă.

Direct din turnirul central, ar fi putut să-şi pună o pereche de pinteni şi să intre pe orice platou de filmare a lui John Ford sau Sergio Leone. Mercer a întins o labă enormă, iar Harvath a strâns-o.

„Bine aţi venit în Paradis”, a spus Mercer.

„Mi-aş dori să fi fost în alte circumstanţe”, a răspuns Harvath. „Mulţumesc că faci asta.”

„Deşi mi-am câştigat fiecare bănuţ din pensie – şi încă ceva –, încă apreciez faptul că unchiul Sugar îmi face depozitele directe la timp în fiecare lună.”

„Am înţeles.”

„Mai important”, a continuat bărbatul, „nu puteam să ratez şansa de a-l cunoaşte pe protejatul lui Reed Carlton.”

„L-aţi cunoscut?”

„L-am cunoscut? La naiba, da, îl cunoşteam. Am lucrat pentru el. De fapt, am fost acolo în ziua în care şi-a primit porecla.”

CAPITOLUL 28 „Nu ţi s-a spus niciodată toată povestea?” a întrebat Mercer. „Adică, ca să fiu corect, nu poţi aprecia cu adevărat o poreclă ca asta decât dacă ştii tot ce s-a întâmplat.”

Harvath nu auzise de fapt niciodată întreaga poveste.

„Mi-ar plăcea să o aud”, a răspuns el.

„Perfect. O să-ţi spun la micul dejun”. Uitându-se la Chase şi Sloane, în maşina de lângă ei, a adăugat: „Acei doi ucigaşi cu ochi de oţel sunt scutirea mea?”

„Aşa este”, a răspuns Harvath. „Preiau supravegherea. Mai e ceva ce trebuie să ştie?”

„Dacă părăsesc oraşul, ar trebui să se asigure că sunt înarmaţi. Lupii au fost răi anul acesta”.

Harvath, care avusese propria sa întâlnire cu lupii chiar dincolo de graniţa rusă, l-a liniştit: „Nu-ţi face griji pentru cei doi. Sunt întotdeauna înarmaţi.”

„Bine. Ai nevoie de ceva din vehiculul lor înainte de a pleca?”.

„Nu. Sunt pregătit”.

„Bine, atunci”, a spus fostul om al CIA. „Să pornim la drum.”

Satul de la malul mării era mic şi nu a durat mult până când a fost oferit turul de nichel, despre care Mercer a recunoscut că era prea scump.

Au trecut pe lângă Monumentul Eliberării Sovietice, care fusese ridicat de norvegienii recunoscători după ce Armata Roşie a lui Stalin, în ultimele luni ale celui de-al Doilea Război Mondial, a eliberat Kirkenes şi zona înconjurătoare de nazişti.

Următoarea era intrarea în Andersgrotta, un buncăr din perioada celui de-al Doilea Război Mondial care putea găzdui până la 2.500 de persoane.

Din cauza apropierii sale de graniţa cu Rusia şi a concentraţiei mari de trupe naziste, Kirkenes a fost cel mai bombardat oraş din toată Norvegia, suferind 328 de raiduri aeriene.

Lui Harvath i s-a părut ironic faptul că localnicii îi urau atât de mult pe nazişti, încât au ridicat un monument în cinstea celor care le bombardaseră satul – chiar dacă unul dintre aceste atacuri a inclus bombe sovietice cu explozibil înalt şi fosfor care au ars 170 de case până la temelii.

Au trecut pe lângă biserica din Kirkenes, înconjurată cu gardul ei alb, apoi au făcut un tur al Consulatului rus. Mercer a avut grijă să le arate statuia unui ursuleţ care se cocoţa pe un catarg, chiar afară.

„Este adevărat?" Harvath a întrebat.

„Norvegienii", a răspuns bărbatul cu o ridicare din umeri. „Mai este unul chiar peste drum".

Harvath a clătinat din cap. Habar nu avea dacă fusese făcut ca o insultă discretă la adresa ruşilor sau nu. I-a amintit de momentul în care ieşise din gara din Sankt Petersburg cu ani în urmă şi văzuse un câine care se năpustise asupra unei statui a lui Lenin. Ambele privelişti îl făcuseră să zâmbească.

Făcând cale întoarsă spre biserică, Mercer a găsit un loc de parcare, a oprit contactul şi a spus: „Restul drumului îl facem pe jos."

Amundsens era un restaurant şi o brutărie pitorească, cu o terasă în aer liber, situată pe o stradă pietonală.

„Înăuntru sau afară?", a întrebat Mercer.

„Depinde de tine."

Bărbatul a privit cerul acoperit de nori. „Hai să ne aşezăm afară. Nu au mai rămas prea multe zile frumoase ca aceasta."

Harvath a chicotit şi l-a urmat pe terasă.

O chelneriţă i-a salutat şi le-a spus să aleagă orice masă doreau. Au ales una în colţ, unde puteau discuta nestingheriţi.

Harvath a comandat ouă şi cafea. Mercer a comandat cafea şi pâine prăjită.

Imediat ce chelneriţa a plecat, Harvath a întrebat: „Ce ştii despre consulul general rus?".

„Sarov? Nu prea mult. Potrivit lui Holidae, a fost spion. De fapt, cunoscându-i pe ruşi, probabil că încă mai este."

„Altceva?"

Mercer a clătinat din cap. „Îşi păstrează un profil destul de scăzut."

„Bărbatul pe care l-aţi urmărit de la aeroport în această dimineaţă a călătorit sub pseudonimul Zhang Wei. Numele lui real este Han Guang. Este un ofiţer de informaţii chinez care lucrează pentru Ministerul Securităţii Statului."

„Un alt spion."

Harvath a dat din cap. „Ce crezi că pun la cale?"

Mercer s-a gândit o clipă la asta. „Singura dată când ruşii se bagă în pat cu chinezii este atunci când au nevoie de ceva. Ar putea fi vorba de bani. Ar putea fi vorba de tehnologie. „Spune ce vor."

„Dar de ce să nu lăsăm asta pe seama diplomaţilor? Oameni care se pot întâlni nestingheriţi la Moscova sau la Beijing. De ce să riscăm întâlniri clandestine, de la spion la spion, la Oslo?"

A fost o întrebare bună. „Poate", răspunse Mercer, „Han vrea să dezerteze şi Sarov se ocupă de verificarea lui.

Poate că au o istorie împreună. Poate că nu au.

Oricum ar fi fost, Norvegia ar fi putut fi singura ţară în care Han putea călători fără să tragă semnale de alarmă acasă.

„Şi dacă sunt Sarov, nu am de gând să-l interoghez în propria mea curte. Am fost antrenat mai bine de atât.

Oslo ar fi fost alegerea cea mai inteligentă".

„Până când am apărut eu şi am stricat petrecerea", a spus Harvath.

„Drept răspuns, au venit aici – la o aruncătură de băţ de graniţa cu Rusia."

„Doar după ce trimite o secretară de ambasadă la hotel să-i ia valizele şi să le ducă la aerodrom. De ce să te deranjezi atât de mult? Dacă situaţia era atât de periculoasă încât trebuia să fugi imediat – în mijlocul nopţii – de ce să nu-i cumperi tipului haine noi şi o periuţă de dinţi când îl duci în siguranţă?"

„Pentru că transporta ceva de valoare."

„Cum ar fi?"

„Poate doar efecte personale, amintiri ale vieţii pe care o părăsea în China."

„Eu nu cred asta", a spus Harvath. „Ce ofiţer de informaţii şi-ar pune în pericol evadarea dacă ar avea asupra sa dovezi compromiţătoare? Dacă chinezii nutreau suspiciuni în privinţa lui şi îi percheziţionau bagajele înainte de a părăsi ţara, totul se termina. Ar fi primit un glonţ în cap şi factura ar fi fost trimisă familiei sale."

„Ar putea fi un milion de alte lucruri. Paşapoarte suplimentare ascunse în căptuşeală. În numerar. Monede de aur. Un micro drive cu schemele unui nou avion de luptă invizibil. O fiolă de virus furată. Cine ştie? Tot ce contează este că era suficient de important pentru Han, pentru ruşi sau pentru amândoi ca să rişte să se întoarcă.”

„Asta pot cumpăra. Ce zici de creşterea bruscă a activităţii Flotei de Nord a Rusiei?”

„La Zaozyorsk şi Vidyayevo?” a întrebat Mercer.

Harvath a dat din cap.

„Exerciţiile militare rapide nu sunt o noutate pentru ruşi.

Aşa îşi testează gradul de pregătire”.

„Ce fel de bărci sunt la acele baze?”.

„La Zaozyorsk se află escadrila 11.

Submarine din clasa Typhoon, precum şi Oscaruri şi Iaseni”.

„Ceea ce înseamnă rachete balistice pe clasa Typhoon şi rachete de croazieră pe clasele Oscar şi Yasen”, a răspuns Harvath.

„Corect.”

„Şi la Vidyayevo?”

„Aceasta este Divizia a 7-a. Clasele Sierra şi Victor.”

„Submarine de atac”.

Mercer a dat din cap. „Rapid şi liniştit. Menită să protejeze navele de suprafaţă ruseşti şi să efectueze operaţiuni de căutare şi distrugere împotriva submarinelor americane cu rachete balistice.”

Lui Harvath nu i-a plăcut. „În mijlocul tuturor acestor lucruri, avem ruşii aducând un ofiţer de informaţii chinez pentru un loc în primul rând.”

„Crezi că de asta se află Han aici? Crezi că are legătură?”

„Nu cred în coincidenţe.”

„Nici mie nu-mi place.” „Deci, ce vrei să faci?”.

„Ceea ce vreau să fac şi ceea ce pot face sunt două lucruri foarte diferite. Aş vrea să le pun saci pe cap...” „Han şi Sarov”, a precizat Mercer.

„Da, ambele. Aş vrea să le pun într-o gaură foarte adâncă şi foarte întunecată şi să lucrez la ele până când voi primi răspunsuri. Dar asta nu e genul acela de misiune. Am fost însărcinaţi cu supravegherea şi cu colectarea de informaţii. Asta e tot.”

„Deci ai mâinile legate.”

„Până la un punct”, a spus Harvath. „Dar situaţia este fluidă.

Lucrurile se pot schimba.”

„Întotdeauna sunt aşa”, a răspuns fostul agent CIA, în timp ce chelneriţa le aducea cafeaua.

După ce ea a plecat de la masă, a continuat. „Pentru moment, tot ce poţi face este să-l ţii pe Han în vizor şi să raportezi ce se întâmplă.”

„Stai şi aşteaptă”, a murmurat Harvath. „Două dintre cele mai puţin preferate activităţi ale mele.”

„Ce-ar fi să găseşti o modalitate de a-i scoate la iveală – să le forţezi cumva mâna?”.

„Preocuparea mea este că vor decola din nou, aşa cum au făcut-o de la Oslo. Doar că de data asta ar fi dat bir cu fugiţii direct în Rusia şi asta ar fi fost sfârşitul operaţiunii mele.”

„Bine zis”, a spus Mercer. „Atunci de ce nu au făcut-o?”

„Înşurubaţi?”

„Da, de aici aş putea lovi graniţa cu un fier nouă. Ce mai aşteaptă? De ce să-l scoată pe Han din Oslo, să-l aducă până la Kirkenes, doar ca să se oprească înainte de a fi liber acasă? Sunt de neatins în Rusia. Chiar dacă e vorba de o dezertare, pot continua să-l interogheze de partea cealaltă. Dacă nu le plac răspunsurile lui sau orice obiect de valoare pe care l-ar putea oferi în schimbul libertăţii sale, îl pot da afară. Sau, mai bine, să-i dea acelaşi glonţ în ceafă şi acelaşi tratament de mormânt superficial pe care l-ar primi acasă. De ce să-l aducă atât de aproape doar pentru a-l parca într-un hotel?”.

„Mă pot gândi la două motive”, răspunse Harvath, rostogolind posibilităţile în creierul său. „Prima este că aceasta este un fel de tortură subtilă. Graniţa este la îndemână – libertatea lui Han este la îndemână. Dar dacă şi până când nu le va da ceea ce vor, el stă aici într-o cvasi-stare de purgatoriu cu ameninţarea mereu prezentă de a fi abandonat sau capturat de cealaltă parte.”

„Foarte posibil”, a spus Mercer. „Am folosit această ameninţare tot timpul la Langley.”

„Încă o mai fac. Pentru că funcţionează.”

„De acord. Care este al doilea motiv?”

„Al doilea motiv este că orice vor ruşii de la Han, are legătură cu Kirkenes.

Mai exact, are legătură cu faptul că Han se află în Kirkenes.”

„Cum ar fi?”

„Încă nu sunt sută la sută sigur de asta”, a spus el, luând o înghiţitură din cafea. „Trebuie să mai lucrez puţin la el. Va veni. Între timp, hai să vorbim despre Reed Carlton.”

CAPITOLUL 29 „Unitatea noastră”, începu Mercer, „se numea Huracan – după zeul mayaş răzbunător, distrugător de populaţie, zeu al vântului, al furtunii şi al focului.”

„De aici vine cuvântul uragan, nu?”.

„Exact. Nu aţi venit la noi când aţi vrut să se facă lucruri rele; aţi venit la noi când aţi vrut lucruri mai rele – mai rele decât ceea ce duşmanii Americii erau pregătiţi să facă. Iar la acea vreme, inamicul numărul unu al Americii era Uniunea Sovietică şi toate forţele proxy pe care aceasta le susţinea.

„De sus până jos, Huracan a fost copilul lui Reed Carlton. Nu numai că venise cu ideea, dar şi convinsese CIA să îl lase să o construiască şi să o conducă. Misiunea noastră a fost dublă: Am contracarat atât ameninţările, cât şi am lucrat pentru a destabiliza organizaţiile de la care proveneau.

„Făceam asta pişându-ne în corturile lor, semănând cât mai mult haos, suspiciune şi îndoială posibil. Am întors membrii unul împotriva celuilalt şi i-am făcut pe toţi să pună la îndoială Moscova. După cum îi plăcea lui Reed să spună, specialitatea noastră era să stingem incendii cu benzină.

„A fost un agent de teren uimitor, un strateg de cel mai înalt nivel. Era ca unul dintre acei savanţi care puteau gestiona zece partide de şah simultane. Indiferent de câte tablouri juca, le domina pe toate”.

„A fost unic”, a fost de acord Harvath. „Cum ai ajuns să te întâlneşti cu el?”

„Avusesem un parcurs bun cu Batalionul 1 Ranger, dar căutam mai multă emoţie, o provocare mai mare”, a răspuns Mercer. „Auzisem multe despre Delta Force şi am decis să încerc. În timpul selecţiei, am fost scos de la un exerciţiu şi mi s-a spus să mă prezint la comandantul Delta. Am crezut cu siguranţă că am dat-o în bară cu ceva şi că voi fi trimis la plimbare.

„Când am ajuns în biroul comandantului, mi-a spus să stau jos, să tac şi să fac orice îmi va spune următoarea persoană care va intra în cameră”.

„Şi următoarea persoană a fost Reed?”

„Aşa a fost. Acesta mi-a făcut o ofertă incredibilă. Mă voia pe Huracan. Mi-a spus că o să văd şi o să fac lucruri pe care până şi agenţii Delta ar fi invidioşi.

Problema era că trebuia să iau o decizie pe loc. Nu am „dormit” pe ea. Nu „Pot să revin la tine în câteva zile?”. Da sau nu.

„Să spun că a fost convingător ar fi puţin spus. Am fost mai mult decât intrigat şi am acceptat poziţia pe loc. A fost una dintre cele mai bune decizii din viaţa mea. Nu aş fi putut cere un şef mai bun sau o carieră mai interesantă.”

„Şi totuşi, cum se face că nu te-am cunoscut niciodată?”, a întrebat Harvath. „Nici măcar nu am auzit de tine. Pe deasupra, nu te-am văzut la înmormântarea lui.”

„Lucrurile nu s-au terminat bine între noi.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Să spunem doar că am avut un motiv întemeiat să plec”, a răspuns Mercer. „De fapt, un motiv foarte bun.”

„Soţia ta?”

„Ea a fost cu siguranţă o parte din asta, dar mi s-a oferit şi o altă poziţie – una care îmi permitea să lucrez în continuare în domeniul serviciilor de informaţii şi să fiu stabilit aici, în Norvegia.

Era o chestie de la sine înţeleasă – chiar dacă Reed nu era de acord. Aici ne deosebeam. A crezut că am nevoie de aprobarea lui. Nu am făcut-o.

„După cum am spus, a fost un şef grozav şi mi-a plăcut perioada petrecută la Huracan, dar era timpul pentru o schimbare. Nu mai voiam să trăiesc acea viaţă. Şi pe cât de convingător era Reed, pe atât era de manipulator. Îl vedeam mereu venind la un kilometru distanţă şi ulterior eram imun la el. În adâncul sufletului ştiu că mă respecta pentru că eram propriul meu om. De asemenea, sunt sigur că asta l-a enervat.

„A dedus că faptul că mi-am luat o altă slujbă era o formă de trădare. Întotdeauna s-a văzut pe el însuşi ca pe o figură paternă şi mă vedea ca pe un fel de fiu care îi datora loialitate şi supunere. Dar aveam deja un tată şi mă simţeam foarte bine în această relaţie.

„Când am plecat de la Huracan, nu am mai auzit de Reed.

Am fost dezamăgit, bineînţeles, dar aşa sunt lucrurile. Dacă voia să se comporte aşa, era alegerea lui. El şi-a continuat viaţa, iar eu am făcut la fel cu a mea. Care este citatul lui Robert Frost? Două drumuri se intersectau într-o pădure, iar eu am luat-o pe cea mai puţin circulată...”

„ Şi asta a făcut toată diferenţa”, a spus Harvath.

„Amin.”

„Îmi pare rău că relaţia ta cu el a decurs aşa cum a decurs. A fost un om foarte mândru şi adesea încăpăţânat. Cuvintele „Îmi pare rău” sau „Ai avut dreptate” nu prea i-au ieşit pe limbă.”

„M-am împăcat cu el cu mult timp în urmă. Totul este apă sub pod în acest moment”, a suspinat Mercer.

„Ai fi fost binevenită la înmormântare. Dacă aş fi ştiut toate acestea, ţi-aş fi făcut o invitaţie”.

„Sunt sigur că erau câteva feţe pe care mi-ar fi plăcut să le văd, dar nu-ţi face griji. Mi-am spus la revedere în particular, de aici.”

„Cu toate acestea, ai pierdut câteva poveşti minunate.”

„Fără îndoială. Era un personaj deosebit.”

„Apropo de poveşti”, a spus Harvath. „Cum şi-a primit porecla ar fi fost un succes la priveghiul irlandez pe care i l-am organizat.”

„În funcţie de cine se afla în cameră, s-ar putea să fi fost nevoit să redactez câteva detalii ici şi colo. Am încălcat o mulţime de reguli pe atunci, împreună cu câteva legi, dar cel de-al Treilea Război Mondial nu a avut loc niciodată. Mi-ar plăcea să cred că a fost din cauza a ceea ce am făcut, nu în ciuda ei.”

Chelneriţa a venit şi le-a aşezat comenzile pentru micul dejun. După ce le-a completat cafelele, s-a dus să se ocupe de o altă masă. În timp ce Harvath a început să mănânce, Mercer şi-a continuat povestea.

„Imaginaţi-vă Berlinul în 1985. Au trecut patru ani până când zidul avea să cadă – ceva ce nici măcar nu am putut vedea că se va întâmpla. Nu şi atunci. Sigur, sovieticii nu o duceau prea bine.

Ocuparea Afganistanului de către ei fusese un dezastru, dar o menţinuseră pentru că voiau ca fiecare soldat sovietic să treacă prin acea maşină de tocat carne şi să iasă de acolo după ce văzuse lupta. A fost formidabil. Nicio altă armată din lume nu avea o astfel de experienţă la acea vreme. Nici măcar nouă.

„A mai existat, totuşi, un alt motiv pentru care au rămas. Pur şi simplu, nu aveau nicio idee despre cum să se extragă în mod corespunzător şi să plece naibii de acolo. Afganistanul era o ancoră legată de gâtul lor. Îi trăgea pe fundul oceanului. Noi, bineînţeles, le puneam pietre în buzunare, sprijinindu-i pe mujahedini împotriva lor. Acesta, desigur, avea să se întoarcă pentru a ne muşca de fund în stil mare, dar, aşa cum nu am putut prevedea căderea zidului, nu am putut vedea nici 11 septembrie 2001 – mai ales nu la acea distanţă.

„Între timp, în întreaga Uniune Sovietică, Partidul Comunist era o glumă – o adunătură de plutocraţi corupţi şi mafioţi. Mai devreme sau mai târziu, muzica avea să se oprească şi nu mai erau suficiente scaune pentru toată lumea.

Cu toţii începeau să simtă acest lucru şi asta îi speria de moarte. Cei mai mulţi începuseră să caute ieşirile.

„O mână de oameni au crezut că poate ar putea inversa declinul Uniunii Sovietice şi au început să caute ceva care să îi redea „măreţia”. Ceva care i-ar fi readus în vârf.

„Un geniu de la KGB a decis că are o idee genială. El voia să iasă la înaintare şi să încerce să dea lovitura. Uitaţi pentru o clipă că, în jocul de informaţii, cei mai valoroşi jucători ai tăi reuşesc duble, poate ocazional triple. Ceea ce nu se face este să mergi şi să pui totul pe lovirea unui home run. Sunt prea al naibii de periculoşi. Numai ruşii ar fi putut fi atât de disperaţi încât să încerce să facă o operaţiune de genul celei pe care au făcut-o. „Nu am avut nici o idee.

„Aşa că, aşa cum am spus, suntem în 1985. 27 septembrie, mai exact. Cea mai umedă zi din istoria Washingtonului. Aproape 10 cm de ploaie în 24 de ore. Când ne-am îmbarcat în avionul nostru spre

Berlin, „Money for Nothing” de Dire Straits era melodia numărul unu în Statele Unite. Când am aterizat în Germania, toţi erau înnebuniţi după un tip pe nume Falco şi un cântec numit „Rock Me Amadeus”.

Nu e chiar genul meu de muzică, dar cel puţin nu ploua.

„Echipa Huracan fusese trimisă de urgenţă în Europa pentru că un diplomat NATO şi familia sa fuseseră luaţi ostatici. Şi nu orice diplomat NATO, să ştiţi.

Vorbim de un şef adjunct de stat major – cu o mulţime de informaţii strict secrete, în special în ceea ce priveşte forţele şi poziţia nucleară. Nu era genul de persoană pe care să vrei să cadă în mâinile inamicului.

„Din toate dovezile disponibile, se părea că în spatele răpirii se afla Facţiunea Armatei Roşii Germane.

Dar lui Reed ceva nu i se părea în regulă. Pe tot parcursul zborului, el şi-a lucrat sursele. Din nefericire, nimeni nu ştia nimic – nici măcar un agent pe care îl avea în cadrul organizaţiei teroriste. Totul era prea curat. Mult prea curat. Reed a simţit mirosul unui şobolan. Una mare, rusească.

„Deci, Reed fiind Reed, ce a făcut? A început să-şi facă o strategie. Se uita la poze cu familia, cu casa, cu locaţia unde s-a întâmplat totul, cu detaliile de protecţie care au fost ucise şi a început să facă inginerie inversă a ceea ce s-a întâmplat.

„Puţin câte puţin, centimetru cu centimetru, a început să dezvolte o imagine alternativă a evenimentelor. Nimeni altcineva nu putea vedea ce vedea el, bineînţeles. Cel puţin nu încă. Toată treaba avea nevoie de mai multă carne pe os. Aşa că Reed a continuat să insiste.

„De îndată ce am fost la pământ, a contactat şi mai multe persoane de contact. I-a pus pe şefii staţiilor CIA din toată Europa – inclusiv Berlinul – să facă presiuni, să tragă şi să-şi convingă sursele. Era perfect clar pentru toată lumea că nu avea de gând să se oprească până când nu găsea o portiţă de lumină cu care să arunce cazul în aer.

„Şi apoi, la două zile după ce am ajuns, s-a întâmplat.”

CAPITOLUL 30 „Reed a aflat despre o casă sigură în Berlinul de Est”, a spus Mercer. „Se presupune că se afla sub controlul poliţiei secrete a Germaniei de Est – Stasi. Dar, pe măsură ce a continuat să sape, s-a dovedit că proprietatea aparţinea KGB-ului.

„Era considerată a fi bijuteria coroanei lor în Berlinul de Est. Se spunea că locaţia era atât de sigură, încât operau din interiorul ei cu impunitate. Absolut nicio teamă. Ei credeau că este inexpugnabilă. Ruşii aveau bile de mărimea unor clopote de biserică. Dar Reed Carlton's era mai mare.

„Din toate informaţiile pe care reuşise să le adune, casa conspirativă era locul unde KGB-ul îşi desfăşura cele mai sensibile misiuni. Totul indica faptul că era cea mai probabilă locaţie a diplomatului şi a familiei sale.

„Totuşi, asta nu era suficient de bun pentru Reed. Nu pentru genul de operaţiune pe care o plănuia el. Avea nevoie să fie supravegheat efectiv. Şi pentru a realiza asta, avea nevoie de ajutor.

Intră britanicii.

„MI6 avea o operaţiune solidă în Berlinul de Est, în special în acel sector. Dacă cineva îi putea oferi confirmarea de care avea nevoie, acela era britanicul.

„Lucrul important de reţinut este că, pentru vremea sa, acest lucru era ca şi cum ar fi organizat raidul lui bin Laden, dar cu mult mai puţini bani şi fără timp. Nu aveam capacitatea de a face o machetă a unei structuri identice pe care să putem exersa. Iar capacităţile noastre de supraveghere de atunci nu erau nimic în comparaţie cu ceea ce avem astăzi. Cel mai bun şi singurul lucru pe care îl aveam în favoarea noastră era că ruşii nu ştiau că venim.

„Dintre membrii echipei, ne-am gândit că s-ar putea ca şi ei să se simtă atât de intangibili încât să aibă garda jos. Dar Reed ne-a dezminţit imediat această idee. „Întotdeauna”, ne-a poruncit el, „să presupunem că adversarul este mai bine echipat, mai bine antrenat şi mai bine pregătit pentru luptă decât tine”. A fost un sfat pe care cu toţii l-am luat la inimă şi nu l-am uitat niciodată.

„Avea perfectă dreptate, bineînţeles. Să sperăm că vom face intrarea şi vom expedia cu uşurinţă o grămadă de ruşi pe jumătate beţi şi somnoroşi nu era doar arogant din partea noastră; era şi stupid şi periculos. Ne-a băgat frica de Dumnezeu în noi şi operaţiunea a fost mai bună din acest motiv.

„În timp ce britanicii se străduiau să confirme, sau să se apropie cât mai mult posibil de confirmare, că diplomatul şi familia sa se aflau înăuntru, noi ne-am apucat de munca şi mai grea – elaborarea unui plan pentru a intra şi a ieşi. Şi nu doar al casei de siguranţă, ci şi al Berlinului de Est însuşi.

„Aşa cum era moda lui, Reed a preferat să planifice în sens invers, începând cu extracţia. Deşi întotdeauna ar fi existat situaţii neprevăzute, a pornit de la ipoteza că misiunea fusese un succes şi că echipa îşi atinsese obiectivul. Asta însemna că am pus în siguranţă diplomatul, soţia sa şi cei doi copii adolescenţi. Tot ce mai rămăsese de făcut era să îi ducem înapoi în siguranţă în Berlinul de Vest.

Iar Reed fusese foarte clar în legătură cu aşteptările sale în această privinţă. Pentru că urma să plecăm cu patru persoane în plus, evadarea noastră trebuia să se facă printr-o metodă complet diferită.

„Să ajungem în Berlinul de Est urma să fie destul de periculos, dar când am văzut care vor fi mijloacele noastre de extracţie, sunt sigur că mi-au ieşit ochii din cap. Cu toate acestea, fusese decis.

„În timp ce aşteptam să primim veşti de la britanici, am întocmit o listă de echipamente şi ne-am apucat să căutăm tot ce ne trebuia şi să punem oamenii la punct. Eram norocoşi că aveam bugetul pe care îl aveam. Ar fi fost o adevărată bătaie de cap să furăm o parte din lucrurile alea.

„Până când britanicii s-au întors la noi, aveam totul destul de bine securizat. Singurul lucru care mai rămăsese de făcut era să decidem dacă existau suficiente informaţii pentru a continua. Pe baza evaluării

britanicilor, exista o probabilitate de şaptezeci la sută ca diplomatul şi familia sa să se afle în casa sigură. Ajunsesem la punctul în care trebuia să mergem sau nu.

„Dacă aveam dreptate şi ostaticii erau înăuntru, atunci era „La naiba cu ruşii”. Ei erau actorii răi, iar orice sânge ar fi fost pe mâinile lor. Dar dacă ne înşelam şi nu se aflau înăuntru, atunci noi eram cei care eram terminaţi. Reed a luat decizia că vom lansa atacul în noaptea următoare.

„Îmi amintesc că luna era strălucitoare, ceea ce nu era deloc bine pentru noi. Dar nu aveam de ales. Ar mai fi trebuit să treacă cel puţin opt zile până când am fi avut parte de o noapte fără lună. Nu aveam cum să-i lăsăm pe diplomat şi familia lui să aştepte atât de mult.

„Patru ultrauşoare au fost scoase dintr-un hangar securizat de pe aeroportul Tempelhof chiar înainte de miezul nopţii. Pe aripile avionului cu două locuri erau fixate stele roşii strălucitoare, menite să imite avioanele forţelor aeriene sovietice. Aspectul nu era perfect, dar nu trebuia neapărat să fie aşa.

Tot ce doream era să dăm trupelor RDG un motiv să nu tragă în noi dacă am fi fost reperaţi.

„Forţa noastră de asalt era formată din patru membri Huracan – eu, Reed, un tip pe nume Davis şi un altul pe nume Thompson. Din cauza limitărilor de greutate, nu puteam lua cu noi decât un număr limitat de echipamente. Fiecare om avea asupra sa un pistol, un pistol mitralieră MP5 cu amortizor, încărcătoare de rezervă şi o mână de alte bunătăţi.

„Patru piloţi cu experienţă în domeniul ultrauşoarelor fuseseră aduşi de la Baza Aeriană Ramstein. Ca şi noi, i-am echipat cu ochelari de vedere pe timp de noapte. Misiunea lor era să ne ducă peste zid până la o pistă de aterizare improvizată pe care britanicii o instalaseră în mijlocul parcului Treptower.”

„Nu există şi acolo un memorial de război sovietic?”, a întrebat Harvath, care operase şi el înainte în Berlin.

„Aşa este. De fapt, cea mai bună bucată de iarbă pe care ne puteam aşeza era chiar în faţa ei, aşa că exact acolo am aterizat”, a explicat Mercer. „Din păcate, era prea riscant pentru ultrauşoare să stea acolo, în mijlocul parcului, şi să ne aştepte. Prin urmare, aveau o singură misiune – să ne ducă înăuntru şi apoi să se scoată singuri de acolo.

„Mi s-a părut că am stat pe pistă o veşnicie, aşteptând să se dea undă verde pentru a decola. Dar până la finalizarea următoarei etape a operaţiunii, nu puteam face nimic.

„O echipă a Forţelor Speciale fusese trimisă în landul est-german Saxonia. Acolo, ar fi creat diversiunea pe care Reed o ceruse.

„Fusese important ca devierea să fie mare.

Masiv, chiar. Orice lucru localizat doar la casa sigură ar fi pus în alertă echipa din interior. Dacă diversiunea era resimţită în tot oraşul Berlinul de Est, era mai puţin probabil să provoace suspiciuni. Şi, după părerea lui Reed, cel mai bun mod de a păcăli un rus era să înfăşori înşelăciunea în mantia a ceva cu care erau mult prea obişnuiţi – inepţia statului.

„La ora stabilită, explozibilii au fost detonaţi la centralele electrice din Vockerode şi Thierbach. Câteva secunde mai târziu, Berlinul de Est a fost cufundat într-o pană de curent completă şi totală.

„De îndată ce observatorii au confirmat că luminile s-au stins, ni s-a dat permisiunea să decolăm."

CAPITOLUL 31 „Zborul a fost rapid. Mai puţin de cinci minute. Piloţii au reuşit să detecteze indicatoarele cu infraroşu pe care le puseseră britanicii şi au adus ultrauşoarele pentru aterizări perfecte. S-au oprit doar suficient de mult timp pentru ca fiecare dintre noi să ne luăm echipamentul şi să coborâm.

„În momentul în care cel de-al treilea avion a aterizat, primul era deja la capătul ierbii, întorcându-se şi alimentându-se pentru a decola.

„Contactul nostru britanic veghea de la linia copacilor. După ce am coborât din ultrauşoare, ne-a dat un semnal şi ne-am îndreptat spre el. Nu-l voi uita niciodată. Avea un ten ruginit şi ochii perpetuu injectaţi de sânge. Numele bărbatului era Ashford", a spus Mercer.

„Robert Ashford?" Harvath ne-a întrebat.

„Da. Ăsta e tipul. Îl cunoaşteţi?"

Harvath îl cunoscuse foarte bine. Ashford fusese una dintre cele mai de încredere contacte ale Bătrânului în serviciile secrete britanice. Dar la sfârşitul carierei sale, Ashford a decis să profite de poziţia sa şi a cedat în faţa îngerilor săi mai mici.

Ashford lucra la MI5 la vremea aceea, căutând să-şi umple cuibul şi să se strecoare într-o pensie foarte luxoasă.

A făcut alegerea greşită de a-şi trăda atât ţara, cât şi aliaţii.

Atât de gravă fusese fărădelegea lui, încât Reed Carlton ar fi putut dispune uciderea lui. Un singur cuvânt din partea lui Carlton şi Harvath ar fi făcut-o bucuros. În schimb, Bătrânul venise cu un plan diferit pentru Ashford. În schimbul cooperării sale, viaţa britanicului fusese cruţată, dar el fusese alungat într-un mic sat de pescari din Alaska, unde avea o slujbă istovitoare pe un trauler numit Rawhide.

Când Ashford a murit, Carlton l-a trimis pe Harvath să identifice cadavrul şi să confirme. A fost înmormântat în cimitirul unei mici biserici sub noua identitate pe care o primise.

Ashford fusese cel care, cu mult înainte ca Harvath să ştie că era murdar, îi dezvăluise porecla Bătrânului.

„Îl cunoşteam", a spus Harvath cu nonşalanţă. „A murit acum câţiva ani. Atac de cord."

„Ce păcat. El şi Reed erau prieteni. Au efectuat multe misiuni împreună."

„Ai făcut vreodată vreo operaţiune cu el?" a întrebat Harvath, căutând să afle dacă Mercer ar fi putut fi compromis la un moment dat.

„Nu l-am întâlnit decât de câteva ori. Toate acestea în timpul mandatului meu la Huracan.”

Harvath s-a bucurat să audă asta. „Deci ce s-a întâmplat după ce ai ajuns la sol şi te-ai conectat cu Ashford?”.

„După ce s-a asigurat că toţi ultrauşorii au scăpat în siguranţă, Ashford a stins balizele IR şi ne-am îndreptat spre casa sigură a KGB-ului. La o stradă distanţă, ne-am întâlnit cu o echipă de foşti agenţi SAS care ne-au însoţit pentru operaţiunea de asediu.

„Cu toţii trecusem prin antrenamente extinse de salvare a ostaticilor. Davis şi Thompson, foşti membri ai Delta Force, aveau o experienţă deosebită, la fel ca şi mai mulţi din partea SAS.

Conform informaţiilor pe care britanicii le dezvoltaseră, diplomatul şi familia sa erau ţinuţi în camere diferite, la etaje diferite ale casei. Acest lucru a făcut ca asaltul să fie mai dificil, dar a însemnat, de asemenea, că ruşii aveau toate şansele să fie mai răspândiţi.

„Cea mai mare întrebare era dacă ofiţerii KGB îşi vor ucide prizonierii odată ce îşi vor da seama că se pregăteşte un atac.

„Sentimentul nostru era că, deşi în mod normal este o tactică teroristă, nu puteam fi absolut siguri. Trebuia să operăm ca şi cum fiecare membru al familiei era păzit de un antagonist înarmat care avea ordin explicit de a ucide. Asta însemna că era extrem de necesar ca misiunea să respecte maxima: viteză, surpriză şi violenţă copleşitoare a acţiunii.

„Pe lângă radiourile pe care ni le aduseseră, băieţii de la SAS aveau cu ei frânghii şi hamuri. Aceştia ar fi accesat acoperişul de pe o clădire adiacentă şi ar fi coborât de sus. Echipa Huracan se împărţea în două şi lovea simultan uşile din faţă şi din spate.

„În cel mai bun caz, erau patru, poate şase ruşi înăuntru. Se credea că erau înarmaţi, dar nu foarte mult.

Pistoale, poate şi puşti de vânătoare. Nu că ar fi avut vreo importanţă.

Într-o situaţie de luare de ostatici de aproape, orice armă de foc era rea. Era esenţial să ne îndeplinim cu toţii rolurile fără greş.

„Cum Ashford era singurul dintre noi care nu avea o pregătire aprofundată în domeniul salvării de ostatici, trebuia să rămână afară ca observator. Dacă apărea vreun militar local sau forţele de ordine, treaba lui era să-i încetinească prin orice mijloace posibile – inclusiv prin folosirea unui pistol şi a unui pumn de grenade cu care fusese înarmat.

„Odată ce echipa SAS a fost la locul ei pe acoperiş, Davis şi cu mine ne-am strecurat şi am plasat o încărcătură C-4 pe uşa din faţă, în timp ce Reed şi Thompson au făcut acelaşi lucru în spate.

„Când s-a confirmat că toată lumea era pregătită să plece, Reed a dat ordinul de a ataca casa sigură.

„Încărcăturile au detonat, aruncând uşile din faţă şi din spate şi aruncând în jos o ploaie de lemn, oţel şi tencuială spartă. La etaj, sticla s-a spart în timp ce oamenii SAS au explodat prin ferestre şi printr-un luminator vechi.

„Pe măsură ce ne făceam intrarea, am aruncat flashbangs şi am măturat din cameră în cameră, angajându-i pe ruşi.

„Mulţi dintre agenţii KGB, după cum speram, dormeau – dar nu toţi. Cei care puteau fi împuşcaţi imediat au fost. Ceilalţi au ripostat la foc.

„A fost un schimb de focuri infernal. Şi abia când totul s-a terminat ne-am dat seama că britanicii subestimaseră numărul ruşilor din interiorul casei conspirative. A fost mai mult decât dublu faţă de scenariul lor cel mai rău. Până când s-a risipit fumul, am numărat treisprezece în total, dar asta nu a fost cel mai rău.

„Diplomatul a fost găsit înlănţuit de un pat de metal la etaj. Fusese bătut crunt şi aveam să aflăm mai târziu că fusese torturat psihologic prin intermediul unei lămpi intens luminoase care rămăsese aprinsă, zi şi noapte, de când fusese capturat. Stingerea a fost prima dată când lumina a fost stinsă.

„Fiul său a fost găsit în camera alăturată, încătuşat de un calorifer. Deşi încasase şi el mai multe lovituri, era într-o stare mult mai bună decât tatăl său.

Adevărata oroare a casei, însă, era ceea ce se întâmplase la parter.

„Au găsit-o pe soţia diplomatului în sufragerie şi pe fiica sa adolescentă în bucătărie. Amândoi erau însângeraţi, dezbrăcaţi şi păreau a fi sub influenţa unui fel de narcotic.

„Pe podeaua bucătăriei, lângă fiică, unul dintre ruşi zăcea sângerând din cauza rănilor provocate de gloanţe, dar încă în viaţă. Pantalonii îi erau descheiaţi. Nu a fost nevoie de multă creativitate pentru a-ţi imagina ce le făcuseră femeilor. Acesta a fost punctul de ruptură pentru Reed.

„I-a scuipat tipului o întrebare în rusă, dar bărbatul a refuzat să răspundă. Apucând cel mai apropiat obiect pe care l-a găsit, a trântit o conservă enormă de fructe direct în boaşele ofiţerului KGB. Vorbesc foarte tare. Apoi a pus din nou întrebarea. Tot tipul a refuzat să răspundă. Aşa că Reed s-a apucat de el şi mai tare.

„A sfârşit prin a rupe ambele testicule ale rusului şi a mutilat naibii bagheta magică a omului.

Nici unul dintre noi nu mai văzuse aşa ceva.

„Obişnuiam să glumim că Reed avea o singură slăbiciune – femeile, copiii şi animalele. De fapt, obişnuiam să-l tachinăm pe tema asta, inclusiv eu, deşi era superiorul meu. Ceea ce făcuseră ruşii ăia, însă, era absolut dincolo de orice limite. Cu toţii am simţit asta. Reed nu era doar indignat de asta; era şi jignit.

„Exista un cod. Numiţi-o simţ al decenţei. Oricât de răi ar fi fost ruşii, el se aştepta ca ei să trăiască după el.

Teroriştii arabi erau nişte animale. Se aştepta la acest tip de sălbăticie din partea lor. Dar nu din partea ruşilor – şi mai ales nu din partea agenţilor KGB.

„Se aştepta la un anumit grad de marchiză de Queensbury din partea lor. Într-un cuvânt, îi găsea lipsiţi de omenie. Trecuseră de o limită clară. Dintr-un simţ al onoarei, Reed trebuia să îndrepte lucrurile.

„Tipul ăla cu placajul de nuntă stricat era singurul rămas în viaţă în casa conspirativă – un mesaj pentru Moscova.

„Diplomatul şi fiul său, oricât de loviţi ar fi fost, erau destul de puternici pentru a merge. Soţiei şi fiicei le-a fost mult mai greu. Am sfârşit prin a fi nevoiţi să-i ducem afară.

„Întotdeauna strateg, Reed a anticipat că s-ar putea să avem de-a face cu răniţi şi a elaborat un plan.

„Ashford şi echipa sa ne-au dus la punctul de extracţie şi au stabilit un perimetru în timp ce urcam scările spre acoperişul clădirii.

„Ne aflam literalmente la umbra infamului zid, care era de fapt două ziduri. Privind în jos, puteam vedea zona dintre ele, cunoscută sub numele de banda morţii. Turnuri de pază, garduri acoperite cu sârmă ghimpată, patrule de câini, tranşee anti-vehicule, proiectoare, mitraliere activate de fire de declanşare, mine de teren... A fost un coşmar.

„Reed a ales acest loc de-a lungul benzii morţii pentru că era cel mai îngust. Din locul în care eram ghemuiţi, chiar puteam auzi oamenii mergând pe stradă şi purtând conversaţii pe partea Berlinului de Vest a zidului.

„În timp ce Davis, Thompson şi cu mine îl pregăteam pe diplomat şi familia sa, Reed a despachetat şi asamblat cea mai rea arbaletă pe care o văzusem vreodată. Împreună cu el avea o bobină de filament de nailon de înaltă rezistenţă pe care a glisat-o pe ceea ce părea a fi un cric de bobină improvizat, făcut dintr-un suport de hârtie igienică.

„Ataşând un capăt al filamentului la un bolţ, a armat coarda arcului şi a încărcat bolţul în canelura ţevii.

Apoi, în timp ce a pus arma la umăr şi şi-a activat luneta de vedere pe timp de noapte, m-a pus să lansez un semnal rapid în infraroşu către o maşină pe care o avea în aşteptare pe partea cealaltă. Şoferul maşinii şi-a aprins propria baliză cu infraroşu, care se afla în vârful unui teanc de saci de nisip de pe stradă.

„După o ultimă verificare a vântului, Reed a scos siguranţa, a expirat şi a lăsat să zboare şurubul.”

„Lasă-mă să ghicesc”, a spus Harvath. „A nimerit-o. Exact în centru.”

„Nici pe departe”, a răspuns Mercer cu un zâmbet. „Nu ne-am dat seama decât după aceea, dar nu numai că a depăşit sacii de nisip, dar aproape că l-a tras în ţeapă pe şoferul nostru, care stătea la o

distanţă pe care o credea sigură, lângă vehiculul său. Şurubul a lovit maşina, a trecut direct prin panoul din stânga spate şi a fost la un centimetru de a străpunge anvelopa.”

Harvath a râs, iar durerea din coaste i-a amintit să mai ia câteva ibuprofenuri. În timp ce se întindea după apă, Mercer a continuat.

„Acum că linia de nailon era până la capăt, am ataşat un cablu de oţel şi l-am pus pe şofer să tragă peste el.

După ce a ajuns la el, l-a ataşat de partea din spate a vehiculului său, în timp ce eu am înfăşurat capătul nostru de cablu în jurul unui coş de fum. Apoi l-am pus să împingă maşina înainte până când linia a fost întinsă.

„Nu am putut să-l trimitem încă pe diplomat sau pe vreunul dintre membrii familiei sale. Unul dintre noi trebuia să meargă primul pentru a se asigura că este în siguranţă. Davis, Thompson şi cu mine ne-am oferit voluntari. Reed l-a ales pe Davis.

„Trecând cu un ham, a fixat căruciorul pe linie, s-a asigurat că îi poate susţine greutatea şi, cu MP5-ul în spate, s-a balansat peste marginea acoperişului şi a intrat cu tiroliana în Berlinul de Vest.

„Apoi, am încercat să-l trimitem pe diplomat, dar el a insistat ca familia lui să meargă prima. Aşa că i-am explicat fiului său cum funcţiona sistemul de frânare, i-am fixat hamul şi l-am trimis în partea cealaltă.

„Fiica trebuia să ne urmeze, dar nu avea cum să stea în picioare. Aici a fost momentul în care planificarea lui Reed a dat roade.

„A adus cu el ceea ce semăna cu un sac de cadavre din pânză. După ce a fost gata, am ataşat geanta la cablu, am trasat o frânghie în spatele ei şi am coborât-o încet pe partea cealaltă.

„A fost un proces anevoios care a lăsat-o pe fiică expusă mult prea mult timp, după părerea mea, dar a funcţionat.

De îndată ce a fost scoasă de şofer şi de fratele ei, am tras sacul înapoi şi am repetat procesul pentru soţia diplomatului.

„După ce a fost în siguranţă pe partea cealaltă, am trimis diplomatul. Apoi Thompson a plecat. În cele din urmă, am rămas doar eu şi Reed în picioare pe acoperiş. I-am spus că voi face ultima cursă, dar nu a vrut să facă nimic. Eu urma să merg, urmat de el. Aveam ordinele mele, aşa că am făcut clic şi am făcut una dintre cele mai antrenante plimbări pe care le-am făcut în viaţa mea.

„Ştiam că Reed plasase lunetişti pe partea dinspre Berlinul de Vest, gata să elimine orice soldaţi din RDG care ar fi putut să ne vadă şi să tragă în noi, dar niciun roller coaster, nici înainte, nici după aceea, nu mi-a mai făcut inima să bată şi sângele să pompeze aşa cum am făcut-o noi în acea noapte. Operaţiunea fusese un succes.”

„Aceasta este o adevărată poveste de sala de faimă. Una pentru cărţile de istorie”, a spus Harvath.

„Absolut.”

„Şi cum rămâne cu porecla lui Reed?”

„Întotdeauna există o şedinţă de bilanţ a echipei”, a spus Mercer, zâmbind în timp ce-şi amintea de ea.

„Întotdeauna”, a fost de acord Harvath. „Şi este întotdeauna îmbunătăţită în prezenţa alcoolului.”

„Prea adevărat. Ceea ce înseamnă că nu te va surprinde să afli că, după ce l-am adus pe diplomat şi familia sa în siguranţă la ambasadă, am decis să bem ceva pentru a ne mai relaxa.”

„Noi nu am făcut niciodată asta în echipele SEAL, dar te cred pe cuvânt că şi altor unităţi le place să facă asta.”

Mercer a râs din nou. „Ne înţelesesem să ne întâlnim cu Ashford şi cu britanicii, care aveau propriul lor plan de exfiltrare, împreună cu echipa Forţelor Speciale care se duseseră în Saxonia pentru a lovi centralele electrice. Era un mic pub pe care băieţii de la SF îşi făcuseră un loc numit...” „Leydicke”, l-a întrerupt Harvath. „Numărul patru, Mansteinstrasse.”

„De unde naiba ai ştiut asta?”.

„Este o poveste lungă. Este suficient să spun că am fost acolo cu mulţi ani în urmă şi că sunt familiarizat cu unitatea Forţelor Speciale din Berlin a armatei americane. Ştiu totul despre cum erau o forţă de gherilă ultrasecretă menită să creeze tot felul de haos dacă sovieticii ar fi trecut vreodată peste ziduri. Leydicke nu era doar locul unde mergeau să bea, ci şi un fel de centru de informaţii. Dacă zidurile alea ar avea urechi...”

„Ceea ce, din fericire, nu s-a întâmplat”, a spus Mercer.

„Oricum, este un bar grozav şi a jucat un rol important şi necunoscut în istoria Războiului Rece. Ar trebui să existe o placă mare de bronz în afara lui.”

„Sunt de acord cu tine – cu totul în afară de placă. Localul este în familie de generaţii întregi şi nu cred că şi-ar dori atenţia.”

„Destul de corect”, a spus Harvath.

„Aşa că ne-am întâlnit cu toţii la Leydicke. Berea curgea. Nebunii de la SF aveau cu toţii halbele de bere personalizate, învelite în partea de jos cu bucăţi de sârmă ghimpată pe care şi-au riscat viaţa ca să le fure de pe zid.

Şi am început să vorbim despre operaţiune.

„Când se ajunge la demontarea casei conspirative, băieţii de la SAS au fost super-modest şi s-au grăbit să povestească cum a decurs totul. Manual. Mai mulţi ruşi decât se anticipase, dar nimic care să nu poată fi gestionat. Înainte să-ţi dai seama, „Bob e unchiul tău”, iar Reed administra ceea ce britanicii numeau „justiţie de cowboy”.

„Au vorbit despre cât de nemilos fusese şi despre cum rusul mai mult decât merita. Unul dintre bărbaţii SAS chiar ridicase cutia de conserve, vrând să o scoată ca trofeu, dar era prea mare pentru rucsacul său, aşa că a lăsat-o în urmă.

„Un altul a propus că Reed avea nevoie de un nou indicativ de apel – ceva care să reflecte mai bine contribuţia sa cea mai unică la operaţiune. În acel moment, ideile au început să zboare: Mad Dog. Crusher. Un „Ball Buster". Pincer.

Spărgătorul de nuci.

„În cele din urmă, Ashford, care sorbea un rachiu, a luat cuvântul cu accentul său britanic efemer şi a spus: „Având în vedere că colegul nostru american a folosit cu atâta eleganţă acea cutie de Prunus persica, cred că este potrivit ca el să fie cunoscut de acum înainte sub numele de Piersici".

„A fost, desigur, indicativul perfect şi toată lumea s-a pierdut cu firea. Adică să cădem de pe scaune râzând. Have Peaches will travel – ca un joc după vechiul western de televiziune – a devenit o glumă obişnuită în interiorul, şi chiar şi în afara Huracanului."

Harvath a zâmbit. Întotdeauna auzise că porecla era un joc de cuvinte despre cât de dur putea fi Bătrânul în timpul interogatoriilor. A fost bine să avem o relatare la prima mână a poveştii de origine. Totuşi, nu terminase de pus întrebări.

CAPITOLUL 32 „Cum ai ajuns în Norvegia?", a întrebat el în timp ce chelneriţa le strângea farfuriile.

„După cum am spus, m-am distrat mult cu Huracan. Într-o dimineaţă, însă, m-am trezit şi eram gata să plec. În calitate de Ranger, corpul meu primise o bătaie destul de bună. Nimic ce câteva operaţii nu puteau rezolva, dar ritmul şi intensitatea cu Reed creau tot felul de daune noi.

„Ascultă, nu mă plâng. Unii tipi sunt vedete rock şi pot continua la nesfârşit. Pur şi simplu nu eram unul dintre ei.

Am crezut în misiune? Nu, nu. M-a deranjat să mă urc în maşina de tocat carne, zi după zi după zi?

Nu, deloc. Dar într-o zi a fost ca şi cum un întrerupător a fost apăsat. Eram terminat. Mi-a fost de ajuns.

„Reed, după cum am menţionat, era foarte supărat. Am încercat să o fac pe cale amiabilă, dar nu puteam să mă înţeleg cu el.

Ai fi zis că am ieşit chiar în mijlocul unui schimb de focuri. În cele din urmă, nu puteam face prea multe. A luat plecarea mea aşa cum a luat-o, iar asta a fost vina lui.

„La Huracan exista această mentalitate de 'ride-or-die'.

Asta e foarte bine. Înţeleg camaraderia şi coeziunea unităţii. Dar a mers dincolo de asta.

„Mai mulţi dintre băieţi credeau că Reed era dependent de slujbă. Cred că a fost o formă de penitenţă pentru el".

„Penitenţă?” a întrebat Harvath.

„L-aţi întâlnit vreodată pe mentorul lui?”. Thomas Carver Banks?”

„Tommy? Bineînţeles că da. Era o legendă. Unul dintre cei mai tineri agenţi OSS din al doilea război mondial. „A ucis o mulţime de nazişti – adesea singur şi cu mâinile goale.”

„Pe vremea când lucrau la CIA, cred că el şi Reed au intrat în nişte chestii serioase, de genul „apogeul Războiului Rece” – lucruri pe care niciunul dintre ei nu le putea şterge pur şi simplu închizând ochii noaptea sau spunând câteva „Ave Maria” în plus.”

Deşi nu era nevoie să spună nimic, se simţea obligat de onoare să-l apere pe Carlton. Omul îi fusese ca un tată. „Au fost vremuri grele”, a răspuns Harvath. „Mulţi oameni nu vor realiza niciodată cât de mult era în joc.”

„De acord”, a spus Mercer. „Am fost foarte norocoşi că i-am avut. Credeţi-mă, nu-i judec pe Reed sau pe Tommy. Tot ceea ce spun este că, uneori, slujba necesita o anumită flexibilitate morală. Nu a fost la fel de simplu ca în cazul naziştilor. Au trebuit să ia decizii dificile, departe de casă, cu greutatea lumii asupra lor, şi nu am niciun motiv să cred că nu au luat deciziile corecte. Doar că se părea că a avut un impact – cel puţin asupra lui Reed.

„Nu era vorba că era urmărit de un fel de demon, ci că urmărea unul. Şi indiferent cât de tare sau cât de repede a alergat, a fost mereu cu un pas în urmă. Este psihologie de fotoliu. S-ar putea să mă înşel total. După părerea mea, avea ceva de dovedit şi, indiferent cât de strălucit sau de curajos era, simţea că nu făcuse suficient. Nu ştiu ce l-a adus în acel loc, dar eu nu voiam să sfârşesc aşa.”

Mercer descria o latură a lui Reed Carlton pe care Harvath nu o văzuse niciodată. Poate că Bătrânul se înmuiase cu vârsta. Sau poate că se împăcase cu trecutul său. Indiferent de asta, Harvath putea înţelege de ce a avut un impact asupra calculului său.

Oamenii intrau şi ieşeau din afacerile lor din o mulţime de motive. Aproape toţi au venit la bord pentru că au crezut în misiune şi au vrut să apere ţara. Asta era cu siguranţă adevărat în cazul lui Harvath.

Credea de mult timp că nu putea exista visul american fără cei dispuşi să îl protejeze. Şi, deşi îi plăcuse vara şi tot ceea ce el şi Sølvi construiseră împreună la Oslo, abia aştepta să se întoarcă la muncă. Făcea parte din ceea ce era la nivel celular. Întotdeauna fusese pentru a-i proteja pe cei care nu se puteau proteja singuri. Nu se putea gândi niciodată să renunţe la cariera sa. Nu pe deplin.

Cu toate acestea, înţelegea de ce mulţi oameni o făceau. Mulţi dintre ei au îmbătrânit şi au fost nevoiţi să se pensioneze.

Alţii îşi doreau mai multă stabilitate şi un loc de muncă mai potrivit pentru a-şi creşte o familie. Niciodată nu a învinuit pe cineva că a tras de coardă. Munca era epuizantă. Nu toţi erau făcuţi pentru asta. A fost incredibil de greu pentru el şi a avut un preţ greu de plătit. Dar de fiecare dată când fusese doborât sau doborât la pământ, revenise de două ori mai puternic şi de două ori mai hotărât.

Asta era ceva ce simţise întotdeauna că are în comun cu Bătrânul. Atât el cât şi Reed erau ca nişte lasere, concentraţi în mod singular asupra misiunii. Cel puţin el fusese până când o pierduse pe Lara.

Să fie ucisă chiar în faţa lui a fost un şoc cum nu mai trăise niciodată. Nu numai că îl doborâse, dar rămăsese la pământ – pentru o bună bucată de vreme. Fusese forţat să reevalueze totul.

Mai ales pe ceea ce-şi dorea cu adevărat de la viaţă şi pe ceea ce era dispus să facă pentru a o obţine.

Mercer l-a intrigat. Erau asemănători în multe privinţe. „Povesteşte-mi despre soţia ta. Ai spus că ea a fost parte din decizia ta de a te muta în Norvegia. Cum v-aţi cunoscut?"

„Tocmai terminasem o misiune de pedeapsă în Marsilia.

Unul dintre băieţii spanioli de la informaţii avea o casă de familie în Mallorca şi a spus că oricine o dorea era binevenit să o folosească. Aveam câteva zile de concediu în bancă, aşa că i-am acceptat oferta. În timp ce restul echipei Huracan a zburat înapoi în SUA, eu am plecat pentru o săptămână de R & R în soarele mediteranean. Am cunoscut-o pe Hilde în prima mea zi acolo.

„A ieşit dintr-o cafenea din Port de Sóller şi îmi amintesc că nu mai văzusem niciodată o femeie atât de frumoasă. Am rămas cu gura căscată, simţindu-mă de parcă aveam picioarele înfipte în beton, în timp ce ea dădea colţul şi dispărea."

„Şi tu te numeşti Ranger", a spus Harvath, ironizându-l cu bunăvoinţă.

„Nu-i aşa?" Mercer a chicotit. „După ce am reuşit să-mi pun ochii la loc în cap şi să scutur săgeata tranchilizantă din fundul meu, am plecat în căutarea ei. Am sfâşiat fiecare centimetru din satul acela, dar tot nu am putut să o găsesc.

„M-am simţit ca un idiot că nu m-am dus la ea în momentul în care am văzut-o prima dată. Eram oarecum uimit de cât de superbă era. Dându-mi un şut în fund, m-am îndreptat spre plajă şi am făcut câteva ore de soare înainte de a mă întoarce în casă pentru o siestă lungă şi plăcută. Până când, în sfârşit, am făcut duş şi am ieşit să mănânc, barurile şi restaurantele erau pline.

„Înainte de a pleca din Madrid, mi se dăduse o listă cu toate cele mai bune locuri de încercat în Port de Sóller. La un loc foarte mişto, numit Randemar, am reuşit să prind un loc pe terasă. Locul ăsta avea de toate: super muzică, o privelişte minunată asupra apei, mâncare incredibilă – zece din zece. Tocmai comandasem un gin tonic, când au intrat cei cincisprezece din zece. Arăta chiar mai uimitor decât atunci când o văzusem ieşind din cafenea.

„Inutil să spun că nu am făcut aceeaşi greşeală pe care o făcusem mai devreme în cursul zilei. Călătorea singură şi am invitat-o să ia cina cu mine. Şi acum iată-mă aici, trăind în Kirkenes."

„Evident, aşa a fost să fie", a spus Harvath, zâmbind, „dar cred că ai omis câteva capitole din poveste."

Mercer a dat din cap. „Am început să ne întâlnim. A devenit destul de serios. Şi am decis că vreau să plec din Huracan. După ce am dat câteva telefoane discrete prin Washington, am aflat despre un post de

legătură NATO între forţele americane şi norvegiene. Era destul de bine plătit, avea beneficii bune şi, cel mai important, avea sediul în Norvegia.

„Hilde şi cu mine ne-am căsătorit şi am petrecut mult timp în această zonă. A crescut aici şi are multă familie prin părţile astea. Când eram gata să mă pensionez, acesta părea un loc la fel de bun ca oricare altul. Fiind din Chicago, aproape că pot suporta iernile de aici, dar totuşi ne petrecem cât mai mult timp posibil în vacanţă."

„Aveţi copii?" a întrebat Harvath.

„Hilde are un fiu dintr-o relaţie anterioară. Şi el locuieşte tot aici. Lucrează la instalaţia comună de radar americano-norvegiană de la Vardø."

„Ce face?"

„Este inginer de sistem. Slujba lui implică lucruri precum parametrii, algoritmi de procesare a semnalelor şi o grămadă de alte chestii care nu au niciun sens pentru un bătrân ca mine."

Harvath a zâmbit şi i-a pus o altă întrebare. „De unde îl ştii pe Holidae Hayes?"

„Sunt un fel de biciclist al satului. Eu sunt dat de la un şef de staţie la altul."

„Asta înseamnă că lucrezi ca liber profesionist pentru Agenţie din când în când?".

Mercer i-a făcut cu ochiul. „Poate. Numai să nu-i spui soţiei mele."

„Dacă o întâlnesc vreodată, o să am grijă să nu menţionez asta."

Ridicându-se în picioare, bărbatul a spus: „Ei bine, pregăteşte-te să nu menţionezi asta."

Harvath a aruncat o privire peste umăr şi a văzut o femeie superbă însoţită de doi tineri care se îndrepta pe strada pietonală în direcţia lor. Avea o înălţime mult peste medie, păr lung şi negru şi cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată.

„Ce surpriză", a anunţat Mercer, aplecându-se peste balustrada terasei pentru a-i da un sărut soţiei sale. „Nu credeam că o să te văd până nu ajung acasă."

„Când o doamnă este invitată la o cafea cu doi bărbaţi chipeşi, cum ar putea refuza?".

Mercer le-a strâns mâna şi i-a salutat pe cei doi tineri în norvegiană înainte de a se întoarce spre Harvath şi de a face prezentările. „Scot Harvath, aş vrea să ţi-i prezint pe soţia mea, Hilde, pe chipeşul meu fiu vitreg, Marcus, şi pe chipeşul său cel mai bun prieten, Arne, care lucrează şi el la Vardø."

„Mă bucur să vă cunosc pe toţi", a spus Harvath, care se ridicase de la masă pentru a-i saluta. „Vreţi să vă alăturaţi nouă?"

„Din păcate, nu putem", a răspuns Marcus. „Am fost chemaţi mai devreme. Toată lumea pe punte astăzi."

„Mişcarea?" a întrebat Mercer, înclinând o sprânceană.

„Nenorociţii de ruşi", a replicat fiul său vitreg, înainte de a adăuga rapid: „Îmi pare rău, mamă".

„Mă bucur că am reuşit totuşi să ne întâlnim la o cafea", a spus ea, ignorându-i limbajul urât. „Şi mie mi-a făcut plăcere să te văd, Arne".

„Şi tu", a spus tânărul.

„Cu ce te ocupi la Vardø?". Harvath a întrebat.

„Le dă cu spray cu piper protestatarilor", a glumit Marcus. „Şi dacă te prezinţi fără acte de identitate, e treaba lui să te lege de scaunul electric."

„Sună serios."

„Nu este", a răspuns Arne. „Sunt agent de securitate la instalaţie."

„Este cel mai bun agent de securitate de la instalaţie.

Deja promovat de două ori în acest an."

„Doar pentru că ţinta mea cu spray-ul cu piper este atât de bună", a răspuns el în glumă.

„Cine protestează împotriva unei staţii radar?". a întrebat Harvath.

„Alege", a răspuns Arne. „Oamenii pentru drepturile animalelor care spun că semnalele interferează cu păsările migratoare.

Susţinătorii poporului Sámi, care consideră că semnalele diminuează fertilitatea renilor. Oamenii care se ocupă cu schimbările climatice şi care cred că semnalele provoacă fenomene meteorologice extreme.

Persoane antiamericane care doresc ca Norvegia să nu mai aibă niciun parteneriat cu SUA. Persoane care se ocupă cu libertăţile civile şi care cred că staţia este folosită pentru a spiona cetăţenii norvegieni. Chiar şi localnicii din Vardø care se plâng că GLOBUS de nouă generaţie este mai mare decât s-a convenit şi poate provoca cancer. Le-am văzut pe toate."

„Şi devin atât de violenţi încât trebuie să foloseşti spray cu piper?"

„Lui Marcus îi place să exagereze. Am folosit spray-ul doar o singură dată. De două ori, dacă punem la socoteală şi butelia care s-a spart în portbagajul maşinii mele. Singura dată când l-am desfăşurat intenţionat a fost asupra unui fost soţ violent şi beat, care a apărut căutând să-i facă probleme fostei sale soţii. În afară de asta, este un loc de muncă destul de plictisitor."

Marcus s-a prefăcut indignat, pretinzând că prietenul său tocmai dezvăluise un uriaş secret de stat. „Cum îndrăzneşti?

Fiecare zi la Vardø este ca o misiune imposibilă.

Asasini. Urmăriri de maşini. Schimburi de focuri. Noi chiar le-am văzut pe toate. Şi dacă spui ceva diferit la bar în seara asta cu Anna şi Sigrid, nu mai eşti cel mai bun prieten al meu."

„Săracele fete", a spus Hilde, râzând. „Vă mulţumesc pentru cafea, băieţi. Mi-a făcut plăcere să te văd. Hai s-o mai facem o dată când veţi avea mai mult timp."

Cei doi tineri şi-au luat la revedere, apoi Hilde a venit şi s-a alăturat soţului ei şi lui Harvath la masa lor de pe terasă.

„Deci, domnule Scot Harvath", a spus ea, aşezându-se. „Presupun că tu eşti motivul pentru care soţul meu s-a strecurat din patul meu în miez de noapte şi a dispărut?".

„Stăteam aici, îmi vedeam de treaba mea, îmi mâncam micul dejun. Nu l-am mai întâlnit pe acest bărbat în viaţa mea", a răspuns Harvath zâmbind.

„Hmmmmmmmm", a spus femeia.

Era unul dintre cele mai comune răspunsuri în norvegiană – un spaţiu de manevră în timp ce interlocutorul se hotăra ce să spună, sau să nu spună, în continuare.

Harvath îşi dădea seama de ce se îndrăgostise Mercer de ea. Pe lângă frumuseţea ei, era spirituală şi foarte inteligentă. Ea îi amintea de Sølvi.

„N-o să-ţi vină să crezi asta", a spus Mercer. „Se pare că amândoi am lucrat pentru aceeaşi persoană."

„Hmmmmmmmm", a repetat ea. „Pun pariu că pot să scriu numele organizaţiei acelei persoane cu doar trei litere."

„Este CNN?", a întrebat el cu un zâmbet.

„Nu, dar te încălzeşti", a răspuns ea tachinând. „Cel puţin mai cald decât a fost patul nostru în această dimineaţă."

„Încep să mă simt puţin inconfortabil", a intervenit Harvath.

„Nu ar trebui", a spus Hilde. „Îi place să creadă că nu ştiu că încă mai lucrează pentru CIA din când în când. Dar odată spion, spion mereu spion. Nu-i aşa, dragostea mea?"

Mercer şi-a înăbuşit un zâmbet şi şi-a scos portofelul pentru a plăti micul dejun. „Sună foarte interesant, dar nu am absolut nicio idee despre ce vorbeşti."

„De asemenea, habar nu ai ce faci", a adăugat Harvath, scoţând banii din buzunar. „Plătesc pentru micul dejun".

„Destul de corect", a spus Mercer în timp ce-şi punea deoparte portofelul.

„Următorul e din partea mea. Vom închina un toast pentru vechiul nostru prieten."

„Sună ca un plan."

Dar, în timp ce Harvath stătea alături de cuplu şi îşi termina cafeaua, a avut un sentiment de nelinişte. Ceva urma să se întâmple. Ceva rău.

CAPITOLUL 33 Echipele de lucru nu erau uşor de mutat dintr-o ţară în alta. Trebuia să se aibă multă grijă pentru a nu lăsa urme.

Într-unul dintre cele mai faimoase exemple de neglijenţă, saudiţii trimiseseră o echipă în Turcia pentru a ucide un jurnalist disident şi lăsaseră indiciu după indiciu. Era extrem de neprofesionist. Ar fi trebuit să fie şi umilitor, dar Arabia Saudită era o naţiune grosolană, nu cunoscută pentru introspecţie sau pentru simţul ruşinii.

China, pe de altă parte, era destul de preocupată de modul în care era percepută de lume. Conceptul de „faţă" a contat nu doar la nivel personal, ci şi la nivel naţional.

Agenţii trimişi să îi păzească spatele lui Han erau atât experimentaţi, cât şi foarte apreciaţi. Se vor asigura că avea tot sprijinul de care avea nevoie. Succesul său ar fi fost succesul lor. În aceeaşi măsură, eşecul său ar fi fost eşecul lor. Şi în niciun moment nu aveau să se facă de râs pe ei înşişi sau naţiunea lor.

Ei fuseseră lansaţi din Finlanda, unde chinezii formau unul dintre cele mai mari grupuri de imigranţi. Şi pentru că Norvegia şi Finlanda făceau parte din Spaţiul Schengen al celor douăzeci şi şase de naţiuni din Europa, au putut profita de o frontieră deschisă.

Trecerea la Neiden, la vest de Kirkenes, a fost mai mult o formalitate decât orice altceva. Gardienii erau atât de obişnuiţi să vadă vizitatori asiatici, încât tot ce a trebuit să facă echipa chineză a fost să ridice paşapoartele finlandeze şi li s-a făcut semn să treacă. Nu s-a efectuat nicio percheziţie a vehiculului lor şi, prin urmare, nu a existat niciun risc ca armele şi echipamentele abil ascunse pe care le transportau să fie descoperite.

Conform antrenamentului lor, în timp ce intrau în oraş, au efectuat o cercetare lentă, familiarizându-se cu reperele, cu infrastructura critică şi cu locaţiile sediilor de prim-ajutor, cum ar fi poliţia şi pompierii.

Au studiat magazinele şi vitrinele, căutând camere de supraveghere, observând în acelaşi timp afacerile care făceau tot posibilul pentru a atrage clienţii chinezi. Numai pe baza autobuzelor turistice blocate, a devenit foarte repede evident că nu vor avea nicio problemă în a se integra aici.

După ce au trecut de două ori prin faţa hotelului, au oprit în capătul îndepărtat al parcării şi nu s-au grăbit să aleagă un loc. Au vrut să verifice cât mai multe maşini parcate. Acesta era locul perfect pentru a supraveghea uşa din faţă şi toate intrările şi ieşirile. Dacă era o echipă de supraveghere afară, trebuiau să ştie asta.

Convinşi că nu aveau cale liberă, au ales un loc de parcare şi au oprit motorul.

Ieşind în aerul răcoros, bărbaţii şi-au întins spatele şi picioarele. Conduceau de ore întregi, oprindu-se doar pentru a face plinul. Doi dintre bărbaţi şi-au aprins ţigări.

Un altul a mers până la malul apei pentru a privi fiordul. Cel de-al patrulea şi ultimul bărbat s-a ocupat timp de câteva minute pe bancheta din spate şi apoi în portbagaj.

După ce a terminat, a început să le descarce bagajele.

De îndată ce fiecare om s-a căsăpit cu bagajele sale, echipa s-a îndreptat spre hotel.

De cealaltă parte a străzii, Chase Palmer şi-a coborât binoclul.

Primăria din Kirkenes era aşezată pe un deal, iar parcarea acesteia oferea o privelişte excelentă asupra hotelului Thon. Se mutaseră acolo după ce hotărâseră că nu era cea mai bună idee să stea toată ziua în parcarea hotelului. În cele din urmă, cineva avea să observe.

„Ce crezi că a durat atât de mult pe bancheta din spate şi apoi în portbagaj?”, a întrebat el.

„Părea că reîmpachetează câteva dintre genţi”, a răspuns Sloane, răsfoind fotografiile pe care le făcuse. „Astea sunt numere de înmatriculare finlandeze?”

Chase îşi ridică din nou binoclul. „Cred că da.”

„Patru chinezi din Finlanda. Interesant.”

„Poate că maşina e închiriată şi tocmai au luat-o de la aeroport.”

„Poate”, a spus Sloane, „dar tipii ăia se întindeau de parcă ar fi fost un drum mult mai lung.”

„Şi? Poate că sunt observatori de reni. Patru tocilari ai naturii în călătoria vieţii lor. Mai întâi verifică turmele din Laponia, apoi vin să vadă ce au norvegienii.”

„Mie nu mi se păreau nişte tocilari. Era ceva neliniştitor la ei.”

„Cum ar fi?”

„Nu ştiu”, s-a gândit ea. „Arătau greu.

Porniţi. Ca şi cum ar fi absorbit totul în jurul lor fără să pară că absorb totul. În plus, felul în care se rostogoleau încet prin parcare? Era ca şi cum ar fi verificat toate maşinile înainte de a se decide dacă se vor opri sau nu şi vor intra. Doar că mi s-a părut puţin ciudat. Nu aşa s-ar fi comportat turiştii.”

„Dacă te face să te simţi mai bine, trimite-i plăcuţa şi pozele lui Nicholas”, a sugerat Chase. „Îi va da ceva de făcut. Să vedem dacă dezgroapă ceva.”

Sloane a dat din cap, a scos cardul SD din aparatul foto, l-a reinserat în laptop şi i-a trimis colegului lor toate informaţiile.

„Ei bine, a fost amuzant”, a spus ea după ce şi-a aşezat din nou aparatul foto. „Şi acum ce facem?”

„Mai multă distracţie. Continuăm să aşteptăm.”

CAPITOLUL 34 DUPĂ ce şi-au terminat cafelele şi şi-au luat rămas bun de la Hilde, Mercer l-a condus pe Harvath la casa sigură a echipei. Holidae le găsise un loc excelent. În norvegiană, se numea småbruk, adică fermă mică. Era destul de aproape de oraş, dar în afara drumului bătătorit. Cu cât atrăgeau mai puţină atenţie, cu atât mai bine.

Petrecerea timpului cu Mercer fusese interesantă.

Harvath nu ştia exact ce să înţeleagă din el. Mercer era oare cel care avea să fie Harvath peste douăzeci de ani? Sau Harvath se îndrepta oare pe calea lui Reed Carlton, destinat să ia pe teren agenţi tot mai tineri, să împingă limitele şi să nu renunţe niciodată la inamicii Americii?

L-a invidiat pe Mercer pentru timpul petrecut alergând şi trăgând cu bătrânul. Era ceva ce nu apucase să facă niciodată. În momentul în care se întâlniseră, Carlton se retrăsese de mult din munca de teren.

Ceea ce îi dădea speranţă era relaţia lui Mercer cu soţia sa. Îi dădea speranţa că exista un viitor cu Sølvi. Îşi făcuse griji cu privire la modul în care avea să se rezolve totul. Conştiinţa nu-i fusese uşurată de ideea că un parlamentar norvegian avid de publicitate i-ar putea interzice să reintre în ţară.

Nu se putea gândi la asta acum. Trebuia să aibă încredere că Holidae, aşa cum îl asigurase, va avea grijă de Astrid Jensen. Ceea ce trebuia să se ocupe era misiunea sa.

Intrând în casă, i-a găsit pe Nicholas şi pe câini într-o cameră de la parter care fusese amenajată ca centru de operaţiuni tactice.

„Ce avem?”, întrebă el, salutându-i pe Argos şi pe Draco, apoi luă un scaun şi se aşeză.

„Telefoanele de la ruşii morţi în Oslo au fost un zero. La fel şi cu puii lor de buzunar. Sloane şi Chase, însă, au fotografiat patru posibili suspecţi care au sosit la hotelul lui Han cu puţin peste o oră în urmă.”

„Mi-aţi atras atenţia. Ce ştim despre ei?”

Nicholas a derulat încet fotografiile în timp ce relata. „Numărul de înmatriculare finlandez de pe maşina lor duce la o companie de internet falsă din Helsinki.”

„Interesant”, a spus Harvath. „Dar suspecţii înşişi?”

„Aici începe să devină interesant”, a răspuns micuţul. „De fapt, îl avem pe unul dintre ei pe radarul nostru.”

„Pentru ce?”

„Între 2010 şi 2012, CIA a pierdut nouăsprezece dintre spionii săi din China – unii dintre ei adânc plasaţi în interiorul guvernului chinez. Era o breşă mai gravă decât ceea ce Aldrich Ames şi Robert Hanssen au dezvăluit ruşilor. Unii dintre agenţii CIA au fost ucişi; alţii au fost trimişi la închisoare”.

„Îmi amintesc că unul a fost executat destul de public”, a spus Harvath. „L-a împuşcat direct în cap în faţa colegilor săi, în curtea unei clădiri guvernamentale.”

„ Pour encourager les autres”, a citat Nicholas, folosind expresia franceză pentru o acţiune desfăşurată pentru a descuraja disidenţa sau rebeliunea.

„Cu siguranţă nu a făcut recrutarea mai uşoară acolo.”

„Ceea ce era şi ideea. China este deja unul dintre cele mai dificile locuri din lume pentru noi de a recruta agenţi de informaţii. Asasinatele şi încarcerările erau menite să trimită un mesaj foarte clar tuturor celor care ar fi putut măcar să se gândească să lucreze pentru CIA. Dacă o faci, viaţa ta s-a terminat.”

„Ceea ce mă uimeşte”, a spus Harvath, „este că Agenţia încă nu ştie cum s-a întâmplat. Nu ştiu dacă au avut sau încă mai au o cârtiţă, dacă canalul de comunicare secret folosit pentru a trimite mesajele activelor a fost compromis... Totul rămâne un imens mister nerezolvat.”

Nicholas a dat din cap. „Au fost nevoiţi să dea foc la tot şi să reconstruiască operaţiunea din China de la zero. Continuă să fie una dintre cele mai protejate şi mai sensibile activităţi de colectare de informaţii pe care le desfăşoară – poate chiar cea mai protejată şi mai sensibilă.”

„Şi ce legătură are asta cu omul din fotografie?”.

„Bărbatul din fotografie, ca şi Han, lucrează pentru Ministerul Securităţii de Stat din Beijing. El conducea echipa de muncă umedă care asasina spionii CIA din China. Spionul împuşcat în curtea guvernului? Acel bărbat era trăgătorul. A apăsat pe trăgaci. Cred că se poate presupune că ceilalţi trei bărbaţi care îl însoţesc lucrează în acelaşi domeniu.”

Harvath era de aceeaşi părere. „De ce se materializează aici? De ce acum?”

„Are vreo importanţă?” a întrebat Nicholas. „Tipii ăştia nu sunt de la conducere. Sunt muncitori. Ei sunt echipa brută.

Ei fac un singur lucru şi numai un singur lucru – ucid oameni.”

„Bine, atunci pe cine au venit să ucidă?”.

„Fără să mă gândesc prea mult, cred că sunt aici ca să te omoare pe tine.”

„Eu?”, a rostit Harvath.

„S-ar putea să nu ştie în mod specific că tu eşti ţinta, dar ştiu că cineva este pe urmele lui Han şi treaba lor este să se asigure că nimic nu-i stă în cale lui Han. Asta înseamnă că tu.”

„Care sunt regulile de angajare aici? S-a luat o hotărâre cu privire la tipul ăsta?”.

„Adică să ucid sau să capturez?”, a întrebat Nicholas, care apoi a clătinat din cap. „Este un ucigaş plătit. Nu are valoare de informaţii.

Se duce acolo unde îl trimit ei. Şeful său de la Ministerul Securităţii Statului este cel pe care Agenţia ar vrea să pună mâna. Este persoana despre care Langley crede că i-ar putea ajuta să desluşească modul în care atât de mulţi dintre spionii lor au fost demascaţi.”

„Deci nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu tipul ăsta?”

„Nu. Nici un suflet. Dar spun asta cu toate avertismentele obişnuite despre a nu crea un incident internaţional, a nu expune şi a nu pune în pericol operaţiunea noastră, şi aşa mai departe. Dacă ai putea să-l arunci peste un balcon sau să-l dai de mâncare unui urs polar fără ca nimeni să se prindă, sunt sigur că sunt mai mulţi oameni la Agenţia Centrală de Informaţii care s-ar asigura că nu vei mai plăti niciodată pentru o băutură.”

„Ar fi potrivit dacă şi-ar găsi sfârşitul în curtea unei clădiri guvernamentale”, a spus Harvath.

„Măcar pentru a-i încuraja pe ceilalţi.”

Harvath a clasat asta. „Dacă sunt aici pentru a-l susţine pe Han – ceea ce, după ce s-a întâmplat la Oslo, are sens – avem o mai bună înţelegere a ceea ce pune la cale Han?”.

„Bazându-ne pe abilităţile sale, puterile din D.C. Cred cu tărie că are legătură cu un sabotaj. Singura ţintă strategică din această parte a ţării este sistemul radar GLOBUS 3 de la Vardø. Faptul că Han lucrează cu Sarov, al cărui trecut este la GRU, întăreşte această opinie. Aceasta este o operaţiune de importanţă militară.

„Adăugaţi la aceasta faptul că Flota de Nord a Rusiei pare pregătită să desfăşoare un fel de mişcare navală, iar nivelul de certitudine acasă creşte şi mai mult.”

„Dar certitudine în legătură cu ce?”, a întrebat Harvath. „Oare chinezii şi ruşii plănuiesc ceva, iar Han este aici doar pentru a face cercetări? Sau sunt pe cale să apese pe buton, iar Han este aici pentru a o duce la îndeplinire?”

„Cred că trebuie doar să vă uitaţi la ceea ce s-a întâmplat la Oslo, precum şi la echipa de lucru umed care tocmai a apărut”, a răspuns Nicholas. „Dacă ar fi fost vorba de un fel de operaţiune de supraveghere înainte de atac, Moscova şi Beijingul ar fi scos deja ştecherul din priză. Faptul că nu au făcut-o îmi spune că au ajuns prea departe ca să se întoarcă.

Au investit prea mult. Cred că avem un loc în primul rând la evenimentul principal.”

„Nu vă contrazic. Cum te descurci cu obţinerea numărului camerei lui Han de la Thon?”.

„Asta se dovedeşte a fi un pic dificil. Le-am împins un alt atac de phishing, dar nu au muşcat. Cea mai bună şansă este să aşteptăm ca auditorul de noapte să intre în serviciu şi să încercăm din nou. Practic, sunt contabili glorificaţi şi, de obicei, sunt atât de ocupaţi, încât poţi să le strecori lucruri pe lângă ei."

„Despre ce oră vorbim?", a întrebat Harvath.

„Cândva după ora 22:00. Chiar mai bine dacă o facem după miezul nopţii, când auditorul este în toiul serviciului."

Lui Harvath nu i-a plăcut că a trebuit să aştepte atât de mult. Nu se ştia dacă Han va mai locui măcar în hotel în seara asta. Trebuiau să găsească un plan mai bun.

„Trebuie să fie altceva ce putem face", a spus el.

„Dacă ai alte idei, sunt numai urechi", a spus Nicholas.

Asta era problema: Harvath nu avea alte idei. Deşi ar fi putut avea mână liberă să lovească echipa de lucru umed dacă i s-ar fi ivit ocazia, principalul său obiectiv era să-l supravegheze pe Han şi să afle ce puneau la cale el şi ruşii.

Era pe punctul de a sugera înfiinţarea unui fel de supraveghere a lui Sarov, când atât telefonul lui cât şi cel al lui Nicholas s-au aprins. Era un mesaj de la Sloane şi Chase. Han era în mişcare.

CAPITOLUL 35 CEL MAI BUN LUCRU pe care Han îl avea la dispoziţie era că era vară şi că erau o mulţime de turişti prin preajmă.

Cu toate acestea, Kirkenes nu era Oslo. Nu existau prea multe locuri în care se putea strecura şi din care putea ieşi pentru a se asigura că nu era urmărit.

Avea totuşi un avantaj serios. Doi membri ai echipei chineze de muncă umedă îl urmăreau pe jos – pentru a se asigura că urma lui era curată – în timp ce ceilalţi doi îl urmăreau cu maşina. Sloane şi Chase se chinuiau ca naiba să-l ţină la vedere.

S-au schimbat la fiecare două străzi până la sosirea întăririlor. Odată ce Johnson şi Preisler erau la faţa locului, era mai uşor să rotească oamenii înăuntru şi afară.

Neştiind la ce să se aştepte, Harvath îi trimisese pe cei doi în faţă, în timp ce el, Haney şi Staelin îşi încărcaseră vehiculul cu arme şi echipament. Nicholas rămăsese la casa sigură, gata să le faciliteze orice sprijin de care ar fi avut nevoie.

Harvath se asigurase că toată lumea ştia de prezenţa echipei de lucru umed şi să fie în gardă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca aceştia să pună mâna pe vreunul dintre oamenii lui.

De asemenea, nu voia să izbucnească vreun schimb de focuri în centrul oraşului Kirkenes. Costul politic al unei astfel de acţiuni – ca să nu mai vorbim de potenţiala pierdere de vieţi civile – era prea mare. Dacă nu cumva chinezii trăgeau primii, el voia să facă tot ce putea pentru a evita acest lucru.

Pe baza raportului pe care Sloane şi Chase îl dăduseră atunci când Han părăsise pentru prima dată hotelul, arăta ca un turist chinez – pantaloni închişi la culoare, cămaşă Polo închisă la culoare, hanorac, pantofi de tenis albi şi un rucsac.

Presupunerea lui Harvath fusese că rucsacul conţinea articole de îmbrăcăminte suplimentare pentru a-l ajuta să-şi modifice înfăţişarea în timp ce se plimba prin sat, încercând să se scuture de oricine ar fi putut fi pe urmele lui. În mod interesant, nimeni nu l-a văzut nici măcar desfăcându-şi fermoarul de la geacă.

Poate că faptul că avea forţă de muncă suplimentară care efectua contra-supravegherea în locul lui îl liniştea. Sau poate că, pentru a atrage orice urmăritori potenţiali, voia să dea impresia că a lăsat garda jos. Harvath ştia prea bine ce era în stare să facă echipa de lucru umed dacă detecta că Han era urmărit.

Aşadar, dacă nu folosea rucsacul pentru deghizări, la ce servea? Să fi fost oare ultimul accesoriu turistic? Sau avea ceva la el? Harvath ar fi dat salariul pe o lună ca să afle.

De asemenea, ar fi dat salariul pe o lună pentru a identifica în ce cameră era înregistrat Han la hotelul Thon. Să-l aibă pe Han pe stradă, împreună cu întreaga echipă de lucru umed, era un dar de la zei. Era păcat că nu puteau să exploateze situaţia – chiar dacă asta însemna să fie un om în minus pentru ca unul dintre membrii echipei să fie acolo.

Han nu se grăbea deloc. Vizitase deja trei magazine de suveniruri, precum şi un magazin de dulciuri.

Harvath începuse să se întrebe dacă nu cumva doar îşi omora timpul până la o întâlnire mai târziu în cursul zilei sau poate chiar în seara aceea. În acel moment, a dat colţul şi a dispărut, aşa cum făcuse la Oslo.

„A intrat în alt magazin?” a întrebat Harvath, apăsându-şi mai adânc căştile în ureche pentru a nu pierde nimic din ceea ce ar putea fi spus.

„Negativ”, a răspuns Johnson, care îl urmărise pe Han până în acel moment. „Sunt numai case de-a lungul acestui bloc.”

„Dar vehiculele?”

„Văd o rulotă Volkswagen albă aproape de intersecţie, pregătindu-se să vireze la stânga.”

Harvath, care stătea pe scaunul pasagerului din faţă al SUV-ului lor, s-a uitat la Haney şi a spus: „Nu-i pierdeţi. Mergeţi.”

Staelin i-a informat că cei doi membri de la wet-work tocmai fuseseră preluaţi de colegii lor, tot în aceeaşi maşină de la hotel.

„O să vă luăm la următoarea intersecţie”, a spus Harvath.

„Toţi ceilalţi, întoarceţi-vă la vehiculele voastre şi aliniaţi-vă în spatele nostru. Hai să vedem încotro se îndreaptă petrecerea asta”.

Faptul că Han şi colegii săi nu mai erau pe jos i-a dat lui Harvath speranţa că ceva era pe cale să se întâmple – ceva care să explice ce puneau la cale. Cu cât mai repede putea să afle ce se întâmpla, cu atât mai repede se putea întoarce la Oslo. Nu dorea să rămână în Kirkenes nici măcar o secundă mai mult decât trebuia.

La următoarea curbă, Staelin s-a urcat pe bancheta din spate şi au continuat drumul, Harvath avertizându-l pe Haney să nu se apropie prea mult. Oriunde s-ar fi îndreptat Han, echipa de lucru umed ar fi mers şi ea. Dar până când Harvath nu le vedea maşina, nu avea să fie sigur că nu se aflau pe o pistă nebună. A alertat echipa şi le-a spus să fie şi ei cu ochii în patru.

Chiar şi în locurile cu ierni blânde, drumurile pavate puteau fi o pacoste de întreţinut. Deasupra Cercului Arctic, era o adevărată provocare. Prin urmare, numărul de drumuri şi autostrăzi din regiune era limitat.

La o intersecţie din faţă, maşina care transporta echipa de lucru umed a intrat în spatele rulotei şi a urmărit-o în timp ce aceasta intra pe ruta principală de ieşire din oraş.

Harvath şi echipa sa prinseseră o pauză frumoasă. Amestecându-se cu alte vehicule, şi-au îmbinat cele trei SUV-uri pe autostrada E6, în esenţă camuflate şi neremarcabile.

Provocatoarea E6 avea o singură bandă pe fiecare sens şi era considerată cea mai nordică autostradă din toată Europa.

La aproximativ şase kilometri de Kirkenes, au ajuns la un sens giratoriu şi au continuat să urmeze E6 în timp ce aceasta îşi croia drum spre interiorul Arcticii.

Nicholas i-a alimentat cu noutăţi pe măsură ce călătoreau, încercând să pună cap la cap unde se îndreptau Han şi colegii săi.

Abia după ce au ajuns la un sens giratoriu în Varangerbotn şi s-au bifurcat pe ruta europeană E75 şi-au dat seama. Urmau să parcurgă această şosea până la capătul ei – oraşul Vardø, unde se afla sistemul radar GLOBUS.

CAPITOLUL 36 Î n timp ce drumul de la Kirkenes la Vardø a fost frumos, cu o mulţime de privelişti ale Mării Barents, Harvath a decis să îl folosească pentru a închide ochii şi a dormi puţin. Singurul somn pe care îl dormise fusese în timpul scurtei călătorii cu avionul de la Oslo. Haney îl trezea dacă era nevoie de el pentru ceva.

Fusese antrenat să reziste zile întregi fără somn, dar numai dacă era absolut necesar. Chiar dacă putea să stea doar zece minute aici sau o oră acolo, era mult mai bine decât nimic. Îşi cunoştea propriile limite şi până unde putea să meargă. Dacă ar fi dormit măcar puţin acum, şi-ar fi îmbunătăţit considerabil performanţele.

De asemenea, nu-şi dăduse seama cât de obosit era. Instalându-se pe spate pe scaun, având grijă să nu-şi agraveze coastele, a închis ochii şi a căzut într-un somn adânc, fără vise.

Când s-a trezit, a fost pentru că Staelin se aplecase în faţă de pe bancheta din spate şi îi scutura umărul. „Trezeşte-te şi străluceşte, prinţesă”, a spus bărbatul.

Harvath s-a îndreptat, şi-a frecat ochii şi a încercat să le fixeze poziţia. „Unde ne aflăm?”

„Au ieşit de pe autostradă”, a răspuns Haney. „Acum suntem pe un drum de coastă.”

În faţă, Harvath putea distinge maşina echipei de lucru umed, precum şi camioneta din faţa ei. „Unde naiba se duc?”

„Nu suntem siguri. De aceea v-am trezit.”

Harvath l-a ridicat pe Nicholas şi l-a întrebat dacă are vreo idee.

„Niciuna”, a răspuns micuţul. „Tocmai aţi trecut de tunelul subacvatic spre Vardø. Nu există altă cale de traversare.”

„Trebuie să mai fie ceva pe aici”.

„Orice ar fi, sper că servesc prânzul”, a comentat Haney. „Mi se face foame.”

Harvath l-a ignorat şi a rămas cu ochii în patru. Treceau printr-un teren bătut de vânt, lipsit de copaci, cu stânci care se înălţau ca nişte dinţi sparţi, punctate de vegetaţie mărăcinată şi de cocoloaşe de ierburi oceanice.

Structurile care se aflau acolo erau fie locuinţe lungi cu un etaj, cu acoperişuri în vârf şi un coş de fum la un capăt, fie clădiri de depozitare din metal ruginit. Îi amintea de oraşele pe care le văzuse în Alaska.

În dreapta lor se afla un port în mare parte gol, înconjurat de un dig lung. Dar ceea ce a văzut Harvath dincolo de ea a fost ceea ce i-a captat atenţia – insula Vardøya şi radomul alb inconfundabil al staţiei radar GLOBUS 3.

Înainte de a-l putea avertiza pe Haney că locaţia ar putea fi semnificativă, Haney a spus: „Se pare că se întâmplă ceva. Încetinesc.”

Celelalte două vehicule ale echipei erau suficient de departe în spate pentru a nu fi observate dacă ar fi tras pe dreapta, aşa că Harvath le-a spus să o facă.

„Şi noi?” Haney a întrebat.

„Nu avem de ales. Continuaţi să mergeţi. Ne vom întoarce în cerc”.

„Am înţeles.”

În timp ce rulota, împreună cu echipa de lucru umed, a ieşit de pe şosea spre capătul îndepărtat al digului de protecţie, Harvath, Haney şi Staelin au continuat să conducă, fără să rişte măcar să arunce o privire în direcţia lor.

Două mile mai târziu, în apropierea unei vechi snowmobile care fusese abandonată pe marginea drumului, Harvath a considerat că era suficient de sigur să întoarcă şi să se întoarcă.

Întrebarea era acum unde puteau obţine cel mai bun punct de observaţie pentru a observa ce se întâmpla. Dacă ar fi condus pe drumul spre dig, ar fi fost reperaţi imediat. Ar fi avut aceeaşi problemă dacă ar fi încercat să urce de-a lungul plajei plate şi nisipoase din interiorul portului.

Singura posibilitate pe care Harvath o putea vedea erau bermele de iarbă care fuseseră create de nisipul suflat de vânt pe partea de ocean a digului.

La cincizeci de metri de drumul de coastă, se afla un hambar vechi, cu scândurile sale de lemn albite de gri-argintiu de intemperii. Dacă puteau să ajungă la el pe jos fără să fie văzuţi, ar putea să reuşească să parcurgă restul drumului până la diguri. Era un mare „dacă”. Era, de asemenea, singura lor opţiune.

Având în vedere că o clădire de depozitare metalică se apropia cu repeziciune, Harvath l-a instruit pe Haney să tragă pe dreapta şi să parcheze SUV-ul lor în spatele acesteia. Se gândi să-i cheme pe Sloane şi Chase, precum şi pe Johnson şi Preisler să li se alăture, dar era mai bine să rămână unde erau. Cu cât puneau mai mulţi oameni la sol, cu atât mai mari erau şansele de a fi văzuţi. Era mai bine să le ţină în rezervă.

Era mult mai frig aici decât în Kirkenes. Vântul era năprasnic şi le zguduia pielea expusă.

„Cum vreţi să vă echipaţi?” a întrebat Staelin în timp ce se îndrepta rapid spre partea din spate a vehiculului, a deschis trapa şi a început să spargă capacele valizelor cu pereţi tari.

Primul lucru pe care i-ar fi plăcut să-l aibă erau costumele ghillie, dar nu aduseseră niciunul. Următorul lucru era un echipament de ascultare serios şi robust, dar nu aduseseră nici asta – cel puţin, nu ceva care să poată concura cu vântul şi bătaia oceanului. Această fază a operaţiunii lor urma să fie strict vizuală. Asta însemna un binoclu şi o cameră foto cu un obiectiv puternic.

Şi armele. O mulţime de arme.

Tipii ăştia erau pe cale să facă ceva – şi Harvath se îndoia că avea să fie ceva bun. Chiar dacă ar fi scos o rachetă Stinger din spatele rulotei, el voia să fie pregătit să-i elimine pe toţi.

În acest scop, nu l-ar fi deranjat să aibă parte de un sprijin aerian apropiat, dar în domeniul ăsta de activitate era foarte rar o opţiune. Se aşteptau să intre cu armele şi echipamentul pe care le aveau la ei.

Se gândise să scoată mica lor dronă portabilă – ca măcar să le dea un ochi pe cer – dar, de îndată ce ideea îi intrase în cap, o lăsase baltă. Vitezele vântului erau prea mari. Nu numai că drona ar fi trebuit să consume mai multă energie pentru a pluti, dar motorul ei ar fi făcut şi mult mai mult zgomot. Era o soluţie care nu se putea pune în practică.

În timp ce-şi îndesa carabina HK416, nu a putut să nu-şi amintească de povestea lui Mercer din Berlinul de Est din acea dimineaţă, la micul dejun. Spera că vor avea la fel de mult succes ca şi echipa Huracan. Îşi dorea doar să fi avut mai multe informaţii despre ceea ce se îndreptau.

Staelin purta, de asemenea, un HK416, în timp ce Haney, cel mai bun trăgător de la distanţă dintre cei trei, a optat pentru noua puşcă de lunetist MRGG-S a marinei americane, echipată cu o cameră de 6,5 Creedmoor. Construită de LaRue Tactical şi dotată cu amortizorul TranQuilo al lui LaRue, era echipată cu o lunetă Nightforce ATACR de ultimă generaţie şi era una dintre cele mai bune arme de pe planetă.

Hotărâseră că, dacă reuşeau să ajungă la hambar, Haney va rămâne acolo şi va stabili o poziţie de supraveghere în timp ce Harvath şi Staelin îşi croiau drum mai jos, spre berme. Fie că era vorba de lupii care ar putea fi prin preajmă, fie de echipa de lucru umed, Haney se va asigura că erau bine protejaţi.

După ce au fost cu toţii echipaţi, Harvath a aruncat o privire după colţul clădirii, s-a asigurat că nu vine nicio maşină, apoi a dat ordinul de plecare.

Au traversat drumul de coastă şi s-au îndreptat spre hambar, mişcându-se cât de repede au putut.

Din acest unghi, nu puteau să vadă vehiculul echipei de lucru umed sau rulota de rulote. Era o sabie cu două tăişuri. Habar n-avea ce puneau la cale oamenii, dar spera că asta însemna că nimeni nu le putea vedea apropierea.

Au ajuns la hambarul bătut de vreme fără incidente. Luând poziţii, Harvath şi Staelin l-au acoperit pe Haney în timp ce acesta repoziţiona nişte paleţi vechi de lemn pentru a crea o ascunzătoare.

Nu era o ascundere perfectă – dacă cineva se uita direct la el, l-ar fi putut zări – dar era suficient de bună. Avea un câmp de tragere care se întindea de la vehiculele parcate până la berme.

„Fă-mi un SITREP”, a spus Harvath. „Ce vezi?”

„Nu prea mult”, a răspuns Haney, răsturnând bipedul şi aşezându-se în spatele puştii sale. „Sunt cu toţii încă în maşinile lor. Nimeni nu se mişca. E ca şi cum ar sta acolo, uitându-se la ocean”.

„Nu au condus tot drumul ăsta doar ca să stea şi să privească valurile. Stai cu ochii pe ei. Anunţaţi-ne când sunteţi gata să ne mişcăm.”

„Am înţeles”, răspunse Haney în timp ce-şi regla luneta pentru distanţa şi înălţimea vântului. „Aşteptaţi.”

Harvath s-a uitat la Staelin şi a întrebat: „Eşti gata de plecare?”.

Staelin i-a arătat înapoi un deget mare în sus.

Apoi l-a auzit pe Nicholas în cască. „Capul sus”, a spus omuleţul. „Avem mişcare din partea Flotei de Nord. GLOBUS urmăreşte patru submarine ruseşti care au părăsit ţarcurile lor. Două de la Escadrila 11 de la Zaozyorsk şi încă două de la Divizia 7 Vidyayevo.”

„Recepţie bună”, a recunoscut Harvath. Apoi, adresându-se echipei sale, a spus: „Toată lumea, rămâneţi îngheţaţi. Dacă se va întâmpla, se va întâmpla curând.”

CAPITOLUL 37 C ând Haney a dat undă verde, Harvath şi Staelin s-au ţinut jos şi s-au îndreptat spre berme.

Identificaseră unul anume, care le-ar fi oferit o bună acoperire şi le-ar fi permis totuşi să observe ce se întâmpla în interiorul şi în jurul vehiculelor. Când au ajuns la ea şi s-au lăsat în spatele ei, Staelin a transmis prin radio că sunt pe loc, în timp ce Harvath a scos camera de filmat. Pornind-o, a început să facă fotografii.

Echipa de lucru umed îşi crăpase geamurile şi doi dintre ei stăteau şi pufăiau din ţigări. Harvath ar fi urât să fie unul dintre nefumătorii din acea maşină. Îi amintea de zilele „glamour" ale călătoriilor cu avionul, când existau secţiuni pentru fumători şi nefumători. Dacă ar fi avut un dolar pentru fiecare dată când se aşezase în primul rând de nefumători – chiar în spatele ultimului rând de pasageri care fumau – ar fi putut să-şi cumpere propria companie aeriană.

Nu le reproşa oamenilor dreptul de a fuma. El credea în a lăsa oamenii să ia propriile decizii. A fost atunci când alegerile lor au început să aibă impact asupra lui, când a avut o problemă cu el. Din fericire, fumul suflat în direcţia lui era o problemă cu care se confrunta din ce în ce mai rar, chiar şi în Europa. Noul său motiv de îngrijorare era reprezentat de oamenii care foloseau difuzorul telefonului în public. Nimic nu atrăgea mai repede „privirea de moarte" a lui Harvath decât asta.

Prima dată când Sølvi îl surprinsese făcând asta, o făcuse să se prăpădească de râs. Ea îl văzuse ca pe domnul California de Sud – retras şi imperturbabil. Faptul că o persoană nepoliticoasă putea să-l enerveze în felul acesta era îndrăgit. Era un om bun, spusese ea. Lucrurile contau pentru el – mai ales când venea vorba de regulile necesare pentru ca societatea să funcţioneze şi pentru ca fiinţele umane să interacţioneze.

„Avem vreun indiciu despre ce căutăm?" întrebă Staelin, cu arma la îndemână.

„Pornografie", a glumit Harvath.

„Poftim?"

„Ceva care este greu de definit, dar pe care îl ştii cu siguranţă când îl vezi."

„Ei bine, bazându-mă pe ceea ce pot vedea acum", a răspuns Staelin, „dacă nu cumva rulota aceea este plină de însoţitoare de bord superbe, cu siguranţă nu mă interesează".

Harvath a zâmbit şi şi-a ţinut aparatul de fotografiat îndreptat spre vehicule. „Arătaţi bine", a spus el. „Cineva tocmai a primit un telefon. Se pare că se pregătesc să iasă."

Staelin şi-a pus arma la umăr şi s-a pregătit.

Harvath a transmis ceea ce vedea restului echipei.

În timp ce făcea asta, uşa glisantă a rulotei a alunecat înapoi şi a ieşit Han, împreună cu Sarov.

„Asta e, a spus Harvath prin radio. „Orice s-ar întâmpla, se întâmplă acum. Pregăteşte-te."

Han şi-a aruncat rucsacul pe umăr în timp ce el şi consulul general rus s-au îndepărtat de dig şi s-au îndreptat spre plajă.

„La naiba”, a blestemat Harvath. „Încă cincizeci de metri şi îi vom pierde din vedere.”

„Ce vrei să faci?”

„Va trebui să găsim un alt loc mai aproape de apă.”

„Fiţi atenţi că, dacă vă deplasaţi mai departe în acea direcţie, veţi dispărea din raza mea vizuală”, l-a avertizat Haney.

Lui Harvath nu-i plăcea să-şi piardă supravegherea, dar nu aveau de ales. Era imperativ să fie cu ochii pe Han.

„Ne schimbăm locaţia”, a spus el.

„Vrei să venim noi să te susţinem?”.

Sloane a întrebat prin radio.

„Negativ. Menţineţi poziţia.”

„Am înţeles”, a răspuns ea.

Harvath a arătat spre locul unde voia să meargă. Trebuiau să facă un mic zigzag pentru a ajunge acolo, dar era fezabil. Staelin a dat din cap şi au pornit.

La fel de important ca şi faptul de a nu fi văzut era să nu fie auzit. Mişcându-se prin nisip, zgomotul paşilor era eliminat, dar chiar şi pe fundalul vântului şi al valurilor exista întotdeauna ameninţarea ca piesele de echipament să se lovească unele de altele şi să-şi dea de gol prezenţa.

Se luaseră toate măsurile de precauţie, inclusiv împachetarea anumitor obiecte cu bandă adezivă, pentru a nu face zgomot, dar diavolul stătea de obicei în detalii. Uneori, indiferent ce făceai, lucrurile se întâmplau, ceea ce însemna că, cu cât se apropiau mai mult de Han, Sarov şi de echipa de lucru umed, cu atât mişcările lor trebuiau să devină mai lente şi mai deliberate.

Asta nu era ceva nou pentru Harvath sau Staelin. Amândoi erau foşti operatori de nivel 1 care participaseră la nenumărate misiuni sub acoperire. Furişarea fusese ţesută în ADN-ul lor.

Ştiau, de asemenea, că Legea lui Murphy se aplica întotdeauna: Dacă ceva putea să meargă prost, aşa va fi. Harvath cerea doar să nu se întâmple acum. Nu înainte de a afla ce naiba se întâmpla.

Au ajuns la berma pe care o alesese şi s-au lipit de ea. Era mai jos şi mai îngustă decât părea. Să rămână ascuns avea să fie nevoie de ceva efort, mai ales în timp ce încerca să fotografieze ceea ce se întâmpla pe plajă.

„E confortabil”, a spus Staelin, umăr la umăr cu Harvath în timp ce-şi instala aparatul de fotografiat.

„Dacă sunteţi cuminţi”, a răspuns el, „când totul se va termina, vă voi lăsa să intraţi să înotaţi”.

Fostul agent Delta Force şi-a înclinat capul în sus pentru a se uita la apa îngheţată şi apoi l-a înclinat înapoi. „Nu, mulţumesc.”

Harvath a zâmbit. „Asta e diferenţa dintre SEAL şi Delta. Voi v-aţi antrenat ca scafandri în apa de baie din Key West. Pe a noastră o luăm în găleata cu gheaţă de lângă Coronado.”

„Ceea ce demonstrează cât de proşti sunt SEAL-iştii.”

Fără să renunţe la zâmbet, Harvath i-a arătat degetul mijlociu.

„Nu am vrut să spun nimic în faţa tuturor celorlalţi”, a spus Staelin, „dar trebuie să te întreb ceva.

Vă întoarceţi? Pentru echipă?”

„Bineînţeles că sunt. De ce n-aş face-o?”

„Pentru început, ai fost biciuit mai rău decât oricine altcineva pe care l-am văzut vreodată. Ţi-ai pierdut soţia. L-ai pierdut pe Bătrânul. Apoi ţi-ai pus un sac în cap şi era cât pe ce să nu scapi cu viaţă din Rusia.” „Ceea ce”, l-a întrerupt Harvath, „nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu ai fi pus pistolul tău de calibrul 45 în capul pilotului de bush şi nu l-ai fi convins să aterizeze.”

„Cum spunea Al Capone: Poţi ajunge mult mai departe cu o vorbă bună şi o armă decât doar cu o vorbă bună.”

„Adevărat.”

„Ceea ce vreau să spun”, a spus Staelin, „este că, după tot ce s-a întâmplat, ai ajuns într-un loc foarte, foarte întunecat. Eram mai mult decât îngrijoraţi pentru tine. „Dar apoi l-ai întâlnit pe Sølvi şi ai sărit. De ce naiba te-ai întors la slujbă?”

Era o întrebare corectă şi una la care, sincer, ar fi trebuit să se aştepte din partea coechipierilor săi. Totuşi, deşi era o întrebare corectă, nu venea cu un răspuns uşor. A fost nevoie să se deschidă – ceva ce nu se simţea pe deplin confortabil să facă cu alte persoane. O scufundare profundă în raţionamentul său, fie el emoţional sau psihologic, nu se număra printre cărţile pe care era dispus să le arate.

În schimb, a răspuns în termeni pe care simţea că Staelin îi va înţelege. „Este ca şi cum l-ai întreba pe Tom Brady la jumătatea carierei sale de ce nu se opreşte şi pleacă în vârf”.

Staelin a râs încet şi a clătinat din cap. „Unu, nu eşti Tom Brady. Doi, crezi că eşti abia la jumătatea carierei tale? Puh-leeze. Trei, marea diferenţă între a decide când să te retragi din NFL şi când să te retragi din afacerea noastră este că în NFL oamenii nu trag în tine.”

„Bine”, a spus Harvath. „Să nu spunem că e la jumătatea carierei.

Să zicem patru şaptesprezece.”

„Eşti nebun. Dar, ca să fim corecţi, tu şi Brady aveţi un lucru în comun”.

„Ce anume?”

„O abilitate stranie de a atrage o femeie tânără şi foarte arătoasă. „Cu siguranţă ţi-ai depăşit acoperirea cu Sølvi.”

Harvath s-a gândit să adauge că, la fel ca soţia lui Brady, Sølvi fusese şi ea model, dar, privind prin cameră, a putut vedea că ceva era pe cale să se întâmple pe plajă.

Dându-i un ghiont colegului său cu cizma, a spus: „Să înceapă jocul”, în timp ce începea să înregistreze.

CAPITOLUL 38 Echipa de lucru umed îşi luase poziţiile pentru a-l proteja pe Han şi ceea ce urma să se întâmple. Sarov, cu un telefon prin satelit apăsat la ureche, stătea în apropiere, privind.

Harvath a continuat să filmeze totul.

A privit cum Han a scos un trepied din rucsacul său, i-a întins picioarele şi apoi a montat pe el ceea ce părea a fi o lunetă masivă de observaţie.

Han a scos apoi un fel de telemetru şi l-a îndreptat spre sistemul GLOBUS din Vardø.

Orice informaţie pe care o dădea înapoi, părea să o folosească pentru a face ajustări la lunetă.

După ce aceste sarcini au fost îndeplinite, a scos un fel de cameră cu corp mare, a montat-o pe un cap secundar de pe trepied şi a conectat-o la luneta de observaţie cu un cablu.

Harvath era nedumerit de ceea ce făcea acest tip.

Cu toate acestea, a avut grijă să transmită totul lui Nicholas, astfel încât jucătorii din D.C. să ştie ce se întâmpla.

După ce şi-a pregătit tot echipamentul, Han a scos un ultim obiect. Era prea mică pentru ca Harvath să o recunoască, dar când a văzut că agentul chinezesc scria pe ea, şi-a dat seama că trebuia să fie un dispozitiv de comunicaţii de un anumit fel.

Han a apăsat butonul Trimite la mesajul său, iar când a primit un răspuns, s-a întors spre Sarov şi a spus ceva.

Sarov a vorbit apoi în telefonul său prin satelit. După o clipă, a ridicat degetul arătător ca şi cum i-ar fi spus lui Han să aştepte. Apoi şi-a întins mâna în jos ca şi cum ar fi vrut să spună „Acum .”

Agentul chinez a mai trimis încă un mesaj prin intermediul dispozitivului său, a apăsat două butoane de pe camera foto, unul de pe luneta de observaţie, apoi a făcut un pas înapoi – ca şi cum întreaga configuraţie ar putea fi periculoasă.

Harvath a ţinut legătura cu Nicholas din Kirkenes. Şi, deşi micuţul a întrebat, Harvath nu avea nicio idee cu cine comunicau Han şi Sarov.

Bănuiala lui era la fel de bună ca a lui Nicholas şi probabil că amândoi se gândeau la acelaşi lucru – Beijing şi Moscova.

În timp ce Han şi Sarov se uitau înainte şi înapoi de la echipamentul stivuit pe trepied peste apă la sistemul GLOBUS, echipa de lucru umed a continuat să scaneze în sus şi în jos pe plajă.

Harvath nu putea să vadă ce purtau sub jachete, dar nu avea nicio îndoială că veniseră pregătiţi să se pună rău.

A privit cum Han se aventura în faţă şi îşi verifica echipamentul. Ce constata, însă, era o presupunere a oricui. Cel puţin aşa a fost până când Nicholas l-a salutat din nou.

„GLOBUS nu mai funcţionează”, a spus omuleţul.

„Mai spuneţi o dată?” Harvath a cerut.

„Sistemul a devenit complet negru.”

„Adică o pană de curent?”

„Negativ”, a răspuns Nicholas. „Încă mai au energie. Radarul este cel care a cedat. Sunt orbi. Au pierdut orice capacitate de a urmări submarinele ruseşti. Mi s-a spus că ecranele lor sunt complet goale.”

„Ce vrea Washingtonul să facem?”

„Pregătiţi-vă.

Lui Harvath nu-i plăcea să aştepte. Orice se întâmpla cu GLOBUS era direct legat de ceea ce făceau Han şi Sarov pe plajă. Nu se ştia câte submarine suplimentare se puteau îndrepta acum spre mare. Era acesta un simplu exerciţiu sau era un precursor a ceva mult mai serios? Îşi pregăteau ruşii submarinele pentru un război cu Statele Unite? Aceasta era o problemă de securitate naţională în toată regula. Harvath şi echipa sa trebuiau să intervină. Acum.

În cele din urmă, Nicholas a revenit online. „Vor să luaţi Han, Sarov şi echipamentul intact chiar acum.”

„Am înţeles”, a răspuns Harvath. „Cum rămâne cu echipa de lucru umed?”

„Scăpabil.”

„Recepţie bună.”

Aveau ordinele lor. Harvath a depozitat camera şi a trecut la puşcă. Pe măsură ce făcea asta, le transmitea celorlalţi membri ai echipei ce voia să facă. Nu avea idee câţi civili se aflau în complexul portuar, dar dacă auzeau focuri de armă, urmau să cheme poliţia. Şi dacă ar fi chemat poliţia, Harvath voia să fie plecat de mult înainte de sosirea lor.

După ce Haney s-a mutat cu succes în noua sa locaţie şi şi-a reglat arma, Harvath i-a dat permisiunea să tragă.

Din poziţia sa înălţată de pe bermă, primul său foc de armă a luat complet prin surprindere echipa de lucru umed. Glonţul de 140 de grame Berger Hybrid Precision Match a străpuns capul primului bărbat, omorându-l pe loc.

În timp ce membrii rămaşi ai echipei de lucru umed se grăbeau să strângă rândurile şi să-l protejeze pe Han, să-şi scoată armele şi să-l localizeze pe trăgător, Haney a tras din nou şi a mai scos un glonţ. Dar, făcând asta, şi-a dezvăluit poziţia şi a atras focul lor. Nu i-a mai rămas altă opţiune decât să se adăpostească. Atunci Harvath şi Staelin au intrat în luptă. Cum sunetul împuşcăturilor izbucnise, trebuiau să se mişte repede.

Han, cu trepiedul şi echipamentul strânse la piept, a fost dus de urgenţă la maşina echipei de wet-work. Sarov, ieşit din formă, fără suflare şi gâfâind după aer, era deja în faţa lor. Harvath şi-a ridicat puşca şi a ţintit primul.

Glonţul l-a lovit pe agentul serviciilor secrete ruseşti în partea din spate a coapsei stângi şi l-a făcut să cadă la pământ.

În timp ce Sarov cădea, unul dintre membrii echipei de lucru umed s-a învârtit şi a început să tragă. Staelin, însă, nici măcar nu a tresărit.

L-a găurit pe bărbat cu trei perechi controlate – toate cele şase gloanţe găsindu-şi ţinta.

Mai rămăsese un singur membru al echipei de lucru umed – liderul acesteia, omul responsabil de uciderea activelor CIA din China. Acesta se grăbea să-l ducă pe Han la maşină.

Harvath şi-a aliniat tirul, a respirat adânc şi a expirat în timp ce a apăsat pe trăgaci. Dar înainte de a putea da drumul la glonţ, s-a auzit un pocnet înăbuşit, când Haney, revenit pe bermă, l-a întrecut.

Spre lauda lui, Haney nu încercase să tragă în cap – mult prea riscant pentru o ţintă care se îndepărta rapid, ca să nu mai vorbim de şansele ca el să fi ratat şi să-l fi lovit pe Han.

Împuşcătura era mai jos decât ceea ce se consideră „masa centrală” în artele tirului. Haney l-a lovit pe tip chiar în centura pelviană, spulberând osul şi făcându-l imposibil să se ridice în picioare, cu atât mai puţin să continue să alerge. A căzut pe loc.

Han, aruncându-şi echipamentul la o parte, s-a îndreptat spre propria armă, dar Harvath era pregătit pentru el. Îl împuşcase în umărul braţului cu care se întindea.

„Lasă-mă să-ţi văd mâinile!” Harvath a ţipat în timp ce înainta spre el, dar Han a refuzat să se supună, întinzând mâna opusă spre arma lui. Atunci Harvath l-a împuşcat în genunchiul stâng.

Răvăşind de durere şi realizând că fusese învins, Han şi-a întins mâinile acolo unde puteau fi văzute amândouă.

Harvath l-a pus pe Staelin să se ducă să-l securizeze pe Sarov şi l-a desemnat pe Haney să-l supravegheze pe Han în timp ce el se apleca să-l interogheze pe şeful echipei de lucru umed. Omul avea dureri mari.

Habar n-avea dacă omul vorbea engleză sau nu, dar dacă lucra la nivel internaţional, trebuia să ştie măcar câte ceva.

„Pentru cine lucrezi?” Harvath a întrebat.

„Du-te dracului”, îl scuipă bărbatul.

După ce a trecut testul de engleză, Harvath a ridicat nivelul de dificultate. „Spune-mi numele persoanei pentru care lucrezi, cea care te-a trimis după bunurile CIA, şi te voi lăsa în viaţă. O să te duc chiar şi la un spital”.

„Du-te naibii”, a repetat bărbatul.

Harvath s-a aplecat şi mai jos pentru a ajunge chiar în faţa tipului, şi atunci bărbatul s-a îndreptat spre gâtul lui Harvath.

A fost o mişcare prostească. Harvath îl lovi cu capul, rupându-i nasul şi făcând să izbucnească un jet de sânge. Apoi şi-a strâns pumnul şi l-a lovit pe tip sub urechea dreaptă, chiar în spatele maxilarului.

Durerea provocată de ambele lovituri era peste măsură, dar nimic din toate astea nu-i ducea nicăieri. Trebuia să presupună că poliţia fusese deja chemată. Era timpul să se pună în mişcare.

Chemând restul echipei din locul în care blocase drumul pentru a împiedica o evadare, el a repartizat rapid responsabilităţile. Voia să se rostogolească în trei minute.

În timp ce Haney pleca să-şi recupereze vehiculul şi geanta medicală a lui Staelin, ei au strâns armele şi au încărcat trupurile celor trei membri decedaţi ai lucrului umed în portbagajul maşinii lor.

După ce i-a percheziţionat pe supravieţuitori, Harvath a luat tot ce aveau la ei, inclusiv luneta lui Han şi alte echipamente aferente, şi a pus totul în spatele SUV-ului lui Sloane.

După ce scena era curată, iar Han, Sarov şi liderul de muncă umedă fuseseră legaţi, căluşati, acoperiţi cu cagule şi încărcaţi în spatele camionetei, Harvath a repartizat sarcinile de conducere şi au pornit cu toţii înapoi spre Kirkenes.

CAPITOLUL 39 W ASHINGTON, D.C. Lui S pencer Baldwin îi plăceau oamenii care se mişcau repede – oameni care profitau de oportunităţi. Ethan Russ era unul dintre acei oameni.

Tocmai luaseră prânzul cu o zi înainte. Mai târziu în acea seară, Russ îi întinsese mâna şi ceruse o întâlnire la micul dejun. Făceau progrese. Asta era superb.

Lindsey Chang ar fi fost fericită. Cu cât mai repede putea să rezolve această afacere pentru ea, cu atât mai repede o putea băga în pat. Să o aibă sub el ar fi fost aproape la fel de plăcut ca toţi banii pe care ea şi clienţii ei urmau să-i pună în contul lui bancar.

Sexul avea să fie cel mai bun bonus pe care îl primise vreodată.

Russ îi sugerase Bistro Bis, care se afla la Hotelul George şi era renumit ca un loc de mic dejun cu putere în D.C.. Lui Baldwin i se păruse o idee grozavă. Faptul că ar fi fost văzut mâncând cu şefa de personal a unui senator de rang înalt nu ar fi putut decât să-i întărească şi mai mult marca de broker mega-puternic şi conectat. A spus da instantaneu.

Tânărul era deja la masă când a sosit.

„Sper că nu aţi aşteptat mult”, a spus Baldwin în timp ce se aşeza, înghesuindu-şi circumferinţa în scaun.

„Nu mai durează mult”, a răspuns Russ, dându-şi mâna. „În plus, mi-am folosit bine timpul.” Închizând dosarul pe care îl studiase, l-a strecurat pe masă.

„Ce-i asta?”

„Aruncă o privire.”

Baldwin l-a deschis şi a stat câteva clipe răsfoind paginile. „Ţi-ai făcut temele.”

„Este ceea ce sunt plătit să fac.”

„Şi de ce mi-o împărtăşeşti?”

„O împărtăşesc cu tine”, a spus Russ în timp ce îi făcea semn chelnerului să mai aducă cafea, „pentru că acest proiect Alaska LNG valorează mult mai mult decât cred că îţi dai seama”.

Baldwin nu era sigur că mă urmărea. „Mult mai mult pentru Alaska?”

„La naiba cu Alaska. Pentru noi .”

„Ce vrei să spui?”

„Cred că m-ai subestimat.”

„Mai spune-mi o dată?”, a spus Baldwin, cu tensiunea arterială începând să îi crească.

„Crezi că sunt prost? Care a fost oferta pe care mi-ai făcut-o?”

„Ţi-am spus că, dacă o convingi pe senatoarea Dwyer să îşi retragă obiecţia şi să îi susţină pe clienţii mei pentru proiectul North Slope LNG, mă voi asigura că vei avea toţi banii de campanie de care ai nevoie pentru a candida la alegeri.”

„Banii pe care aceste contracte îi vor arunca”, a spus Russ după ce chelnerul le-a umplut paharele şi s-a îndepărtat, „sunt masivi. Acolo se află adevărata oportunitate aici.”

Baldwin a zâmbit. „Vrei o parte din acţiunea în curs de desfăşurare.”

Tânărul a zâmbit şi şi-a ridicat palmele ca şi cum ar fi vrut să spună Nu este evident?

„Despre cât de mult vorbim?” Baldwin a continuat.

„Cât valorează pentru tine?”. a întrebat Russ.

„Ştii la fel de bine ca şi mine că sprijinul senatorului este de nepreţuit. Totuşi, asta nu înseamnă că este o lovitură sigură.

Clienţii mei încă trebuie să câştige contractul.”

„Dacă ar putea vedea celelalte oferte? Înainte ca ei să le prezinte pe ale lor.”

Lui Baldwin nu-i venea să-şi creadă urechilor. „Poţi face asta?”

„Pentru preţul corect.”

Lindsey Chang deţinea o mulţime de bani discreţionari şi lăsase să se înţeleagă că clienţii ei erau dispuşi să cheltuiască bani pentru a face bani. Chiar dacă Baldwin ar fi trebuit să pună un pic din propriul onorariu pentru a cumpăra participarea lui Russ, ar fi meritat.

„Ce zici de cinci milioane de dolari plasaţi într-un cont offshore? Complet nedetectabil.”

„Pentru miliardele de dolari pe care le va aduce asta?”, a spus tânărul. „Chiar crezi că sunt proastă.”

„Crede-mă, nu cred că eşti prost. Orice altceva, de fapt. Ce-ar fi să dublăm suma? Zece milioane, cont offshore, nedetectabil.”

„Cincisprezece milioane şi vreau acţiuni în orice companie pe care o vor crea pentru a găzdui proiectul LNG. Puteţi decide ce e corect.”

„Chiar ţi-ai făcut temele”, a spus Baldwin. „Cum vor fi livrate acţiunile?”

„Cunosc pe cineva din afara politicii care poate înfiinţa o companie holding în Panama.”

„S-ar putea să te pricepi mai bine decât mine la asta.”

Russ a dat din cap şi a zâmbit. „Nu cred că este posibil.”

„Ei bine, dacă te decizi vreodată că vrei să schimbi vitezele şi să vii în lumea mea, avantajele sunt al naibii de bune.”

„Faceţi angajări?”

„Dacă reuşeşti şi vrei să vii la bord, te voi face partener.”

„Este tentant şi cu siguranţă mă voi gândi la asta”, a spus tânărul, „dar mai întâi lucrurile importante. Cincisprezece milioane. Ne-am înţeles?”

Spencer Baldwin a zâmbit încă o dată şi a întins mâna. „Tu, prietene, ai o afacere.”

CAPITOLUL 40 K IRKENES H arvath şi echipa fuseseră în gardă pe tot drumul de întoarcere. Erau îngrijoraţi că poliţia ar putea să vină în orice moment peste ei şi să lovească barele de lumină, iar

lucrurile ar merge din rău în mai rău. Acela ar fi fost momentul „Murphy”. Din fericire, nu s-a întâmplat aşa.

Pe drum, Nicholas îi furnizase lui Harvath o actualizare.

Se pare că, de îndată ce Han îşi luase echipamentul şi începuse să ruleze, sistemul GLOBUS începuse să revină online.

Evenimentele de pe plajă avuseseră legătură, dar în ce măsură, nimeni nu ştia. Nu încă, cel puţin. Washington a vrut să examineze echipamentul cât mai curând posibil.

De asemenea, Washington dorea ca Harvath să înceapă să stoarcă orice informaţie pe care o putea obţine atât de la Han, cât şi de la Sarov. Guvernul american dorea să ştie ce pune la cale Marina rusă şi care era rolul Chinei în toate acestea. Harvath fusese împuternicit să folosească orice mijloace necesare.

Pentru că prizonierii erau la îndemâna urechilor, fusese o conversaţie cu sens unic şi el ascultase în tăcere. Nu voia să dezvăluie ce ştia şi ce nu ştia. Acesta ar fi fost un mod foarte prost de a începe interogatoriul lor.

În partea din spate a rulotei, Staelin îi păzea pe prizonieri şi le monitoriza rănile. Judecând după cantitatea de zgomot pe care o făcea şeful echipei de lucru umed din spatele căluşului, el continua să fie în stare proastă, mai ales când întâlneau bucăţi de drum prost.

Harvath îşi făcuse misiunea de a lovi fiecare denivelare şi groapă pe care o găsea. Îl înmuia pe om. Cum rănile lui erau cele mai grave, plănuia să-l interogheze primul.

Când au ajuns înapoi pe proprietatea casei sigure, Han şi Sarov au fost duşi în casa principală, în timp ce liderul echipei de lucru umed a fost transferat în hambar.

Harvath a dispus ca vehiculele să fie puse la adăpost şi apoi a adunat obiectele de care avea nevoie pentru a-şi desfăşura interogatoriul.

Dar când a ajuns la hambar, Staelin îl aştepta.

„Ce faci?” Harvath a întrebat. „De ce nu eşti acolo înăuntru să-l supraveghezi?”.

„Are o fractură traumatică a bazinului”.

„Nu mai spune. „Prin amabilitatea lui Mike Haney, USMC.”

„Tocmai l-am reexaminat. După ritmul cardiac şi tensiunea arterială sistolică, indicele de şoc este foarte ridicat.”

„Atunci ar fi bine să fie cooperant.”

„Abdomenul său este distensat”, a spus Staelin, „ceea ce înseamnă că are probabil o hemoragie internă şi probabil că are nevoie de o intervenţie chirurgicală şi de o transfuzie. „Ar fi trebuit să fie la un centru de traume acum o oră.”

Harvath nu s-a mişcat. „Chiar dacă ar exista un spital vizavi, tipul ăsta nu va primi nicio îngrijire medicală până când nu va coopera.”

„Tu eşti şeful.”

„Pot să mă duc să vorbesc cu el acum?”

„Vă rog.”

Harvath a trecut pe lângă Staelin şi a intrat în hambar. Mirosea a kerosen şi a bălegar uscat de animale.

Neputând să-l aşeze pe prizonier pe un scaun, îşi montaseră un pat improvizat cu câteva scânduri şi câteva blocuri vechi de zgură. Legăturile de plastic îi fuseseră schimbate în favoarea unor frânghii legate în jurul încheieturilor şi ancorate la doi stâlpi diferiţi. Părea foarte inconfortabil.

Bazându-se pe năzbâtiile anterioare ale bărbatului, Harvath a decis să-şi lase gluga pe cap. Nu avea nicio dorinţă să afle dacă tipul era un muşcător sau un scuipător.

L-a înconjurat pe om încet, ca un rechin, cizmele sale anunţându-şi prezenţa. Apoi a vorbit, dându-i prizonierului preambulul său standard, de dinaintea interogatoriului.

„În momentul de faţă, lucrurile pot evolua în două direcţii.

Se pot face mai bine sau mai rău. Poţi experimenta mai multă durere, sau îţi putem lua durerea existentă. Totul depinde de tine. Este clar?”

Harvath a aşteptat un răspuns şi, când acesta nu s-a materializat, a spus: „Când îţi pun o întrebare, mă aştept la un răspuns. Dacă nu-mi răspundeţi, vor exista consecinţe. Este clar?”

Din nou nu a existat niciun răspuns, aşa că Harvath i-a dat omului o palmă în partea laterală a capului. El nu s-a mişcat.

Cu grijă, Harvath s-a aplecat şi a tras înapoi gluga. Prizonierul avea ochii închişi. Harvath i-a bătut faţa pentru a vedea dacă era conştient. Nu a avut nicio reacţie.

Pulsul bărbatului era slab. L-a chemat pe Staelin înapoi.

„Cum am spus”, a răspuns Staelin după ce l-a examinat din nou pe prizonier. „Ar fi trebuit să fie la un centru de traume acum o oră. Nu va supravieţui”.

„Putem să-l facem să se simtă mai confortabil?”

Staelin a dat din cap. „Îi pot da ceva pentru durere”.

„Fă-o”, a spus Harvath. Omul era pe moarte. Chiar dacă fusese un duşman, nu exista niciun motiv pentru care să nu-i poată arăta un minim de compasiune.

Apoi a cerut să fie adus Han.

Johnson şi Preisler l-au ajutat să-l conducă în hambar.

L-au aşezat pe un scaun, l-au fixat de el şi apoi i-au scos gluga şi căluşul. Primul lucru pe care l-a văzut a fost omul care zăcea inconştient pe patul improvizat. Harvath intenţiona să folosească situaţia în beneficiul său maxim.

„Colegul dumneavoastră nu se simte bine”, a remarcat el. „Dacă nu cooperezi, nu va supravieţui.”

Han a tras aer în piept înainte de a răspunde. „A eşuat în misiune. În ceea ce priveşte China, el este deja mort. La fel şi eu.”

„Atunci fă o înţelegere cu mine. Noi te putem proteja.”

„Nu există onoare în a face o înţelegere cu tine.”

„E în regulă. Nu trebuie să facem o înţelegere. Putem doar să vorbim”, a spus Harvath. „Ce făceai pe plajă?”

Faţa lui Han era îndurerată, dar a reuşit să zâmbească. „Eu nu voi sta de vorbă. Nu voi face nicio înţelegere. Fă ceea ce trebuie să faci.”

Harvath ura faptul că omul avea de gând să îngreuneze lucrurile. Acestea fiind spuse, nu numai că îi înţelegea, dar îi şi respecta poziţia. Asta nu însemna că avea de gând să o accepte.

„Într-un fel sau altul, o să-mi spui tot ce vreau să ştiu. Nu-mi face nicio plăcere să te forţez să faci asta.”

Cu acelaşi zâmbet îndurerat, Han îl privi şi spuse: – Fiecare face ceea ce trebuie să facă. Sunt gata. Să începem.”

CAPITOLUL 41 Niciodată fiecare subiect de interogatoriu cu care Harvath fusese obligat să fie dur cu el nu ceruse asta. Fuseseră beligeranţi, fanatici sau de-a dreptul răi. Han, însă, nu era niciunul dintre aceştia. Era un simplu profesionist, ca şi Harvath, care îşi făcea treaba.

Ca şi Harvath, şi el respecta un cod – un cod care îi interzicea să predea de bunăvoie ceea ce dorea adversarul său. Pentru ca el să salveze aparenţele, era imperativ să reziste.

Trebuia să fi ştiut ce îl aştepta. De asemenea, ar fi ştiut că toată lumea ceda în cele din urmă.

Era imposibil să reziste la tortură la nesfârşit. Fiecare fiinţă umană avea o limită. Era pur şi simplu o chestiune de a descoperi care era acea limită.

Harvath nu avea să se bucure să o descopere pe cea a lui Han. Avea sentimentul că avea să fie un drum lung şi obositor.

Grupul Carlton avea un specialist care era destul de priceput la interogarea chimică. Dar el era stabilit în Malta şi nu se ştia cât timp va dura până când îl vor putea duce la faţa locului. Cu toate acestea, îl pusese pe Nicholas să trimită cererea. Între timp, a început să-l înmoaie pe Han.

Menţinerea subiecţilor în dezechilibru psihologic era cheia pentru a le învinge rezistenţa. În loc să treacă direct la unele dintre metodele sale preferate de interogare îmbunătăţită, Harvath i-a pus pe Johnson şi Preisler să-l ducă pe Han într-o magazie dărăpănată în aer liber.

Lăsându-i căluşul şi cagula la locul lor, l-au dezbrăcat şi l-au suspendat de o grindă cu mâinile deasupra capului. Ar fi fost o crimă pe rana de la umăr.

Preisler a întins frânghia suficient de tare pentru ca Han să fie nevoit să stea în vârful picioarelor, punând toată greutatea pe partea dreaptă din cauza genunchiului stâng rănit.

În timp ce temperatura scădea, Johnson a lăsat intenţionat uşile magaziei deschise în timp ce el şi Preisler se întorceau în casa principală pentru a bea cafea şi pentru a-l monitoriza pe prizonier prin intermediul unei camere wireless pe care o lăsaseră în urmă.

Sloane şi Chase luaseră cardul de acces al lui Han, precum şi cardurile de acces ale echipei de muncă umedă şi se duseră la hotelul Thon pentru a le percheziţiona camerele. Nicholas făcea o investigaţie superficială a echipamentului pe care Han îl folosise pe plajă şi împărtăşea rezultatele cu departamentele tehnice specializate de la DARPA şi NSA.

Cu toată lumea implicată activ, Harvath i-a pus pe Staelin şi pe Haney să-l aducă pe Sarov în hambar. Odată ajuns acolo, Harvath l-a pus pe Staelin să-i scoată omului gluga şi căluşul.

Ofiţerul de informaţii rus a privit în jos la corpul liderului echipei de lucru umed, acum decedat, şi a avut doar două cuvinte de spus: „Hermosa Beach."

„Poftim?" Harvath a răspuns.

„Este o comunitate de plajă din sudul Californiei."

„Ştiu ce este Hermosa Beach", a spus Harvath, făcându-i semn lui Haney să îl aşeze pe rus. „De ce îmi spui despre asta?".

„Acolo vreau să locuiesc", a spus el cu o grimasă.

Rana din partea din spate a coapsei i-a trimis un fulger de durere prin corp când a intrat în contact cu scaunul.

„De ce?"

„Am văzut-o odată la televizor. Arată foarte bine. Opusul Rusiei. „Soare, cald, oameni care pescuiesc pe dig."

„Este şi scump", a subliniat Harvath.

„Şi vreau o dubiţă de camping nouă, ca să pot merge la munte în weekenduri.”

Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Harvath la spionii ruşi. Cei mai mulţi dintre ei nu trăiau după un cod. De îndată ce au fost capturaţi, totul a fost să aibă grijă de numărul unu. Şi dacă puteau face o înţelegere, o făceau – mai ales dacă asta însemna posibilitatea de a o lua de la capăt într-o ţară nouă.

Ultima afacere pe care Harvath o făcuse cu un ofiţer de informaţii rusesc implicase mutarea omului şi a întregii sale familii în Italia. Fusese costisitor, dar meritat pe deplin.

„Ai o soţie?”, a întrebat el. „Copii?”

Sarov a clătinat din cap. „Niciuna.”

„De ce aş vrea să fac o înţelegere cu tine?”.

„Probabil”, a răspuns rusul, „vrei să ştii ce făceam pe plaja aceea”.

„Sunt destul de încrezător că ştiu ce făceaţi.”

„Aveţi nevoie de „cum”, a spus Sarov. „Context. Detalii.

Genul ăsta de lucruri. Aceste informaţii sunt cele pe care aş fi dispus să le schimb.”

„Colegul tău chinez îmi va da toate astea.”

„La un moment dat, da, sunt sigur că o va face. Dar cum vei şti dacă spune adevărul? Dacă detaliile lui se potrivesc cu ale mele, atunci ştii că sunt corecte.”

„Sau că voi doi v-aţi plănuit povestea în avans.”

Sarov a zâmbit. „De ce am face asta? Niciunul dintre noi nu credea că vom fi prinşi.”

„Cine a ordonat atunci suplimentarea forţei de muncă?” a întrebat Harvath, dând din cap spre liderul mort al lucrului umed.

„După ce superiorii lui Han au aflat că era urmărit, au insistat să aducă o echipă din Finlanda. Presupun că tu sau unul dintre oamenii tăi erai cel care îl urmărea şi i-a ucis pe oamenii de pe şantierul din Oslo?”

„Nu ai dreptul să pui întrebări. Tu trebuie să dai răspunsuri. În funcţie de calitatea informaţiilor pe care mi le furnizezi, putem discuta poate să facem o înţelegere.”

„De unde ştiu că pot avea încredere în voi?”

„Tu nu. Dar eu sunt cea mai bună şi singura şansă pe care o ai. Aşa că îţi sugerez să faci ca asta să merite timpul meu.”

CAPITOLUL 42 H arvath a montat o cameră video. Nişte oameni foarte puternici din Statele Unite urmau să fie nevoiţi să semneze orice înţelegere. Voia ca ei să vadă şi să audă exact ce avea de spus Sarov. Şi

ceea ce avea de spus era înfiorător. Chinezii îşi dăduseră seama cum să întrerupă cea mai sofisticată tehnologie radar a Americii.

Nu numai că îşi dăduseră seama, dar erau şi dispuşi să o împărtăşească cu duşmanii Americii. Asta era o problemă uriaşă. După cascadoria de astăzi de la Vardø, clopotele de alarmă sunau deja în toată comunitatea Securităţii Naţionale. Odată ce vor primi informaţiile lui Sarov, alarmele vor deveni mult mai puternice.

Chinezii au dat numele de cod al programului lor „Black Ice". Nu era complet bazat pe spaţiu – încă.

Pentru a funcţiona, sistemul avea nevoie de o formă de triangulaţie – două dispozitive la sol, de tip laser, care se coordonau cu un satelit chinezesc de pe orbita joasă a Pământului.

Dispozitivele de la sol erau de diferite dimensiuni şi intensităţi. Dispozitivul pe care Han îl purta, care semăna cu o lunetă şi o cameră de luat vederi, era cel mai puţin puternic. Era nevoie de o vedere directă, în linie dreaptă a ţintei.

Cel de-al doilea dispozitiv era mai mare şi mai greu de ascuns şi necesita mult mai multă putere. Totuşi, avantajul acestuia era că putea fi poziţionat deasupra orizontului, la sute de kilometri distanţă.

Când a fost întrebat unde se afla în prezent dispozitivul numărul doi, Sarov a refuzat să răspundă. Numai după ce afacerea sa era aprobată, îi va dezvălui unde se află.

Ăsta era un semn de întrebare destul de mare pentru a fi lăsat acolo. Era în Norvegia? În Rusia? În Suedia?

În Finlanda? Înapoi în China? Oricât de insistent l-ar fi ademenit Harvath, bărbatul nu a scos niciun cuvânt.

Pentru o clipă, se gândise să devină dur cu el, dar nu era ceea ce trebuia să facă. Ajunseseră atât de departe. Harvath trebuia să-şi respecte partea lui de înţelegere şi să prezinte cererea superiorilor săi de acasă.

Mai important, era imperios necesar să fie pus la curent cu celălalt dispozitiv. Odată ce ar fi ştiut unde se afla, nu avea nicio îndoială că ar fi vrut să lanseze o operaţiune pentru a-l recupera. Ingineria inversă a sistemului Gheaţa Neagră şi găsirea unei modalităţi de apărare împotriva lui urmau să fie o prioritate absolută.

I-a pus pe Haney şi pe Staelin să-l supravegheze pe Sarov în timp ce el se întorcea acasă pentru a-l contacta pe şeful său de la Grupul Carlton.

Când a intrat, a văzut că Sloane şi Chase se întorseseră de la percheziţionarea camerelor de la hotelul Thon.

„Aţi găsit ceva?", a întrebat el.

„Nu prea multe", a spus Chase în timp ce a scos din buzunar un flacon de pastile şi i l-a aruncat.

Harvath se uită la el. „Ce-i asta?”

„Am găsit-o în camera lui Han. Nicholas a pus pe cineva de la Langley să traducă eticheta pentru noi. Medicamente pentru durere”.

„Ştim de ce ar avea Han medicamente pentru durere?”

„Nimic”, a răspuns Chase. „De ce nu-l întrebaţi pe el?”

Harvath avea o mulţime de întrebări pe care voia să i le pună omului. Să sperăm că, atunci când va ajunge la asta, Han va fi mult mai cooperant. Acum, însă, trebuia să-l pună la curent pe Gary Lawlor.

Intrând în camera pe care Nicholas o folosea ca centru de operaţiuni, a văzut că micuţul avea deja în desfăşurare un apel video cu şeful lor. Harvath s-a aşezat lângă el şi l-a pus pe Lawlor la curent cu tot ce spusese Sarov, în timp ce Nicholas încărca imaginile de la interogatoriu şi le transmitea Statelor Unite.

„Daţi-mi douăzeci de minute”, a spus Lawlor, care apoi a întrerupt convorbirea.

„Ce vrei să faci cu el?” a întrebat Nicholas, apăsând pe un ecran care arăta transmisia în direct a lui Han suspendat de grinda din şopron.

Harvath s-a uitat la flaconul de pastile şi a decis că va încerca să vorbească din nou cu el. Mergând în bucătărie, şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi le-a spus lui Johnson şi lui Preisler să îl urmeze afară.

„Coboară-l”, a ordonat el când au ajuns la şopron.

Preisler a dezlegat frânghia şi a dat-o afară încet, în timp ce Johnson l-a ajutat pe Han să se aşeze uşor pe un scaun. Nu se putea ţine în picioare – chiar şi pe piciorul lui bun – şi tremura.

„Cred că astea îţi aparţin”, a spus Harvath în timp ce a ridicat flaconul de pastile şi l-a scuturat. „Spuneţi-mi ce trebuie să ştiu şi vă las cu plăcere să le luaţi.”

Înfrigurat, slăbit şi cu dureri intense, Han s-a uitat la Harvath şi a răspuns simplu: „Nu”.

„Duceţi-l înapoi sus”, i-a spus Harvath lui Preisler în timp ce-şi lăsa cafeaua jos şi ieşea din şopron.

S-a întors câteva minute mai târziu cu o găleată plină de apă rece ca gheaţa. După ce Johnson şi Preisler s-au dat la o parte, a aruncat-o spre Han, îmbibându-l pe ofiţerul chinez de informaţii.

Apoi, ridicându-şi cana aburindă de cafea, s-a întors şi a păşit înapoi spre casă.

Ştia prea bine ce putea face mintea umană dacă era udă şi rece – pe lângă faptul că avea dureri fizice grave -. Han avea de gând să-i spună ceea ce voia să ştie. Harvath trebuia doar să grăbească procesul.

În timp ce aştepta ca Lawlor să se întoarcă la el, a întins mâna către Mercer. Avea patru chinezi morţi şi o maşină din Finlanda pe care voia să o facă să dispară ca prin magie. Fostul om al CIA i-a spus că va fi acolo în scurt timp.

Intrând în bucătărie, s-a servit cu unul dintre sandvişurile tradiţionale scandinave cu faţa deschisă pe care Sloane le cumpărase din oraş şi a mai înghiţit câteva ibuprofenuri. Coastele încă îl deranjau. Ceea ce avea nevoie era un duş lung şi fierbinte.

Era la jumătatea mesei de prânz când Nicholas l-a chemat. Lawlor era la telefon. Completându-şi cafeaua, a traversat holul până în camera pe care micuţul o folosea ca centru de operaţiuni tactice.

„Ni s-a dat acordul pentru afacerea cu Sarov", a spus Lawlor în timp ce Harvath se aşeza în faţa computerului. „Nu pot garanta că va fi în Hermosa Beach. Ar putea fi Redondo, sau s-ar putea să-l bage în Torrance, dar nu-i spuse asta. Atâta timp cât informaţiile lui duc la recuperarea celuilalt dispozitiv, primeşte un bilet de aur."

„Recepţie bună", a răspuns Harvath.

„Sună-mă de îndată ce ai ceva."

„O vom face."

Deconectând apelul video cu Lawlor, Harvath şi-a luat cana şi s-a întors în hambar pentru a vorbi cu Sarov.

CAPITOLUL 43 H arvath îl verifică pe Han în timp ce trecea pe lângă magazie.

Nu se schimbase nimic. Bărbatul era într-o stare groaznică, dar tot nu avea nicio dorinţă de a coopera.

Asta era bine pentru Harvath. Să sperăm că nu va avea nevoie de el. S-a îndreptat spre Sarov şi spre hambar.

Rusul l-a privit precaut câteva clipe, măsurându-l în timp ce încerca să afle dacă spunea sau nu adevărul despre afacere. În cele din urmă, Sarov a vorbit.

„Al doilea dispozitiv se află pe Svalbard. Este un arhipelag la jumătatea distanţei dintre aici şi Polul Nord."

Deşi Harvath ştia despre Svalbard la fel de multe ca şi despre Kir-kenes, auzise de el. „Unde pe Svalbard?"

„Presupun că pe insula principală".

„Nu ştii?"

„Partea asta a operaţiunii nu mă implică pe mine."

„Pe cine implică?"

„Colegul meu, Anatoly Nemstov. „Este consulul general al Rusiei în oraşul Barentsburg."

„De ce el?"

Sarov a ridicat din umeri. „Moscova a vrut să protejeze diferitele faze ale operaţiunii. Compartimentarea.”

„De ce are Rusia un consulat atât de sus în Arctica?”.

„Este o chestiune de mândrie naţională. Avem cel mai nordic avanpost diplomatic din lume”.

„Cum ar fi trebuit ca Nemstov să intre în posesia celui de-al doilea dispozitiv?”

„După ce am confirmat că tehnologia Gheaţa Neagră funcţiona aşa cum am promis, trebuia să-l contactez pe Anatoly şi să-i dau o parolă, activând faza lui din operaţiune.

Era cineva – presupun că un alt ofiţer al serviciilor secrete chineze – pe care trebuia să-l contacteze şi să aranjeze predarea celuilalt dispozitiv.”

„Ştiţi cine este această persoană sau cum urma să ia legătura cu ea?”

Sarov a clătinat din cap.

„Cum anume aveai de gând să confirmi că tehnologia funcţiona aşa cum ai promis?”

„Am un agent de informaţii în interiorul staţiei GLOBUS.”

Lui Harvath nu i-a plăcut deloc cum suna asta. „Voi avea nevoie de numele acelei persoane, precum şi de toate informaţiile pe care le aveţi despre ea.”

„Am presupus că o vei face”, a răspuns rusul. „Între timp, aş dori să mănânc şi să beau ceva.”

Harvath i-a făcut semn din cap lui Haney, care a părăsit hambarul pentru a merge să adune nişte mâncare.

Continuându-şi interogatoriul, l-a întrebat pe rus: „Credeţi că dispozitivul se află în Barentsburg?”.

„Ar putea fi oriunde. Poate chiar pe una dintre celelalte insule”.

„Ce ar fi trebuit să facă colegul tău cu el?”.

„Am înţeles că îl va aduce înapoi în Rusia. La fel cum trebuia să fac şi cu celălalt dispozitiv.

Dar numai dacă testul a fost un succes. De care, trebuie să întreb: „A fost?”

„Uitaţi regulile. Eu sunt singurul care are dreptul să pună întrebări”, a spus Harvath.

Sarov a zâmbit. „A funcţionat. Uimitor.”

„Ca să fie clar”, a insistat Harvath, „transferul celui de-al doilea dispozitiv, a doua fază a operaţiunii – nu ar fi început până când nu l-ai anunţat pe colegul tău din Barentsburg, corect?”.

„Aşa este.”

„Cât de repede se aştepta să primească veşti de la tine?”.

„În douăzeci şi patru de ore.”

„De ce o astfel de fereastră?”

„Activul meu ar trebui să-şi termine tura la Vardø”, a spus rusul, „să se întoarcă acasă şi să mă contacteze pentru a stabili o întâlnire fizică.”

Harvath l-a interogat pe Sarov încă câteva minute, până când Haney s-a întors cu o tavă. Încrezător că el şi Staelin aveau totul sub control, a părăsit hambarul şi s-a întors spre casă. Încă o dată s-a oprit la şopron pentru a vorbi cu Han.

„Niciodată nu vrei să fii ultimul care face o înţelegere”, i-a spus el. „Întotdeauna este mai bine să fii primul”.

Han tremura şi nu a răspuns.

„Sarov ne-a spus totul”, a continuat Harvath.

„Ştie”, a răspuns agentul serviciilor secrete chineze, cu vocea abia dacă depăşea o şoaptă.

„Poftim?” a spus Harvath.

„V-a spus tot ce ştie – nu tot ce ştiu eu.”

„Ei bine, el ştie multe. Destul, de fapt, încât nici măcar nu sunt sigur ce valoare ai putea oferi în acest moment.

A făcut o afacere foarte bună pentru el. Poţi şi tu – dacă ai ceva ce-mi poate fi de folos. Acestea fiind spuse, este ultima dată când îţi ofer una. Din acest moment, lucrurile se vor înrăutăţi mult. Depinde de tine. Durerea şi disconfortul pe care le simţiţi acum vă vor părea un rai în comparaţie cu ceea ce va urma.”

Han a rămas tăcut un minut întreg. „Tăiaţi-mă”, a cerut el.

„Nu până când nu voi vedea o cooperare din partea ta.”

„Ce fel de înţelegere îmi poţi face?”.

„Mai întâi, răspunde-mi la una dintre întrebări”, a spus Harvath, scoţând flaconul de pastile din buzunar. „Pentru ce sunt astea?”

„Durere.”

„Ce fel de durere?”

„Şoldul meu drept – cel pe care m-ai forţat să stau în picioare. Doctorul crede că ar putea fi vorba de cancer. Am antecedente în familie. Lasă-mă în pace. Te rog.”

Privind în cameră, Harvath le-a spus lui Johnson şi Preisler să iasă în şopron. Odată ajunşi, l-au coborât uşor pe Han şi l-au aşezat pe scaun.

„Îmi puteţi da pastilele, vă rog?”, a întrebat bărbatul, cu suferinţa gravată pe faţă.

„Înainte de asta, spuneţi-mi ceva ce nu ştiu ruşii.”

„Există un sistem de siguranţă încorporat în echipament. Un fel de întrerupător. Dacă ruşii încercau să demonteze echipamentul şi să facă inginerie inversă, se declanşa. Dacă operaţiunea noastră ar fi compromisă, am putea să o declanşăm noi înşine. „Beijingul îl poate declanşa şi de la distanţă.”

„Dacă nu te prezinţi la raport”, a spus Harvath.

Han a dat din cap.

„Există o modalitate de a ocoli comutatorul de oprire? Pentru a-l dezactiva?”

„Mai întâi, pastilele mele. Atunci vorbim despre o înţelegere”.

CAPITOLUL 44 P ână în momentul în care Mercer a apărut la casa conspirativă, Harvath schiţase deja parametrii aproximativi ai unei înţelegeri cu Han şi i-o transmisese lui Lawlor spre aprobare: tratament complet la Clinica Mayo dacă, de fapt, avea cancer; rezidenţă în SUA; şi un apartament în San Francisco cu vedere la golf.

Din păcate, la fel ca Sarov, ofiţerul de informaţii chinez fusese ţinut în întuneric cu privire la locul din Svalbard unde se afla celălalt dispozitiv şi cine, în numele Ministerului Securităţii Statului, se ocupa de transferul către ruşi.

A fost de acord să explice cum să neutralizeze comutatorul de dezactivare şi să ia legătura cu superiorii săi din Beijing, astfel încât să nu pară nimic în neregulă. Harvath se temea să nu ia legătura cu Beijingul, dar a lăsat această decizie la latitudinea lui Langley. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca Han să transmită un cod de urgenţă şi ca al doilea dispozitiv să aibă comutatorul de oprire activat înainte ca ei să pună mâna pe el.

Dacă Han voia să le tragă pe sfoară, putea cu desăvârşire să o facă – şi Harvath ura faptul că SUA se aflau în poziţia cea mai slabă. Nu avea cum să ştie dacă Han va transmite un cod de ajutor sau dacă instrucţiunile sale de dezactivare a întrerupătoarelor nu le va activa de fapt. „Nu ai de ales”, spusese el, reluând cuvintele lui Harvath către Sarov. „Va trebui să ai încredere în mine.”

Le-a dat instrucţiuni lui Johnson şi Preisler să îl încălzească pe Han şi să îl facă să se simtă relativ confortabil. Dacă se întorcea vorba să se ia de el cu ciocanul şi cleştele, nu voia să fie nevoit să o ia de la capăt.

În timp ce aştepta ca Lawlor să obţină autorizaţia pentru tranzacţie, se alăturase lui Mercer şi îi făcuse o recapitulare a ceea ce se întâmplase. Apoi deschisese portbagajul maşinii echipei de lucru umed şi îi aruncase o privire la cadavrele dinăuntru.

„Unde e al patrulea tip?” Mercer a întrebat, numai afaceri.

„În hambar.”

„Deci, vrei ca toate astea să dispară? Adică nici o urmă? Sau pur şi simplu nu avem nevoie ca poliţia norvegiană să gireze o anchetă până când nu suntem în siguranţă în afara ţării?”

Mercer era un gânditor. Lui Harvath îi plăcea asta la el.

Şi era dispus să parieze că şi Bătrânul voia la fel.

„Plecat plecat”, a răspuns Harvath. „Ca şi cum nu am lăsa nici o urmă.”

„Bine, atunci o să am nevoie de o chemare a vacilor, de o cutie de unt de arahide şi de cineva care să-mi conducă maşina”.

Harvath s-a uitat la el, ezitând să întrebe. „Înţeleg că ai nevoie de un alt şofer. Pentru ce sunt untul de arahide şi chemarea vacii?”.

„Lupii sunt ca şi câinii. Le place untul de arahide. Le plac şi femelele de elan. Vom acoperi corpurile cu unt de arahide şi vom folosi chemarea vacii pentru a-i atrage, poate chiar să behăim puţin ca un viţel. Dar va trebui să ne mişcăm în curând. Vreau să fiu pe poziţie până la apus.

„Trimite pe unul dintre oamenii tăi cu bani să aducă untul de arahide. Sunt câteva magazine în oraş, aşa că spune-le să împartă cumpărăturile. Pentru orice eventualitate. Dacă vreun fermier norocos împachetează un lup şi îl deschide pentru a găsi rămăşiţe umane, iar ei încă mai pot detecta unt de arahide pe animal, am putea avea o problemă.”

„Am înţeles”, a răspuns Harvath. „Şi apelul pentru vacă?”

„Există un magazin de articole sportive pe care îl ştiu. Mă pot ocupa de asta.”

„Altceva?”

„Da. Pune pe cineva să sape în cadavrele alea şi să scoată toate gloanţele. Lupii ne fac o favoare.

Măcar putem să le curăţăm mâncarea.”

„O să îl pun pe medicul nostru să se ocupe de asta”, a spus Harvath. „Ce ai de gând să faci cu maşina?”

„În pădurea pe care o am în vedere, există un iaz adânc, acoperit de gunoaie. Nimeni nu pescuieşte în el. Nimeni nu înoată în el. O să scufundăm maşina acolo. Voi purta mănuşi, aşa că asigură-te că oamenii tăi au curăţat-o de amprente înainte de a pleca.

„În sfârşit, ar trebui să fie de la sine înţeles, dar am să întreb oricum. Le-aţi spălat?”

Harvath a dat din cap. „Fără telefoane. Fără acte de identitate. Fără litieră de buzunar.

Fără bijuterii. Voi pune pe cineva să le scoată etichetele de pe haine”.

„Nu vă deranjaţi”, a spus Mercer. „Îi vom dezbrăca şi voi arde hainele într-un alt loc, la ieşirea din pădure”.

„Încep să cred că ai mai făcut asta înainte.”

Mercer a zâmbit. „În timp ce eu mă distrez aşa, tu ce ai de gând să faci?”.

„Aştept instrucţiuni”.

„Bătrânul Grăbeşte-te şi aşteaptă. Nu-mi lipseşte asta.”

„Cred că în acest caz accentul va fi pus pe grabă”, a spus Harvath. „Ce ştii despre Svalbard?”

„Frig şi foarte periculos. N-ai avea nevoie de o ladă de unt de arahide acolo sus. Urşii polari te-ar plăti practic pentru plăcerea de a ronţăi acele cadavre. Chestiile astea nenorocite chiar urmăresc oamenii. Dă-mi lupi oricând.”

„Crede-mă, lupii nu sunt un chilipir.”

„Suntem de acord să nu fim de acord.” Mercer a zâmbit. „Care e misiunea?”

„Aştept ordinele, dar mă aştept să am o mică discuţie cu consulul general rus din Barentsburg.”

„O discuţie plăcută sau una mai puţin plăcută?”

„Nu cred că se va bucura să mă vadă. Şi cred că va fi şi mai puţin încântat să-mi răspundă la întrebări.”

„Sper că ţi-ai adus haine mai rezistente decât cele pe care le ai acum. Cum ai de gând să ajungi acolo?”

„Avem avionul nostru.”

„Vei avea nevoie de permisiunea guvernatorului pentru a ateriza. Au o mulţime de restricţii. Ar putea dura zile întregi, în funcţie de ceea ce personalul lui are pe birouri. Chiar dacă aveţi o întoarcere rapidă, dacă ceva merge prost cu operaţiunea voastră, veţi fi suspectul principal şi numărul de pe coada avionului vostru va fi semnalat pe toate computerele conectate la Interpol din lume.”

Harvath s-a uitat la el. „Cum ajung oamenii acolo în mod normal?”

„SAS zboară acolo direct din Tromsø”, a spus Mercer, uitându-se la ceas, „dar aţi pierdut deja zborul de astăzi. Cea mai bună şansă este să luaţi zborul de aici spre Tromsø mâine dimineaţă şi să vă conectaţi – dacă reuşiţi să prindeţi un loc. Aceste zboruri sunt adesea rezervate cu mult timp înainte.”

„Dar cu vaporul?”

„Sunt cinci sute de mile nautice de aici. Practic, la jumătatea drumului dintre Norvegia şi Polul Nord. Am putea găsi unul dintre traulerele de pescuit locale care să vă ducă, dar, având în vedere vremea care se anunţă, toate se întorc în port. Nu ştiu dacă am putea găsi pe cineva suficient de nebun să te ia. Dacă puteţi rezista până dimineaţă, probabil că asta va fi cea mai prudentă opţiune."

„Nu am primit încă nicio sarcină", a spus Harvath.

„Cu toate acestea, probabil că ar fi o idee bună să începi să întrebi în jur despre un trauler."

„Pot să dau nişte telefoane."

„Mulţumesc. De asemenea, ar trebui să văd dacă mai sunt locuri în zborul de mâine."

„Eu aş face asta imediat", a spus Mercer. „Atunci măcar ai un plan de rezervă."

„Şi magazinul de articole sportive spre care te îndrepţi – pot să iau acolo mai multe echipamente adecvate pentru Svalbard?".

Fostul om al CIA a dat din cap. „Sunt un furnizor de echipament excelent."

„Lasă-mă să repartizez misiunile echipei şi să pornesc procesul de procurare a biletelor de avion", a spus Harvath, întorcându-se pentru a intra înăuntru. „Şi apoi putem pleca."

„Sună bine", a fost de acord Mercer. „Eu voi fi în camionul meu, pentru a începe căutarea bărcii. Şi, apropo", a adăugat el, „adu-ţi cartea de credit. Locul ăsta nu e ieftin."

CAPITOLUL 45 K irkenes, a explicat Mercer în timp ce conduceau, era punctul de plecare spre Marele Arctic. Ultima fărâmă de civilizaţie reală înainte de a intra într-un tărâm aproape distopic, extraterestru.

„Aţi fost vreodată în Svalbard?" Harvath a întrebat.

„De trei ori", a răspuns bărbatul. „Totul pentru operaţiuni".

„Cum au mers?"

„Rău de tot. Dacă nu voi mai vedea niciodată locul acela, va fi prea devreme."

Harvath a zâmbit. „Mă bucur că am întrebat."

„Vremea va fi groaznică acolo sus. Ţi-am spus deja că va fi frig, dar probabil că vei avea parte de polei sau ploaie îngheţată. Oricât de rău ar fi, amintiţi-vă întotdeauna motto-ul local: Svalbard. Întotdeauna se poate înrăutăţi."

„Biroul de turism ar trebui să te angajeze. Abia aştept să văd locul."

„O mulţime de oameni îl iubesc. Se întorc în fiecare an.

Eu nu sunt unul dintre ei."

„Vremea e chiar aşa de rea?” întrebă Harvath.

„Totul este atât de rău. Svalbard este acest loc ciudat în care, atunci când lucrurile merg bine, merg bine.

Dar când lucrurile merg prost, se înrăutăţesc.

Fie că e vorba de vreme, de ruşi, de orice. Gluma noastră era că nu de furtunile de zăpadă trebuia să-ţi faci griji în Svalbard, ci de furtunile de rahat. Locul, după părerea mea, este blestemat.”

„Nu ştiu aproape nimic despre asta. În afară de faptul că nu eşti un fan, ce poţi să-mi spui?”.

„Insula principală are trei oraşe”, a răspuns Mercer.

„Niciuna dintre ele nu este legată de drumuri. Există drumuri după ce ajungi într-un oraş, dar pentru a ajunge acolo trebuie fie să mergi cu barca, fie să aştepţi până la iarnă şi să foloseşti o snow-mobile.”

„Asta e o nebunie. Nu poţi să faci 4x4?”

„Nu. Vei distruge ecosistemul”.

„Stai puţin”, a spus Harvath, amintindu-şi ceva ce citise. „Svalbard este locul unde se află buncărul seminţelor apocaliptice, nu?”. Dacă lumea va suferi vreodată un fel de apocalipsă, seminţele pentru aproape toate fructele, legumele, florile, copacii, ce-o mai fi, sunt depozitate acolo.”

„Corect. Seiful global de seminţe din Svalbard se află la aproximativ trei kilometri în afara oraşului principal Longyearbyen.

Norvegienii au cheltuit aproape zece milioane de dolari americani pentru a-l construi, iar oricine doreşte să depoziteze seminţe acolo o poate face gratuit.”

„De ce să-l construim acolo?”

„Insula principală nu are nicio activitate tectonică, iar locaţia seifului se află la peste o sută treizeci de metri deasupra nivelului mării, aşa că, dacă gheţarii se vor topi vreodată, ideea este că seminţele vor fi în siguranţă.”

„Interesant.”

„Întreaga istorie a locului este plină de fapte ciudate şi poveşti fascinante. A fost descoperită de un explorator olandez, Barentsz, în secolul al XVI-lea, dar nu a fost colonizată până în secolul al XVII-lea, când balenierele au înfiinţat acolo comunităţi din care să opereze atunci când se împingeau mai la nord în căutarea carierei lor. Erau, de asemenea, o mulţime de vânători – mulţi dintre ei ruşi – care mergeau după morse, urşi polari şi vulpi.

„Până la sfârşitul secolului al XIX-lea, a devenit o destinaţie turistică arctică fierbinte şi o bază pentru explorarea Arcticii. A fost descoperit şi cărbunele.

„În 1910, au început să se ridice multe discuţii despre cui aparţinea cu adevărat Svalbard, dar discuţiile au fost amânate odată cu izbucnirea Primului Război Mondial. Abia după război şi acordurile de pace de la Paris a fost semnat Tratatul Svalbard, care a acordat Norvegia suveranitatea asupra arhipelagului. Interesant este însă faptul că toate naţiunile participante la semnare au primit drepturi egale de pescuit, vânătoare şi explorare a mineralelor.

„Aparţine Norvegiei, dar altor naţiuni li se permite să îi exploateze resursele?" a întrebat Harvath, un pic surprins.

Mercer a dat din cap. „Au semnat ţări atât de îndepărtate precum Japonia, India şi Noua Zeelandă. Nimeni nu poate spune că norvegienii nu sunt unii dintre cei mai generoşi oameni de pe planetă.

„Oricum, o parte a înţelegerii este că Svalbard trebuie să rămână demilitarizat. Asta s-a dus în mare parte pe fereastră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când naziştii au ocupat Norvegia. Cu ajutorul britanicilor, guvernul norvegian în exil a fost de acord ca aşezările din Svalbard să fie nivelate, pentru a nu lăsa în urmă nimic care ar putea fi de valoare pentru Hitler.

„Naziştii au construit cu intermitenţe staţii meteorologice pe Svalbard, doar pentru a fi alungaţi. Guvernul norvegian în exil a înfiinţat o garnizoană acolo, doar pentru ca aceasta să fie distrusă de nazişti. Apoi, norvegienii l-au restabilit. A fost un întreg ciclu.

„De fapt, soldaţii aflaţi la ultima staţie meteo nazistă din Svalbard au fost ultimele trupe germane care s-au predat în cel de-al Doilea Război Mondial."

„Cum se leagă ruşii şi Barentsburg?", a întrebat Harvath.

„După război, norvegienii au restabilit aşezările de la Longyearbyen şi Ny-Ålesund, în timp ce Uniunea Sovietică s-a concentrat pe Barentsburg, pe care o cumpăraseră de la olandezi în anii 1930 – principalul obiectiv fiind exploatarea cărbunelui.

„Ruşii au construit acolo o mulţime de clădiri urâte, în stil sovietic. Unul dintre cele mai nebuneşti este un complex sportiv cu aspect de epocă spaţială, cu o sală de sport veche şi o piscină uriaşă ruginită, care, atunci când cazanele nu sunt sparte, este umplută cu apă de mare încălzită.

„Satul în sine este alcătuit din aproximativ patru sute de locuitori, dintre care majoritatea sunt mineri de cărbune din estul Ucrainei. Din cauza condiţiilor teribile din Arctica, ei sunt plătiţi mai mult decât ar fi acasă, dar niciunul dintre ei nu rămâne mai mult de câţiva ani.

„Compania minieră rusă Trust Arktikugol deţine şi conduce destul de mult locul. În comparaţie cu muncitorii ucraineni, ruşii din Barentsburg se consideră gulere albe. Singurul lucru mai omniprezent decât vodca în acel loc este praful de cărbune."

„Cum este securitatea?"

„Din cauza urşilor polari, aproape toată lumea poartă o puşcă. Poate nu întotdeauna în oraş, dar cu siguranţă dacă pui piciorul în afara limitelor oraşului. Este o necesitate absolută."

„Poliţia?"

„Practic inexistentă. Nu există infracţiuni. Nici măcar nu ai voie să locuieşti în Svalbard dacă nu ai o slujbă cu normă întreagă. Dacă eşti pensionar şi suficient de nebun încât să vrei să locuieşti acolo, trebuie să ai o dovadă de venit. Dacă nu poţi avea grijă de tine, nu te vor avea."

„Sună destul de puţin norvegian."

„În Norvegia propriu-zisă sunt servicii sociale generoase şi îngrijire din leagăn până la mormânt, dar în brutalul Arctic Înalt, este vorba de supravieţuirea celui mai puternic. Apropo de asta, dacă sunt chinez, voi face cât mai multe lucruri pe teritoriul meu."

„Adică?", a întrebat Harvath.

„Adică i-aş face pe ruşi să vină la mine în Svalbard", a spus Mercer. „I-aş face să vină la Ny-Ålesund, unde se află staţia lor de cercetare ştiinţifică."

„Ei fac parte din Consiliul Arctic şi au o staţie de cercetare în Svalbard?"

„Ei sunt una dintre cele zece naţiuni, inclusiv norvegienii, care au facilităţi de cercetare acolo. Este considerat cel mai nordic oraş din lume. Ca şi Barentsburg, a fost şi el un oraş minier la un moment dat, dar mai mic."

„Cât de mică?"

„În prezent? Pe tot parcursul anului? Între 30 şi 35 de locuitori.

Dar vara, populaţia explodează până la aproximativ o sută douăzeci de locuitori, dintre care cea mai mare parte se ocupă de cercetare."

„Pare un loc uşor de ascuns echipamente ştiinţifice", a spus Harvath.

„Îţi baţi joc de mine?" Mercer a râs. „Sunt tot felul de lucruri acolo sus. Ai putea ascunde aproape orice chiar la vedere şi nimeni nu s-ar gândi la asta."

„E bine de ştiut, dar deocamdată am în vizor Barentsburg şi consulul general."

„Am înţeles perfect. Acolo indicau informaţiile. Şi eu aş face la fel. Dacă ţi se va da sarcina de a merge, te-ai gândit cum te vei descurca?"

Telefonul lui Harvath a vibrat. S-a uitat în jos şi a citit mesajul. „Pentru început", spuse el, „se pare că voi merge singur. Am luat ultimul şi singurul loc în zborul de mâine. Omul meu se ocupă acum să mă ducă de la aeroportul din Longyearbyen la Barentsburg."

„Pot să vă spun din experienţă că consulatul este practic Fort Knox. Se afla mai sus pe munte decât orice altceva, înconjurat de un camion plin de camere de luat vederi şi de un gard de fier forjat. Orice ai vrea

să faci, ar trebui să fie în oraş. Mâine e vineri. Cu toţii iau un prânz lung şi îmbătător. Consulul general nu va fi greu de găsit.

„În afară de cantina companiei, există doar câteva restaurante în Barentsburg. Părerea mea este că va fi la Red Bear Pub & Brewery, sau la aproximativ un bloc mai sus, la Rijpsburg Fish Restaurant, în hotelul Barentsburg. Căutaţi maşina parcată afară, cu numere de înmatriculare inscripţionate CD pentru Corps Diplomatique. Vor fi urmaţi de patru sau cinci numere – toate în galben – pe o farfurie albastră reflectorizantă."

„Apoi, tot ce trebuie să fac este să mă gândesc cum să-l conving pe agentul său de pază să-şi ia liber pentru restul zilei", a spus Harvath.

Mercer a zâmbit din nou. „S-ar putea să vă pot ajuta cu asta."

CAPITOLUL 46 Magazinul de articole sportive îi amintea lui Harvath de cum ar fi putut arăta un magazin de mărfuri uscate la marginea Yukonului în anii 1800. Aveau în stoc toate obiectele imaginabile de care cineva ar putea avea nevoie pentru o expediţie în Marele Arctic.

În această perioadă a anului, temperaturile medii în Barentsburg variau între 45 de grade Fahrenheit şi 38. Dar, fidelă imaginii inospitaliere pe care Mercer o zugrăvise despre Svalbard, arhipelagul aştepta să se apropie un sistem de furtuni. Temperaturile în următoarele douăzeci şi patru de ore erau prognozate să scadă sub zero grade.

Harvath şi-a început cumpărăturile alegându-şi o jachetă de alpinism – ceva rezistent la vânt şi impermeabil, sub care să poată suprapune haine pentru a se încălzi. La fel de important, voia o culoare discretă – nimic neon. A vrut o nuanţă care să se integreze mai degrabă decât să iasă în evidenţă în peisaj. În această perioadă a anului, înainte ca zăpezile să se instaleze, asta însemna verde şi maro. A găsit o jachetă rezistentă la intemperii de la o companie norvegiană numită Norrøna în culoarea măslin închis şi a încercat-o. Mulţumit de potrivire, şi-a luat o pereche de pantaloni de trekking în aceeaşi culoare, o căciulă de lână, o gheată pentru gât, şosete mai grele, un polar şi o pereche de mănuşi. Cizmele pe care le purta deja ar fi fost bune.

Mercer l-a întâlnit la tejghea, unde deja stivuise câteva obiecte proprii: chibrituri rezistente la furtună, o lanternă frontală, o mică trusă de curăţare a armelor, lubrifiant pentru vreme rece, baterii, gustări de camping, o pătură spaţială, o trusă de prim ajutor şi o chemare a vacilor.

„Plăteşte", a spus fostul om al CIA în timp ce Harvath se apropia şi îi înmâna articolele funcţionarului. Apoi, uitându-se la cizmele lui Harvath, a adăugat: „Vom avea nevoie şi de o cutie de spray impermeabilizant".

După ce totul a fost pus în genţi şi plătit, au părăsit magazinul, s-au întors la SUV-ul lui Mercer şi s-au întors la casa sigură.

Harvath făcu un bilanţ al situaţiei în care se aflau toate lucrurile. Chase luase untul de arahide. Staelin scosese gloanţele din cadavre, iar Haney îl ajutase să scoată al patrulea cadavru din hambar şi să-l încarce în portbagaj. Nicholas a primit o actualizare de la Lawlor.

Se făcuseră aranjamente pentru ca Han şi Sarov să primească tratament medical pentru rănile lor prin împuşcare la Landstuhl – spitalul medical de peste mări administrat de armata americană – înainte de a-i aduce în Statele Unite.

Lawlor dorea ca un contingent de securitate format din patru persoane, inclusiv Staelin ca medic, să zboare cu ei până în Germania. Harvath putea să aleagă ce membri ai echipei urmau să meargă, dar Lawlor voia ca ei să fie în mişcare înainte de lăsarea întunericului. Nicholas informase deja echipajul de zbor să înceapă să pregătească avionul.

Harvath a decis să îl trimită pe Haney, împreună cu Preisler şi Johnson. Chase îl va ajuta pe Mercer să se debaraseze de cadavre şi de maşina echipei de lucru umed, în timp ce Sloane va rămâne la casa conspirativă pentru a-i ajuta pe Nicholas sau pe Harvath cu orice ar avea nevoie.

Nu era o configuraţie perfectă, dar rareori era aşa. Harvath înţelegea necesitatea de a-i duce pe Han şi pe Sarov la o unitate medicală adecvată. Rănile provocate de gloanţe erau un magnet pentru infecţii şi, uneori, mult mai grave. Staelin nu putea face prea multe pe teren. Mai bine îi ducea într-un cadru spitalicesc de top.

În plus, nu era ca şi cum vreunul dintre ei ar fi venit cu el la Svalbard. Harvath avea să se ocupe singur de această treabă.

„Ar trebui să ne întoarcem în jurul orei şapte”, a spus Mercer. „Mai vrei să iei cina cu mine şi Hilde? Am putea s-o facem în jurul orei opt şi să ne culcăm devreme, având în vedere că eşti în primul zbor de dimineaţă.”

Harvath s-a uitat la ceas. „Sigur. Doar anunţă-mă unde să fiu.”

„O voi pune pe Hilde să facă o rezervare şi o să ţi-o trimitem prin SMS.”

„Sună bine. Ai grijă acolo. Ai grijă să nu te pătezi cu unt de arahide”.

„Nici o şansă”, a răspuns Mercer, punându-şi o pereche de mănuşi şi alunecând în maşina echipei de lucru umed. „Ne vedem diseară.”

Harvath l-a privit pe fostul agent CIA plecând cu maşina, Chase urmându-l în Outlander-ul bărbatului.

În continuare, Johnson şi Preisler s-au urcat într-unul dintre celelalte SUV-uri cu Han, acum îmbrăcat, şi Sarov. După ce tot echipamentul lor a fost încărcat, Haney s-a strecurat la volan şi a pornit vehiculul.

„Nu uitaţi”, a spus Staelin, apropiindu-se pentru a-şi lua rămas bun, „dacă aveţi nevoie de noi, suntem la un telefon distanţă”.

„Bineînţeles că va avea nevoie de noi”, a adăugat Haney, aplecându-se pe fereastră. „Întotdeauna sfârşeşte prin a avea nevoie de noi.

Putem pleca acum, vă rog? Vreau să mă opresc să iau ceva de mâncare în avion.”

„Fără opriri”, a răspuns Harvath. „E un ordin.”

„Cum spui tu, şefu'„, a spus Haney, părând că îi face cu ochiul lui Harvath în oglinda retrovizoare.

„Dacă încearcă o oprire”, a spus Staelin în timp ce cei doi îşi strângeau mâna, „promit să-l împuşc.”

„Întotdeauna pot conta pe tine”, a spus Harvath, care a privit apoi cum colegul său s-a urcat în vehiculul şi echipa a plecat spre aeroport.

Îndreptându-se înăuntru, a mers în camera lui şi a început un duş fierbinte. Când s-a urcat înăuntru, a lăsat apa să-i bată pe gât şi pe umeri timp de câteva minute.

Apoi şi-a făcut spatele pentru o clipă, înainte de a ridica braţul şi de a se întoarce într-o parte, astfel încât apa să-şi poată face magia pe coastele sale.

Din nefericire, nu s-a simţit atât de bine pe cât credea el că se va simţi. El a rămas acolo oricum, sperând că căldura ar putea totuşi să-i aline durerile.

Când s-a săturat, a sărit peste jetul rece de apă la care se expunea în mod normal, a oprit duşul şi a ieşit. Ştergând aburul de pe oglindă, a privit insulele conectate de negru şi albastru de-a lungul părţii drepte. Rusul de pe şantierul de construcţii de la Oslo îl afectase foarte tare.

S-a bărbierit, s-a spălat pe dinţi şi şi-a uscat părul înainte de a se întoarce în dormitor. Luându-şi telefonul, a setat alarma. A vrut să vadă dacă poate închide ochii pentru puţin timp.

S-a întins pe pat, a închis ochii şi – la fel ca în maşină – a adormit rapid.

Când l-a trezit alarma, era deja plecat de câteva ore. Întinzând mâna după telefon, şi-a verificat mesajele. Mercer şi Chase îşi încheiaseră cu succes operaţiunea şi se întorceau. Era inclus şi numele şi adresa restaurantului pe care Hilde îl alesese pentru cină.

Ridicându-se, Harvath s-a gândit să coboare să îşi facă un espresso, dar a decis în schimb să îl sune pe Sølvi. Ar fi fost plăcut să stea de vorbă cu ea înainte de a trebui să decoleze spre Svalbard a doua zi.

Din nefericire, atât telefonul mobil, cât şi cel de la birou intraseră în căsuţa vocală, ceea ce însemna că era probabil într-o şedinţă. I-a trimis un mesaj pentru a o anunţa că lua cina cu familia Mercer şi a rugat-o să îl sune mai târziu, dacă putea. În caz contrar, i-a promis că o va suna dimineaţa.

Şi-a tras pe el o pereche de blugi şi o cămaşă albă proaspătă.

Nu era chiar o ţinută de cravată neagră, dar Kirkenes nu era genul acela de oraş. Lucrurile aici erau destul de ocazionale.

La parter, şi-a băgat capul în camera lui Nicholas.

„Ceva nou de raportat?”

„Nimic deocamdată. Te întâlneşti cu Mercer la cină?”

„Pe scurt. Vrei să vii şi tu?”

Omuleţul a clătinat din cap. „Mulţumesc pentru întrebare, dar am o grămadă de lucruri de rezolvat aici.”

Harvath a notat numele restaurantului pe un post-it şi i l-a înmânat. „Uită-te pe internet la meniul lor şi spune-mi ce ai vrea să-ţi aduc.”

„Eşti sigur?”

„Mă bucur să o fac.”

„Mulţumesc”, a răspuns Nicholas. „O să fac asta.”

„Între timp, mă duc să fac un espresso.

Vrei unul?”

Micuţul a dat din cap şi a scos restaurantul pe calculator, în timp ce Harvath a mers în bucătărie pentru a începe să facă cafelele.

Lui Harvath îi plăcuse întotdeauna cafeaua, dar devenise un adevărat pasionat în această vară. Sølvi îl ajutase cu adevărat să-şi îmbunătăţească jocul.

Pe cap de locuitor, norvegienii erau unii dintre cei mai mari consumatori de cafea din lume. Avea multe de învăţat şi ea îl ajutase.

Capsulele erau bune la nevoie, dar nu erau la fel de bune ca cele adevărate. Devenise atât de dependent de aparatul de cafea espresso din apartamentul lui Sølvi, încât cumpărase altul pentru cabana de pe fiord. Nu îşi permitea multe luxuri în viaţă, dar acela – împreună cu închirierea decapotabilei şi cumpărarea celor mai bune cărnuri pe care le găsea – meritau.

Casa de siguranţă, din păcate, nu avea o maşină de cafea espresso, ci doar una care accepta doze. Cu toate astea, se bucura să o aibă. Era mai bine decât niciun espresso.

În timp ce aparatul bâzâia şi vâjâia, a luat o sticlă de apă şi a înghiţit nişte ibuprofen. Apoi, când băuturile au fost gata, a mers înapoi şi s-a aşezat lângă Nicholas.

„Poftim comanda mea”, a spus Nicholas, înmânând Post-it-ul în schimbul cafelei.

Harvath a citit-o pentru a se asigura că putea descifra scrisul îngrozitor al micuţului. Îl tachinase o dată în legătură cu asta şi Nicholas fusese destul de binevoitor în legătură cu asta. Spusese că şi-ar fi dorit să poată da vina pe faptul că avea mâini mici, dar adevărul era că obişnuia să aibă o caligrafie excelentă. Cu

toate acestea, din moment ce acum făcea totul prin intermediul telefonului şi al tastaturii, rareori folosea un stilou în aceste zile, cu excepţia semnării numelui său. Chiar şi completarea unui cec era o luptă. Trebuia să depună mult efort pentru ca literele şi numerele să fie lizibile.

Era o afecţiune de care suferea şi Harvath, în parte – o consecinţă a vieţii noastre moderne, conectate la internet, în care nu mai scriam scrisori şi nici măcar cărţi poştale.

„Cum arată drumul meu de la Longyearbyen la Barentsburg?”. a întrebat Harvath în timp ce-şi beau cafeaua.

„Compania minieră din Barentsburg îşi închiriază elicopterul pentru a face bani în plus pe lângă. Cu condiţia ca vremea să reziste, va fi în aşteptare pentru dumneavoastră.”

„Şi dacă vremea nu ţine?”

„Atunci probabil că nici vaporul spre Barentsburg nu merge, şi va trebui să aştepţi să treacă furtunile.

Deocamdată, să ne ţinem degetele încrucişate pentru ca vremea să coopereze, elicopterul să fie operaţional, iar vechiul nostru prieten Murphy să fie plecat în vacanţă într-o altă ţară foarte, foarte îndepărtată.”

CAPITOLUL 47 RESTAURANTUL – sau mai degrabă staţiunea – pe care Hilde îl alesese pentru cină se afla la mai puţin de cincisprezece minute de mers cu maşina de Kirkenes.

O uriaşă atracţie turistică pe timp de iarnă, hotelul său sculptat în zăpadă şi gheaţă era celebru în întreaga lume. Proprietarii săi întreprinzători au găsit chiar şi o modalitate de a refrigera „Hotelul de zăpadă”, astfel încât oaspeţii să poată sta acolo şi să se bucure de această experienţă pe tot parcursul anului.

Harvath a trebuit să i-o recunoască lui Hilde. Cu ziua pe care o avusese, aceasta era o distracţie plăcută. În plus, era întotdeauna impresionat de oamenii care se mândreau cu oraşul lor natal şi doreau să îl arate.

Staţiunea avea o mulţime de cabane fermecătoare din lemn care ar fi putut fi desprinse chiar din „Hobbitul”.

Dar la capătul aleii lungi se afla punctul culminant. Arăta ca o încrucişare între o cabană de schi sclipitoare, de lux, şi o casă lungă masivă a vikingilor.

Realizată din sticlă şi lemn, clădirea servea drept restaurant principal al staţiunii, cu o privelişte incredibilă asupra Langfjordenului. Hilde le rezervase o masă chiar lângă fereastră.

Când Harvath a parcat şi a intrat, iar gazda l-a condus la masa familiei Mercer, a găsit-o pe Hilde cu un pahar de vin, bucurându-se singură de privelişte.

„Bună, Hilde”, a spus el, mulţumindu-i gazdei.

„Bună, Scot”, l-a salutat ea.

„Unde este chipeşul tău soţ?”

Şi-a dat ochii peste cap. „Nu ştiu sigur unde a fost, dar mirosea îngrozitor când a ajuns acasă – ca fumul de foc de tabără amestecat cu nu ştiu ce. S-a gândit să-şi schimbe cămaşa, să ne urcăm în maşină şi să venim aici. I-am spus că nu se va întâmpla asta. Trebuia să facă un duş mai întâi şi apoi putea să ni se alăture după ce se curăţa”.

Harvath a zâmbit. Chiar îi amintea de Sølvi.

Femeile scandinave, norvegiencele în special, nu aveau nicio problemă în a spune ce gândesc şi în a face legea.

Nu era ciudat sau autoritar; pur şi simplu aşa a fost. Ei nu te-au BS. Pur şi simplu îşi spuneau părerile şi spuneau adevărul aşa cum îl vedeau.

„Ce zici de o băutură?”, a întrebat ea, făcându-i semn chelnerului să vină.

„Sigur”, a răspuns Harvath în timp ce se aşeza.

Când a sosit chelnerul, Hilde i-a vorbit în norvegiană la repezeală, făcând, se pare, câteva glume, pentru că l-a făcut să râdă.

Uitându-se la Harvath, ea a întrebat: „Ce vă place să beţi? Îţi plac băuturile injectabile? Akevitt?”

„În seara asta nu este o seară bună pentru shot-uri”, a replicat el, pe deplin instruit în ceea ce priveşte lichiorul scandinav cunoscut şi sub numele de aquavit. „Am un zbor mai devreme”.

Hilde i-a zâmbit chelnerului. „E în regulă dacă îl duc jos să vadă celălalt bar?”

„Bineînţeles”, a răspuns bărbatul. „Cred că îi va face plăcere”.

„Ce alt bar?”

„Este uimitor”, a spus Hilde, ridicându-se în picioare. „Crede-mă, o să-ţi placă la nebunie”.

Arătând spre priveliştea superbă, Harvath a întrebat: „Mai uimitor decât asta?”.

„Este diferit”, a răspuns ea, „dar foarte tare. „Haideţi.

Ştia mai bine decât să se certe. Ridicându-se din nou în picioare, el a urmat-o prin restaurant, până la uşa principală şi afară.

„Unde mergem?”, a întrebat el.

„Pe aici”, a răspuns ea, arătând spre o ramificaţie a drumului pe care Harvath intrase cu maşina.

Noaptea era rece. Aerul proaspăt era plin de mirosul de pin – luxuriant şi proaspăt.

În ciuda acoperirii de nori, era încă foarte multă lumină.

„Ţara soarelui de la miezul nopţii”, a spus Harvath, ridicând privirea. „Trebuie să fie interesant să trăieşti cu soarele pe cer douăzeci şi patru de ore pe zi.”

„De fapt, e chiar foarte frumos”, a remarcat Hilde.

„Cât timp durează?”

„În această parte a Norvegiei, începe pe la mijlocul lunii mai şi se termină spre ultima săptămână din iulie.”

„Deci se va sfârşi în curând.”

Hilde a dat din cap. „Da, durează chiar mai mult timp sus, în Svalbard. Acolo începe la mijlocul lunii aprilie şi nu se termină până în a treia săptămână din august.”

„Cum rămâne cu sezonul nopţilor polare?”

„Din noiembrie până în ianuarie”, a spus ea cu un fior. „Nu există deloc lumină solară. Atunci ne place să ne luăm vacanţele.”

Harvath a zâmbit. „Nu te învinovăţesc.”

„Povesteşte-mi despre prietena ta. Cea din Oslo. Phillip spune că este foarte frumoasă. Şi deşteaptă.”

„Ea este.”

„E ceva serios?”

„De ce întrebi?”

„Eram doar curios. „Phillip seamănă foarte mult cu tine.”

„Cu siguranţă avem câteva lucruri în comun.”

„Inclusiv să te îndrăgosteşti de un norvegian adorabil”, a spus ea cu un zâmbet.

Harvath a râs. „Sølvi mi-a spus că ea crede că Phillip este foarte inteligent. Când am întrebat-o dacă se referea la nivelul său de inteligenţă sau la faptul că s-a căsătorit cu o femeie din Norvegia, ea a spus: „Ambele.”

Acum era rândul lui Hilde să râdă. „Mie îmi place de ea. Foarte mult.”

Au mers în tăcere câteva clipe înainte ca Hilde să-şi pună din nou întrebarea. „Deci, e ceva serios?”

„Ne dăm seama de anumite lucruri”, a răspuns Harvath. „Trebuie să mă întorc în Statele Unite. S-ar putea să fie complicat pentru o vreme.”

„Îţi voi spune ceva ce ne-a spus cineva cu mulţi ani în urmă, când încercam să ne dăm seama de lucruri. Dacă ai determinarea necesară, distanţa nu contează.”

Era un sfat bun şi simplu. De asemenea, se potrivea cu ceea ce Harvath considerase dintotdeauna a fi trei ingrediente cheie pentru fericire: ceva de făcut, cineva pe care să îl iubeşti şi ceva pe care să îl aştepţi cu nerăbdare.

El ştia deja că cariera lui era ceva de făcut . Spera doar că Sølvi ar putea fi atât cineva pe care să îl iubească, cât şi ceva pe care să îl aştepte cu nerăbdare... Era pe cale să îi mulţumească, când în faţă a văzut cealaltă mare atracţie a staţiunii.

„Aceasta este destinaţia noastră?”, a întrebat el, uitându-se la intrarea pentru Snowhotel Kirkenes.

„Nu poţi să vii până în Arctica şi să nu vizitezi cel mai bun hotel de zăpadă din Scandinavia.”

„Credeam că Suedia are cel mai bun”, i-a răspuns el, tachinând-o.

„Cea a Suediei este făcută din gheaţă. Asta nu-i nimic. Al nostru este făcut din zăpadă. Toată lumea ştie că zăpada este mult mai dificil de lucrat cu ea.”

„Bineînţeles că da. Toată lumea ştie asta.”

Ea i-a apreciat simţul umorului şi a zâmbit încă o dată în timp ce l-a condus înăuntru. A fost instantaneu impresionat de ceea ce a văzut.

De la complicata barcă vikingă, sculptată complet dintr-un bloc imens de gheaţă cristalină, până la sculpturile enorme ale unor figuri din mitologia nordică ce păreau să sară direct de pe pereţi, nivelul de măiestrie era uimitor. Şi la toate acestea se adăuga o iluminare albastră absolut perfectă, care părea să facă zăpada să pară mai albă şi gheaţa mai strălucitoare. Dacă Harvath ar fi avut o listă de dorinţe, petrecerea unei nopţi aici ar fi intrat pe ea.

Aşa cum era, colegii lui de echipă glumiseră întotdeauna că, având în vedere devotamentul său intens faţă de muncă, singurul lucru pe care îl avea era o listă Fuck it. Teroristul ăla nu vrea să iasă cu mâinile sus? La naiba, intrăm prin acoperiş. Câţi tipi păzeau complexul ăsta? La naiba, cât de mare poate fi bomba pe care o putem arunca?

Poate că o listă de dorinţe nu era un lucru rău de avut. Şi poate că el şi Sølvi ar putea nu doar să se bucure de faptul că vor fi împreună, ci şi să facă nişte lucruri foarte mişto, ieşite din comun.

„Bine, domnule”, a spus Hilde în timp ce îl conducea pe Harvath până la un bar lung şi curbat făcut din gheaţă, „dacă vrei să te întâlneşti cu o femeie vikingă, trebuie să înveţi să bei ca un bărbat viking”.

Unul dintre ultimele lucruri pe care Harvath avea nevoie să fie învăţat era cum să bea ca un viking. Se antrenase cu mai mulţi finlandezi, suedezi şi norvegieni decât îşi putea aminti – şi acel antrenament se terminase întotdeauna cu seri îmbibate în alcool. Mai mult, pentru că indicativul său de apel era Norseman, presiunea colegilor de a dovedi că era demn de porecla de viking fusese peste aşteptări. El

nu numai că ştia să bea ca un viking, dar ştia şi cum să lupte ca un viking împotriva mahmurelii de a doua zi.

Cu toate acestea, el s-a bucurat de spiritul lui Hilde şi i-a urmat provocarea jucăuşă. „Ce trebuie să fac?"

S-a adresat barmanului, care a zâmbit şi a scos două pahare de shot perfect rotunde, modelate din gheaţă. De asemenea, a scos o sticlă specială de akevitt. Fusese îngheţată într-un bloc de gheaţă, iar gheaţa fusese sculptată în mod complicat cu noduri vikinge şi rune nordice.

„Acesta este adevăratul Viking akevitt?". l-a întrebat Hilde pe barmanul mare şi bărbos, care părea că ar fi putut fi el însuşi un viking.

Bărbatul a glumit în timp ce turna: „Conform legii norvegiene, nu avem voie să o servim americanilor. Dar dacă promiţi să nu spui nimic, în seara asta vom face o excepţie."

Harvath a clătinat din cap şi a zâmbit. „Aveţi cuvântul meu."

„Aveţi o faţă bună", a spus barmanul, glisându-le băuturile. „Cred că pot avea încredere în voi".

Hilde i-a adresat o întrebare în norvegiană, iar el a dat din cap. „Da, beţi totul deodată şi apoi trebuie să striviţi paharul, în stil viking, deasupra barului."

Ridicându-şi paharul, Harvath l-a ciocnit pe al lui cu cel al lui Hilde şi a spus: „Skål!

„ „ „ Skål!

„, a răspuns ea.

Amândoi şi-au aruncat paharele dintr-o dată şi apoi au spart paharele pe bar.

Era mult mai tare decât akevitt-ul cu care era obişnuit şi ardea ca focul la coborâre.

Ea s-a uitat la el şi a râs. „Acum", a spus ea, „eşti un viking adevărat."

„În sfârşit", a răspuns el.

Hilde a verificat ora pe telefon. „Ar trebui să ne întoarcem la restaurant. Phillip va fi aici în curând".

Harvath a insistat să plătească pentru shot-uri şi i-a dat barmanului un bacşiş frumos, mulţumindu-i omului pentru că l-a iniţiat.

În timp ce se întorceau, Hilde i-a povestit despre toate activităţile de iarnă din staţiune, inclusiv despre preluarea de la aeroport şi transferul cu sania trasă de câini. Erau bucuroşi să ofere băuturi calde sau şampanie pentru a face călătoria şi mai plăcută.

Harvath începea cu siguranţă o listă de lucruri de făcut cu Sølvi, iar Snowhotel Kirkenes urma să fie trecut pe ea.

În ciuda lui Astrid Jensen, dacă slujbele lor urmau să le impună să-şi petreacă majoritatea timpului văzându-se în Norvegia, de ce să nu facă acest lucru interesant?

Când au ajuns înapoi la restaurant, Phillip Mercer era deja la masă, aşteptându-i.

„L-ai dus pe Scot la hotelul de zăpadă”, a întrebat el, ridicându-se pentru a-şi săruta soţia, „şi ai făcut din el un viking oficial?”.

„Cu siguranţă”, a răspuns ea.

„Aşteaptă o secundă”, i-a spus Harvath lui Hilde în timp ce dădea mâna cu soţul ei. „Aţi mai făcut asta înainte? Credeam că eu sunt primul tău”.

Hilde i-a făcut cu ochiul. „Nu eşti primul meu bărbat, dar ai fost foarte special”.

„Este acelaşi lucru pe care mi-l spui şi tu”, a râs Mercer.

„Dar cu tine, Phillip, întotdeauna vorbesc serios”, a spus ea, permiţându-i să îi tragă scaunul.

Când s-au aşezat cu toţii, chelnerul a venit şi le-a luat comenzile de băuturi. Hilde încă mai avea paharul de vin de mai devreme. Harvath a trecut la apă. Mercer a comandat un scotch şi un suc.

„Cureţi bine”, a spus Harvath după ce chelnerul a plecat de la masă.

„La fel şi tu”, a răspuns fostul om al CIA.

„Cum a fost restul zilei?”.

„Aceeaşi chestie veche, aceeaşi chestie veche. Ştiţi cum e. Nu se întâmplă niciodată nimic interesant pe aici.”

„De ce am impresia că nu vreau să ştiu ce se întâmplă între voi doi?”. a întrebat Hilde.

„Încerc doar să îl fac pe Scot să se răzgândească. El crede că vrea să se mute aici şi să se stabilească cu Sølvi.”

Ea s-a uitat la Harvath. „Este adevărat?”

„Nici vorbă de aşa ceva”, a răspuns el. „Iernile sunt doar un pic prea reci şi un pic prea întunecate pentru mine.”

„Dar dacă ea este cea care...”, a spus Mercer, cu vocea pierdută.

Harvath l-a ignorat şi s-a concentrat asupra lui Hilde. „Familia lui Sølvi este toată din sudul oraşului Oslo. A fost destul de rău că am ţinut-o în mare parte pentru mine vara asta. Dacă aş încerca vreodată să o mut în altă parte decât mai aproape de ei, nu cred că poliţia mi-ar găsi vreodată cadavrul.”

„Par nişte norvegieni buni”, a răspuns ea.

„Ei sunt. Îmi place de ei.”

„Şi dacă o faci fericită, sunt sigură că şi ei te plac.”

„De fapt”, a glumit Harvath, „sunt destul de superficiali. Mă plac doar pentru că arăt atât de bine. E înjositor, dar e un început.”

„Ei bine, acum că eşti un viking, nu mai au de ales”, a observat Mercer. „Dacă nu te iubesc, legea norvegiană spune că eşti liber să le dai foc la casă.”

Hilde a clătinat din cap şi i-a înmânat cartea de vizită specială lui Harvath. „Asta nu e adevărat. Tehnic vorbind, ar trebui să le duci mai întâi femeile, apoi le poţi da foc la casă.”

Mercer a ridicat degetul arătător în semn de avertisment către Harvath.

„Gândeşte-te foarte bine înainte de a le lua toate femeile.”

Doamna Mercer s-a întors spre soţul ei. „E o glumă cu soacra?”, a întrebat ea. „Te referi la mama mea?”

„Niciodată, dragostea mea”, a răspuns el. „Mama ta este un înger absolut. Am adesea impresia că nu petrecem suficient timp cu ea”.

„Nu petrecem suficient timp cu ea”, a spus Hilde.

„Poate că o putem vedea în acest weekend”.

„Ar fi frumos să fie aşa. Poate după ce fac cumpărăturile sâmbătă?”.

Mercer i-a aruncat o scurtă privire conspirativă lui Harvath înainte de a răspunde: „Sună perfect. De fapt, vă rog să vă asiguraţi că luaţi nişte unt de arahide în plus. Doar ca să o avem prin preajmă. Am auzit că a fost o cursă în ultima vreme.”

Dacă Harvath ar fi avut o gură de apă în acel moment, ar fi putut face o scuipătură în toată regula.

Nu exista niciun dubiu, totuşi, că Hilde era pe urmele lui. Poate că nu ştia pe deplin despre ce vorbea – slavă Domnului –, dar îşi cunoştea soţul suficient de bine ca să ştie când se juca cu ea. Evident că le plăcea să glumească pe seama relaţiei lui cu mama ei.

Câteva clipe mai târziu, chelnerul a sosit cu băuturile lor şi a luat comenzile pentru cină. Era evident că Mercer şi Hilde luau des masa aici. Au ştiut imediat ce urmau să mănânce. A optat pentru fileul de ren. Ea a ales somonul.

Harvath se gândise să aleagă cotletele de miel, dar Mercer l-a convins să renunţe la ele şi să aleagă renul. Erau din nou nuanţe ale măcelăriei din Oslo, cu excepţia faptului că de data aceasta era convins să mănânce ceva cu adevărat excepţional.

Şi-au petrecut masa râzând şi schimbând poveşti despre Reed Carlton, închinându-se în cinstea bătrânului pe parcurs.

A fost un omagiu pe măsură – un priveghi suplimentar pentru Bătrânul care să compenseze pentru cel la care Mercer, fostul protejat, nu putuse să participe. Harvath a înţeles cât de important era acest lucru. Hilde, spre cinstea ei, a fost fascinată pe tot parcursul evenimentului.

La sfârşitul serii, Harvath s-a prefăcut că trebuie să meargă la toaleta bărbaţilor, l-a găsit pe chelner şi i-a dat cartea de credit.

Când s-a întors la masă şi i s-a dat chitanţa să o semneze, Mercer nu a fost mulţumit. „Ce naiba e asta?"

Harvath a zâmbit. „Nu m-aş fi gândit niciodată să dau foc la casa viitoarei mele poate viitoare soacre cu ea în ea, dar asta e o idee de un milion de dolari. Măcar atât pot să fac, să plătesc cina".

„E groaznic", a răspuns Mercer, simulând şocul.

„Deci chiar este ceva serios între tine şi Sølvi", a exclamat Hilde, zâmbind.

Când au părăsit restaurantul, Mercer şi-a pus braţul în jurul lui Harvath. „Eşti un ticălos viclean", a spus el. „Cina trebuia să fie din partea mea."

„Au mai rămas câteva mărci germane în fondul de plecare. Cred că Bătrânul ar fi apreciat că au petrecut aşa."

„Şi mie mi-ar plăcea să cred asta. A fost cel mai mare din toate timpurile, chiar dacă era puţin cam mercantil. Cu toate acestea, Hilde şi cu mine am avut o seară minunată. Mulţumesc."

„A fost plăcerea mea", a spus Harvath, în timp ce doamna Mercer mergea înainte, dându-le şansa de a conversa în particular.

„Huracan este o parte din viaţa mea despre care ea nu ştie prea multe. Mai rău, nu pot să spun prea multe.

Este aproape complet secretizată. Faptul că te-a cunoscut şi că te place adaugă puţină nobleţe unei părţi umbrite din trecutul meu. Aşa că vă mulţumesc şi pentru asta."

„Cu plăcere", răspunse Harvath, înţelegând de unde venea bărbatul.

„Înainte de a ne spune noapte bună", a spus Mercer, schimbând viteza, „hai să vorbim foarte repede despre călătoria ta în Svalbard."

„Nu trebuie să fie rapid. Ia-ţi cât de mult timp doreşti. La urma urmei, conduceţi camera de comerţ din Svalbard."

Fostul om al CIA a chicotit. „Data viitoare când te voi vedea, nici tu nu vei fi un fan, crede-mă. Până atunci, ţi-am spus că am ceva care te-ar putea ajuta în privinţa securităţii consulului general rus. Ia asta."

Mercer i-a întins lui Harvath o bucată de hârtie împăturită, iar Harvath a deschis-o.

„Ce este?"

„O clădire din Barentsburg, chiar lângă port”, a răspuns bărbatul. „Totul este construit pe picioroange acolo din cauza permafrostului, aşa că este uşor să te târăşti pe dedesubt. În colţul de sud-vest, dacă urmezi indicaţiile mele, vei găsi o grindă falsă cu un vârf de cale ferată. Înăuntru se află o trusă de capabilităţi cu o armă de foc şi alte câteva obiecte – lucruri care au fost o pacoste să le introducem ilegal în Svalbard, dar care s-ar putea dovedi utile.”

„Nu ştiu ce să spun”, a spus Harvath, „în afară de faptul că mă bucur foarte mult că am plătit pentru cină”.

„Să fim clari”, a precizat Mercer. „Dacă eşti prins cu ceva din acea trusă, înseamnă că nu mă cunoşti. Şi dacă nu returnezi totul, vom avea discuţii.”

Harvath a zâmbit, a împăturit hârtia la loc şi a băgat-o în buzunar. „Pot să vă pun o întrebare?”

„Trage”, a spus Mercer, privind luminile maşinii lui Hilde cum pulsau în timp ce aceasta îşi activa brelocul de chei.

„La magazinul de articole sportive, m-ai pus să iau o mulţime de articole de întreţinere – un kit de curăţare, lubrifiant, baterii etc.”. Cât de veche este această trusă de capabilităţi? Când aţi operat ultima oară în Svalbard?”

„Acum trei ani.”

„Bine”, a spus Harvath, gândindu-se bine. „Bateriile, mai ales în condiţii de frig, se degradează în timp, dar sunt destul de uşor de schimbat. Dar arma? L-aţi pregătit pentru iarnă?”

„Nu, nu am avut timp.”

„Ce altceva mai este în trusă?”

Mercer a încercat să-şi amintească tot ce pusese acolo.

„Suppresor, cuţit, unitate GPS portabilă, un kit de traumă, două stick-uri curate, încărcătoare suplimentare şi muniţie pentru pistol şi o sticlă de vodcă rusească de calitate superioară.”

„E o adevărată ascunzătoare”, a spus Harvath. „Să sperăm că nu voi avea nevoie de prea multe din ele.”

„Barentsburg este ca un nenorocit de Tombstone. Sfatul meu este să intraţi, să luaţi arma şi să vă faceţi treaba cât mai repede posibil. Şi odată ce este, pleacă naibii de acolo.”

„Încep să cred că nu-ţi place deloc locul ăla.

„Trebuie să fie ceva bun în asta.”

„Singurul lucru bun la tot arhipelagul ăsta uitat de Dumnezeu este să-l pui în oglinda retrovizoare.”

„Deci, poate te înscrii la concursul de gătit chili din Svalbard de luna viitoare?”

Mercer a zâmbit şi i-a oferit mâna. „Fii în siguranţă. Dacă mai ai nevoie de ceva, ştii cum să dai de mine.”

„Aşa voi face”, a răspuns Harvath, strângând mâna bărbatului.

„Mulţumesc din nou – pentru tot.”

În dreptul maşinii lui Hilde s-a oprit pentru a-şi lua rămas bun.

„Determinarea învinge de fiecare dată distanţa. Să nu uiţi asta”, a spus ea, îmbrăţişându-l.

„Eu nu”, a spus el, îmbrăţişând-o la rândul lui, chiar dacă o durea ca naiba.

Apoi a privit cum s-au urcat în maşinile lor, au dat cu spatele din locurile de parcare şi au plecat pe drum.

A stat acolo până când au dispărut din peisaj. Erau oameni buni, oameni solizi, şi formau un cuplu excelent. Fusese o plăcere să petreacă timp cu ei.

Urcându-se în propriul vehicul, multe lucruri se derulau prin mintea lui. Nu doar ce avea să aducă ziua de mâine, ci şi ce se afla de cealaltă parte a acelui mâine. Cum avea să arate cu adevărat viitorul lui?

Şi oare determinarea era de fapt mai puternică decât distanţa?

Ca şi cum ar fi fost la fix, i-a sunat telefonul. Aruncând o privire în jos, a văzut un mesaj de la Sølvi. Îi părea rău că pierduse apelul lui mai devreme, era în drum spre casă şi voia să ştie dacă el ar fi vrut să stea de vorbă.

Zâmbind, a activat numărul ei. Ar fi fost bine să-i audă vocea. Odată ce se urca în avionul acela a doua zi, nu se ştia când va putea vorbi din nou cu ea.

CAPITOLUL 48 B EIJING X ing Fen a ajuns la birou, cu micul dejun în mână, mai devreme decât de obicei. Asistenta ei şi-a cerut scuze că nu avea ceaiul pregătit şi s-a grăbit să i-l pregătească.

Aşezându-se la biroul ei, vicepremierul şi-a pornit calculatorul şi s-a conectat la sistemul criptat al Ministerului Securităţii Statului. Era nerăbdătoare să primească veşti despre testul Gheaţa Neagră.

Deschizând dosarul, s-a dus la cea mai recentă intrare.

Han nu se prezentase încă. Nu era ceva neobişnuit în cazul operaţiunilor de teren. Existau multe motive pentru care un ofiţer de informaţii putea rata o fereastră de comunicare.

Abia când ratau două la rând începea să devină nervos.

Vestea bună era că agentul lor din Svalbard îşi depusese raportul. După spusele lui, ţinuse legătura cu Han şi totul decursese conform planului.

Totuşi, nu se ştia încă dacă reuşiseră sau nu să incapaciteze sistemul GLOBUS.

Agentul din Svalbard aştepta să primească veşti de la omologul său rus, deoarece ruşii erau cei care aveau o sursă în Vardø. Numai sursa putea confirma dacă testul funcţionase sau nu. Conform planului, aveau totul pregătit să pornească odată ce ruşii au obţinut confirmarea.

Deşi nu era o persoană emotivă din fire, Xing simţea o tresărire de euforie. Atât de multe lucruri importante erau pe cale să se întâmple pentru China – şi, prin extensie, şi pentru ea.

Avea acasă o rafinată sticlă de Armagnac. Ar fi fost lichiorul perfect cu care să sărbătorească. Poate că se va răsfăţa chiar şi cu nişte caviar.

Făcând clic din dosar, a navigat până la un nou raport de la agentul lor din America, doamna Chang.

Continua să aibă noroc cu Spencer Baldwin, omul de încredere american al lui Dennis Wo. Exista o cerere de plată importantă adresată şefului de cabinet al senatorului senior din Alaska.

Conform celor spuse lui Chang, Baldwin considera că aranjamentul financiar era mai mult decât echitabil şi ar fi ajutat la asigurarea proiectului Alaska LNG.

Exista şi o cerere de alocare de fonduri pentru a-i trimite domnului Baldwin o sticlă din bourbonul său preferat.

Xing a mâzgălit o notă pentru secundul ei, autorizând totul şi şi-a pus asistenta să o pună pe biroul bărbatului.

În sfârşit, apropo de Dennis Wo, tânărul singaporez îşi reînnoise cererea de a i se permite să călătorească în Hong Kong.

În starea ei de spirit optimistă, Xing a fost tentată să acorde cererea – chiar dacă ştia că asta ar însemna ca el să se furişeze la jocuri de noroc şi să alerge după curve scumpe în Macao.

De asemenea, mai exista încă şansa ca guvernul său să lanseze o operaţiune de răpire pentru a-l aduce înapoi acasă pentru a înfrunta consecinţele acţiunilor sale.

Riscul pur şi simplu nu merita. Avea prea multe lucruri bune în desfăşurare. Nimic nu avea să îi strice norocul.

Mâzgălind un alt bilet către secundul ei, Xing i-a spus să refuze cererea. Cu această treabă terminată, şi-a fixat privirea asupra restului zilei.

Dar, în timp ce încerca să se concentreze asupra citirii ziarelor, şi-a găsit mintea alunecând spre Norvegia. Ceva o deranja.

Întorcându-se la dosar, a căutat cel mai recent raport al echipei de protecţie trimisă să-l supravegheze pe Han. Nici ei nu postaseră vreo actualizare.

Anxietatea a început să îndepărteze sentimentele ei de entuziasm. Dacă ar fi ajuns cineva la Han şi la echipa de protecţie?

A început să scrie o altă notă, dar apoi a lăsat pixul jos, alegând în schimb să folosească dispozitivul mobil.

Repede, a tastat un mesaj către secundul ei. Îl voia în biroul ei cât mai repede.

Ceva nu era în regulă cu operaţiunea. Era sigură de asta.

CAPITOLUL 49 T ROMSØ A IRPORT L ANGNES, N ORWAY VINERI MATINAL CÂND Harvath a aterizat de la Kirkenes şi şi-a deschis telefonul, îl aştepta un mesaj de la Holidae Hayes. Tot ce scria era SAS Lounge.

Coborând din avion, a găsit o hartă a terminalului şi a localizat salonul, care se afla lângă punctul de control de securitate.

Avea în faţă un perete lung de sticlă, ceea ce îi permitea lui Harvath să facă o trecere şi să evalueze situaţia înainte de a intra. Nu a avut nicio problemă în a o repera.

Călătorea cu un bilet SAS Plus, pe care l-a scanat la intrare şi i s-a permis accesul.

Spaţiul era ceea ce Scandinavian Airlines numea un lounge „cafenea”, mai mic decât un adevărat lounge de aeroport, dar mai bun decât nimic pentru un aeroport regional. Era un minimalism german care întâlnea designul nordic – scaune tari, bănci tari şi mese rotunde şi mici.

Se ofereau gustări, cafea şi Wi-Fi. Nimic pentru care să se dea cu roata, dar te scotea din zona publică şi îţi oferea ceva mai multă intimitate.

„Care-i treaba?”, a întrebat el în timp ce şi-a dat jos haina şi s-a aşezat lângă ea, punându-şi rucsacul pe podea între picioare. „E totul în regulă?”

„Totul este în regulă”, l-a asigurat Hayes.

„Ce cauţi aici? Vii cu mine în Svalbard?”.

Ea a clătinat din cap. „Am avut o discuţie cu Mercer aseară. După ce ai luat cina. A menţionat staţia de cercetare chineză de la Ny-Ålesund. Agenţia crede că ar putea avea dreptate.”

„Ce-i cu ea?”

Hayes şi-a deblocat telefonul şi i l-a înmânat lui Harvath pentru ca acesta să poată răsfoi fotografiile. „Am reuşit să scoatem câteva imagini din satelit. Nu este grozavă, dar cu siguranţă a existat o activitate interesantă care a condus la ceea ce s-a întâmplat ieri.”

„Tot ce văd este o grămadă de oameni care vin şi pleacă. De unde ştim că este altceva decât o zi normală pentru ei?”

„Aceasta este problema. Noi nu avem.”

„Ai zburat până aici din Oslo ca să-mi spui asta?”

„Nu doar atât. Barentsburg era renumit pentru că oferea servicii de telefonie mobilă doar prin intermediul unui operator rusesc. Apoi, în urmă cu câţiva ani, au venit norvegienii, iar clienţii au putut să aleagă ce serviciu doresc. Am dezvoltat noi informaţii conform cărora, indiferent de operatorul pe care îl alegeţi, ruşii vă acaparează în continuare datele. Aşa că, atunci când ajungi în Barentsburg, asigură-te că telefonul tău este închis."

„Bine", a spus Harvath. „Dar, de asemenea, ceva ce nu era nevoie să zburaţi până aici pentru a-mi spune. De ce avem o întâlnire faţă în faţă?"

„Pentru că am ceva să-ţi dau", a răspuns ea, scoţând un plic din servietă şi aşezându-l între ei. „Nu-l deschide acum."

„Despre ce este vorba?"

„Acum două decenii, când chinezii îşi construiau staţia arctică Yellow River, am reuşit să ajungem la unul dintre contractori. Nu a vrut să rişte să planteze vreun echipament de supraveghere pentru noi, dar ne-a făcut rost de o cheie."

Harvath s-a uitat din nou la plic. „Orice ar fi înăuntru pare mult mai mare decât o cheie."

„Ei nu folosesc chei obişnuite. Se face prea frig. Se pocnesc imediat în încuietori. Mai mult, aruncaţi o cheie obişnuită în zăpadă şi noroc să o găsiţi până vara viitoare. Aceste chei speciale sunt, de asemenea, mai uşor de manipulat cu mănuşile arctice grele pe care le folosesc echipele."

„Pentru asta chiar trebuia să mă vezi în persoană", a recunoscut el. „Deşi ai fi putut trimite un curier."

Ea a clătinat din cap. „Pentru ceva atât de sensibil, trebuia să fiu eu."

„Am înţeles. Dacă Barentsburg se dovedeşte a fi o gaură uscată, acum ştiu care va fi următoarea mea oprire. Altceva?"

„Da. Consulul general al Rusiei cu care te vei întâlni, Anatoly Nemstov. Ar trebui să ştii că a fost în Afganistan pentru o vreme."

„Războiul lor sau al nostru?"

„Ambele. Dar cel mai mult ne interesează războiul nostru."

Harvath se uită la ea. „Ce a făcut Nemstov?"

„A condus un program care a adus ceceni în Afganistan pentru a-i antrena pe talibani în tactici de luptă de gherilă. Accentul a fost pus pe ambuscadele cu vehicule şi pe bombele de pe marginea drumului. Deşi el însuşi nu a plasat niciun dispozitiv şi nu a apăsat niciun declanşator, are mult sânge pe mâini. Este periculos. Aşa că fiţi foarte atenţi cu el. La fel şi securitatea lui. Îşi va fi ales cei mai buni oameni pe care a putut pune mâna".

„Voi ţine minte asta. Mulţumesc."

„Cu plăcere”, a răspuns ea. „Asta e tot din partea mea. Zborul meu spre Oslo pleacă abia peste o oră, dar nu trebuie să mă dădăceşti. Dacă vrei să faci altceva în aeroport înainte de zbor, nu ezita.”

„De fapt, am câteva întrebări”, a spus el.

„Sigur. Dă-i drumul.”

„De ce nu mi-ai spus că Mercer lucrează pentru Bătrânul?”

„Când pun oamenii împreună pentru o slujbă, tot ce contează este că eu am fost cel care i-a pus împreună. Eu nu dau CV-uri de colo-colo ca să pun pe toată lumea la curent.

Ceea ce decideţi să discutaţi cu toţii pe teren este treaba voastră.”

„Destul de corect”, a spus Harvath. Şi a vorbit serios. A fost un răspuns bun, profesionist.

„Am auzit că v-aţi înţeles foarte bine, totuşi.”

„Am făcut-o. Îmi plac amândoi”.

„Dacă mai contează, şi ei te-au plăcut. Ai prieteni pe viaţă în Kirkenes. Oricând vii în vizită, cred că dormitorul liber e al tău.”

„Ceea ce mă duce la următoarea întrebare”, a răspuns el.

„Cum reuşeşti să o scapi pe Astrid Jensen de cazul meu?”

„Lucrez pe mai multe căi diferite. Nu-ţi face griji.”

„Fără supărare, Holidae, dar atunci când oamenii îmi spun să nu-mi fac griji, tocmai atunci încep să mă îngrijorez.”

Ea a zâmbit şi i-a făcut cu ochiul. „Acei oameni, totuşi, nu sunt eu. Mă ocup de asta. Vorbesc serios. Fă ceea ce trebuie făcut pe Svalbard şi lasă restul în seama mea. Bine?”

„Bine. Am încredere în tine.”

„Bine. Pentru că nu numai că voi scăpa de ea, dar s-ar putea să am şi o cireaşă de pe tort pentru tine la final.”

„Cum ar fi?”, a întrebat el.

„Ca şi cum nu te-ai supăra niciodată. Lucrez la ceva”.

Fiind de carieră la CIA, şi nu mai puţin şefă de secţie, femeia ştia cum să mintă. Harvath, însă, era un expert în a depista minciunile. I se părea şi i se părea că ea spunea adevărul. Ce avea de gând să facă, însă, habar n-avea.

„Cum te-ai pregătit pentru bani?”, a întrebat ea, schimbând subiectul. „Bani de buzunar.”

„Eu sunt bine. Echipa a zburat cu fonduri, aşa că sunt pregătit.”

„Atâta timp cât eşti sigur, pentru că am autorizat să te completez dacă ai nevoie.”

Harvath a zâmbit. „Langley nu e îngrijorat că o să-i cheltui pe toţi în timpul misiunii mele?”

„Este vorba de Svalbard. Ei nu sunt îngrijoraţi.”

„Din curiozitate, cât de mult au aprobat?”.

Şi-a mângâiat servieta şi a spus: „Zece mii. Jumătate în dolari americani. Jumătate în coroane norvegiene. O adevărată răscumpărare de rege acolo sus. Cât de mult ai la tine?”

„Suficient pentru una dintre surorile vitrege urâte ale reginei. Iau tot ce ai. „Pentru orice eventualitate.”

Scoţând un ziar împăturit, cu un plic în mijloc, îl puse pe masă şi se ridică în picioare. „Mă duc să-mi iau o cafea. Pot să vă aduc unul?”

„Da, te rog”, a răspuns el. „Negru.”

După ce ea s-a îndepărtat şi el a scanat încăperea pentru a se asigura că nu-i urmărea nimeni, a pus ziarul în rucsac şi a băgat plicul cu cheia într-unul dintre buzunarele jachetei de alpinism.

Când s-a întors, au purtat o mică discuţie. O mare parte din el se referea la cum fusese vara pentru ei şi la cum ar fi fost viaţa lui Harvath înapoi în D.C. La ora stabilită pentru îmbarcare, Holidae s-a ridicat şi s-a dus să-l îmbrăţişeze pe Harvath.

„Uşor”, a spus el, avertizând-o în legătură cu coastele sale.

„Un cuvânt pe care nu credeam că se află în vocabularul tău”, a râs ea, fiind atentă.

„Foarte amuzant. „Ne vedem la Oslo.”

„O să te ţin minte. Avem nevoie de încă o petrecere grozavă la tine acasă”.

„Spune-i lui Sølvi să înceapă să alcătuiască lista de invitaţi.”

„Aşa o să fac.”

Harvath a privit-o cum a părăsit salonul şi apoi şi-a luat o altă cafea, de data aceasta un espresso. Lăsând plicul plin de bani să alunece mai departe în rucsac, a scos ziarul, s-a aşezat pe scaun şi s-a făcut comod.

Înainte de o operaţie, învăţase să aprecieze încetinirea. Citirea ziarului, care, din fericire, era în limba engleză, a fost modalitatea perfectă de a răsufla uşurat şi de a se relaxa. Habar nu avea cât de repede se va mişca odată ce va ateriza în Svalbard.

Pentru o clipă, bându-şi espresso-ul şi digerând articolele, viaţa lui părea sănătoasă, aproape normală.

Apoi i-au sunat zborul şi bestia din el a deschis unul dintre ochii săi negri şi adânci. Era timpul să reintre în joc. Era timpul să se apuce de treabă. Era timpul să vâneze.

CAPITOLUL 50 W ASHINGTON, D.C. „Vreau să te văd”, spuse Baldwin. „Avionul este deja plătit. De ce nu? Ne-am simţi extraordinar de bine.”

„Dar soţia ta?” Chang a răspuns.

„Dar ea? Ea a tot implorat pentru o excursie în Bermude cu prietenele ei. Şi ţi-ar veni să crezi?”, a chicotit el. „Dintr-o dată, sunt mai mult decât fericit să i-o ofer”.

„Eşti sigur?”

„Mai sigur decât am fost vreodată de ceva. O să vă cazez la cel mai bun hotel. Vom mânca în cele mai bune restaurante. „Va fi minunat.”

„Înainte de a spune da”, a răspuns ea cu vocea răsuflată care îl înnebunea, „cum stăm cu totul?”.

„Totul e pe drumul cel bun. Actele sunt în curs de întocmire.

Corporaţia este creată jos, în Panama. Aş putea chiar să aranjez să te întâlneşti cu şeful de cabinet al senatorului Dwyer şi să discutăm despre proiectul Alaska LNG cât timp eşti aici.”

„Nu cred că ar fi o idee bună. Sunteţi reprezentantul nostru. Tu ar trebui să rămâi imaginea proiectului la Washington.”

„Bineînţeles”, a spus el. „Aveţi dreptate. Sunt atât de entuziasmat de perspectiva de a te avea aici încât aş face orice.”

„Orice?”

„Da, orice. Tot ce trebuie să faci este să-i spui numele.”

Chang fusese împuternicit de Beijing, dacă situaţia se prezenta, să facă presiuni asupra unei alte chestiuni critice pentru interesele Chinei. „Cunoşti un om de la Departamentul de Stat pe nume Adam Benson?”

„Reprezentantul special al Statelor Unite pentru Arctica? M-am întâlnit cu el de câteva ori. Avem prieteni apropiaţi în comun. De ce? Nu cred că va fi o problemă în Alaska cu proiectul LNG.”

„Nu sunt îngrijorat de Alaska. Ştiu că îl aveţi bine în mână. Clienţii mei au o poziţie într-o altă întreprindere, în Norvegia. Un oraş numit Kirkenes. Au încercat să facă ceva progrese acolo, într-un proiect de infrastructură în port, dar Statele Unite continuă să şoptească la urechea Oslo-ului, spunându-le să nu facă afacerea.

„Dacă domnul Benson ar putea fi convins să se răzgândească, clienţii mei ar fi foarte recunoscători. V-aş fi foarte recunoscător”.

„Şi cum, mai exact, aţi fi dispuşi să vă arătaţi recunoştinţa?”, a răcnit el.

„Imaginaţi-vă afacerea pe care o puneţi acum la cale prin Panama şi dublaţi-o.”

„Este impresionant”.

„Shhhhhhh”, l-a certat ea. „Nu am terminat încă.”

„Îmi pare rău.”

„Dacă faci ca Alaska şi Kirkenes să se întâmple, nu numai că-ţi vei vedea banii dublaţi, dar vei putea să mă vezi oricând vrei. Voi fi la dispoziţia ta.”

„Îmi place cum sună asta”, a răspuns el. „Îmi place foarte mult.”

„M-am gândit că o vei face. Începe să dai nişte telefoane.

Arată-mi că eşti dispus să faci tot ce trebuie pentru ca eu să vin să-mi petrec weekendul cu tine în D.C.”.

Baldwin îşi simţea faţa înroşindu-se. Nicio femeie nu-i vorbise vreodată în felul ăsta. Lindsey Chang îl înnebunea de-a dreptul de dorinţă.

„O să dau o mână de ajutor”, a spus el. „Între timp, hai să pregătim avionul şi să depunem un plan de zbor. Voi zbura să te iau cu avionul. Ne putem bucura de tot drumul de întoarcere, doar noi doi. În deplină intimitate”.

„Concentrează-te pe Benson”, a şoptit ea. „Sună-mă în curând cu veşti bune.”

Şi cu asta, linia s-a întrerupt.

CAPITOLUL 51 L ONGYEARBYEN, S VALBARD Ultimul loc disponibil pe zborul Tromsø-Svalbard era şi cel mai prost loc – pe culoar, până în spate, lângă toaletă. Era ca şi cum ar fi stat în spatele ultimului rând de nefumători, doar că mai rău.

Când bărbatul de lângă el s-a ridicat pentru a folosi toaleta, Harvath a scos plicurile pe care i le dăduse Holidae şi a examinat conţinutul.

A răsfoit rapid moneda, verificând cu privirea denumirile şi verificând de două ori sumele. Ambele stive au fost aşa cum s-a anunţat.

Apoi, a deschis celălalt plic şi s-a uitat la cheia de formă ciudată. Nu avea niciun marcaj pe el, nimic care să indice cui sau cui aparţinea, doar o mică gaură de lăţimea unui creion la celălalt capăt. Prin el, o bucată de paracord fusese înfăşurată şi legată.

I-a amintit lui Harvath de folosirea „cordoanelor fictive” în echipele SEAL, mai ales în operaţiunile pe vreme rece. Acolo, piesele critice de echipament, cum ar fi un pistol, puteau fi legate de operatori, astfel încât obiectul să nu se rătăcească, chiar dacă era scăpat sau dacă SEAL-ul îşi pierdea echilibrul şi se prăbuşea de pe un munte.

Punând totul la loc, a auzit un clopoţel, urmat de un anunţ din partea şefului echipajului de cabină.

Din cauza vremii nefavorabile de pe ruta lor spre Svalbard, serviciul de băutură a fost suspendat şi toţi pasagerii au fost rugaţi să se întoarcă la locurile lor şi să verifice centurile de siguranţă.

Harvath nu putea decât să-şi imagineze privirea de „Ţi-am spus eu" pe care ar fi primit-o de la Mercer în acel moment dacă fostul om al CIA ar fi stat lângă el în acest zbor spre Svalbard. Un semn al altora care vor urma, ar fi spus el, clătinând din cap.

Nu la mult timp după anunţ, aerul a început să devină agitat. Harvath nu avea nicio idee despre ce făcuse colegul său de scaun în baie, dar când a ieşit în cele din urmă şi s-a aşezat la loc, părea că fusese bătut destul de bine.

În timp ce bărbatul îşi prindea centura de siguranţă, Harvath a strâns-o pe a lui puţin mai tare. Fusese în câteva zboruri îngrozitoare în viaţa lui, dar scăpase de toate. Nu se aştepta la nimic diferit de la acesta.

De fapt, cel mai bun lucru pe care îl aveau în favoarea lor era faptul că era un avion SAS cu un echipaj norvegian. Ştiau ce făceau. Aşezându-se pe spate, tot ce putea să gândească era: „Slavă Domnului, nu sunt ruşi la comenzi".

Cu cât se apropiau mai mult de Svalbard, cu atât vremea devenea mai aspră. În ocaziile în care norii se despărţeau şi Harvath putea să se uite pe fereastra colegului său de scaun şi să vadă oceanul, era remarcabil cât de supărat arăta acesta. Valurile păreau suficient de înalte pentru a înghiţi un superpetrolier. Nu era de mirare că Mercer nu reuşise să găsească o barcă dispusă să facă această călătorie.

Când căpitanul a anunţat coborârea finală pe aeroportul din Svalbard, Longyearbyen, a avertizat pasagerii că se aşteaptă să fie dur. De fapt, aerul era în acel moment atât de instabil încât a ordonat echipajului să rămână aşezat. În loc să facă verificarea finală a cabinei, s-au bazat pe pasageri să facă ceea ce li se cerea. Folosind sistemul de sonorizare, a instruit pe toată lumea să îşi aranjeze mesele, să îşi aducă scaunele în poziţie complet verticală şi să se asigure că centurile de siguranţă erau prinse jos şi bine strânse pe talie.

A mers chiar până la a le reaminti pasagerilor că în buzunarul scaunului din faţa lor se afla un sac de aer pentru rău de înălţime. Totul în afară de o recitare comună a rugăciunii Tatăl Nostru, s-a gândit Harvath.

Apropiindu-se de aeroport, au intrat în stratul limită şi turbulenţele au atins cote maxime, scuturând avionul ca un bebeluş uriaş supărat cu un zornăitor mic de plastic.

Din cauza vântului lateral, pilotul a adus avionul înclinat – o procedură cunoscută sub numele de „crabbing", prin care nasul avionului este îndreptat spre vânt pentru a ajuta aeronava să menţină o linie dreaptă.

În momentul în care avionul era pe punctul de a ateriza, pilotul expert a flatat şi a „decolat”, aplicând puţină cârmă pentru a alinia aeronava cu axul pistei.

Anvelopele de cauciuc au muşcat din asfalt, avionul a aterizat în siguranţă, iar pasagerii au izbucnit în aplauze spontane.

Harvath s-a uitat la colegul său de scaun şi a văzut cum bărbatul şi-a desfăcut mâinile de pe cotiere şi cum culoarea a început încet să îi revină pe faţă. Dacă înainte de acest zbor nu fusese un băutor, ceva îi spunea lui Harvath că tipul tocmai îşi găsise un motiv să înceapă.

Avionul s-a oprit, echipajul de la sol a ieşit, iar un set de scări de avion a fost ridicat pentru a permite pasagerilor să coboare.

Mergând pe culoar, Harvath a făcut un pas înapoi pentru ca colegul său de scaun să poată ieşi primul. Cu cât mai repede bărbatul lua aer proaspăt, cu atât mai bine. Harvath s-a gândit, de asemenea, că era mai sigur să fie în spatele lui decât în faţa lui, în caz că i se făcea rău înainte de a ieşi afară.

Harvath şi-a agăţat rucsacul şi s-a îndreptat spre uşa din faţă, asigurându-se să mulţumească echipajului şi să-i felicite pe toţi pentru o aterizare atât de bună în timp ce pleca.

Ieşind, a observat imediat cât de mult mai frig era pe Svalbard decât în Kirkenes – dramatic de frig.

În partea de jos a scărilor de aer, un bărbat în salopetă albastră, cu părul sălbatic şi neîngrijit şi cu o barbă de aproximativ o săptămână stătea pe un Club Car, ţinând în mână o tablă crăpată.

Pe ea era scris numele pseudonimului sub care călătorea Harvath: John Ramsey.

Harvath i-a dat din cap, iar bărbatul a aruncat tabla de cretă pe bancheta din spate.

„Bagaje?”, a întrebat cu un accent rusesc gros.

„Doar asta”, a spus Harvath în timp ce se urca pe scaunul pasagerului şi îşi aşeza rucsacul în poală.

„Bine, mergem.”

„Bine”, a răspuns Harvath, imitând accentul bărbatului şi stârnind un mic zâmbet.

Deşi Harvath nu era un fan al guvernului rus, poporul rus era o altă poveste. Era dispus să-i judece pe rând şi să ia o decizie în funcţie de caracterul lor şi de felul în care se comportau. Cei mai buni pe care îi întâlnea tindea să fie cei mai muncitori – ruşi cu gulere albastre. Şi dacă era un lucru pe care îl învăţase de-a lungul carierei sale în relaţiile cu oameni din culturi diferite, cea mai scurtă distanţă dintre doi oameni era un râs bun.

Era reversul unei monede personale interesante pe care Harvath o purta în el. Pe partea cealaltă era inscripţionat: Aveţi un zâmbet pentru toţi cei pe care îi întâlniţi – şi un plan pentru a-i ucide.

La prima vedere, cele două maxime ar fi părut contradictorii, dar, de fapt, ele erau destul de complementare.

Oamenii cărora le plăcea să râdă erau rareori oameni pe care trebuia să-ţi faci griji că îi vei ucide.

Harvath vorbea ceva rusă, dar rareori arăta aceste cărţi atunci când se afla pe teren. El prefera să facă pe „americanul prost” şi să-i forţeze să vorbească în engleză. Îi punea în largul lor şi apoi, când vorbeau între ei, putea să asculte şi să înţeleagă mult mai bine ce gândeau.

Harvath l-a angajat pe şoferul maşinii Club Car într-o mică discuţie în timp ce se îndreptau spre celălalt capăt al asfaltului.

Numele bărbatului era Oleg. Provenea dintr-un oraş minier din Novosibirsk Oblast, în Siberia. Se afla în Svalbard de trei ani.

În schimb, Harvath i-a împărtăşit bărbatului povestea sa de acoperire. Era profesor de istorie la un liceu din Ottawa, Canada, aflat în vacanţa de vară, scriind o carte despre oraşele miniere.

Lui Oleg fie i s-a părut atât de plictisitor, fie nu vorbea suficient de bine engleza pentru a înţelege ce spusese Harvath, încât nu a pus nicio întrebare suplimentară. Pur şi simplu a continuat să conducă.

Destul de curând, Harvath a putut să le vadă destinaţia – un elicopter rusesc Mil Mi-8 cu două turbine, albastru, alb şi roşu, îmbătrânit.

Din cauza disponibilităţii unui cărbune mai bun şi mai ieftin, veniturile din Barentsburg se prăbuşiseră. Pentru a consolida finanţele oraşului, aceştia făcuseră un pivot dur către turism. La fel ca în Rusia după prăbuşirea Uniunii Sovietice, totul şi orice în Barentsburg era de vânzare sau cel puţin de închiriat – inclusiv elicopterul companiei miniere.

Tragând lângă pasărea cea mare, Oleg l-a prezentat pe „John Ramsey” pilotului, un rus dur şi cu ochii strâmbi pe nume Pavel, care îşi făcea verificarea de siguranţă înainte de zbor.

Harvath a dat mâna cu pilotul, apoi Oleg l-a ajutat să intre în cabină şi i-a dat să aleagă dintre scaunele rabatabile. Harvath a ales să fie chiar în spatele cabinei de pilotaj.

Oleg a conectat o cască şi i-a înmânat-o.

„Cât mai avem până la plecare?” Harvath a întrebat.

Rusul s-a uitat pe cea mai apropiată fereastră de formă ovală, a măsurat cât de departe era pilotul şi a spus: „Cinci minute”.

„Excelent.”

„Servicii de băuturi?” a întrebat Oleg, scoţând din salopetă o sticlă de apă, din fericire nedeschisă, şi oferindu-i-o.

Era o ciudăţenie interesantă a multor ruşi pe care îi întâlnise de-a lungul anilor faptul că, atunci când vorbeau în engleză, adăugau un s la cuvinte care nu necesitau acest lucru.

„Spaseeba”, a răspuns Harvath, fără să se îngrijoreze că îşi dezvăluia minimul de fluenţă prin folosirea unuia dintre cele mai cunoscute cuvinte din limba rusă.

Oleg şi-a atins celelalte buzunare şi a spus: „Am uitat de gustări. Mă întorc imediat.”

Harvath a ridicat mâna. „Este în regulă”, a răspuns el, împingându-şi rucsacul cu vârful cizmei. „Mi-am adus propriile gustări. Mulţumesc.”

„Pot să mă duc să aduc”, l-a asigurat rusul, arătând spre hangarul din apropiere.

„Nu-i nimic. Într-adevăr. Sunt în regulă.”

„Cinci stele bune?” Oleg a întrebat.

Harvath nu a ştiut la ce se referea până când bărbatul şi-a scos telefonul şi i-a arătat ratingul lor pe internet. Aplicaţia Yelp chiar era peste tot. Ajunsese până în Svalbard.

„Absolut. Cinci stele bune”.

Rusul i-a arătat cu degetul mare în sus, iar Harvath i-a întors gestul.

Câteva minute mai târziu, Pavel s-a urcat în cabina de pilotaj, a ocupat scaunul din dreapta şi a început să rotească cadrane, să întoarcă întrerupătoare şi să apese butoane, aducând elicopterul online.

Afară, în timp ce rotoarele masive începeau să se rotească, Oleg scoase crampoanele de pe pneuri.

Îmbrăcându-şi căştile, Harvath a întrebat: „Cum e vremea?”.

„Este vremea din Svalbard”, a răspuns Pavel. „Nicio problemă.”

„Atunci aşteptăm doar copilotul şi inginerul de zbor?”.

„Fără copilot. Niciun inginer de zbor. Doar Pavel şi Oleg”.

Ruşi, s-a gândit Harvath, deşi trebuia să recunoască, îi plăceau amândoi tipii ăştia. Erau cam încrezuţi, dar adevăraţi piloţi.

Oleg a sărit pe scaunul din stânga, a închis uşa şi, punându-şi căştile, şi-a pus centura şi a spus: „Houston, suntem gata de decolare”.

„Am înţeles”, a răspuns Pavel. Aruncând o privire peste umăr către Harvath, a spus: „Stai pe spate, relaxează-te şi bucură-te de zbor.”

Pe măsură ce puterea motoarelor a fost mărită şi rotoarele au început să vuiască, elicopterul a decolat – una dintre senzaţiile preferate ale lui Harvath. Odată cu aceasta, a început să audă muzică.

I-a luat o clipă să recunoască melodia, dar pe măsură ce Oleg a mărit volumul din cabina de pilotaj, era inconfundabilă: „Sweet Emotion” de Aerosmith-una dintre melodiile preferate ale lui Harvath de către una dintre trupele sale preferate.

Zburând spre Barentsburg, s-a întrebat dacă nu cumva Mercer tocmai pornise cu stângul cu Svalbard. Poate că nu era un loc atât de rău pe cât îl credea el.

Apoi, prima rafală de vânt a lovit elicopterul.

CAPITOLUL 52 A doua rafală a fost şi mai puternică. Elicopterul a fost zguduit puternic, dar Pavel şi-a recăpătat rapid controlul. Era un pilot al naibii de bun.

„E totul în regulă?” Harvath a întrebat, prin cască.

„Totul este în regulă. Totul e bine”, a răspuns Oleg, întorcându-se pentru a zâmbi şi a flutura un deget mare în sus.

La scurt timp după aceea, Pavel a observat ceva la sol şi a arătat tuturor. „Ursul polar”, a spus el prin căştile lor.

Chiar şi de sus, era un animal enorm, maiestuos. Era ceva de admirat şi de temut.

Să porţi o puşcă, făcând în acelaşi timp tot posibilul să te fereşti de o astfel de creatură, era modul inteligent de a gestiona lucrurile.

Câteva minute mai târziu, au ajuns în vederea Barentsburgului.

Privind pe fereastră, Harvath nu se putea gândi decât la cât de sumbră părea comunitatea minieră. Oraşul, cu centrala sa electrică pe bază de cărbune, îi amintea de ceva din Mad Max.

Dând cu flacăra în aer marele elicopter, Pavel l-a adus la heliport pentru o aterizare perfectă. Oleg a sărit din maşină, a apucat crampoanele şi a stabilizat cauciucurile.

Coborând din elicopter, Harvath a băgat mâna în buzunar şi a scos o bancnotă de o sută de dolari pentru fiecare dintre ei.

Privirile de pe feţele lor spuneau totul. Bărbaţii au fost extrem de recunoscători pentru generozitatea lui şi i-au mulţumit din plin. Asta a întărit şi ceea ce îi spusese Holidae.

Suma de bani pe care o avea în rucsac era într-adevăr o răscumpărare de rege pe Svalbard.

Harvath i-a întrebat apoi dacă au o maşină de „curtoazie” pentru a-l duce în oraş. Bărbaţii au zâmbit şi i-au arătat direct spre el – autobuzul Barentsburg.

Cu un râs, Harvath le-a mulţumit, şi-a pus rucsacul în spinare şi s-a îndreptat spre el. În timp ce urca pe drum, a observat că pe cizmele sale începea să i se acumuleze praf de cărbune.

În timp ce aştepta autobuzul, a pus mâna pe telefon din obişnuinţă, dorind să îşi verifice mesajele pentru a trece timpul. Din fericire, o oprise când plecase din Tromsø şi nu o mai porniseră. Ruşii nu aveau nicio înregistrare electronică a prezenţei sale în Barentsburg şi, dacă îşi juca bine cărţile, nu aveau să aibă niciodată.

În cele din urmă, autobuzul a sosit şi el a urcat la bord, plătindu-şi biletul în coroane norvegiene – una dintre cele patru monede majore acceptate în arhipelag.

A fost o călătorie scurtă până în port, unde a debarcat şi, mergând pe un traseu ocolit, s-a oprit chiar şi pentru a lua o cafea şi un sandviş.

Odată ce a fost sigur că nu era urmărit, s-a îndreptat spre clădirea din fotografie – locul unde Mercer îşi ascunsese trusa de capabilităţi.

A făcut de două ori înconjurul blocului, căutând atât camere de luat vederi, cât şi babuşka care măturau scările sau pândeau pe la uşi.

Nevăzând nimic, s-a mutat în partea cea mai liniştită a proprietăţii, s-a lăsat în jos şi s-a strecurat pe sub clădire.

I-au trebuit câteva minute de navigare printre piloni până când a găsit ceea ce căuta – grinda falsă cu ţepuşă de cale ferată. Deschizând-o, a scos cu grijă o pungă de pânză groasă care conţinea trusa de capabilităţi a lui Mercer.

Pistolul a fost primul lucru pe care l-a scos. Îşi închipuise că Mercer era un tip din 1911, ca şi Bătrânul. În schimb, ceea ce a găsit a fost un Beretta 92FS.

Arma nu era în stare prea bună, dar putea fi mult mai rău. Scoţându-şi trusa de curăţare, s-a apucat în linişte de treabă, readucându-l la viaţă.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce a şters excesul de ulei, a reasamblat Beretta şi a tras glisorul de mai multe ori. Mulţumit că totul era în stare de funcţionare, a pus-o deoparte şi a examinat amortizorul.

Era un SureFire Ryder 9-Ti. Harvath folosise multe dintre acestea în trecut. Erau extrem de silenţioase. Şi, cu deflectoarele indexate şi numerotate, a fost foarte uşor să le demonteze, să le cureţe şi să le reasambleze. Pregătirea acestuia a durat mai puţin de cinci minute.

Apoi, punându-şi o pereche de mănuşi de latex din trusa de traume, a ejectat toate cartuşele din încărcătoare, le-a şters şi le-a reîncărcat. Nu avea nicio idee dacă amprentele lui Mercer erau pe tuburile de cartuş, dar, pentru orice eventualitate, voia să se asigure că erau curate.

A verificat ecranul şi carcasa dispozitivului GPS pentru a vedea dacă nu existau crăpături sau alte deteriorări. Totul arăta bine – până când a deschis compartimentul pentru baterii.

Mercer nu glumise când spusese că plecase în grabă. Ambele baterii fuseseră lăsate în interiorul aparatului şi se corodaseră.

Le-a scos şi s-a uitat înăuntru. Avea altele noi, dar compartimentul bateriei trebuia curăţat cu un fel de acid de uz casnic, cum ar fi oţetul. În momentul de faţă, nu avea nici timp, nici chef să vâneze o băcănie.

Aşa că a băgat pistolul, amortizorul şi încărcătoarele suplimentare în buzunarele hainei din faţă şi a pus restul, inclusiv mănuşile de latex, în rucsac. Apoi s-a târât afară de sub clădire pe unde intrase.

Şi-a şters praful de cărbune de pe haine cât a putut de bine şi a continuat să meargă în oraş.

Cum era aproape ora prânzului, planul lui era să cerceteze cele două restaurante şi să formuleze planuri de acţiune.

Red Bear Pub & Brewery era prima unitate de pe traseul său şi spera că nu era cea pe care urma să o aleagă consulul general Nemstov.

Singura sa parcare era de-a lungul străzii. E bine pentru o împuşcătură din maşină. Nu prea bine pentru a răpune un diplomat rus în mijlocul zilei.

Ceea ce complica lucrurile era faptul că nu exista un loc bun din care să observe berăria fără să fie văzut. A sperat că restaurantul de la hotelul Barentsburg, aflat mai sus pe stradă, îi va oferi mai multe opţiuni.

Spre dezamăgirea lui Harvath, era chiar mai rău. În timp ce hotelul avea o parcare laterală mică şi frumoasă, aceasta era singură, cu şi mai puţine locuri în care se putea ascunde.

Şi ca şi cum lucrurile nu erau destul de rele, începuse să cadă o ploaie rece. În adâncul minţii sale, Harvath îl auzea pe Mercer râzând.

Ridicându-şi gluga, şi-a continuat drumul.

Câteva momente mai târziu, a văzut cum o Toyota Land Cruiser argintie cu numere de înmatriculare Corps Diplomatique a trecut pe lângă el şi a virat în parcarea hotelului.

Când vehiculul s-a oprit, un bărbat aflat pe scaunul pasagerului din faţă a coborât, a desfăşurat o umbrelă şi apoi a deschis uşa pasagerului din spate pentru un alt bărbat.

Cei doi au intrat împreună înăuntru, în timp ce şoferul a întors vehiculul, a parcat şi şi-a urmat colegii în hotel.

Chiar dacă Nicholas îi arătase o fotografie a lui Anatoli Nemstov, nu avea nevoie să vadă chipul consulului general de la această distanţă pentru a şti că era el.

Potrivit lui Holidae, nu mai era niciun alt diplomat în oraş şi nici nu era programat vreunul, cu atât mai puţin cu vehicule cu numere diplomatice.

Cu toate acestea, Harvath a vrut să facă o identificare pozitivă. Şi el voia să scape de ploaia asta.

A decis să-i urmeze înăuntru.

CAPITOLUL 53 Î nainte de a intra înăuntru, Harvath a făcut o scurtă cercetare a vehiculelor din parcare. Nu numai că Mercer îi explicase că în Svalbard aproape că nu existau infracţiuni, dar locuitorii erau foarte încrezători, lăsându-şi casele descuiate şi cheile în maşini şi snowmobile.

Se părea că acesta era şi cazul aici.

Fiecare vehicul era descuiat şi toţi şoferii îşi lăsaseră cheile sau brelocurile în urmă. Toţi şoferii, cu excepţia bărbatului care pilota Land Cruiser-ul argintiu. Agentul de pază al consulului general o încuiase bine.

Era o tonă de vechituri în compartimentul de marfă – poate chiar suficient de multe pentru ca el să se fi putut ascunde sub prelata parţial pliată şi să se întoarcă la consulat cu ele fără să fie detectat. Dacă ar fi fost dispus să îşi folosească telefonul, ar fi putut fotografia numărul de identificare a vehiculului, i l-ar fi trimis prin SMS lui Nicholas şi l-ar fi rugat să spargă sistemul de asistenţă rutieră Toyota pentru a deschide încuietorile de la distanţă. Dar el nu trebuia să-şi folosească telefonul şi nu se ştia cât timp va dura asta. Trebuia să încerce altceva.

Intrând în hotel, primul lucru pe care l-a observat a fost dulapul pentru pantofi, împreună cu un afiş care explica obiceiul local ca vizitatorii să îşi scoată pantofii pentru a nu lăsa urme de praf de cărbune înăuntru. În apropiere se afla un cufăr de răchită cu papuci de lux.

Harvath şi-a desfăcut cizmele şi, urmând protocolul, le-a aşezat într-unul dintre dulapuri. Mai mult de jumătate dintre patroni ignoraseră papucii de casă oferiţi gratuit, aşa că a făcut şi el la fel.

Scuturându-şi ploaia de pe geacă, a intrat mai adânc în hotel, spre restaurant. Oprindu-se la standul hostessului, s-a prefăcut că se uită la meniu în timp ce dădea o raită rapidă prin cameră. Într-un colţ, împreună cu cei doi agenţi de securitate, Harvath l-a identificat cu certitudine pe Anatoli Nemstov.

În timp ce făcea acest lucru, gazda s-a întors de la aşezarea unui alt invitat şi l-a întrebat dacă îl poate ajuta.

„Este obligatoriu să stau aici?”, a întrebat el. „Sau e în regulă să stăm la bar?”.

„Barul Icebreaker este complet în regulă. Puteţi comanda orice fel de mâncare de la noi de acolo”, i-a răspuns ea, oferindu-i un meniu.

Harvath i-a mulţumit, a acceptat meniul şi a trecut la bar. Fusese proiectat să arate ca interiorul unui vechi spărgător de gheaţă şi oferea o privelişte extraordinară – de la consulul general rus şi oamenii săi.

Luând loc, şi-a agăţat geaca de spătarul scaunului, mai degrabă decât pe unul dintre cârligele de lângă intrare. A preferat să ţină arma cât mai aproape. Încă nu se ştia cum vor decurge lucrurile.

Când un tânăr a venit să-i ia comanda, Harvath a aruncat o privire pe meniu şi s-a hotărât pentru peştele zilei – eglefin pescuit în zonă – împreună cu ceai fierbinte şi lămâie suplimentară.

Servitorul i-a mulţumit, i-a acceptat meniul înapoi şi s-a dus să îi plaseze comanda. Lângă o cască veche de scafandru din spatele lui se afla un rând de cărţi, dintre care niciuna nu era în engleză. A ales-o pe cea mai apropiată, a aşezat-o pe masă şi a deschis-o. Dacă nu putea să stea pe telefon dând scroll ca restul clienţilor, trebuia să găsească să facă altceva pentru a nu părea nelalocul lui.

Odată ce servitorul s-a întors cu ceaiul cald şi lămâia, Harvath a băgat mâna în rucsac şi a scos dispozitivul GPS. Scoase deja bateriile proaste, aşa că tot ce mai rămăsese de făcut acum era să cureţe descărcarea alcalină. Iar următorul lucru cel mai bun pentru treaba asta, după oţet, era sucul de lămâie.

Presărând câte o picătură în fiecare cavitate a bateriei, a aşteptat un minut, apoi a folosit o mică perie nefolosită din trusa de curăţare a armelor pentru a şterge reziduurile albe şi cristaline.

A întors dispozitivul GPS cu susul în jos şi i-a dat câteva bătăi bune sub masă pentru a se asigura că toată murdăria a fost curăţată înainte de a-şi răsuci şerveţelul în fiecare fântână, astfel încât să fie uscat. Apoi a introdus baterii noi şi l-a pornit. Chiar dacă nu putea primi semnal în interior, aparatul nu a avut nicio problemă în a se porni.

Mulţumit, a închis dispozitivul, a pus totul în rucsac şi s-a întors să răsfoiască cartea.

În timp ce făcea acest lucru, a încercat să se gândească la modul în care avea să se descurce cu consulul general şi cu echipa sa. Să-l ducă în interiorul hotelului era exclus – prea mulţi martori.

Asta însemna că trebuia să se întâmple afară. Putea să le-o ia înainte, să simuleze un accident şi să spere că se vor opri, sau putea să vină din spate, să provoace un accident şi să-i forţeze să o facă.

Problema era că nu avea cum să ştie dacă mai existau agenţi de securitate la consulat. Orice echipă de securitate care îşi merita sarea ar fi comunicat o oprire înapoi la bază.

Dacă Harvath avea de gând să ajungă la ei, trebuia să fie afară şi înainte ca ei să pornească. Asta însemna parcarea, ceea ce nu-i lăsa prea multe opţiuni.

Singurul lucru pe care îl avea în favoarea sa era că nu văzuse nicio cameră de luat vederi acolo. Acesta era un avantaj cert.

Partea proastă era că era un spaţiu foarte public. Dacă era cineva acolo, avea să ia o decizie foarte serioasă. Una pe care se ruga să nu fie nevoit să o facă.

Mâncându-şi prânzul, a încercat să elaboreze scenarii alternative inteligente, dar niciunul dintre ele nu se ţinea de apă. Avea să fie o singură cale de a face asta.

De la masa sa de la barul Icebreaker, Harvath îl privea pe consulul general nu numai că mânca, dar continua să bea cu echipa sa de securitate. Aşa cum prezisese Mercer, a fost un prânz de vineri destul de îmbătător.

În momentul în care petrecerea s-a ridicat pentru a pleca, erau un pic prea gălăgioşi şi nesiguri pe picioare.

După ce a terminat ce mai rămăsese din al treilea espresso, Harvath şi-a plătit nota de plată în numerar, apoi a ieşit în cutia de la intrare, şi-a pus cizmele şi a ieşit din hotel.

Stând în zona de serviciu din parcare, a scos amortizorul din buzunarul hainei, l-a învârtit pe ţeava filetată a Beretta-ului său şi a aşteptat ca ruşii să apară. Câteva minute mai târziu, au făcut-o.

A privit cum se împiedicau până la Land Cruiser-ul lor.

Faptul că agenţii de securitate se îmbătau cu persoana pe care o protejau era atât complet neprofesionist, cât şi complet on-brand pentru Rusia.

Poate că avea ceva de-a face cu camaraderia de a se afla într-o detaşare de rahat într-o locaţie îndepărtată şi amarnic de aspră, dar asta nu ar fi trebuit să conteze. Făcuseră o greşeală majoră şi acum urmau să plătească.

Când agentul de securitate numărul doi şi-a înclinat umbrela înapoi pe umăr, blocând orice vedere a ceea ce se afla în spatele lui, Harvath a lovit.

A ieşit tare şi repede, lovindu-i de două ori în cap pe ambii agenţi. Urmările nu au fost necesare, căci amândoi s-au prăbuşit la pământ. Consulul general, însă, îl luă pe Harvath prin surprindere.

Învârtindu-se cu o agilitate care îi dezminţea vârsta şi sobrietatea, a scos un pistol mic şi l-a învârtit spre el.

Harvath a reacţionat rapid şi a ieşit din linia de atac, dar, făcând acest lucru, upercutul pe care îl lansase a ratat ţinta dorită – maxilarul lui Anatoli Nemstov.

În schimb, s-a auzit o pocnitură când marginea ceasului lui Harvath l-a prins pe rus în gură, smulgându-i doi dinţi din faţă într-un jet de sânge.

Înainte ca consulul general să se regrupeze, Harvath s-a întors cu pistolul, lovindu-l pe bărbat în partea laterală a capului, lăsându-l inconştient.

Desprinzând hayonul Land Cruiser-ului, a tras înapoi prelata. Apoi l-a târât pe agentul de securitate numărul unu, urmat de agentul de securitate numărul doi.

Chiar dacă făcuse exerciţii fizice în tot timpul cât fusese în Norvegia, să ridice două cadavre, mai ales bărbaţi de această mărime, şi să le ducă în zona de încărcare era o luptă serioasă.

Rând pe rând, a împins şi a apăsat până când i-a băgat înăuntru şi apoi a trecut la Nemstov.

Folosind curelele şi cravatele de la oamenii de securitate morţi, l-a legat pe consulul general de parcă viaţa lui ar fi depins de asta – pentru că aşa era.

Toate regulile din carte spuneau că trebuie să îndepărtezi toate ameninţările înainte de a transporta un prizonier, dar Harvath era mai preocupat să iasă de acolo înainte ca cineva să-i vadă.

Ridicându-l pe Nemstov, l-a lăsat să cadă peste cadavrele gărzilor sale de corp, le-a acoperit pe toate cu prelata şi a închis hayonul. Apoi s-a îndreptat spre portiera şoferului, a luat arma consulului general, precum şi umbrela, şi le-a aruncat în spaţiul pentru picioare din partea pasagerului, în timp ce se urca la volan.

Când Harvath a apăsat butonul de pornire, a trebuit să iubească avansul tehnologic. În loc să caute cheile în buzunarele şoferului mort, nu trebuia decât să îl aibă suficient de aproape pentru ca senzorul să îi detecteze telecomanda.

Înainte de a pune SUV-ul mare în viteză, s-a uitat peste umărul stâng. În ciuda vremii, atât geamul lui, cât şi cel din spatele lui erau încă stropite cu bucăţi de sânge şi creier. Avea să fie nevoie de multă ploaie pentru a le spăla. Aşa că, în loc să atragă atenţia în timp ce conducea prin oraş, a coborât pur şi simplu geamurile şi le-a lăsat jos.

A ieşit din parcare, întorcându-se pe drumul pe care venise, spre heliport şi chiar la marginea Barentsburgului. Dar, undeva pe drum, avea să găsească un loc privat, un loc liniştit şi în afara drumurilor bătute, unde să-şi poată interoga prizonierul rus.

Apoi, amintindu-şi de zborul de sosire, i-a venit o idee.

CAPITOLUL 54 S ţăcănitul şi zvâcnirile Land Cruiser-ului trebuie să-l fi trezit în cele din urmă pe consulul general, pentru că la zece minute după ce ieşiseră de pe şosea a început să strige după ajutor.

Harvath l-a lăsat să ţipe. Nu era nimeni prin preajmă care să audă. Rusul putea ţipa până i se ustura gâtul. Nu ar fi fost de niciun folos.

Când Harvath a ajuns la destinaţie, a oprit motorul şi a mers prin spate.

Deschizând hayonul, a tras înapoi prelata şi a constatat că consulul general se răsturnase pe spate. Arăta ca o broască ţestoasă care pocnea, înjurând atât de tare în rusă încât îi clănţăneau dinţii.

Harvath a aşteptat momentul său şi, când bărbatul a deschis gura suficient de larg, şi-a înfipt amortizorul cât de mult a putut.

În timp ce Nemstov îşi făcea căluşul, Harvath l-a rostogolit pe o parte şi s-a asigurat că nu întindea în palmă nimic periculos. Apoi, scoţându-şi arma din gura bărbatului, s-a dat înapoi şi l-a mai tras o dată bine de el, rostogolindu-l din camion şi lăsându-l să cadă pe jos.

Rusul legat de porci a căzut cu o lovitură bună. De fapt, Harvath ar fi putut să jure că a auzit un whoosh în timp ce vântul îi era scos din plămâni. Dar vremea şi vântul fiind ceea ce erau, era greu de spus.

S-a uitat la peisajul dezolant în timp ce Nemstov se chinuia să respire şi a spus: „Nu este o zonă sigură. Ştiaţi că un urs polar a fost zărit în apropiere cu puţin timp în urmă?”.

„Cine eşti tu?”, a gâfâit consulul general, ridicând privirea spre el. „Ce vrei?”

„Cine sunt eu nu contează. Ceea ce vreau este să negociem. Deci poate că pornim cu stângul. Vreau echipamentul Black Ice”.

„Nu ştiu despre ce vorbeşti.”

Harvath a clătinat din cap. „Mi-era teamă că ai putea spune asta. Chiar începem cu stângul. Singura întrebare este: „La dreapta sau la stânga?”

„Ce?”, a răspuns rusul.

Înainte ca acesta să mai poată spune ceva, Harvath l-a apucat de piciorul drept, şi-a îndreptat pistolul suprimat spre glezna lui şi a apăsat pe trăgaci.

Nemstov a scos un ţipăt sfâşietor de sânge, care se auzea deasupra vântului şi care a răsunat în munţi ca un tunet.

„Să mai încercăm o dată”, a spus Harvath. „Vreau echipamentul Black Ice”.

„Nu-l am. Nenorocitule, a gemut rusul printre dinţii strânşi.

Harvath s-a îndreptat spre cealaltă gleznă a bărbatului şi a replicat: „Cu un picior scos din funcţiune, eşti în cârje.

Cu amândoi în afară, se află într-un scaun cu rotile. Şi ce va fi? Unde este echipamentul?”.

„Ai ajuns prea târziu. E ca şi cum ar fi dispărut”.

„Ce tot spui acolo?”

„Transferul se face deja.”

„Cum? Trebuia să aşteptaţi confirmarea.”

„De la cine?” Consulul general a gemut. „Sarov?

Credeţi că sursa lui era singura pe care o aveam la Vardø?”

Acesta era un lucru la care Harvath nu se gândise – că ruşii ar fi avut o rezervă, cineva în afară de sursa lui Sarov care să confirme dacă testul chinezesc fusese sau nu un succes.

„Spune-mi unde este echipamentul”.

„V-am spus deja”, a insistat Nemstov, „aţi ajuns prea târziu”.

„Răspuns greşit.”

Apăsând pe trăgaci, Harvath a trimis un glonţ prin cealaltă gleznă a bărbatului.

Consulul general a urlat şi mai tare de data asta, şi a răsunat şi mai mult.

„Te voi ţine în viaţă şi putem face asta ore întregi", a spus Harvath. „Îţi promit că va fi din ce în ce mai dureros.

Sau poţi să vorbeşti cu mine, să-mi spui ce vreau să ştiu, iar eu te las la spital şi dispar pentru totdeauna. Alegerea depinde de tine".

Rusul şi-a încleştat maxilarul şi a refuzat să răspundă.

„Povesteşte-mi despre partea ta de test. Unde a avut loc? Cu cine ai fost?"

I-a dat omului o secundă să răspundă şi, când nu a făcut-o, i-a înfipt amortizorul direct în fund.

„Dă-mi un răspuns chiar acum, Anatoly, sau te vei căca prin intermediul unei pungi de colostomie pentru tot restul vieţii tale. Nu cred că Mama Rusia dă medalii pentru asta."

„Aşteaptă! Aşteaptă!" a implorat Nemstov. „Ny-Ålesund. S-a întâmplat în Ny-Ålesund."

„Şi cu cine erai?"

„Chinezii au un agent militar care lucrează la staţia lor de cercetare. Un bărbat pe nume Wen Ying. Se dădea drept om de ştiinţă."

„Descrieţi-mi-l", a cerut Harvath.

„Este diferit de ceilalţi oameni de ştiinţă. Este foarte înalt.

Aproape doi metri, ceea ce este neobişnuit pentru chinezi. Este slab şi foarte în formă."

„Unde anume a avut loc testul? La staţia lor de cercetare?"

Nemstov a clătinat din cap. „În apropiere. O veche staţie terestră pentru sateliţi... folosită cândva de reţeaua de urmărire a Agenţiei Spaţiale Europene pentru a asigura urmărirea radio şi telemetria pentru sateliţii săi originali, aflaţi pe orbita joasă a Pământului."

„Cum arăta echipamentul Black Ice?" „Cum arăta echipamentul Black Ice?".

„Era adăpostit într-o carcasă gri, cu pereţi rigizi, rezistentă la intemperii, cam de mărimea unui dulap militar pentru picioare. Avea mânere pe laterale pentru transport şi avea mai multe porturi acoperite cu cauciuc pentru cabluri."

„Cum era operată?"

„Cu un laptop robust. Software-ul de pe el îi spunea cutiei ce să transmită către satelitul chinezesc. Asta e tot ce ştiu", a insistat consulul general. „Nu sunt om de ştiinţă."

„Trebuia să aduci echipamentul la Moscova", a spus Harvath. „Era responsabilitatea dumneavoastră. Ce s-a întâmplat?"

„Da, trebuia să aduc echipamentul înapoi, dar Kremlinul s-a răzgândit. A fost considerat prea sensibil. Ei au decis să trimită o echipă să îl ridice”.

„Ce fel de echipă?”

„Spetsnaz-Forţele speciale ruseşti.”

„Prin ce mijloace?”

„Aveau de gând să vină pe apă, lansată de pe unul dintre submarinele noastre.”

„Când?”

„Cu mareea”, a spus Nemstov. „După cum am spus, aţi ajuns deja prea târziu.”

„Unde vor debarca?” a cerut Harvath. „Unde iau echipamentul?”

„Nu ştiu ce să zic. De îndată ce s-a decis că nu-mi va fi transferat, am fost întrerupt. Contactul meu cu Ying a fost predat comandantului Spetsnaz.

Asta e tot ce ştiu. Peste tot.”

Harvath l-a crezut.

Deşurubând amortizorul de la Beretta, l-a strecurat în buzunarul stâng al hainei, apoi a strecurat pistolul în cel drept.

„Trebuie să mă dezlegi şi să mă duci la spital”, m-a implorat consulul general.

Harvath îl ignoră în timp ce percheziţiona cadavrele şi le dezbrăca de arme.

„Ajutaţi-mă!”, a gemut rusul, întins pe burtă în ploaie. „Ţi-am spus ceea ce voiai să ştii”.

Cu ambii agenţi de securitate morţi, dezbrăcaţi de arme, Harvath i-a scos pe fiecare dintre ei din Land Cruiser şi i-a lăsat să cadă aproape deasupra lui Nemstov. Apoi s-a aplecat să îl dezlege.

„Ce faci?”, a întrebat bărbatul.

„Îţi dau drumul”, a spus Harvath.

„Nu, nu, nu, nu. Înţelegerea noastră este ca tu să mă duci la spital.”

„Asta o să fie o problemă”.

„Despre ce vorbeşti? „De ce?”

„Având în vedere câte trupe americane şi aliate ai ajutat să omori, nu pot face asta.”

Consulul general l-a privit cu ochi răi. „O să mă lăsaţi aici? Să mor îngheţat de frig?”

Harvath şi-a ridicat privirea spre forma iminentă a unui urs polar la orizont – atras de mirosul lor şi de zgomot. „Cred că a muri de frig este cea mai mică dintre grijile tale."

Rusul părea că-i poate citi gândurile şi s-a târât frenetic în jurul roţii din spate a camionului pentru a vedea ce se apropia.

„Nu poţi face asta!"

„Priveşte-mă", a spus Harvath.

„Dar am cooperat. Asta nu valorează ceva?"

Harvath s-a gândit o clipă. „Ai cooperat. Şi asta valorează ceva."

„Mulţumesc", răspunse Nemstov, întins pe jos, uşurat.

Ridicând una dintre armele laterale ale agentului de securitate mort, Harvath a ejectat încărcătorul şi a spus: „Tacticile pe care luptătorii tăi ceceni le-au introdus în Afganistan au crescut letalitatea talibanilor cu şaizeci la sută."

Consulul general nu ştia cum să răspundă, cu atât mai puţin dacă ar fi trebuit să o facă.

A privit cum răpitorul său a scos trei cartuşe din încărcător, apoi a ejectat singurul cartuş din cameră şi a aruncat pistolul neîncărcat în faţa lui.

„Asta înseamnă că, din punct de vedere statistic, aţi redus şansele de supravieţuire ale trupelor Coaliţiei la patru şanse din zece atunci când se întâlnesc cu acele forţe talibane", a continuat Harvath.

„Vă înşelaţi. Eu niciodată..." Harvath ridică mâna. „Hai să nu facem asta. Ştii ce ai făcut. Şi ştiu ce aţi făcut."

„Ce vrei să spui?"

Harvath şi-a deschis mâna şi i-a arătat bărbatului cele patru cartuşe pe care le ţinea în mână. Apoi şi-a tras braţul înapoi şi a aruncat muniţia cât de departe a putut.

„Acele trupe nu ştiau niciodată când va veni atacul, dar ştiau întotdeauna că pericolul era acolo. Acum ştii şi tu că pericolul este acolo", a spus Harvath. „La fel şi muniţia ta. Dacă reuşeşti să le găseşti pe toate, îţi dau cam patruzeci la sută şanse de supravieţuire – la fel ca trupelor acelea. Noroc."

Închizând hayonul, Harvath l-a ocolit pe rus, care s-a agăţat de picioarele pantalonilor lui Harvath în timp ce acesta se întorcea pe scaunul şoferului.

A stat acolo o clipă, privind cum ursul polar se apropia. Fiara era chiar mai mai mai maiestuoasă decât părea din aer.

Harvath apăsă pe butonul de pornire, băgă Land Cruiser-ul în viteză şi făcu un viraj larg în U în jurul lui Nemstov. Ultima dată când l-a văzut în oglinda retrovizoare, rusul se târa sălbatic în tufişuri, târându-şi picioarele mutilate în urma lui, într-o căutare disperată a muniţiei.

Coborând dealul era ursul polar.

Deşi o parte din el ar fi vrut să rămână să privească totul, ploaia se transforma în lapoviţă şi Harvath trebuia să ajungă la heliport.

Apăsând pedala de acceleraţie, a accelerat înapoi spre drumul principal, bântuit de sentimentul că până şi Pavel şi Oleg ar putea avea limitele lor când vine vorba de vremea din Svalbard.

Dacă nu reuşea să-i convingă să îl ducă cu avionul la Ny-Ålesund, totul se termina.

CAPITOLUL 55 H arvath nu se opri decât o singură dată – ca să scoată plăcuţele diplomatice ale vehiculului şi să le arunce, împreună cu toate armele ruşilor, în mare.

Când a ajuns la heliport şi a lăsat Land Cruiserul în spatele uneia dintre dependinţe, ploaia, amestecată cu lapoviţă, continua să cadă.

„Ce părere ai?”, a întrebat el.

„Nu e bine”, a răspuns Pavel. „Dar tot vreme de Svalbard”.

„Poţi să faci zborul?”

„Poate.”

„Aş fi dispus să plătesc”, s-a oferit Harvath.

„De ce atât de importantă? Mâine vreme mai bună. Atunci mergem.”

„Este cineva în Ny-Ålesund pe care trebuie să-l văd. Vor fi plecaţi până ajungem mâine acolo.”

„Cineva pentru cartea ta?” Oleg a întrebat.

Harvath i-a zâmbit bărbatului. „Da, pe cineva pentru cartea mea. Cineva important.”

„Zborul este de 110 kilometri, dar vremea se va înrăutăţi pe măsură ce vom zbura spre nord”, a precizat Pavel.

„Dar am putea reuşi.”

„Ar fi o presiune, dar cred că vom reuşi. Problema este că s-ar putea să nu se mai întoarcă. Trebuie să rămânem peste noapte.”

„Ar fi asta o problemă?” a întrebat Harvath. „Te voi plăti pentru timpul tău.”

„Câţi bani?”, a spus Oleg.

„Cinci mii de dolari pentru fiecare dintre voi. Jumătate în dolari americani şi jumătate în coroane norvegiene.”

Pavel s-a întors spre Oleg şi a avut o discuţie aprinsă cu el în limba rusă. Din câte a putut înţelege Harvath, se certau pe marginea preţului.

În cele din urmă, Pavel s-a întors spre el şi i-a spus: „Oferta ta este prea mare”, a spus Pavel. „Două mii pentru fiecare este un preţ corect”.

„Şi tu plăteşti băuturile la Ny-Ålesund”, a adăugat Oleg.

„Pot mai mult de atât”, i-a răspuns Harvath, scoţând din rucsac sticla de vodcă rusească de calitate superioară şi arătându-i-o. „Pot mai mult de atât”, i-a răspuns Harvath. „Ne-am înţeles?”

„Avem înţelegere”, a fost de acord Pavel, dându-şi mâna şi uitându-se la cer, „numai dacă plecăm acum. Încă zece minute şi nu reuşim să ne ridicăm de la sol.”

În timp ce Pavel şi Oleg făceau verificările de dinaintea zborului, Harvath stătea în interiorul elicopterului, ascultând amestecul de ploaie şi zăpadă care venea şi simţind cum rafalele de vânt legănau pasărea enormă dintr-o parte în alta pe pneurile sale grase.

Ajunsese la heliport cu greu. Câteva minute mai târziu şi poate că nu ar mai fi reuşit să-i convingă pe pilotul rus şi pe asistentul său să decoleze deloc.

Harvath zbura după ureche, şi nu-i scăpase din vedere că exact aşa nu-i plăcea Bătrânului să facă operaţiuni. Mercer avusese dreptate când descrisese obiceiul lui Carlton de a concepe misiunile pornind de la exfiltrare în sens invers. Era un mijloc solid şi dovedit de planificare a unor operaţiuni de succes.

Dar genul de misiuni pe care Harvath le primea adesea nu erau la fel de clare şi precise. Pachetul avea întotdeauna cincizeci şi două de cărţi, dar orice număr dintre ele putea fi wild. Cu toate acestea, era plătit pentru a obţine rezultate de succes. Ajungând la succes – depăşind toate circumstanţele neprevăzute care apăreau pe parcurs – era motivul pentru care avea reputaţia pe care o avea.

Chiar şi aşa, în acest moment, nu avea nicio idee despre cum avea să iasă din Ny-Ålesund, cu atât mai puţin din Svalbard, cu al doilea dispozitiv Black Ice.

Se vedea pe sine încercând să le explice lui Lawlor, directorului CIA şi preşedintelui că a înregistrat echipamentul la biroul SAS din Longyearbyen, dar că acesta nu a apărut niciodată în caruselul de bagaje atunci când a ajuns la destinaţia finală, în Kirkenes. Asta nu avea să zboare niciodată. Şi nici nu ar fi încercat vreodată să facă aşa ceva. Când a pus mâna pe acel dispozitiv, nu avea de gând să îl piardă din vedere până nu îl va preda personal persoanelor potrivite.

Înapoi la casa sigură, ştia că Nicholas lucra la exfiltrarea sa, încercând să găsească planul perfect pentru a-l scoate din arhipelag şi a-l duce înapoi în Norvegia propriu-zisă. Spera doar ca micuţul om să descopere ceva în curând. Nu voia să rămână în Svalbard nici măcar o secundă mai mult decât era necesar.

După ce verificarea înainte de zbor a fost finalizată, Pavel, îmbrăcat în echipament de vreme rea şi într-o vestă de salvare gonflabilă de larg, s-a urcat în cabina de pilotaj şi a început să aducă la viaţă vechiul elicopter.

În timp ce o făcea, un Oleg echipat la fel de bine a deschis trapa principală şi i-a înmânat lui Harvath o grămadă de echipament, inclusiv o puşcă într-o teacă portocalie, impermeabilă şi uscată, împreună cu o vestă de salvare suplimentară.

„Îmbracă-te”, i-a ordonat rusul.

Harvath a înţeles de ce. Pe lângă porţiuni mari de teren accidentat şi inospitalier, urmau să zboare şi peste kilometri de ocean. I-a arătat cu degetul mare în sus.

După ce rotoarele s-au încins, Pavel i-a dat semnalul lui Oleg să scoată crampoanele de pe anvelope. După ce le-a depozitat, Oleg a sărit în cabina de pilotaj, şi-a pus căştile şi a pornit playlist-ul său.

Pavel a aplicat puterea motoarelor şi elicopterul a început să decoleze. După ce şi-a aplicat vesta de salvare de larg, Harvath a scos cheia pe care i-o dăduse Holidae şi a agăţat-o de gât. În timp ce o făcea, a început să audă muzică prin căşti.

Deşi era un fan înrăit al funk-ului, Harvath iubea rock-ul clasic, iar Oleg alesese melodia perfectă, inspirată de mitologia nordică, pentru a-i lansa în drumul lor spre Ny-Ålesund: „Immigrant Song” de Led Zeppelin.

Un jam hard-core, propulsiv, despre gheaţă, soarele de la miezul nopţii, război şi Valhalla. Harvath nu se putea gândi la un mod mai bun de a intra în luptă.

CAPITOLUL 56 78° 55'30 „N 11° 55'20 „E A RCTIC O CEAN S VALBARD A RCHIPELAGO H elicopterele, se spunea, nu zburau – pur şi simplu băteau aerul pentru a-l supune. Dar la jumătatea distanţei dintre Norvegia continentală şi Polul Nord, părea că aerul a învins.

În timp ce zăpada se izbea de exterior, o altă rafală de peste şaizeci de mile pe oră zguduia corpul aeronavei. Rotoarele au gemut în semn de protest. Elicopterul nu putea face faţă decât unei anumite cantităţi. Îl împingeau dincolo de limitele sale.

Scot Harvath nu avea nevoie să vadă apa pentru a şti că oceanul cenuşiu argintiu era agitat de valuri albe. Atât de departe deasupra Cercului Arctic, unde umezeala din sud se ciocnea cu vânturile polare îngheţate, se formau depresiuni masive, dezlănţuind o vreme de coşmar.

Dacă ceva nu mergea bine, nu ar fi existat nicio salvare. Nimeni de la Ambasada SUA din Oslo, cu atât mai puţin cineva de la Casa Albă, nu l-a recunoscut pe el sau misiunea în care se afla.

A aruncat o privire la cadranul crăpat al ceasului său, cu sângele lui Nemstov pe lunetă. Doar puţin mai departe, s-a gândit el. Aproape am ajuns.

Ignorând durerea din coaste, şi-a luat rucsacul şi a verificat totul de două ori. Totul era încă la locul lui.

Ai grijă de echipamentul tău şi echipamentul tău va avea grijă de tine . Era o mantră care îi salvase viaţa de nenumărate ori.

Sub jacheta de alpinism, a simţit apăsarea rece a metalului pe pielea lui. Nimeni nu ştia dacă cheia cu formă ciudată atârnată de o bucată de paracord ar mai fi funcţionat – nu după atâta timp.

Dacă nu era aşa, tot pericolul, tot riscul, ar fi fost în zadar, iar consecinţele ar fi fost mortale.

Eşecul, însă, nu era o opţiune.

Asta era lumea în care trăia. Nu era interesat de sarcini uşoare. De fapt, el alesese întotdeauna cele mai dificile, cele mai periculoase misiuni.

Aşa era programat. Oricât de sumbru ar fi fost scenariul, el nu ar fi renunţat niciodată. Succesul era singurul rezultat pe care îl avea în vedere.

Dar, în timp ce încă o rafală de aer friguros de o forţă de gală convulsiona elicopterul, făcându-l să se balanseze violent dintr-o parte în alta, a început să aibă îndoieli.

Câteva momente mai târziu, o alarmă a început să urle din cabina de pilotaj, iar Harvath a ştiut că aveau probleme.

Pavel şi Oleg, din fericire, au reuşit să recapete controlul.

Pasărea încă se mai legăna, dar nici pe departe la fel de rău ca înainte. Se părea că totul va fi bine.

Apoi s-a auzit o pocnitură care a răsunat în urechi. Suna ca şi cum elicopterul ar fi fost lovit de un fulger. A urmat rotorul de coadă care s-a desprins complet. Şi, pe măsură ce o făcea, elicopterul a început să se învârtă în spirală.

Se prăbuşeau.

CAPITOLUL 57 În timp ce elicopterul pierdea altitudine, a început să se învârtă şi mai repede. Pavel s-a luptat să recupereze controlul în timp ce Oleg a trimis un apel de ajutor.

Luptând împotriva acceleraţiei din ce în ce mai mari care îl prindea de scaun, Harvath şi-a încovoiat gâtul pentru a încerca să tragă o privire pe fereastră. Păreau să fie deasupra pământului, ceea ce era rău. Cu fiecare rotire, însă, a văzut că se apropiau tot mai mult de ocean, ceea ce ar putea fi şi mai rău.

„MAYDAY. MAYDAY. MAYDAY”, a continuat Oleg, repetând apelul complet – identificând aeronava şi indicând locaţia GPS şi situaţia lor. Dar de fiecare dată când spunea „OVER” şi aştepta un răspuns, nu venea niciunul.

Se învârteau din ce în ce mai repede, deviind tot mai mult de la curs.

„BRACE FOR IMPACT”, a ordonat Pavel.

„BRACE! BRACE! BRACE!” Oleg a dat instrucţiuni, repetând cuvântul la nesfârşit.

În timp ce Harvath a adoptat cea mai bună poziţie de prăbuşire pe care o putea adopta, şi-a făcut o promisiune. Dacă supravieţuiau, el nu se mai întorcea niciodată, niciodată, în Svalbard.

Când, în cele din urmă, au rămas fără aer prin care să cadă, au lovit şi au lovit puternic. A fost ca şi cum s-ar fi izbit de beton. Rotoarele, precum şi trenul de aterizare au pocnit ca nişte crengi.

În timp ce elicopterul se rostogolea într-o parte, Harvath şi-a dat seama că nu numai că supravieţuise, dar se prăbuşiseră în ocean.

„Pavel?" Harvath a strigat în timp ce-şi desfăcea hamul, îşi arunca căştile şi se dădea jos din scaun. „Eşti bine? Oleg?"

Cu motoarele oprite, era o linişte stranie. Afară, însă, valurile şi ninsoarea loveau elicopterul. Şi destul de curând urechile lui au putut detecta un alt sunet. Uitându-se în jos, a văzut apa inundând.

Se scufundau. Rapid.

Acesta nu mai era elicopterul lui Pavel. Aceasta era nava lui Harvath şi avea de gând să se asigure că echipajul său va ieşi şi se va întoarce la ţărm în viaţă.

„Pavel!", a lătrat cu vocea lui de comandă. „Oleg! E timpul să ne mişcăm! Chiar acum!"

Uşa cabinei de pilotaj se trântise la un moment dat şi era blocată. Sprijinindu-şi bocancul de perete, Harvath a tras cu toată puterea şi a deschis-o.

Atât Pavel, cât şi Oleg erau încă legaţi cu centura. Oleg era conştient, dar dezorientat, sângerând dintr-o tăietură la cap. Pavel era complet inconştient şi unul dintre picioare părea imobilizat. Era o ruptură în botul elicopterului şi apa rece ca gheaţa intra mai repede în carlingă decât în cabină.

„Oleg, uită-te la mine", a spus Harvath, apucându-l pe bărbat sub bărbie şi forţându-l să se concentreze. „Trebuie să-l ajutăm pe Pavel".

Oleg s-a uitat în jur, încercând să se orienteze. Harvath a avut nevoie de o secundă pentru a face acelaşi lucru.

Nu erau atât de departe în largul mării pe cât îşi făcuse griji că vor fi. Coasta era accesibilă. Înotul, însă, avea să fie de o ferocitate înfiorătoare. Doar dacă... „Oleg", a spus el. „Există o plută de salvare?"

Rusul a dat din cap.

„Unde este?"

„Canistră. La tribord. În cabina principală."

„Excelent", a răspuns Harvath. „Mă vei ajuta să-l scot pe Pavel de pe scaunul lui şi apoi vom merge împreună la ţărm.

Aţi înţeles?"

Din nou, încă oarecum în ceaţă, rusul a dat din cap.

„Bine. Ridică-te în picioare”.

Harvath i-a explicat ce voia să facă. Apoi, numărând până la trei, a eliberat hamul lui Pavel. Cu puţină muncă, au reuşit să-i elibereze piciorul, să-l coboare de pe scaun şi să-l ducă în cabină.

În timp ce Oleg strângea ce provizii putea, Harvath s-a repezit la bidonul care conţinea pluta de salvare. Cizmele îi erau ude şi picioarele îi amorţeau deja din cauza apei reci.

Scoţând bidonul, a îndepărtat chingile şi a urcat spre trapă. În momentul în care a deschis uşa, înăuntru a început să curgă zăpadă şi apă de mare. Nu a durat mult până când şi restul corpului său s-a udat. Ţinând în mână pictorul, cum se numea frânghia, a împins recipientul afară şi a dat o smucitură puternică de frânghie.

Nu s-a întâmplat nimic. A încercat din nou. Încă nimic. Harvath a tras din nou, mai tare de data aceasta. Apoi din nou. Şi din nou încă o dată. În cele din urmă, s-a întâmplat ceva. Frânghia s-a rupt şi furtuna a dus containerul departe.

Căzând înapoi în cabină cu un strop, Harvath s-a uitat la Oleg. „Pluta era defectă”.

„Defectuoasă?”, a răspuns bărbatul, părând să nu cunoască semnificaţia cuvântului.

„Slomannyy”, a spus Harvath, folosind cuvântul rusesc pentru rupt, apoi a continuat cu un alt cuvânt rusesc. „Ştii să înoţi? Plavat ?”

Oleg a dat din cap.

„Bun. Voi înota cu Pavel. Vreau să cari tot ce poţi, dar mai ales puşca. Sunt multe foci pe ţărm, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie urşi polari în apropiere. Aţi înţeles?”

„Trebuie să aduc puşca”, a anunţat bărbatul.

„Da”, a spus Harvath. „Trebuie să ne mişcăm repede. Du-te.”

Mai aveau la dispoziţie doar câteva minute, dacă nu chiar atât, înainte ca uriaşul elicopter să alunece sub valuri şi să se scufunde pe fundul mării.

Harvath şi-a găsit rucsacul şi, folosind căptuşeala coşului de gunoi din cabină, l-a impermeabilizat cât de bine a putut.

Odată ce Oleg a spus că este gata, s-au pregătit să iasă şi să facă înotul chinuitor de dureros şi înfiorător de rece spre ţărm.

Harvath era bucuros că avusese parte de un antrenament în apă rece, dar cea mai scăzută temperatură pe care o atinsese vreodată în Golful San Diego fusese de 50 de grade. Doar bazându-se pe ceea ce ştia despre Arctica şi pe cât de repede îi amorţiseră picioarele, apa în care se aflau acum trebuia să aibă în

jur de 30 de grade. Dacă nu se mişcau drept şi rapid ca nişte torpile, aveau să moară înainte de a ajunge pe coastă.

Harvath l-a pus pe Oleg să iasă primul şi să se ridice pe elicopterul acoperit de zăpadă. Aruncând o frânghie, a înfăşurat celălalt capăt în jurul lui Pavel. Împreună, cu Harvath împingând şi Oleg trăgând, au reuşit să îl scoată pe rusul inconştient din avion. Apoi, după ce Harvath şi-a recuperat echipamentul esenţial, l-a pus pe Oleg să sară.

De îndată ce omul a atins apa, vesta de salvare i s-a umflat automat. Aplecându-se peste partea laterală a elicopterului, Harvath i-a înmânat puşca.

Apoi l-a coborât cu grijă pe Pavel, a cărui vestă s-a umflat şi ea automat şi l-a ţinut cu faţa în sus în timp ce valurile ameninţau să-l lovească de partea laterală a elicopterului.

Îmbrăcându-şi rucsacul, Harvath l-a urmat apoi, sărind în apa absolut friguroasă şi alăturându-se oamenilor.

După ce i s-a umflat vesta de salvare, l-a înfăşurat pe Oleg cu celălalt capăt al frânghiei lui Pavel. În acest fel, nu avea să-i piardă pe niciunul dintre ei.

„E mai aproape decât pare”, a minţit el, apucându-l pe Pavel de guler în timp ce începea să înoate. „Cu cât ajungem mai repede la mal, cu atât mai repede ne încălzim”.

Harvath nu s-a uitat înapoi decât o singură dată. Doar cât să vadă cum elicopterul aluneca sub suprafaţa mării învolburate de furtună şi dispărea.

Din acel moment, nu s-a mai uitat înapoi. Nu se concentra decât pe menţinerea motivaţiei lui Oleg şi pe ajungerea la mal.

A fost cea mai agonizantă şi mai brutală înot din viaţa lui.

CAPITOLUL 58 Când Harvath l-a târât pe Pavel pe plajă, rusul era încă inconştient. Oleg era atât de epuizat şi măcinat de frig, încât abia se mai putea ţine pe picioare. Ieşind din apă, s-a prăbuşit pe pământ, tremurând violent. Era imperios necesar ca Harvath să-i scoată din furtună şi să găsească o modalitate de a-i încălzi pe toţi.

Prin perdelele de polei împins de vânt, a zărit o mică peşteră. Nu era mare lucru, dar îi asigura un adăpost, ceea ce era un început.

Ajutându-l pe Oleg să se ridice în picioare, i-a arătat spre el şi i-a spus: „Du-te. Nu te opri până nu ajungi acolo.”

În timp ce bărbatul se împiedica pe plajă, Harvath şi-a scos vesta de salvare, l-a apucat pe Pavel de sub braţe şi a început să-l tragă în siguranţă.

Înotul îi luase aproape fiecare gram de putere pe care o avea. Lupta cu valurile a necesitat un efort herculean. Dar reuşiseră să ajungă. Şi dacă reuşiseră să ajungă până aici, puteau să reuşească şi restul

drumului. Nimeni nu murea sub supravegherea lui.

Focile, neobişnuite cu fiinţele umane, au lătrat şi s-au îndepărtat când oamenii s-au apropiat.

Simpla intrare în adăpostul cavernei, în afara furtunii, făcuse o diferenţă uriaşă.

Mâinile şi degetele lui Oleg erau atât de amorţite, încât nu-şi putea scoate vesta de salvare. Harvath l-a ajutat şi apoi a făcut acelaşi lucru pentru Pavel.

A sprijinit cele două veste de salvare de perete şi l-a pus pe Oleg să stea cu spatele la ele, ca nişte perne. Apoi l-a manevrat pe Pavel şi i-a spus rusului să-l tragă pe colegul său strâns, înfăşurându-şi braţele şi picioarele în jurul lui.

Acum era timpul să facă un foc.

Harvath cunoştea destul de bine semnele pentru a vedea că se instalase hipotermia. Ceea ce a făcut el în următoarele câteva minute avea să fie diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru toţi trei.

Ignorându-şi propriile frisoane şi împingându-şi oboseala, şi-a pipăit buzunarele. Încerca să-şi amintească în care dintre ele pusese bricheta pe care Mercer o alesese pentru el de la magazinul de articole sportive din Kirkenes.

Indiferent de câte ori a pipăit fiecare buzunar, nu l-a găsit. Apoi şi-a amintit. Nu cumpărase o brichetă – cumpărase un set de chibrituri rezistente la furtună. Erau în rucsacul său, împreună cu toate celelalte provizii pe care le lăsase jos când îşi scosese vesta de salvare. Confuzia era o altă marcă periculoasă a hipotermiei.

Ura să se întoarcă în furtună, dar nu avea de ales. Fără chibrituri, nu ar fi putut aprinde un foc.

Chiar şi cu ele, s-ar putea să mai aibă o problemă. Nu numai că mâinile şi degetele îi erau aproape complet amorţite, dar Svalbard era lipsit de copaci. Păsările de aici îşi făceau cuibul pe pământ, folosind muşchi şi ierburi. Harvath nu ştia ce ar putea găsi, dacă ar găsi ceva, pentru a arde.

Apoi, la zece metri mai sus pe plajă, dincolo de rucsacul său, a văzut-o – o carcasă de focă.

Fusese mutilat destul de bine, probabil de un urs polar, dar nu fusese mâncat decât parţial. Ceva trebuie să-l fi speriat pe prădător. O masă ca aceasta nu era ceva de la care un urs să plece. S-a întrebat dacă nu cumva elicopterul lor scăpat de sub control, care bubuia pe cer deasupra lui, nu cumva ar fi putut să o sperie.

Oricare ar fi fost motivul, cadavrul era proaspăt, ceea ce însemna că ursul putea fi încă în apropiere. Şi dacă era aproape, asta însemna că se putea întoarce. Harvath şi-a notat în minte să scoată din teacă puşca şi să o aibă pregătită.

Târârea focii pe plajă s-a dovedit a fi prea mult. Îi era prea frig şi era prea obosit.

Întorcându-se în peşteră, a scos pătura spaţială din rucsac şi i-a acoperit pe ruşi cu ea, având grijă să o înfăşoare în jurul lor.

Apoi, a scos puşca din sacul uscat. După ce a inspectat-o şi s-a asigurat că un cartuş era în cameră, a sprijinit-o de perete, unde Oleg putea ajunge la ea dacă avea nevoie.

Apoi, recuperând cuţitul din trusa de capabilităţi a lui Mercer, s-a întors afară pentru a face un pansament rapid şi urât pe teren al focii.

În timp ce o făcea, chiar şi în furtuna mocnită, cu trupul tremurând de frig, a rostit o rugăciune tăcută de mulţumire.

I-au trebuit două drumuri pentru a duce în cele din urmă totul înapoi în cavernă. Mişcându-se de-a lungul plajei, şi-a ţinut ochii deschişi pentru orice ar putea folosi ca tinichea. Fără el, nu avea să fie niciun foc. Din păcate, nu văzuse nimic – nici muşchi, nici iarbă, nimic.

Ştia că trebuie să fie ceva. Frigul îi dădea peste cap creierul. Nu gândea limpede.

Respirând adânc, a închis ochii pentru o clipă.

Atunci şi-a dat seama.

Deschizând ochii, şi-a întins mâna după rucsac. Avea destulă scânteie. În valoare de zece mii de dolari, mai exact.

Scoţând valuta, a pus-o deoparte împreună cu cutia de chibrituri rezistente la furtună şi a folosit pietrele pentru a construi rapid un focar.

Când totul a fost gata, a scos o lingură mică de plastic care venea cu una dintre gustările pe care le cumpărase în Kirkenes, a aprins un chibrit şi i-a dat foc.

Era unul dintre trucurile de supravieţuire pe care le învăţase cu mult timp în urmă. O lingură de plastic de dimensiuni normale ar fi ars timp de aproximativ zece minute. Din acest micuţ, s-a gândit că ar putea obţine trei sau patru minute în cel mai bun caz, dar asta era tot ce avea nevoie.

Punând lingura aprinsă în focar, a aşezat cu grijă dolari şi coroane mototolite, alimentând flacăra.

Când a ajuns acolo unde voia, a folosit oasele pe care le scosese din sigiliu pe post de grătar şi a aşezat bucăţi de grăsime deasupra.

Untura de focă, învăţase cu ani în urmă în timpul antrenamentelor sale de supravieţuire pe timp de iarnă, se strica rapid, dar era un combustibil excelent.

Cu focul aprins şi care începea să emită o căldură respectabilă, trebuia să se concentreze pe aducerea căldurii în corpurile lor. Tot ceea ce fusese învăţat cerea lichide fierbinţi. Dar ce avea el ca să se încălzească?

O voce din adâncul minţii sale l-a încurajat să se uite în rucsac, şi acolo era – sticla de apă pe care i-o dăduse Oleg în timpul porţiunii „servicii de băuturi” din zborul lor inaugural.

Cu toate acestea, să o aşeze suficient de aproape de foc pentru a obţine temperatura de care aveau nevoie, nu era o soluţie. Exista o şansă prea mare ca sticla să se spargă sau să se topească şi atunci ar fi pierdut toată apa. Dar asta nu era singura lor opţiune. Avea şi o sticlă de vodcă.

În ciuda senzaţiei de încălzire pe care o dădea, consumul de alcool era considerat mama tuturor noo-urilor în plină situaţie de supravieţuire.

Folosind teaca goală a puştii pe post de vezică, Harvath a deschis sticla şi a turnat totul înăuntru. Vodca avea o mulţime de alte întrebuinţări şi nu avea rost să o irosească. Acum, datorită sticlei de sticlă, avea un rezervor rezistent la topire în care să le încălzească apa.

Umplând sticla cu apă, a aşezat-o lângă foc. În timp ce aştepta să se încălzească, a săpat în trusa de traume a lui Mercer şi a găsit o altă pătură spaţială din mylar, pe care a scos-o din husă şi s-a înfăşurat în jurul său în timp ce a pus mai multă grăsime de focă pe foc. Dacă reuşeau să se reîncălzească cu succes, orice altceva era posibil.

Nu-i plăcea faptul că Pavel era încă inconştient.

Asta era foarte rău. În ciuda mâinilor şi degetelor îngheţate, Harvath îi făcuse o examinare sumară, dar nu reuşise să afle ce avea.

Cu cât pilotul rămânea mai mult timp în afara ei, cu atât îngrijorarea lui Harvath creştea.

Când apa a fost suficient de bine încălzită, Harvath a turnat câteva pliculeţe de rehidratare orală din trusa de traume, a învârtit sticla şi a sorbit din ea pentru o clipă înainte de a se muta şi de a-l ajuta pe Oleg să ia câteva pahare.

Încet, împărţiră sticla de colo-colo. Cum Pavel era inconştient, nu se putea pune problema să-i dea ceva de mâncare sau de băut.

Apa cu aromă de lămâie la care Harvath nu s-ar fi gândit niciodată prea mult avea gust de aur lichid. Oricât de minunat ar fi fost focul, nu se simţea nici pe departe la fel de bine ca acea băutură fierbinte, căldura care îi sufoca miezul şi radia în afara lui prin corp.

Punând şi mai multă grăsime pe foc, a fost recunoscător pentru căldură. Cerul nu-i omorâse. Oceanul nu-i omorâse. Frigul nu avea să-i ucidă.

Nu exista nicio îndoială în mintea lui. Aveau să supravieţuiască. Acum, trebuia să se gândească la ceea ce va urma.

Deschizându-şi haina, şi-a scos telefonul mobil şi a bâjbâit cu butonul de pornire. Habar nu avea unde se aflau şi nici dacă ar fi putut primi semnal.

Nu s-a întâmplat nimic. Telefonul era mort, ucis de apa de mare. Mai era, totuşi, ceva ce merita încercat.

Băgând mâna în rucsac, a scos dispozitivul GPS pe care îl resuscitase la prânz. L-a alimentat, l-a aşezat la marginea cavernei şi a aşteptat.

Existau o grămadă de motive pentru care aparatele GPS aveau probleme în Arctica. De la interferenţele ionosferice până la limitele înclinaţiilor orbitale, obţinerea unei citiri decente atât de departe în nord putea fi o adevărată lovitură de noroc.

Cu furtuna care făcea ravagii, Harvath era pe deplin pregătit ca dispozitivul să nu reuşească să se conecteze cu suficienţi sateliţi pentru a produce un rezultat, dar nu a fost cazul. Acesta a funcţionat. Şi a făcut-o aproape imediat.

Se aflau la aproximativ 8 km sud de Ny-Ålesund, de-a lungul coastei estice a peninsulei Bøgger. Dacă urma plaja, putea ajunge acolo în mai puţin de o oră.

Asta însemna, desigur, că va trebui să-i lase în urmă pe Oleg şi Pavel. Dar dacă nu se ducea, nu avea cum să vină niciun ajutor.

Stivuind slănina acolo unde Oleg putea ajunge şi să o pună pe foc, Harvath a spus: „Nu suntem departe de Ny-Ålesund. E foarte aproape."

Oleg a zâmbit. „Asta ai spus despre înotul spre plajă. Minţeai atunci, sau acum?".

Harvath a zâmbit la rândul său. „Acum îţi spun adevărul".

„Adevărul e bun".

„Adevărul e bun", a fost de acord Harvath, punându-şi mâna pe umărul bărbatului. „Mă voi duce să caut ajutor. Trebuie să rămâi aici, să te încălzeşti în continuare şi să-l protejezi pe Pavel. Poţi să faci asta?"

„Da", a răspuns rusul. „Pot să fac asta."

CAPITOLUL 59 H arvath şi-a dat jos jacheta de alpinism, şi-a înfăşurat miezul cu pătura de mylar, apoi şi-a pus haina la loc.

Spunându-i la revedere lui Oleg, şi-a pus rucsacul la umăr şi a plecat în furtună.

Cu gluga ridicată şi capul plecat, Harvath era hotărât. În ciuda ninsorii biciuitoare şi a vântului care-l zgâria, nu se lăsa învins. Determinare peste distanţă, şi-a spus el însuşi, adoptând fraza lui Hilde pentru a se potrivi circumstanţelor sale actuale.

Dar, în timp ce înainta cu greu, a simţit un fior care i se rostogolea pe şira spinării. Totuşi, nu era vorba de vreme. Se mai întâmpla ceva. Ceva nu era în regulă.

S-a oprit şi s-a uitat în spate. Vizibilitatea era slabă.

Puţinul pe care îl putea vedea nu era decât o plajă goală.

Hipotermia continua să îi joace feste cu mintea.

Devenise paranoic.

Cu toate acestea, pistolul Beretta, care rămăsese miraculos de uscat în rucsac, se afla acum în buzunarul exterior al hainei. Nu lua nimic de bun.

A continuat să se mişte. Atât de mult timp fusese pierdut. Era esenţial să ajungă la dispozitivul Black Ice înaintea echipei Spetsnaz.

Pentru a-şi scutura ceaţa îngheţată din creier, a încercat să anticipeze unde şi cum vor ajunge soldaţii din Forţele Speciale ruseşti. Vor veni cu un minisubmarin? Sau ar fi prin intermediul unei bărci gonflabile rigide?

Furtuna ar fi oferit doar o anumită acoperire. Cel mai bun lucru la el era că ar fi ţinut majoritatea oamenilor în casă.

În afară de asta, nu avea să vină acoperirea completă a întunericului. Nu în această perioadă a anului şi nu atât de departe în nord. La urma urmei, era „ţara soarelui de la miezul nopţii".

Soldaţii Spetsnaz erau foarte bine antrenaţi. Singurele limite care le erau impuse erau de ordin financiar. Adesea, misiunile lor erau scurtate sau reduse din cauza constrângerilor bugetare. Cea mai ieftină modalitate de a debarca era cu barca – şi reprezenta cel mai mare risc ca ei să fie detectaţi. Un minisubmarin reprezenta cel mai mic risc de expunere, dar minisubmarinele nu creşteau în copaci. Erau foarte costisitori, atât pentru operare, cât şi pentru întreţinere.

Acestea fiind spuse, cu Flota de Nord având cartierul general atât de aproape, Harvath s-a gândit că ar putea pune mâna pe unul.

De fapt, probabil că o făcuseră deja, ataşându-l la unul dintre submarinele pe care le lansaseră în timpul testului Black Ice şi al orbirii sistemului GLOBUS.

Dacă echipa Spetsnaz intenţiona într-adevăr să vină cu ajutorul unui minisubmarin, singura întrebare rămasă era unde urmau să aterizeze. Pentru a-şi da seama de asta, avea nevoie de mai multe informaţii – informaţii pe care intenţiona să le extragă de la Wen Ying în momentul în care ar fi pus mâna pe el.

Tocmai începea să îşi formuleze planul de atac asupra staţiei de cercetare chinezeşti când a simţit un alt fior coborându-i pe şira spinării.

Învârtindu-se, a scos pistolul, aşteptându-se ca cineva sau ceva să fie chiar în spatele lui. Nu mai era nimic acolo în afară de furtună. Cel puţin, asta îi spuneau ochii şi urechile lui. Instinctul său, însă, îi spunea cu totul altceva. Era urmărit.

Stătea acolo, încorda urechile peste vuietul vântului şi zgomotul izbiturilor de valuri. Zăpada care îi zdrenţuia gluga era aproape asurzitoare şi a tras-o la loc pentru a putea asculta şi mai atent. Era inutil.

Ţinându-şi mâna strânsă în jurul capului pistolului Beretta, a înapoiat pistolul în buzunar şi a continuat să meargă, uitându-se peste umăr la fiecare câteva momente.

Pe lângă problemele sale, furtuna devenea tot mai intensă. Vântul, ploaia şi frigul se înrăutăţeau.

Cu fiecare pas, amorţeala şi durerea din corpul său creşteau.

Nu se putea opri. Trebuia să continue să meargă. Trebuia să aducă ajutor pentru Pavel şi Oleg. Avea nevoie de ajutor şi pentru el însuşi. Acest lucru devenea mai evident cu fiecare secundă care trecea. Fără haine uscate şi fără mai multe lichide calde, nu ar fi putut ajuta pe nimeni, cu atât mai puţin să-şi ducă la bun sfârşit misiunea.

A parcurs vreo treizeci de metri înainte de a simţi din nou fiori reci pe şira spinării. De data aceasta a fost însoţit de un zgomot – şi zgomotul nu era uman.

Era gutural, un fel de mârâit, şi venea de la ceea ce părea a fi o creatură enormă.

Harvath s-a întors şi a văzut un urs polar masiv – de două ori mai mare decât cel de lângă Barentsburg – care se îndrepta spre el. Botul îi era acoperit de sânge, pe care Harvath se ruga să fie de focă şi nu de om.

A luat pistolul, ştiind foarte bine că, chiar şi în condiţii perfecte, ar fi extrem de dificil să doboare un animal atât de mare cu un 9 mm.

Faptul că suferea efectele hipotermiei nu avea să îl ajute prea mult în ceea ce priveşte abilitatea de ochire.

Ursul a scos un răget gutural în timp ce închidea distanţa şi Harvath a început să-şi scoată arma. Dar, înainte de a putea să o scoată cu totul din buzunar, a avut loc o străfulgerare orbitoare de lumină.

Ursul polar a derapat până la oprire, trimiţând pietre şi nisip în toate direcţiile. Şi-a fluturat nările în furtună, ca şi cum ar fi încercat să se decidă ce să facă.

Apoi, la fel de brusc cum apăruse, s-a întors şi s-a retras pe plajă, dispărând din peisaj.

Harvath s-a uitat la femeia care lansase racheta de semnalizare.

„Eşti bine?”, a strigat peste vânt.

Lângă ea, un bărbat ţinea o puşcă la îndemână, în caz că monstrul de urs s-ar fi întors.

Petele de pe jachete îi identificau ca fiind membri ai proiectului de cercetare comun germano-francez AWIPEV.

„S-a prăbuşit un elicopter”, a răspuns Harvath. „Piloţii se află într-o peşteră în susul plajei. Suferă de hipotermie. Unul dintre ei este inconştient”.

„Au o puşcă?”, a întrebat bărbatul.

„Da.”

„Bine. Voi merge în oraş şi voi organiza o echipă de salvare.

Trebuie să te usuci şi să te încălzeşti. Staţia noastră este aproape.

Emele te poate însoţi.”

Femeia a dat din cap şi, lăsându-şi deoparte pistolul de semnalizare, şi-a desfăcut puşca şi i-a făcut semn lui Harvath să o urmeze.

CAPITOLUL 60 La o scurtă plimbare de la plajă, se afla o colecţie de barăci care formau staţia de cercetare Jean Corbel.

De îndată ce au păşit în interiorul structurii de reşedinţă, Emele l-a ajutat pe Harvath să înceapă să-şi dea jos hainele ude.

S-a asigurat că nu-i permitea să vadă cheia care-i atârna de gât sau să simtă greutatea hainei sale cu pistolul în buzunar.

Înfăşurându-l în pături, ea i-a adus o cană mare de ceai şi i-a pus o serie de întrebări despre starea lui.

Era tăcută şi profesionistă. A găsit un recipient cu bulion, l-a turnat într-o cratiţă şi l-a pus pe aragaz să se încălzească.

„Mulţumesc”, a răspuns Harvath la fiecare amabilitate.

„Sunteţi foarte norocos că v-am găsit când am făcut-o”, a spus ea. „Toţi cei care operăm în afara oraşului trebuie să avem pregătire pentru urşii polari. Nu aveţi idee ce ar fi putut face creatura aceea. Mă bucur că flacăra a funcţionat. Întotdeauna trebuie să folosim mai întâi racheta de semnalizare.

Ar fi păcat să împuşcăm un animal atât de frumos.”

Harvath avusese şi el antrenament pentru urşi polari şi era conştient de ceea ce ar fi putut face acel animal. El a fost de acord cu ea – ar fi fost păcat să împuşcăm ursul; dar ar fi făcut-o oricum.

Deşi supa era un simplu consommé, a fost unul dintre cele mai delicioase lucruri pe care le mâncase vreodată. Căldura produsă de aceasta, împreună cu încălzirea din interiorul colibei, i se răspândi în tot corpul. Destul de curând, a putut începe să-şi simtă din nou degetele de la mâini şi de la picioare.

În timp ce lucra la o a doua ceaşcă de supă, Emele i-a găsit ceva de îmbrăcat – o salopetă izolată, rezistentă la intemperii, ca cele pe care le purtau ea şi colegul ei, cu însemnele AWIPEV.

Avea o etichetă cu numele lui, pe care scria Badeaux.

Şi-a trecut degetul de-a lungul ei.

„Georges este la Paris, livrează o lucrare”, a spus ea. „Nu cred că s-ar supăra dacă i-ai împrumuta câteva dintre hainele lui. Cizmele lui probabil că ţi se vor potrivi şi ţie.”

Harvath i-a mulţumit încă o dată, apoi a pus o întrebare: „Cât de departe este oraşul?”.

„Nu e departe. Cam cinci kilometri.”

A făcut calculele. Erau aproximativ cinci kilometri. „Trebuie să plec.”

„Acum?”, a întrebat ea, în timp ce el începea să se îmbrace. „Vrei să te întorci în furtuna aia? Singurul motiv pentru care Pascal şi cu mine eram acolo era pentru că o piesă din echipamentul nostru, un senzor, de pe plajă, nu funcţiona bine. Cel puţin aşteaptă până trece”.

Harvath a clătinat din cap. „Trebuie să fiu acolo când îi vor aduce pe piloţi înapoi”.

„Eşti sigur că eşti în stare fizic?”

„Da, voi fi bine.”

Franţuzoaica s-a uitat la ceas. „Ei bine, nu poţi merge singură, mai ales fără o puşcă. O să vin cu tine. Oricum, am câteva lucruri de făcut în Ny-Ålesund”.

A dat din cap şi s-a uitat la propriul ceas, care, din cauza cristalului crăpat şi a faptului că fusese scufundat în apă, nu mai funcţiona.

Era un ceas pe sobă.

„E ora corectă?”

Emele l-a verificat şi apoi a dat din cap. „Da, trebuie să mă duc la cealaltă colibă să adun câteva lucruri şi să las un bilet pentru colegii mei. Mă întorc în cinci minute şi putem pleca. Funcţionează pentru tine?”

„Da, aşa este. Mulţumesc.”

„Cu plăcere”, a răspuns ea. „Şi te rog să nu-mi mai mulţumeşti. Asta facem noi în Arctica. Ne ajutăm unii pe alţii. Dacă nu am face-o, niciunul dintre noi nu ar supravieţui”.

După ce ea a plecat spre cealaltă structură, Harvath a transferat pistolul din geacă, şi-a agăţat cheia la loc la gât şi şi-a încărcat rucsacul.

Purtând haine calde şi uscate şi după ce a consumat lichide fierbinţi, a crezut că va fi pregătit să întâmpine frigul umed şi îngheţat de afară. Se înşela. Se simţea şi mai amar decât o făcuse înainte.

În timp ce se îndreptau spre oraş, Emele l-a întrebat dacă avea un telefon mobil. Din cauza tuturor experimentelor sensibile desfăşurate la diversele staţii de cercetare, Ny-Ålesund era considerată o zonă în care nu se emitea radio. Nu erau permise semnalele Wi-Fi, Bluetooth sau ale telefoanelor mobile. Tot ceea ce transmitea sau recepţiona trebuia să fie cablat. Asta însemna că calculatoarele trebuiau să fie conectate la cabluri Ethernet şi toate telefoanele mobile trebuiau să rămână în modul avion.

Harvath i-a spus că nu va fi o problemă, deoarece telefonul său era în modul „ocean” şi nu va mai recepţiona sau transmite niciun fel de semnal vreodată.

Când au ajuns în oraş, ea i-a dat lui Harvath două opţiuni. Putea să se simtă confortabil în „Casa Albastră”, aşa cum era cunoscut sediul central al AWIPEV, sau să se odihnească şi să mănânce ceva la popotă din clădirea de serviciu, unde erau disponibile mese, gustări şi cafea.

Aveau, de asemenea, două calculatoare cu acces gratuit la internet.

A optat pentru sala de mese. Şi, deşi ea îi spusese să nu o facă, i-a mulţumit încă o dată.

În timp ce franţuzoaica s-a dus să ia legătura cu un coleg norvegian, el a urmărit-o până când a dispărut din vedere şi apoi şi-a schimbat cursul. Trebuia să ajungă la staţia de cercetare chineză cât mai repede posibil.

De asemenea, avea să fie foarte atent cum se va comporta odată ajuns acolo. Ny-Ålesund nu era complet lipsit de securitate. Aveau o unitate cunoscută sub numele de „Observatori”, a cărei prioritate era să împiedice urşii polari să se rătăcească, dar la care se putea apela şi în alte circumstanţe care necesitau oameni antrenaţi cu arme.

Harvath prefera să nu aibă de-a face cu ei dacă putea evita acest lucru. Cu chinezii şi ruşii, carnetul său de dans era aproape plin.

Pe lângă faptul că îi dăduse informaţii despre oraş, Emele îi indicase şi clădirile şi cărei organizaţii de cercetare aparţinea fiecare dintre ele. Când a indicat staţia Yellow River, el a acordat o atenţie deosebită.

Acum, că era singur, voia să se uite şi mai atent la ea. Apoi avea să se decidă asupra celui mai bun plan de acţiune.

Îndreptându-se spre clădire, a observat o creştere a traficului, atât pe jos, cât şi cu vehicule. Începuse serviciul de cină la popotă şi, în ciuda furtunii, oamenii începuseră să vină în număr mare.

Era vineri, ceea ce însemna începutul oficial al weekend-ului şi accesul la alcool – care, în timpul săptămânii, era interzis. Oamenii de ştiinţă munciseră din greu toată săptămâna şi acum puteau să-şi dea frâu liber.

Dar, când a sunat ora cinei, ştia că ceasul care bătea însemna altceva – mareea înaltă. Şi odată cu mareea mare veniseră şi ruşii.

Harvath nu mai avea timp.

CAPITOLUL 61 La Ny-Ålesund, China chiar îşi băgase nasul adânc în cortul arctic. Staţia lor de la Râul Galben era una dintre cele mai mari şi mai impresionante instalaţii din oraş.

Acoperită cu o placă metalică roşie, clădirea cu două niveluri cuprindea peste 5.500 de metri pătraţi de spaţiu. Legătura dintre cele două etaje ale sale era asigurată de o pereche de scări metalice exterioare – una în partea de nord a clădirii şi una în partea de sud.

Pe acoperiş se afla un observator. La parter, flancând intrarea principală, se aflau o pereche de lei ornamentali mari sculptaţi în marmură albă.

În interiorul clădirii se aflau laboratoare, birouri, magazii şi dormitoare capabile să găzduiască până la douăzeci şi cinci de persoane.

În ceea ce priveşte interiorul, Harvath a fost cel mai interesat de magazii. Dacă echipamentul Gheaţă Neagră se afla la faţa locului, avea sentimentul că acolo îl va găsi.

Dar unde îl va găsi pe Wen Ying?

Nu că ar fi avut nevoie să-l găsească pe agentul militar. De fapt, ar fi fost perfect fericit să recupereze dispozitivul şi să părăsească oraşul fără ca chinezii sau ruşii să ştie că fusese acolo. Cu toate acestea, el punea şansele ca acest lucru să se întâmple cam la fel de bine ca şi cum ar fi supravieţuit unei atacuri a unui urs polar.

Urmărind instalaţia din spatele unei structuri mai mici din apropiere, a observat o dubiţă Toyota gri care se oprise. Şoferul a bătut de două ori din claxon şi un grup de oameni de ştiinţă în echipament de vreme rea a ieşit de la etajul doi, a coborât în grabă scările şi s-a urcat în dubă. De îndată ce uşa a fost închisă, şoferul s-a rostogolit spre sala de mese.

Era cel mai logic ca spaţiul de locuit să fie la etaj, iar toate cercetările şi sarcinile oficiale ale staţiei de cercetare să se desfăşoare la nivelul solului. Mult mai eficient în acest fel. Nu a mai cărat eşantioane şi echipamente în sus şi în jos pe scări.

Cu excepţia unui fel de camion utilitar 4x4 parcat în spatele structurii, Harvath nu a văzut niciun alt vehicul. Şi, odată ce duba a plecat, nu a mai observat nicio activitate. Era timpul să intre în interiorul instalaţiei.

Luându-şi din rucsac ceea ce avea nevoie, l-a ascuns acolo unde nimeni nu l-ar fi găsit, a fixat amortizorul pe pistol şi, după ce l-a ascuns în salopetă, s-a îndreptat spre clădire.

Nu avea cum să ştie cine, dacă era cineva, se afla înăuntru. Dar, ca să fie în siguranţă, a evitat intrarea principală din centrul staţiei şi a optat pentru uşa din partea de sud.

Când a ajuns acolo, şi-a apropiat urechea de ea şi a ascultat pentru orice semn de viaţă, dar să audă ceva deasupra poleiului şi a vântului era practic imposibil.

Din cauza ameninţării atacurilor urşilor polari, toate uşile din oraş erau obligate să rămână descuiate – doar în cazul în care cineva ar fi avut nevoie să caute adăpost. Întinzând mâna înmănuşată, a încercat mânerul. Era descuiată. A deschis-o şi a intrat în linişte înăuntru.

Încăperea în care a intrat semăna cu un sas, un spaţiu în care oamenii de ştiinţă se puteau strecura în sau din echipamentul lor fără a lăsa vântul polar îngheţat să sufle până în staţie.

Existau cârlige pentru haine, rafturi, dulapuri şi bănci, precum şi un dulap de arme aprovizionat cu puşti cu lunetă, puşti de vânătoare, pistoale de semnalizare şi muniţie.

Harvath s-a apropiat de uşa următoare, care fusese fabricată din oţel gros. Avea un mic hublou, prin care s-a uitat cu atenţie. Nu a putut vedea pe nimeni de cealaltă parte. A luat o clipă pentru a asculta, dar tot nu a auzit nimic.

A încercat mânerul, dar, spre deosebire de uşa exterioară, aceasta era încuiată. Acum venea momentul adevărului.

Şi-a scos cheia de la gât şi a introdus-o în încuietoarea supradimensionată. O potrivire perfectă.

Învârtind cheia, a simţit cum toate rotiţele cad, apoi a auzit clicul satisfăcător al eliberării încuietorii. Uşa s-a deschis fără zgomot pe balamalele sale greoaie, dar bine unse, iar Harvath a trecut în staţia propriu-zisă.

Erau şiruri de mese de lucru acoperite cu echipamente. Ghişeele, la fel de dezordonate, se întindeau de-a lungul perimetrului încăperii. Pe pereţi se aflau tablă şi tablă albă. Aerul avea un miros slab de chimicale.

Nu se vedea niciun om de ştiinţă.

Harvath s-a îndreptat spre un hol scurt cu o uşă largă din lemn. Uşa era descuiată. Şi-a agăţat din nou cheia de gât.

Aprinzând luminile, a văzut că descoperise una dintre magazii. Aceasta, însă, era plină în mare parte cu provizii. Echipamentul trebuia să se afle într-o altă încăpere, poate mai aproape de cealaltă intrare.

Stingând luminile, şi-a continuat deplasarea.

Trecând printr-un grup de birouri, a intrat într-un al doilea laborator cu un alt hol şi o uşă largă din lemn. Şi această uşă era descuiată.

Harvath a deschis uşa, a aprins luminile, apoi şi-a dat seama că descoperise magazia de echipamente.

Erau rafturi înghesuite cu tot felul de echipamente ştiinţifice. De-a lungul podelei şi stivuite în capătul cel mai îndepărtat, se aflau lăzi, containere cu pereţi moi şi diverse containere cu pereţi tari. Harvath a căutat una cam de mărimea unui dulap pentru picioare.

I-a luat câteva minute să mute lucrurile de colo-colo, dar apoi a găsit ceva. Ghemuindu-se, a răsucit zăbrelele, a ridicat capacul şi se pregătea să se uite înăuntru, când o umbră lungă a căzut peste el din spate.

S-a mişcat spre dreapta chiar în momentul în care o bucată de ţeavă destinată capului său a venit tăind în aer. Nu a avut timp să-şi scoată arma.

Lansându-se din poziţia sa ghemuită, a explodat ca o rachetă, aplicând un pumn devastator în maxilarul atacatorului său.

Wen Ying s-a împiedicat pe spate, ameţit, dar s-a regrupat rapid şi a venit spre Harvath cu ţeava.

Era uluitor de rapidă, lovindu-l din nou şi din nou şi din nou. Tot ce a putut face Harvath a fost să scoată echipamentul de pe rafturi şi să pareze loviturile.

Nu avea nicio idee de unde venise agentul chinez sau cum îl găsise. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că omul era necruţător – asta şi faptul că îl bătuse pe Harvath practic până în colţul din spate al magaziei.

Dacă Harvath nu făcea ceva pentru a schimba traiectoria acestei altercaţii, lui Ying nu i-ar fi luat mult timp să dea o lovitură care să-l pună la pământ.

Cu coada ochiului, Harvath a zărit o servietă de aluminiu şi s-a năpustit asupra ei.

Mişcarea i-a expus partea stângă a spatelui, iar atacatorul său i-a aplicat o lovitură uimitor de violentă. Durerea se simţea ca şi cum ar fi fost lovit de o bâtă înfăşurată cu sârmă ghimpată la roşu. Tipul ăsta îl enervase în mod oficial.

Folosindu-şi furia drept combustibil şi servieta drept scut, Harvath s-a învârtit şi a avansat asupra atacatorului său, blocând lovitură după lovitură, forţându-l pe bărbat să se dea înapoi. Dar apoi bărbatul a avut noroc.

A lovit cu o forţă incredibilă, lovindu-se de carcasa de lângă mâna stângă a lui Harvath, zdrobindu-i degetul arătător.

Durerea era ca şi cum i s-ar fi tăiat un deget. De când Harvath nu mai simţise aşa ceva de când era mic şi îşi prinsese accidental degetul în portiera maşinii părinţilor. Dar, în loc să lase geanta, a luptat mai tare, cu mai multă furie şi mai multă intensitate.

Când bărbatul şi-a înclinat braţul pentru a da din nou drumul la ţeavă, Harvath a împins servieta înainte în faţa atacatorului său – şi nu s-a oprit aici.

Intrând în asalt şi micşorând distanţa, a încercat să dea o lovitură de final de meci, lovindu-l pe agent cât de tare a putut în boaşe.

Când genunchii bărbatului s-au îndoit şi s-a prăbuşit la pământ, Harvath a balansat servieta şi l-a mai prins o dată sub falcă, de data aceasta lăsându-l inconştient.

CAPITOLUL 62 Mâna lui H arvath îl durea ca naiba. Uitându-se în jos la el, a văzut că degetul arătător îi sângera, unghia îi atârna, iar acesta devenise deja negru-albastru.

Dar, fidel antrenamentului său, a respectat una dintre cele mai importante reguli în luptă, şi anume că nu se puteau acorda îngrijiri medicale – chiar şi pentru sine – până când ameninţarea nu era neutralizată.

Rafturile de metal din magazie erau înşurubate de podeaua de beton, dar Harvath le-a dat mai multe tracţiuni foarte puternice pentru a se asigura. Convins că erau puncte de ancorare de încredere, a început să smulgă cablurile de la toate obiectele electronice care se aflau la îndemână.

Rostogolindu-l pe Wen Ying pe spate, Harvath îl centră în mijlocul podelei şi îşi desfăcu membrele ca o stea de mare. Şi-a legat încheieturile mâinilor şi gleznele şi s-a asigurat că nodurile erau antiderapante şi strânse ca naiba. Apoi, sfâşiind un sac de umplutură, îi puse căluşul în gură şi se îndreptă înapoi spre camera de aprovizionare.

În zona birourilor, a scos o trusă de prim ajutor de pe perete şi şi-a tratat degetul cu şerveţele cu alcool, cremă antiseptică şi un bandaj în timp ce mergea. Apoi, când a ajuns la magazia de provizii, a luat o rolă de bandă adezivă şi şi-a înfăşurat o lungime de Alabama chrome în jurul degetului arătător.

Din acel moment, ştia exact de ce avea nevoie. Scoţând obiectele de pe raft, s-a servit cu un halat, mănuşi, două măşti şi ochelari de protecţie. Nu avea timp să se ocupe de agentul chinez. Cooperarea lui trebuia să fie totală şi absolut imediată.

În timp ce Harvath făcuse o dublă specializare în ştiinţe politice şi istorie militară în facultate, în cadrul cerinţelor de educaţie generală îi plăcuse cu adevărat chimia. Înţelegerea sa de bază în materie îl făcuse să se remarce în timpul antrenamentului său în domeniul explozibililor ca SEAL.

Nu era un expert în chimie – nici pe departe. Dar ştia destule pentru a fi periculos. Iar în cazul lui Wen Ying, cunoştinţele sale ar putea foarte bine să se dovedească mortale.

Ajungând înapoi la magazia de echipamente, a închis uşa în urma lui. În mod normal, asta ar fi fost o idee foarte proastă, dar de aceea adusese măştile – atât pentru el.

Harvath s-a mişcat repede şi şi-a pus toate echipamentele de protecţie. După ce a fost pregătit, a turnat o cantitate mică de amoniac pe o cârpă pe care o găsise pe o masă de lucru şi a ţinut-o sub nasul atacatorului său. Instantaneu, ochii bărbatului s-au deschis brusc. Larg .

„Bine ai revenit”, a spus Harvath. „Beijing nu te-ar fi trimis aici dacă nu vorbeai engleza, aşa că nu te preface că nu mă înţelegi. E clar?”

Bărbatul se zbătea împotriva legăturilor sale, încercând să-şi elibereze o mână sau un picior.

„Mă grăbesc puţin”, a continuat Harvath, „aşa că vreau să-ţi arăt ceva”.

Ying a încetat să se mai zbată şi s-a uitat la ceea ce i se arăta.

„Ştii ce este acidul fluorhidric?” „Ştii ce este acidul fluorhidric?”.

Agentul a clătinat din cap.

„Este una dintre cele mai periculoase şi mai corozive substanţe chimice pe care le poţi găsi într-un laborator. Nu sunt foarte sigur la ce îl folosesc oamenii voştri de ştiinţă, dar am fost încântat să îl găsesc în camera de aprovizionare. Acum să trecem la partea bună.

„Iată de ce nu vei fi la fel de încântat ca mine că l-am găsit. Expunerea la acidul fluorhidric provoacă arsuri îngrozitoare ale ţesuturilor, iar dacă eşti stropit cu suficient de mult din el – doar două procente şi jumătate din piele – te poţi aştepta la o moarte foarte dureroasă şi foarte rapidă.

„Aşa că, aşa cum am spus, mă grăbesc. Prin urmare, îţi voi da o şansă să-mi răspunzi la întrebare. Dacă nu o faci, o să-ţi înmoi mâna în acid. Va fi groaznic, vă promit. Dar partea bună este că voi pune din nou întrebarea. Dacă îmi spui adevărul, totul se va termina.

Dacă nu o faci, îţi voi uda antebraţul. Şi ca să ştii, aici şansele de stop cardiac încep să crească vertiginos. Bineînţeles, voi face tot posibilul să te ţin în viaţă ca să putem continua, dar trebuie să fiu sincer: în domeniul menţinerii în viaţă a oamenilor, am un palmares foarte prost. Ce părere ai?”

Agentul chinez l-a privit fix.

„O să iau asta ca pe un semn bun”, a spus Harvath, dezlegând căluşul bărbatului. „Să începem. Eşti responsabil pentru transferul tehnologiei Gheaţa Neagră către ruşi.

Unde este?”

„Aţi ajuns prea târziu.”

În spatele măştii, Harvath a zâmbit în timp ce deşuruba sticla de acid şi o ridica cu grijă. „Mâna dreaptă sau mâna stângă? Ai vreo preferinţă?”

„Ruşii vor ajunge la ţărm într-o oră şi echipamentul va dispărea.”

„Uite cum facem”, a spus Harvath, „Relaxează-ţi mâna stângă şi voi limita daunele la doar câteva degete.”

„Du-te naibii”, a spus agentul.

„Ciudat, tocmai am auzit asta de la unul dintre colegii tăi.

Trebuie să fie primul lucru pe care vă învaţă la şcoala de spioni.”

Înclinând uşor sticla în faţă, a stropit acidul pe mâna bărbatului, iar Ying a ţipat de durere.

Mirosul de la carnea arsă a agentului era atât de îngrozitor încât Harvath şi-a dorit să fi purtat trei măşti.

Lăsând sticla de acid jos, a pus la loc căluşul bărbatului şi a aşteptat până când acesta a încetat să mai ţipe înainte de a-l slăbi din nou.

„I-am dat de ales contactului tău, Nemstov, în legătură cu picioarele lui”, a spus Harvath. „Cârje sau un scaun cu rotile – un picior sau două. A ales prosteşte scaunul cu rotile. Şi ştii ce s-a întâmplat?”

Ying a clătinat din cap, cu pieptul bombat şi ochii lăcrimând de durere.

„Înainte ca el să poată alege un scaun cu rotile, un urs polar l-a mâncat. Nu-i aşa că e groaznic?”

Agentul nu a răspuns.

„Încă te poţi şterge la fund cu cealaltă mână”, a spus Harvath. „Dar dacă nu cooperezi cu mine, asta e partea din grădină pe care o voi uda în continuare. Depinde de tine. Unde este echipamentul Black Ice?”

În timp ce bărbatul îşi formula răspunsul, Harvath a luat sticla de acid şi s-a pregătit să stropească cealaltă mână a lui Ying.

„Pe lângă pista pe care Ny-Ålesund o foloseşte pentru avioanele de aprovizionare”, a gemut Ying, cu mâna înnegrită şi arsă ca focul. „Lângă vechea staţie de telemetrie Kongsfjord. Gheţarul coboară în subteran şi se termină într-o peşteră de gheaţă de lângă plajă. Echipamentul este acolo.”

Harvath, ameninţându-l în continuare pe bărbat cu acidul, l-a obligat pe agent să explice exact cum să îl găsească şi cum arăta echipamentul.

Deşi nu putea verifica dacă ceea ce îi spunea Ying despre locaţie era adevărat, descrierea cutiei se potrivea cu ceea ce îi transmisese Nemstov.

„Bine”, a spus Harvath.

„Bine, ce?” a răspuns Ying, mistuit de durere.

„Acum o să aflăm dacă spui adevărul”, a răspuns Harvath, scoţând arma.

CAPITOLUL 63 Echipa Spetsnaz a marinei ruseşti, formată din doi oameni, a aterizat cu vehiculul de livrare a înotătorilor într-un golfuleţ stâncos, chiar sub staţia de telemetrie, şi s-a strecurat pe plajă.

Intrarea în peştera de gheaţă era greu de găsit. Era o gaură în pământ, cam de mărimea unei fântâni din sat. Singura cale de coborâre era printr-o scară lungă de aluminiu extensibilă. O bucată de frânghie de alpinism, probabil pentru a muta provizii în sus şi în jos, era fixată de un bolovan din apropiere.

Conform instrucţiunilor pe care le primiseră, chinezii efectuau cercetări în curs de desfăşurare în peşteră ca acoperire. Echipamentul pe care agenţii se aflau acolo pentru a-l recupera – un laptop şi o carcasă cu pereţi rigizi – fusese plasat la aproximativ 30 de metri de la baza scării. Era stivuită împreună cu alte echipamente ştiinţifice pentru a nu atrage atenţia în mod nejustificat în cazul în care cineva ar fi dat peste peşteră.

Bărbaţii primiseră fotografii care indicau exact ce obiecte trebuiau să scoată. Tot ce trebuiau să facă era să-i localizeze, să-i extragă şi să-i transporte înapoi la submarinul care îi aştepta în largul mării.

În mintea lor, şi în mintea comandantului lor, era o operaţiune relativ simplă. Acesta era motivul pentru care fuseseră trimişi doar doi dintre ei. Gluma, aşa cum îşi planificaseră misiunea la bordul submarinului, era că SEAL-urile din Marina SUA ar fi trimis de două sau trei ori mai mulţi oameni.

Spetsnaz aveau orgolii uriaşe. Era o minune că puteau să-şi strecoare capetele umflate prin deschizătură şi să coboare pe scară.

Ambii bărbaţi purtau carabine AKS-74U cu ţeavă scurtă, cunoscute şi sub numele de „Krinks", şi pistoale GSh-18 de 9 mm cu gloanţe concepute să străpungă vestele antiglonţ. Dacă ar fi fost nevoiţi să tragă, ar fi fost adversari aprigi într-un schimb de focuri – mai ales într-unul care s-ar fi petrecut în spaţii apropiate, cum ar fi într-o peşteră de gheaţă.

Harvath parcase camionul utilitar al staţiei Yellow River în spatele uneia dintre clădirile care deserveau aerodromul şi o târâse pe Wen Ying de pe bancheta din spate.

Îi înlocuise căluşul şi îi legase omului mâinile la spate. Dar pentru că avea nevoie ca el să meargă pentru a-l conduce la intrarea în peşteră, nu-i legase picioarele.

Coborârea cadrului de 1,80 metri al lui Ying pe scară fusese o bătaie de cap – egalată doar de pericolul ca Harvath să îl urmeze, cu arma în mână, apoi să se asigure că bărbatul rămânea cu faţa în jos pe podeaua peşterii şi nu încerca vreo prostie. Din fericire, el nu o făcuse.

Chiar înainte de a coborî în peşteră, Harvath îi văzuse pe ruşi sosind. Nu a fost surprins să vadă că trimiseseră doar doi oameni. Asta era întru totul în concordanţă cu ethosul Spetsnaz. Era pur şi simplu recunoscător că el şi Ying ajunseseră înaintea lor.

Acestea fiind spuse, nu era ca şi cum ar fi avut tone de timp la dispoziţie. De fapt, abia avuseseră timp să coboare în gaură şi să se ascundă înainte ca ruşii să facă intrarea.

Harvath adusese cu el un mic borcan de acid fluorhidric – suficient pentru a-l împinge pe agentul chinez peste limita de expunere de doi şi jumătate la sută – şi, în cele câteva momente pe care le avuseseră la dispoziţie, i-a explicat foarte clar ce i se va întâmpla lui Ying dacă nu va coopera.

Apoi s-au ascuns şi au aşteptat ca soldaţii Spetsnaz să coboare scara şi să intre în peşteră.

Harvath sperase că îi vor devansa pe ruşi cu suficient timp pentru a lua echipamentul şi a pleca înainte de sosirea lor. Acum trebuia să treacă la planul B. Care plan B era însă, nu se hotărâse complet.

A căra un laptop direct pe o scară de şase metri nu era o problemă. Să scoată o cutie de mărimea unui răcitor de bere foarte mare – cântărind numai Dumnezeu ştie cât – a fost cu totul altceva.

Jocul cel mai inteligent era să facă din asta problema ruşilor. Să-i lase să-şi irosească sudoarea şi muşchii aducându-l la suprafaţă şi apoi să le ia totul. Să-i afume pe amândoi şi să-i arunce la intrarea în peşteră.

Singura lui problemă era Ying. Trebuia fie să-l adoarmă din nou, fie să-l lege de un porc şi să spere că nu se va elibera în timpul necesar pentru a-i ucide pe ruşi. Nu putea să stea cu ochii pe agentul chinez şi să-i elimine în acelaşi timp pe agenţii Spetsnaz.

Cea mai bună variantă era să-l lege pe Ying cu un porc. Dacă Harvath îl lăsa inconştient, nu se ştia cât timp avea să treacă până când omul îşi recăpăta cunoştinţa. Nu adusese amoniac ca să-l resusciteze şi nu avea de gând să-l care direct pe o scară de şase metri.

Chiar în spatele locului unde era stivuit echipamentul, caverna făcea un cot în dreapta. Acolo a decis Harvath să se pună la adăpost.

L-a pus pe Ying să se întindă din nou cu faţa în jos, pe burtă. Apoi, a pus borcanul cu acid sub bărbie şi pe gât. Apoi şi-a aşezat bocancul la baza craniului bărbatului. Dacă agentul ar fi încercat ceva, ar fi fost nevoie doar de o călcare rapidă în jos pentru a sparge geamul şi a-i curma viaţa.

În timp ce ruşii coborau pe scară, Harvath şi-a pus degetul arătător rănit şi legat cu bandă adezivă pe buze şi l-a avertizat încet: „Shhhh”.

Ying nu s-a mişcat.

Soldaţii s-au apropiat de echipament şi şi-au înhămat Krink-urile. Ar fi putut la fel de bine să fie la magazinul de băuturi alcoolice, să ia lăzi de bere pentru weekend.

După ce au identificat servieta cu laptopul, precum şi cutia cu vreme cu restul echipamentului, au început să mute totul în josul cavernei, spre intrare.

Apoi Ying a lovit cu piciorul, lovind peretele, şi ambii bărbaţi au încremenit.

Harvath a ezitat, nu voia să-l ucidă pe agentul chinez dacă nu era nevoit, dar apoi omul a făcut-o din nou. Şi din nou. Şi din nou. Îi avertiza pe ruşi.

De data aceasta, Harvath nu a mai ezitat. A călcat tare pe ceafa bărbatului, făcând ca borcanul de sticlă de sub bărbie să se spargă, stropindu-l cu acid.

În timp ce ţipa din spatele căluşului şi soldaţii Spetsnaz se duceau după arme, Harvath a ieşit din locul unde se ascundea, a ridicat puşca de calibrul doisprezece pe care o luase din staţia Yellow River şi a început să tragă.

La fiecare rafală de alice 00, menită să doboare un urs polar, a încărcat arma şi a tras din nou.

A continuat să meargă, tăindu-i pe ruşi în bucăţi, aruncând bucăţi însângerate pe pereţii peşterii de gheaţă.

Una peste alta, a fost una dintre cele mai tulburătoare scene pe care le lăsase în urmă. Un „Picasso”, aşa cum era cunoscut în branşă.

Mesajul către Beijing şi Moscova urma să fie inconfundabil. Te pui cu Statele Unite pe riscul tău.

CAPITOLUL 64 Cheia era să nu lase camionul utilitar la vedere, cel puţin până dimineaţă. Nu e un lucru greu de făcut în timpul unei furtuni.

Doar oamenii de ştiinţă chinezi nu l-ar fi ratat – şi toţi se bucurau de seara de vineri la cantină. Mai mult, atâta timp cât Wen Ying era de negăsit, îşi vor închipui că 4x4 era cu el.

Scoaterea laptopului din caverna de gheaţă fusese, aşa cum se prevăzuse, floare la ureche. Cealaltă piesă de echipament, însă, fusese o tonă de muncă. Până când Harvath a ajuns la popotă, îşi merita mai mult decât o bere de sărbătoare.

Purtând o salopetă AWIPEV, nu i s-a acordat o atenţie nejustificată, deşi câţiva oameni de ştiinţă l-au întrebat dacă este nou, la care el a răspuns: „Doar îl înlocuiesc pentru câteva zile".

După ce Harvath şi-a plătit berea, s-a dus în zona liniştită unde se aflau computerele şi a încercat să ia legătura cu Nicholas. Se aflau pe un sistem nesigur şi vorbeau în coduri comune şi limbaj ocolit.

Omuleţul a fost foarte bucuros să audă că Harvath era bine şi că misiunea lui fusese un succes.

De asemenea, avea şi o veste bună. Mercer găsise căpitanul unui trauler de pescuit care nu reuşise să se întoarcă la Kirkenes şi fusese nevoit să aştepte furtuna în Longyearbyen. Nava ar putea fi în portul Ny-Ålesund la ora cinci dimineaţa... Era Harvath interesat?

Era absolut interesat. Cu tot ceea ce se întâmplase, aceasta era ultima piesă din puzzle-ul pe care trebuia să-l rezolve – cum să ajungă acasă. Acum că îşi dăduse seama, putea bifa următorul lucru de pe lista sa.

Terminându-şi berea, părăsi sala de mese, îşi recăpătă rucsacul din ascunzătoarea sa şi se îndreptă spre infirmerie.

Era încântat să vadă că nu numai că Oleg se simţea bine şi nu fusese mâncat de ursul polar, dar şi că Pavel îşi recăpătase cunoştinţa şi, în afară de o lovitură la cap şi o fractură urâtă la picior, se aştepta să se recupereze complet.

Luând două prosoape de hârtie de la dozatorul de lângă chiuveta lor, a împărţit banii rămaşi în rucsac, a împachetat fiecare porţie şi i-a înmânat.

„E prea mult", a insistat încă o dată Pavel. „Mai mult decât ne-am înţeles".

„Ia-l", a spus Harvath. „Îmi pare rău pentru elicopter".

„Compania are asigurare", a răspuns Oleg. „Era un elicopter foarte vechi".

Pavel a dat din cap. „Vor să ne ia declaraţiile oficiale în Longyearbyen. Un avion va ajunge aici mâine după-amiază. La ora 14:00. Vii cu noi?".

„Bineînţeles că o să vin", a minţit Harvath, fără să-i facă plăcere. „Ne vedem atunci."

Din toate motivele evidente, nu putea avea legătură cu Svalbard sau cu ceva ce se întâmplase acolo. Odată ce Sølvi avea o lectură completă a tot ceea ce se întâmplase, speranţa lui era că Serviciul de Informaţii norvegian, împreună cu puţin ajutor din partea lui Holidae de la staţia CIA din Oslo, ar putea netezi lucrurile.

Şi-a luat la revedere de la bărbaţi şi s-a îndreptat spre căsuţa albastră a lui AWIPEV, unde i s-a oferit o canapea extensibilă. Nu-şi putea aminti ultima dată când dormise atât de bine. De fapt, dacă nu ar fi fost micul ceas deşteptător pe care i-l furnizaseră, ar fi putut dormi zile întregi.

După ce şi-a pregătit o ceaşcă de cafea, a ajuns la doc cu echipamentul Black Ice chiar în momentul în care Senja, cu baza la Kirkenes, a intrat cu motorul în port.

Căpitanul bărcii, cu pipa lui butucănoasă, haina de postav albastru marin şi pălăria de lână, era un adevărat profesionist. A alunecat fără efort până la ponton şi nici măcar nu s-a deranjat să se lege. A aşteptat suficient de mult timp pentru ca Harvath să-şi încarce echipamentul şi să urce la bord. Omul avea cala plină de captură proaspătă şi era nerăbdător să se întoarcă acasă.

Harvath aştepta cu nerăbdare croaziera. Furtuna se potolise, cerul era luminos, iar el avea la dispoziţie cinci sute de mile nautice pentru a nu face altceva decât să privească apa alunecând pe lângă el şi să-şi lase mintea să hoinărească.

Când au ajuns în sfârşit în Kirkenes, Philip Mercer se afla pe doc. În spatele lui se aflau Sloane şi Chase.

În timp ce tinerii agenţi descărcau echipamentul Black Ice şi cărau totul până la SUV-ul lor, Harvath i-a mulţumit căpitanului şi a petrecut câteva minute plimbându-se şi vorbind cu prietenul său, fostul agent CIA.

„Numele de la Sarov şi Nemstov – activele serviciilor secrete ruseşti de la Vardø – au fost o mare achiziţie”, a spus Mercer. „De fapt, o să-ţi placă asta. Când norvegienii s-au deplasat pentru a-i aresta, unul dintre ei a fugit. Cel mai bun prieten al fiului meu vitreg, Arne...” „Paznicul?”. Harvath l-a întrerupt.

„Chiar aceleaşi. Ei bine, când unul dintre suspecţi a fugit, Arne l-a stropit cu spray cu piper în parcare, l-a pus la pământ şi l-a luat în custodie. A fost promovat la funcţia de şef adjunct al securităţii.”

Harvath a chicotit. „Bravo lui.”

„Am auzit că ţi-a fost greu acolo sus.”

„Să spunem doar că nu te înşeli în privinţa Svalbard. Dacă nu-l voi mai vedea niciodată, va fi prea devreme.”

„Ţi-a fost de folos trusa de capabilităţi?”.

„Foarte”, a spus Harvath, înmânându-i rucsacul.

„Ce-i asta?”, a întrebat Mercer.

„Este ceea ce a mai rămas din trusă.”

„Ţi-am spus că trebuie să o pui la loc.”

Harvath a zâmbit. „Teoretic, mi-ai spus că trebuie să îl „înapoiez”. Asta fac – ţi-l înapoiez.”

„Nici nu ai idee ce durere în fund va fi să mă gândesc cum să strecor toate lucrurile astea înapoi acolo sus.”

„Am toată încrederea în tine. Apropo, nu te taxez pentru că ţi-am adus Beretta înapoi din morţi, la fel ca şi unitatea GPS.”

Mercer a dat din cap şi a zâmbit. „Şi acum ce facem?”

Harvath a privit cum căpitanul venea spre el cu o cutie mare de polistiren umplută cu gheaţă şi crab regal.

„Acum mă întorc la Oslo.”

„Şi pe Sølvi.”

A dat din cap şi un zâmbet i-a cuprins faţa. „Şi Sølvi.”

CAPITOLUL 65 O SLO TREI ZILE MAI TÂRZI MAI TÂRZIU „Doar nu ai de gând să faci o nebunie de genul unei propuneri, nu-i aşa?”, a întrebat Harvath.

„Nu te flata”, a răspuns Sølvi, zâmbind.

„Atunci de ce port costum şi cravată? Şi de ce nu-mi spui unde mergem?”.

„Pentru că este o operaţiune strict secretă”.

„Care începe la restaurantul de pe acoperişul hotelului Hoţul?”.

„Doar taci şi fă ce ţi se spune”, a ordonat ea.

Harvath a zâmbit. Avea de gând să-l ceară de nevastă. Nu ştia ce părere avea despre asta, totuşi.

Lucrurile se mişcaseră destul de repede între ei. Dar dacă asta era ceea ce-şi dorea ea, şi el îşi dorea la fel. Se simţea confortabil cu asta. Răspunsul lui ar fi fost da.

În ceea ce priveşte locaţiile, Hoţul avea sens. Era locul unde apăruse de nicăieri cu câteva luni în urmă pentru a-i face o surpriză şi pentru a-i spune că voia să-şi petreacă vara împreună. Dacă aveau de gând să pecetluiască un angajament şi mai profund unul faţă de celălalt, Hoţul era locul potrivit pentru a o face.

Când au ieşit din lift şi au intrat pe terasa exterioară, vremea era perfectă. Cer albastru şi soare strălucitor. Vara în Oslo părea să facă o ultimă rezistenţă curajoasă.

Întorcându-se la masa lor obişnuită, Harvath a fost surprins să vadă pe cineva deja aşezat acolo – Holidae Hayes.

La fel ca Sølvi, şi ea era îmbrăcată la patru ace. Avea un zâmbet mare pe faţă şi un pahar şi mai mare de şampanie în mână. Ce naiba se întâmpla?

Femeile s-au salutat cu sărutări. Harvath i-a dat o îmbrăţişare lui Holidae în timp ce se aşeza.

„Felicitări”, a spus şefa staţiei CIA în timp ce îi înmâna o cutie de mărimea unei cămăşi cu o panglică în jurul ei.

„Nu e cam prematur?”, a întrebat el. „Sølvi nici măcar nu a pus încă întrebarea”.

„Eşti un idiot”, a afirmat Holidae. „Deschide-o.”

Harvath a făcut-o. Separând hârtia de şerveţel, a scos un exemplar din Aftenposten, unul dintre cotidianele norvegiene.

El a aruncat o privire spre ea. „Un prăjitor de pâine sau un blender nu este un cadou mai tradiţional?”.

Hayes a clătinat din cap. „Chiar sub pliu, geniule”.

Harvath a scanat în jos până când l-a găsit. Norvegienii lui fiind ceea ce erau, tot ce a putut distinge era numele Astrid Jensen şi ceea ce părea a fi cuvintele trafic de sex.

„Cu plăcere”, a răspuns femeia de la CIA.

„Ai prins-o pentru trafic de sex? Asta e minunat. Ilegal ca naiba şi cam greu de crezut, dar minunat.”

„Întotdeauna faci glume”, a spus Sølvi, luând ziarul de la el şi citind articolul.

„Am făcut exact ceea ce ţi-am spus că voi face”, a explicat Holidae. „I-am dat un titlu mai mare. În schimbul uitării de tine, ea poate să-şi asume meritul de a fi ajutat la doborârea uneia dintre cele mai mari reţele de trafic de sex din istoria Norvegiei.”

„Este adevărat?” Sølvi a întrebat, arătând spre ziar. „Tinerele fete au fost luate din taberele de refugiaţi şi păcălite să creadă că vor fi relocate?”

Holidae a dat din cap. „În spatele acestei afaceri se aflau oameni foarte răi. CIA deţinea informaţii, precum şi un martor care cerea azil în Norvegia, despre care credea că ar putea fi de ajutor poliţiei norvegiene. Şeful meu a fost de acord să permită ca totul să treacă prin biroul lui Jensen.”

Harvath a privit-o şi a zâmbit. „Vă mulţumesc.”

„Cu plăcere.”

„Aşadar, sărbătorim. Ai deja şampanie. Ce-ar fi să comandăm o sticlă?”.

„Putem lua fiecare câte un pahar. Deocamdată”, a răspuns Sølvi.

„De ce?”, a întrebat el. „Ce se întâmplă?”

„El nu ştie?” a întrebat Holidae.

Sølvi a clătinat din cap. „Uneori secretele sunt un lucru bun. Ele fac viaţa un pic mai palpitantă.”

„Acest secret cu siguranţă va şti”, a fost de acord femeia de la CIA.

„Aceasta nu este o propunere”, a spus Harvath, studiindu-i pe amândoi. „Şi nu este o petrecere de adio, pentru că nu cred că am putea organiza una mai bună decât am făcut-o acum două nopţi la cabană.”

„A fost o petrecere extraordinară”, a spus Sølvi. „Cel mai bun din vară. Şi cât de incredibil a fost faptul că toată lumea a putut fi acolo?”.

„Ceea ce a fost incredibil”, a adăugat Holidae, „a fost acel crab rege. Trebuie să ne asigurăm că toate misiunile dvs. se încheie într-o regiune gastronomică sau viticolă excelentă.”

Harvath a readus subiectul de conversaţie la întrebarea sa. „Aşadar, primim cu toţii un pahar de şampanie.

Şi apoi ce?”

„Şi apoi veţi vedea”. Sølvi a zâmbit în timp ce îi făcea semn chelneriţei să vină.

În timp ce se bucurau de şampanie şi de cea mai bună privelişte din oraş asupra fiordului Oslo, Harvath le-a delectat pe cele două doamne cu poveşti despre misiunea sa. De la urşii polari până la navigarea spre casă pe un trauler de pescuit, a fost ca într-un film sau într-un vechi roman de aventuri.

Când a sosit momentul stabilit, Sølvi a condus petrecerea jos, în hol, unde îi aştepta o limuzină Audi A8 L extended cu şase uşi şi şase metri lungime.

După ce s-au instalat în interiorul din piele suplă, iar şoferul şi-a reluat poziţia la volan, s-au îndepărtat uşor de hotel.

Harvath ştia că nu trebuie să mai pună întrebări despre locul unde mergeau. În schimb, s-a uitat la Sølvi şi a remarcat în linişte pentru sine cât de frumoasă era. Să o vadă îmbrăcată elegant, indiferent de ceea ce urmau să facă, îi tăia respiraţia.

Ea era în continuare, în fiecare centimetru, modelul de modă uluitor şi ar fi putut să înfrumuseţeze şi astăzi coperţile revistelor dacă ar fi vrut. Faptul că ea nu voia să facă asta, că prefera să-şi servească ţara – mai ales din interiorul lumii tăioase a serviciilor secrete şi a spionajului – îl făcea să o iubească şi mai mult. Ea era una la un milion, iar el, mai mult decât oricine altcineva, aprecia cât de rar era asta.

Faptul că ea voia să fie cu el, cu propunere sau fără propunere, făcea ca orice altceva din viaţa lui să merite.

Determinare peste distanţă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, indiferent de ce le-ar fi aruncat lumea în faţă, el avea să facă să funcţioneze acest lucru.

Drumul cu maşina prin centrul oraşului nu i-a oferit niciun indiciu cu privire la destinaţia lor finală. Puteau să se îndrepte oriunde.

Dar apoi limuzina a virat pe o alee privată asfaltată. Era blocată de porţi înalte de fier şi de ofiţeri de poliţie înarmaţi cu mitraliere.

Când vehiculul s-a apropiat, gardienii s-au dat la o parte, au deschis porţile şi le-au făcut semn să treacă. Acum se aflau în incinta Palatului Regal Norvegian, iar Harvath începuse să devină şi mai suspicios.

„Sølvi?”, a întrebat el. „Vreţi să-mi spuneţi ce facem aici?”.

„Nu”, a răspuns femeia.

Apoi s-a uitat la Holidae, care a ridicat din umeri şi s-a prefăcut că nu are habar de nimic pe lume.

Pentru una dintre cele mai bune din CIA, era o mincinoasă teribilă.

Un lacheu i-a întâmpinat la o intrare laterală discretă, bine ferită de ochii fotografilor cărora le plăcea să imortalizeze intrările şi ieşirile vizitatorilor regali.

Înăuntru, un membru al personalului palatului a preluat conducerea şi i-a condus spre un birou ornamentat şi le-a cerut să aştepte înainte de a se retrage în hol, închizând uşa în urma lui.

„Ne aşezăm?”, a întrebat Harvath, arătând spre zona de şedere de lângă marele şemineu.

„Mai mult ca sigur că nu ne aşezăm”, a spus Sølvi. „Nu, decât dacă suntem invitaţi şi nu înainte ca regele însuşi să se aşeze.”

„Regele? Pe el am venit să îl vedem?”

„Printre alţii”, a răspuns ea. „O să vă descurcaţi. Aţi lucrat la Casa Albă. Ştiu că nu este prima dată când te afli în preajma regalităţii.”

El a zâmbit. Habar n-avea. Fusese în preajma multor membri ai regalităţii, inclusiv a regelui Iordaniei, care l-a susţinut odată cu un elicopter de luptă. Dar asta a fost o poveste pentru o altă zi.

Abia a avut timp să admire pereţii lambrisaţi cu frumoasele lor rânduri de cărţi colorate, legate în piele, înainte ca o uşă mică din cealaltă parte a încăperii să se deschidă şi regele Norvegiei să intre.

Şi ca şi cum asta nu ar fi fost o privelişte în sine, femeia care mergea în spatele lui a fost cea care i-a atras atenţia lui Harvath.

Dintr-o dată, a avut sentimentul că ştia despre ce era vorba. Lipsea doar un singur detaliu.

Regele era un bărbat chipeş, îmbrăcat impecabil, care radia farmec şi inteligenţă. Întrucât era o audienţă informală, acesta a preluat conducerea, prezentându-se oaspeţilor săi.

Harvath ştia că nu trebuie să iniţieze o strângere de mână, ci să aştepte ca regele să o facă, ceea ce a şi făcut. Apoi s-a întors şi a prezentat-o pe femeia care intrase în spatele lui.

„Domnule Harvath”, a spus bărbatul. „Ştiu că v-aţi întâlnit amândoi, dar aş dori să fac o prezentare oficială. Aceasta este doamna Bente Gundersen”.

Femeia şi-a întins mâna şi Harvath a strâns-o uşor. Nu o mai văzuse pe femeia mai în vârstă de când dejucase jaful de la bancomat. Cu tot ceea ce se întâmplase, părea că a trecut o veşnicie.

„Bente”, a continuat regele, „a fost o rezidentă de mult timp în gospodăria noastră, înainte de a se pensiona. A fost cea mai iubită guvernantă a copiilor noştri. Ceea ce ai făcut protejând-o a fost un act de curaj şi cavalerism. În numele doamnei Gundersen şi al tuturor cetăţenilor Norvegiei, aş dori să vă mulţumesc. Exemplul tău este unul de care trebuie să fim extrem de mândri”.

„Mulţumesc, Majestate”, a răspuns Harvath, ştiind că cel mai puţin spus – mai ales într-o situaţie ca aceasta – era întotdeauna cel mai bun mod de a se comporta.

Apăsând un buton de la biroul său, regele le-a făcut semn oaspeţilor săi să i se alăture la ceai lângă şemineu.

Cu toţii i-au mulţumit şi l-au urmat peste. După ce s-a aşezat, i-au urmat exemplul.

Era un conversaţionist excepţional şi îşi făcuse temele despre Harvath, întrebându-l despre educaţia sa în sudul Californiei, despre perioada în care fusese schior de competiţie şi punându-i întrebări lipsite de sensibilitate despre trecutul său militar.

Pe tot parcursul ceaiului, Harvath a dialogat politicos cu regele, răspunzând la toate întrebările acestuia, ajungând în cele din urmă să deruteze într-o discuţie detaliată despre navigaţie.

Spre cinstea sa, regele a avut grijă să îi implice şi pe ceilalţi invitaţi, punându-le întrebări specifice şi ascultându-le cu atenţie răspunsurile.

Aflând că doamna Gundersen fusese guvernantă pentru familia regală, Harvath a răspuns la întrebarea lui Harvath despre motivul pentru care regele se interesase de ceea ce se întâmplase la bancomat. Cum Sølvi era jumătatea lui semnificativă, putea chiar să înţeleagă de ce fusese invitată la ceai.

Ceea ce nu reuşea să înţeleagă, însă, era ce căuta Holidae aici. De ce l-a invitat pe şeful staţiei CIA din Oslo? Mai era încă o piesă din acest puzzle care lipsea.

Abia după ce doamna Gundersen şi-a luat rămas bun şi a sosit un membru al personalului pentru a o însoţi la ieşire, lucrurile au început să se clarifice.

„Deci”, a spus regele, „să continuăm?”.

Să procedeze cu ce? Harvath nu avea nici un indiciu. Dar ştia că singurul răspuns la o întrebare în acest tip de situaţie era Da şi a răspuns politicos şi în consecinţă.

În timp ce îl urmau pe rege la ieşirea din biroul său, acesta i-a aruncat o privire lui Sølvi, care i-a făcut cu ochiul în schimb. Uitându-se peste umăr la Holidae, ea i-a dat aceeaşi expresie falsă de habar nu am ce se întâmplă pe care o avea în limuzină. Niciunul dintre cei doi nu era de vreun ajutor.

După o scurtă plimbare pe o sală cu mochetă, tapetată cu tablouri în ulei, au ajuns la o sală de recepţie aurită, unde îi aşteptau alţi trei vizitatori foarte selecţi.

Primul a fost ambasadorul american în Norvegia, Michael McCourt. Alături de el se afla şeful lui Sølvi, „Odin”, mai bine cunoscut sub numele de Ivar Stang, directorul Serviciului Norvegian de Informaţii. Iar lângă el se afla Ellen Jagland, şefa Serviciului de Securitate al Poliţiei norvegiene.

Regele a făcut prezentările oficiale, toată lumea a dat mâna, iar apoi celălalt motiv pentru care Harvath fusese invitat la palat a fost în sfârşit făcut cunoscut.

Odin s-a apropiat de rege şi a deschis o cutie de catifea.

„Curajul tău se extinde mult dincolo de ceea ce ai făcut pentru doamna Gundersen”, a spus regele. „Eroismul tău în legătură cu sistemul GLOBUS 3 din Vardø şi urmărirea intereselor noastre comune de securitate naţională în Svalbard sunt profund apreciate.”

Regele a scos o Cruce de aur a Sfântului Olav încrustată cu o cruce roşie şi un V mare şi încununată cu o coroană. El a atârnat-o la gâtul lui Harvath, declarând: „Pentru servicii remarcabile în interesul Norvegiei, îţi ofer Ordinul Regal Norvegian al Meritului”.

A fost servită şampanie şi, cum regele avea alte îndatoriri de care trebuia să se ocupe, şi-a luat rămas bun de la oaspeţi înainte ca paharul său să fie pe jumătate gol.

Odin şi Ellen Jagland au plecat la scurt timp după aceea, urmaţi de Holidae Hayes şi de ambasadorul McCourt, care s-au întors împreună la ambasadă. În cele din urmă, au rămas doar Harvath şi Sølvi.

Nu au vrut să rămână prea mult timp, au profitat de limuzina regală şi l-au rugat pe şofer să îi ducă înapoi la The Thief, unde, la cererea lui Sølvi, masa lor fusese lăsată să aştepte.

În timp ce sorbeau un ultim pahar de şampanie şi comandau stridii, Harvath a privit-o încă o dată. Avea să fie foarte greu să fie departe de ea.

Amândoi aveau ceva de făcut şi pe cineva pe care să îl iubească.

Ceea ce le trebuia cu adevărat era acel ceva care să îi facă să aştepte cu nerăbdare. Ceva mai mult decât să se vadă doar când puteau să profite de vacanţă.

„Deci nu ai de gând să mă ceri în căsătorie, nu-i aşa?”, a întrebat el, zâmbindu-i.

Ea i-a zâmbit înapoi cu zâmbetul de o mie de megawaţi pe care el îl adora şi a spus: „Femeile norvegiene pot fi foarte îndrăzneţe. Putem fi şi noi oarecum de modă veche. E plăcut să fii întrebat”.

„În acest caz”, a răspuns Harvath, scoţând o cutie de catifea a lui şi punându-se în genunchi, „vrei să te căsătoreşti cu mine?”.

Inelul, pe care îl cumpărase cu o zi înainte, era uimitor. Nu ştia cum şi când va pune întrebarea. Ştia doar că era ceva ce voia să facă înainte de a pleca în State.

Aici, în vârful Hoţului, unde începuse oficial relaţia lor, părea locul perfect pentru a o duce la nivelul următor.

Aruncându-şi braţele în jurul lui, ea l-a sărutat. „Da", a spus ea. „Da, o voi face."

CAPITOLUL 66 W ASHINGTON, D.C. S pencer Baldwin îi rezervase lui Lindsey Chang cea mai bună cameră din elegantul hotel Hay-Adams. Balconul ei franţuzesc dădea direct spre Casa Albă. A fost un afrodiziac al naibii de bun.

Singurul lucru mai sexy, în mintea lui, era să-l privească lucrând – ceea ce el i-a permis să facă în continuare.

După ce ea s-a refăcut după zborul de sosire, el a instalat-o în legendarul bar Off The Record al hotelului. Locul de joacă al unui broker al puterii, era considerat cel mai bun loc din D.C. pentru a fi văzut şi nu auzit.

Ea a comandat un cosmo, iar Baldwin i-a spus barmanului să i-l treacă în contul lui. Apoi, văzându-şi oaspetele sosind, s-a ridicat şi i-a spus să se bucure de spectacol.

„Domnul Adam Benson", a spus Baldwin în timp ce îl saluta pe reprezentantul special al SUA pentru Arctica şi îl conducea la masa pe care o rezervase. „Mulţumesc că te-ai întâlnit cu mine."

„Plăcerea mea", a spus Benson, un bărbat cu un aspect distins, cu o falcă cizelată şi o constituţie de alergător. „Ai prieteni puternici în toate locurile potrivite".

„Eu sunt adeptul relaţiilor. Sper că şi noi doi putem fi prieteni".

„Asta este ceea ce alimentează motorul Washingtonului. Hai să vorbim."

„Cum ar trebui să-ţi spun?", a întrebat Baldwin când s-au aşezat. „Reprezentant special? Trimis al Statelor Unite? Ţarul arctic?"

Benson a zâmbit. „Poţi să-mi spui Adam".

„Perfect. Ce-ţi place să bei, Adam?"

„O goană după aur".

„Nu sunt familiarizat cu asta. Ce este în ea?

„Bourbon peste o piatră uriaşă de gheaţă cu sirop de miere şi suc de lămâie."

„Sună delicios", a spus Baldwin, care i-a făcut semn chelnerului să vină, a comandat două şi apoi s-a apucat de treabă. „Unde te vezi peste zece ani, Adam?".

„E un interviu de angajare?”

„Poate.”

„Zece ani e mult timp în oraşul ăsta”, a spus Benson.

„Ai fi surprins cât de repede zboară timpul”, a răspuns Baldwin. „Dacă nu-ţi stabileşti obiectivele din timp, îţi va fi foarte greu să ajungi acolo unde îţi doreşti să ajungi.”

Benson a dat din cap. „Excelentă observaţie. Îmi place foarte mult serviciul extern. Cred că o ambasadorie ar fi drăguţă”.

Baldwin s-a aplecat. „Ar fi frumos? Sau asta este ceea ce vrei?”

„Nu mi s-a spus niciodată aşa direct. O ambasadorie este ceea ce vreau.”

„Bine. Acum ai un început de obiectiv. Următoarea întrebare este: „Unde vrei să fii ambasador?”.

„În mod specific?”, a întrebat Benson. „Nu ştiu dacă m-am gândit atât de mult la asta”.

„Haide, Adam. Îmi dau seama, uitându-mă la tine, că eşti un om ambiţios. Dacă ai putea flutura o baghetă magică, în ce ambasadă a SUA te vezi?”.

„La Paris”, a spus Benson. „Fără îndoială.”

„Este o alegere al naibii de bună. Chiar lângă Place de la Concorde. La hotelul de cinci stele Hôtel de Crillon, peste drum. Ai gusturi excelente. Există doar o singură problemă.”

„Ce-i asta?”

„Acest post de ambasador este un post de primă mână – unul dintre cele mai bune pe care le poate oferi preşedintele american”, a explicat Baldwin. „Nu merge la ofiţerii de carieră ai Serviciului de Externe. Merge la donatori de mega-campanii sau la oameni care pot strânge tone de bani pentru un candidat.”

„Aveţi dreptate”, a spus Benson, un realist. „Dar m-aţi întrebat ce aş face dacă aş putea flutura o baghetă magică.”

„Ştiţi în ce domeniu mă aflu?”.

„Eşti un agent de strângere de fonduri politice.”

Baldwin s-a aplecat şi mai mult în faţă. „Şi eu împart baghete magice. Nu pentru toată lumea. Doar prietenii mei.”

„Te ascult”, a răspuns Benson.

„Nu-ţi pot promite Parisul – asta depinde de POTUS – dar ce-ar fi dacă aş putea muta destui bani prin tine la următoarele alegeri, astfel încât să fii unul dintre principalii candidaţi pentru acel post de ambasador.”

„Aş spune că încă ascult. La ce te-ai aştepta în schimb?”

„Am nevoie ca SUA să renunţe la rezistenţa faţă de investiţiile chinezeşti în portul norvegian Kirkenes.”

Benson a tăcut în timp ce chelnerul s-a întors şi le-a aşezat băuturile.

„Să schimbi politica externă americană?”, a spus el după ce serverul a plecat. „Este o cerere importantă.”

„Dacă aş putea să îndulcesc înţelegerea?”, a răspuns Baldwin, simţind că l-a prins şi că trebuie doar să pună botul.

„Vorbim de bani?”

„Chiar mai bine – acţiuni în compania creată pentru a cârmui proiectul portului. Certificatele ar fi plasate într-un cont la alegerea dumneavoastră în Panama.”

Benson a luat o înghiţitură din băutura sa şi a spus: „Condu-mă până la capăt”.

Patruzeci şi cinci de minute şi încă două cocktailuri mai târziu, cu detaliile planului lui Baldwin pe deplin schiţate, bărbaţii s-au ridicat şi şi-au strâns mâinile.

„Ai condus?” a întrebat Baldwin. „Pot să le cer să vă valideze parcarea.”

„Nu, mulţumesc”, a spus Benson. „Am luat un taxi. Dar este atât de superb afară, încât cred că o să merg pe jos. Dar dumneavoastră?”

Furându-i o privire lui Lindsey, bărbatul a răspuns: „Am altceva planificat”.

Cei doi şi-au mai strâns încă o dată mâna, iar Benson a ieşit din hotel şi s-a îndreptat spre nord, pe Sixteenth Street. Aşa cum fusese instruit, s-a comportat firesc şi nu s-a uitat înapoi.

La K Street, a virat la stânga şi, două străzi mai târziu, s-a urcat în furgoneta albă fără geamuri şi şi-a descheiat cămaşa.

„Ai luat totul?”, a întrebat el.

Agentul FBI însărcinat cu ancheta l-a ajutat să scoată microfonul şi a răspuns: „Totul”.

CAPITOLUL 67 E decât Russ îi plăcea să facă jogging afară. Vremea din D.C., însă, nu-l iubea întotdeauna înapoi, mai ales vara. Nu degeaba se numea Washington mlaştina. Căldura şi umiditatea puteau fi ucigaşe.

Ziua de astăzi, însă, era extraordinară. Aceasta era exact genul de zi pe care o iubea. Şi nu exista un loc în care să-i placă mai mult să alerge decât înconjurat de istorie pe National Mall. Monumentul Washington, clădirea Capitoliului Statelor Unite, Memorialul Lincoln... Era cu adevărat extraordinar.

Cu căştile în urechi şi cu playlistul său preferat pe repeat, avea impresia că ar putea alerga la nesfârşit. În acel moment, nimic altceva nu mai conta. Mintea lui apasa pe Pauză şi intra într-o stare aproape zen. Singurul lucru mai bun era valul de endorfine care îi inunda organismul după ce se termina totul.

Traversând Seventh Street, a putut vedea în faţă acoperişul castelului Smithsonian. Îşi amintea de prima dată când a vizitat acel loc, când gândurile sale au fost întrerupte de o lumină intermitentă şi de sunetul unui claxon de poliţie.

S-a întors să vadă un sedan nemarcat cu patru uşi, genul de vehicul preferat de detectivii de poliţie sau, în acest caz, de membrii FBI. Cineva îi cerea atenţia. Scoţându-şi căştile de la urechi, s-a îndreptat spre maşină.

Bărbatul de pe scaunul pasagerului, care purta un costum bleumarin şi ochelari cu rame de sârmă, a coborât geamul.

„O zi excelentă pentru o alergare", a spus William Lamb, şeful Diviziei de contrainformaţii a FBI.

„Nu au mai rămas multe ca asta", a răspuns Russ. „Cărui fapt îi datorez această onoare?"

„În numele Biroului, am vrut să vă mulţumesc.

Dacă nu ni l-ai fi raportat pe Spencer Baldwin, nu ştiu dacă ar fi intrat vreodată pe radarul nostru."

„Cum a decurs întâlnirea cu Benson?".

„Tocmai s-a încheiat", a spus Lamb. „Cu toate înregistrările audio pe care amândoi ne-aţi ajutat să le obţinem, el va fi închis pentru mult timp."

„Bine. Sper ca chinezii să înţeleagă mesajul."

„O să se descurce. Aveţi încredere în mine. Cel puţin, Baldwin va fi condamnat pentru corupere de funcţionari publici şi pentru că nu s-a înregistrat ca lobbyist străin. Responsabilul său chinez, care se ocupă de el, va fi condamnat pentru spionaj."

Russ şi-a rostogolit căştile în mână. „Presupun că veţi ţine legătura?"

„Dacă mai avem nevoie de alte declaraţii. În continuare, procurorii de la Departamentul de Justiţie vor fi cei care se vor ocupa de tot."

„Ştiţi cu toţii cum să daţi de mine."

Lamb a dat din cap şi era pe cale să ridice geamul, când a adăugat: „Eşti un om bun, Ethan. Ai fi putut să iei banii, dar nu ai făcut-o. O mulţime de oameni – din păcate, mulţi dintre ei din politică – probabil că ar

fi mers în altă direcţie. Sper să candidezi pentru o funcţie. Avem nevoie de mai mulţi oameni buni în aceste locuri de muncă.”

Zâmbind, tânărul şi-a readus căştile în urechi, a bătut pe plafonul maşinii şi şi-a reluat alergarea.

Baldwin, emoţionat şi nervos în acelaşi timp, a bătut la uşa lui Lindsey. L-a deschis, deja dezbrăcată, purtând doar lenjerie intimă.

Intrând în cameră, a agăţat semnul „Nu deranjaţi” pe clanţă şi a închis uşa.

„Arăţi destul de bine ca să mănânci”, i-a spus el.

Ea a zâmbit cu zâmbetul exersat cu care fusese învăţată.

Ea era orice, dar nu era deloc emoţionată. Fruntea îi era deja umedă de transpiraţie. Gândul la trupul lui transpirat peste al ei era suficient pentru a-i îngheţa sângele.

„Mă bucur că-ţi place”, a răcnit ea, făcând o piruetă pentru ca el să poată cuprinde întreaga splendoare a corpului ei tânăr şi ferm.

„Ce părere ai avut despre prestaţia mea din bar?

O oră întreagă cu reprezentantul special al SUA pentru Arctica. Eşti mulţumită?”

„O să lucreze cu noi?”

Baldwin a zâmbit. „Cu siguranţă va fi la bord.”

Lindsey a zâmbit la rândul ei. „Hai să sărbătorim.”

„Oh, o să sărbătorim, sigur că da”, a spus el, întinzându-se şi trecându-şi degetele lui grase pe pielea ei.

„Ţi-am adus un cadou”.

„Eşti singurul cadou de care am nevoie”.

S-a despărţit exact când el încerca să o înfăşoare în îmbrăţişarea lui.

Din valiza ei, a scos o sticlă de bourbon şi a ridicat-o. „Pappy Van Winkle. Dacă îmi amintesc bine, eşti un fan.”

„Mare fan”, a spus Baldwin. „Să înţeleg că...” „Neat”, a răspuns ea. „Îmi amintesc.”

Dându-şi jos pantofii, Baldwin şi-a descheiat cămaşa şi s-a întins pe pat.

Lindsey şi-a turnat o băutură şi i-a întins-o. Şi-a turnat una şi pentru ea.

Luând o înghiţitură, a savurat uimitoarea licoare. Apoi, sprijinind paharul pe mijlocul său amplu, a privit Casa Albă prin ferestrele deschise. Zâmbind în timp ce tânăra s-a urcat pe pat lângă el, a spus: „Mai bine de atât nu se poate”.

Dar, de îndată ce cuvintele i-au ieşit din gură, cineva a bătut la uşa lor.

„FBI!”, a strigat o voce de pe hol. „Avem un mandat de arestare pe numele tău. Deschideţi!”

EPILOGUL B EIJING O LUNĂ MAI T rept pe cuvânt, la aterizarea la Centrul Medical Regional Landstuhl, Han a dezvăluit cum să dezactiveze măsurile de siguranţă ale echipamentului Black Ice.

După ce totul a ajuns înapoi în Statele Unite, NSA şi DARPA au început să îl demonteze şi să îl studieze.

Tehnologia era destul de ingenioasă, exploatând un defect nedetectat până atunci în sistemele de apărare aeriană, care se revărsase asupra unora dintre cele mai sofisticate tehnologii radar din Occident. Avea să dureze ceva timp, dar erau pe cale să dezvolte o modalitate de a o repara.

Între timp, Han primise un diagnostic şi acesta nu era bun. Avea o formă de cancer osos. Prognoza sa, însă, era excelentă. Fusese mutat la Clinica Mayo din Minnesota şi primea cele mai bune îngrijiri din lume.

Când Harvath a primit următoarea misiune, a cerut permisiunea de a merge să-l viziteze pe agentul chinez şi să-i solicite ajutorul.

Nimeni nu ştia dacă bărbatul va coopera. Îşi îndeplinise deja partea sa de înţelegere. Harvath a sugerat să îndulcească situaţia. După ce şi-a analizat propunerea, cererea i-a fost aprobată.

Urcându-se în avionul cu reacţie al Grupului Carlton, a zburat la Rochester, a luat o maşină şi a condus până la clinică pentru a-l vizita pe Han.

„Ce-i asta?”, întrebase bărbatul după ce îi ajunseseră din urmă şi Harvath fusese pus la curent cu tratamentul său.

Înmânând plicul capitonat, Harvath a spus: „Deschideţi-l”.

Înăuntru se afla un paşaport american cu noua identitate a lui Han, un permis de conducere, un card de credit şi un carnet de cecuri pentru contul bancar care fusese deschis pentru el.

„Vrei să-ţi vezi noul apartament?” Harvath a întrebat.

Rămânând stoic, deşi era oarecum copleşit, Han a dat din cap.

Harvath i-a înmânat bărbatului telefonul şi l-a lăsat să răsfoiască fotografiile online.

„Ăsta e al meu?”

„Este al tău”, a spus Harvath, scoţând un set de chei din buzunar şi prezentându-le.

„Mulţumesc”, a spus Han.

„Nu trebuie să-mi mulţumeşti”, a răspuns Harvath. „Asta a fost înţelegerea noastră. Trebuie să te concentrezi doar să te faci bine.”

„Eram îngrijorat de ceea ce s-ar putea întâmpla. Dar asta îmi dă speranţă”.

Harvath a zâmbit. „Mă bucur”, a spus el. „Apropo, nu poţi trăi într-un apartament gol, aşa că am cerut bani pentru mobilă şi cererea a fost aprobată. Cincizeci de mii de dolari. A fost deja depusă în contul dumneavoastră”.

Ochii lui Han s-au mărit. „Serios?”

„Bineînţeles că da. E un apartament foarte frumos. Nu poţi să-l decorezi cu gunoaie.”

„În cultura chineză, ne venerăm unchii, mai ales pe cei generoşi. Cred că acum trebuie să-l venerez pe unchiul meu Sam.”

Harvath a dat din cap. „Unchiul tău Sam a fost foarte generos.”

Dintr-o dată, Han a început să simtă că se întâmpla altceva. Îndreptându-se în patul de spital, a întrebat: „Care e şmecheria?”.

„Nu e nici o şmecherie”, a spus Harvath. „Am doar o întrebare.”

„Care este?”

„Dacă aş vrea să-l omor pe şeful tău, cum aş face-o?”.

În Beijing, cuibărită lângă Oraşul Interzis, se aflau fostele grădini imperiale cunoscute sub numele de Zhongnanhai, actuala casă a Partidului Comunist Chinez.

În fiecare dimineaţă, după ce îşi cumpăra ouăle cu pene, vicepremierului Xing Fen îi plăcea ca şoferul ei să o lase la intrare, mai degrabă decât în parcarea securizată din apropiere, pentru a putea să se plimbe pe jos pe teren şi să comunice cu strămoşii ei. Nu era doar o membră de partid convinsă, ci şi o tradiţionalistă devotată, care a înţeles că respectul pentru trecut i-ar putea câştiga o poziţie şi mai proeminentă în viitor.

Pentru că avea somnul scurt şi ajungea atât de devreme, rareori erau remarcate constituţiile ei matinale. Dar o văzuseră destui ochi, astfel încât vestea s-a răspândit.

Îşi făcuse o reputaţie de ascetică.

Era o imagine care îi întărea personalitatea politică, aşa că ea continuase acest comportament.

Locurile ei preferate erau curţile liniştite şi izolate.

În întunericul dinaintea zorilor, era uşor să te imaginezi într-o altă epocă, într-o altă dinastie. Dacă ignorai posturile de lucru şi dulapurile cu dosare din spatele ferestrelor, aproape că puteai uita că te afli în curtea unei clădiri guvernamentale.

Cu micul dejun în mână, ca în fiecare dimineaţă, mintea ei era la un milion de kilometri distanţă. Deşi avea grijă să alterneze rutina zilnică, acum se afla pe un teren sfinţit şi, ca atare, se gândea la tot ce îi rezerva ziua.

Şase dintre agenţii ei dispăruseră. Doar unul dintre ei, care fusese ars teribil de acid, fusese identificat. Mai mult, se înregistrase o creştere a discuţiilor despre agenţii CIA din China care fuseseră ucişi sau încarceraţi. Ca persoană responsabilă, creşterea o deranja. Nu suficient, însă, pentru a adăuga securitate dincolo de şoferul ei.

Răspunsul ei a fost mersul pe jos. Indiferent de problemă, aceasta o ajutase întotdeauna să găsească o soluţie.

În această dimineaţă, în timp ce primele raze roz ale zorilor începeau să se întrezărească peste Zhongnanhai şi Oraşul Interzis, ea spera că mersul pe jos o va ajuta din nou.

Intrând într-o altă curte, adâncită în gânduri, nu a observat figura care ieşise din umbră în spatele ei.

O secundă mai târziu, Scot Harvath a tras focul de armă cu amortizor care îi încheia misiunea şi apoi s-a îndreptat spre punctul său de extracţie.

Abia aştepta să ajungă acasă. Avea de organizat o petrecere de logodnă şi o logodnică pe care trebuia să o prezinte prietenilor şi familiei sale.

RECUNOŞTINŢE După anul nebunesc pe care tocmai l-am petrecut, sunt mai recunoscătoare ca niciodată pentru voi, minunaţii mei cititori. Faptul că am putut comunica prin intermediul reţelelor de socializare şi că am reuşit să păstrăm vii conversaţiile noastre despre cărţi şi dragostea pentru lectură a fost fantastic. Vă mulţumesc pentru tot sprijinul acordat.

De asemenea, sunt recunoscătoare pentru toţi librarii extraordinari de acolo. Aceştia sunt sufletul comunităţilor noastre şi servesc drept rampe de acces spre evadare şi aventură. Ei vor avea întotdeauna cea mai profundă recunoştinţă din partea mea.

Cărţile sunt eforturi de colaborare. Pentru a da viaţă celui de-al douăzecilea thriller al lui Scot Harvath au fost implicaţi unii dintre cei mai inteligenţi, mai cool şi mai plăcuţi oameni din interiorul şi din afara editurii. Vreau să le mulţumesc celor de mai jos pentru tot ajutorul lor generos:

Pentru cercetarea acestui roman s-a apelat la o TONĂ de expertiză rusă. Minunaţii James Carafano de la Heritage Foundation şi Tom Nichols de la U.S. Naval War College nu sunt doar străluciţi în domeniile lor respective (şi foarte buni urmăritori pe Twitter), ci sunt conectaţi peste tot în legătură cu tot ce ţine de Rusia. Datorită lor, am putut să mă sprijin pe doi cercetători foarte distinşi, care au fost răbdători cu mine şi cu care a fost foarte plăcut să lucrez:

Luke Coffey de la Heritage Foundation (care chiar a fost în Svalbard) şi Michael Petersen de la U.S. Naval War College (care ştia lucruri despre Flota de Nord a Rusiei pe care nu le-aş fi putut găsi nicăieri altundeva).

Mulţumirile mele pentru voi toţi.

Un mare impuls pentru o prezenţă americană mai puternică în Arctica a venit din partea fostului consilier pentru securitate naţională Robert C. O'Brien, un fost consilier de securitate naţională extrem de isteţ. Robert îmi este un prieten drag de ani de zile. Îi sunt extrem de recunoscător pentru tot timpul pe care l-a petrecut discutând cu mine despre politica externă şi securitatea naţională pentru acest roman. Vă mulţumesc, Robert.

Ceilalţi prieteni extraordinari ai mei, Sean Fontaine, Michael Ralsky, Mark La Rue, Pete Scobell, Sidney Blair, Rebecca Merrett şi Knut Grini, au contribuit cu materiale de fond şi expertiză tehnică nepreţuite, fără de care aş fi fost pierdut. Vă mulţumesc foarte mult pentru tot.

Citesc atât de mult pentru a mă pregăti să-mi scriu thrillerele încât este imposibil să enumăr toţi jurnaliştii excelenţi ale căror articole mi s-au părut fascinante şi informative. Dacă doriţi să aflaţi mai multe despre politica externă şi problemele geopolitice din viaţa reală abordate în Black Ice, vă recomand cu căldură lucrările lui David Chrisinger, Craig Hooper, Ben Kesling, Sherri Goodman, Marisol Maddox, Elisabeth Freese, Isabella Borshoff, John Grady, Marc Lanteigne, David Axe, Michael T. Klare şi Jackie Northam.

Metodele îndrăzneţe de infiltrare şi exfiltrare descrise în secţiunea Berlinul de Est a romanului au fost inspirate din faptele reale ale fraţilor Bethke. Lungimile pe care le vor face oamenii pentru a fi liberi sunt nelimitate.

După cum mulţi dintre voi ştiţi, anul trecut am pierdut-o pe prietena şi editoarea mea Carolyn Reidy. Nu vă pot spune cât de mult îmi lipseşte această femeie extraordinară. I-am dedicat Black Ice, dar vreau să îi mai mulţumesc încă o dată. Ai fost cel mai bun. Îţi mulţumesc pentru tot, Carolyn.

Unul dintre cele mai grozave lucruri legate de faptul că fac parte din fabuloasa familie Simon & Schuster este cât de mulţi oameni talentaţi lucrează acolo. Minunatul Jon Karp a preluat comanda după moartea prematură a lui Carolyn şi a făcut o treabă extraordinară. Nu puteam fi pe mâini mai bune. Mulţumesc, Jon, pentru graţie, profesionalism şi simţul umorului. Te preţuiesc pe tine şi parteneriatul nostru şi apreciez tot sprijinul pe care mi l-ai oferit.

În cele două decenii petrecute la Simon & Schuster, am fost binecuvântată să lucrez tot timpul cu editorul şi redactorul meu senzaţional, Emily Bestler. Ştii că ai o relaţie de lucru extraordinară atunci când se fac mai multe glume decât se dau bice. Mulţumesc pentru toate intuiţiile, sfaturile, prietenia şi ideile minunate. Continuă să fie o plăcere absolută să fiu unul dintre autorii tăi şi aştept cu nerăbdare mulţi alţi ani de acum încolo.

Nimic nu se poate face fără excepţionala Lara Jones (care a luat o întrebare de gramatică şi a dat lovitura în acest an) şi restul echipei de top a Emily Bestler Books . Vă mulţumesc tuturor.

Excepţionalul meu editor Atria, Libby McGuire, şi editorul meu asociat, Dana Trocker, sunt nişte titani absoluţi.

Cel mai bun sentiment este acela de a şti că, în permanenţă, echipa dvs. găseşte noi modalităţi de a vă face cărţile să ajungă în mâinile mai multor oameni. Vă apreciez cu adevărat pe amândoi. Vă mulţumesc.

Vorbind de oameni care vin mereu cu idei noi, nimeni nu-l întrece pe uimitorul meu publicist, David Brown . Omul este Terminator al PR-ului. Nimic nu-l opreşte! Este, de asemenea, o fiinţă umană extraordinară. Înconjoară-te de oameni inteligenţi care iubesc să râdă şi totul se va rezolva de la sine. Îţi mulţumesc, David.

Lucrând de la distanţă, nu am apucat să îl vizitez pe magnificul Gary Urda anul acesta. Nu numai că este unul dintre cei mai isteţi oameni din echipa mea, dar este şi al naibii de amuzant. Un bourbon prin FaceTime nu este la fel ca unul în persoană. Vom ajunge acolo, totuşi! Mulţumesc pentru tot ceea ce continui să faci pentru mine, prietene.

Minunata Jen Long şi echipa ei extraordinară de la Pocket Books continuă să aducă căldura! Sunteţi cu toţii nişte profesionişti şi vreau să ştiţi cât de mult vă preţuiesc în continuare. Dacă ţineţi în mâini un Brad Thor paperback, este datorită echipei Jen.

Vă mulţumesc tuturor pentru tot.

Există un singur cuvânt pe care îl poţi folosi pentru a-l descrie pe Al Madocs de la departamentul de producţie Atria/Emily Bestler Books, iar acel cuvânt este uimitor. Al nu este doar un tip grozav cu care să stai de vorbă, ci şi un geniu în meseria lui. Este singura persoană care mi-a scos slănina din foc mai mult decât oricine altcineva. Al, nu pot să vă mulţumesc îndeajuns (pentru tot). Rămân veşnic recunoscătoare pentru tot efortul pe care îl depuneţi în numele meu.

Faptul că nu poţi să treci pe la birourile oamenilor pentru a-i saluta şi pentru a pune la punct este ceva ce multora dintre noi ne lipseşte.

Acest lucru este valabil de două ori pentru mine, pentru că îmi plac oamenii cu care lucrez şi îmi place foarte mult să le spun cât de mult înseamnă pentru mine. Anul acesta, îmi lipsesc câteva persoane cu adevărat extraordinare, printre care John Hardy, Colin Shields, Paula Amendolara, Janice Fryer, Liz Perl, Nicole Bond, Suzanne Donahue, Milena Brown, Gregory Hruska, Lexi Dumas şi Stuart Smith.

Motivul pentru care totul funcţionează atât de bine este că voi toţi lucraţi atât de mult. Vă mulţumesc!

Şi dacă tot vorbim despre munca grea, echipele de vânzări de clasă mondială Atria/Emily Bestler Books şi Pocket Books sunt la lucru non-stop. Sunt atât de recunoscătoare pentru fiecare dintre voi. Vă mulţumim pentru fiecare vânzare în parte. Nimic din ceea ce facem nu este posibil fără voi.

Sunteţi cu toţii nişte superstaruri.

Coperta este una dintre cele mai interesante părţi ale procesului şi nimeni nu-l întrece pe incredibilul Jimmy Iacobelli de la departamentul artistic al Atria/Emily Bestler Books. Arta lui este uluitoare. Când vine vorba de Jimmy, poţi judeca o carte după copertă. Vă mulţumim!

Aţi reuşit încă o dată.

Excepţionala divizie audio Simon & Schuster continuă să producă cele mai bune cărţi audio de pe planetă. Dedicarea lor pentru fiecare etapă a procesului este impresionantă. Le sunt profund îndatorat tuturor celor de la S&S audio şi vreau să le mulţumesc în mod special lui Chris Lynch, Tom Spain, Sarah Lieberman, Desiree Vecchio , şi Armand Schultz. Vă mulţumim.

Remarcabilul meu corector, David Chesanow, m-a ajutat să arăt mai bine decât merit. Vă mulţumim pentru sârguinţa şi angajamentul dumneavoastră de a face lucrurile bine.

Spectaculosul meu agent şi prieten drag, Heide Lange de la Sanford J. Greenburger Associates, nu ar fi putut fi mai de ajutor în timpul scrierii acestui roman. Ea nu este doar un negociator talentat şi un distribuitor de sfaturi înţelepte, ci şi o prietenă spirituală, fermecătoare şi minunată. Îţi mulţumesc, Heide, pentru tot.

Heide este, de asemenea, unul dintre cei mai buni judecători de talente pe care îi veţi întâlni vreodată. Echipa ei fenomenală excelează în toate.

Sunt, de asemenea, nişte oameni minunaţi. Mulţumesc din suflet tuturor celor de la Sanford J. Greenburger Associates, inclusiv lui Iwalani Kim (felicitări pentru promovare), Madeline Wallace (bine aţi venit în echipă) şi Charles Loffredo (mulţumesc că aţi făcut ca trenurile să circule la timp).

Aici, la Thor Entertainment Group, vreau să îi mulţumesc în mod special lui Yvonne Ralsky, absolut fabuloasă . Aţi fost un ajutor incredibil pe parcursul acestui proces, aşa cum sunteţi în fiecare zi.

Singurul lucru pe care îl apreciez mai presus de profesionalismul dumneavoastră este prietenia dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru toate lucrurile mari şi mici pe care le-aţi făcut pentru mine.

Avocatul meu neobosit, de aur masiv în domeniul divertismentului şi prietenul meu drag, Scott Schwimer, face parte din viaţa mea de mai bine de douăzeci de ani. Nu-mi pot imagina niciun moment fără el. Este atât de bun în ceea ce face şi nu ratează nicio ocazie de a-i ajuta pe alţii să fie mai buni. El este cu adevărat unic. Îţi mulţumesc pentru tot ceea ce faci pentru mine în fiecare zi, Scottie.

Întotdeauna păstrez ce e mai bun pentru final. Vreau să mulţumesc familiei mele frumoase şi iubitoare. Soţia mea remarcabilă şi copiii mei fantastici îmi oferă combustibilul pentru a-mi scrie thrillerele. Ei mă inspiră să dau tot ce am mai bun şi să nu mă mulţumesc niciodată cu mai puţin. Nu aş putea să cer să fiu înconjurat de oameni mai minunaţi. Vă iubesc pe fiecare dintre voi şi vă mulţumesc pentru tot.

Mai multe din această serie Near Dark Near Dark Backlash Spymaster Use of Force Foreign Agent The Athens Solution DESPRE AUTOR Brad Thor este autorul bestsellerului nr. 1 al New York Times, autor a douăzeci şi unu de thrillere, inclusiv Near Dark (una dintre cele mai bune cărţi ale anului, publicată de

Suspense Magazine), Backlash (nominalizat la Premiul Barry pentru cel mai bun thriller al anului), Spymaster („Unul dintre cele mai bune romane thriller din toate timpurile” – The Washington Times), The Last Patriot (nominalizat la categoria Cel mai bun thriller al anului de către Asociaţia Internaţională a Scriitorilor de Thriller) şi Blowback (unul dintre „Cele mai bune 100 de thrillere ucigaşe din toate timpurile” – NPR). Vizitaţi site-ul său web la BradThor.com şi urmăriţi-l pe Facebook la Facebook.com/BradThorOfficial şi pe Twitter @BradThor .

SimonandSchuster.com EMILYBESTLERBOOKS.COM www.SimonandSchuster.com/Authors/Brad-Thor @EmilyBestler @EmilyBestler @EmilyBestler A LSO BY B RAD T HOR Leii din Lucerna Calea asasinului Statul Uniunii Blowback Takedown Prima poruncă Ultimul patriot Ultimul patriot Apostolul Influenţă străină Proiectul Athena Lista neagră completă Black List Ordinul ascuns Act de război Cod de conduită Agent străin Folosirea forţei Spymaster Backlash Near Dark Sperăm că ţi-a plăcut să citeşti acest ebook Simon & Schuster.

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020 www.SimonandSchuster.com Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referire la evenimente istorice, persoane sau locuri reale este folosită în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.

Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books Iulie 2021 şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.

Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.

Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a organiza un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la numărul de telefon 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.

Design de James Iacobelli Imagini ale copertei de Stocksy şi Getty Images Fotografia autorului © Jeremy Cowart Library of Congress Cataloging-in-Publication Data has been applied for.

ISBN 978-1-9821-0412-2 ISBN 978-1-9821-0414-6 (ebook)